HYPERIDIS

ORATIONES SEX

CVM CETERARVM FRAGMENTIS

EDIDIT

FRIDERICVS BLASS.

EDITIO TERTIA

INSIGNITER AVCTA.

LIPSIAE

IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI.

MDCCCLXXXXIV.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEVBNERI.

HERMANNO SAVPPIO

PIETATIS CAVSSA

Praefatio editionis tertiae.

§ 1. Hyperidis orationum sat magnam partem cum locupletibus scholiis etiam XVI. saeculo Budae in bibliotheca Matthiae Corvini regis exstitisse memoriae traditum est; sed antequam inde in lucem prodirent, capta urbe a Turcis a. 1526 bibliotheca illa neglecta periit. Salvusne sit Hyperidis codex an iniqua fortuna absumptus sit, nunc nescimus, neque magis de ceteris qui alibi exstitisse incertioribus rumoribus feruntur, quicquam compertum habemus.*) Plura fortasse aliquando sciemus, si bonae fortunae placuerit magis etiam memoriam clarissimi oratoris resuscitare, quam proximis decenniis fecit Codices Hyperidis deperditi.

*) De his rebus omnibus cf. Kiessling. Comment. de Hyper. I p. 9 (140); Babington. Journal of classical and sacred philology I p. 407; H. Hager. Quaest. Hyperid. (Lipsiae 1870) p. 1 et 76. — De illo codice Budensi I. A. Brassicanus tradit: „vidimus," inquit, „integrum Hyperidem cum locupletissimis scholiis, librum multis etiam censibus redimendum". — In Gesneri biblioth. editionibus quae post a. 1545 prodierunt s. v. Hyperides legitur: „Hyperidis fragmenta quaedam orationum exstant apud Paulum Bornemiza episcopum in Hungaria" (h. e. in Transilvaniae oppido Alba Iulia, quod hodie Karlsburg nominatur). — Io. Taylorus porro in praef. ad Demosth. (Schaefer App. crit. I p. 102) describit codicem membranaceum, in quo infuerint „antiquorum rhetorum selectae orationes, ut Demosthenis, Aristidis, Himerii, Hyperidis, Libanii"; eum codicem in possessione Iacobi Harris Sarisberiensis fuisse. At iure Kiessling.: „quid, si Hyperidis nomen ortum sit ex Himerii sive Libanii declamatione Hyperidia?"

insperantibus omnibus. Nemo enim unquam opinatus est, fore ut primum sepulcra illa quae prope Aegyptias Thebas deserti montes continent, haud contemnendam partem Hyperidis operum nobis redderent, deinde ex aliis partibus Aegypti novae insuper copiae accederent.

Volumina prima in Aegypto inventa.

§ 2. Ingentem vim voluminum papyraceorum in Aegypto passim per sepulcra domuumve ruinas inventam esse invenirique notum est, sed eorum longe maxima pars libellos vario argumento de privatis rebus conscriptos continet, pauca admodum admixta sunt operum scriptorum vetustorum exemplaria. Illarum regionum incolae Arabes, postquam animadvertere volumina quoque illa a peregrinis in pretio haberi, diligenter conquirunt et inter ceteras res venditant. Exstitit igitur in sepulcro quodam Thebarum volumen papyraceum Hyperidis tres orationes continens, quod patefacto sepulcro ab Arabibus circa principium anni 1847 inter cetera inventum elatumque est.*) Habitabat illic inter ruinas vetustae urbis Castellarius quidam homo Italus, qui Arabes assuefecerat quaecunque invenissent ad se deferre, inde pretio exiguo eis soluto peregrinantibus eadem magno venditabat. Itaque cum vere anni 1847 A. C. Harris Britannus, qui Alexandriae domicilium constituerat, Thebas venisset, a Castellario, quem sane ipse non nominat, triginta duo fragmenta maiora minorave accepit, continentia illa reliquias orationis contra Demosthenem priorisque partis eius quae pro Lycophrone habita est. Sed haec fragmenta prioris tantum partis voluminis erant, misere habitae foedeque dilaceratae; altera pars et integra manserat neque in manus Castellarii venerat. Iosephus enim Arden, iureconsultus Britannus, cum Cal. Ian. a. 1847 Thebas venisset et ultra etiam processurus, dein Thebas reversurus esset, Arabes commonefecerat ut si qua interea invenissent sibi

*) De his conferas praefationes editionum Britannicarum, Ardenianae maxime, ubi diserte narrantur quae a me obiter indicata sunt.

reservarent; unde illi maioris pretii spe inducti amplum illud volumen Castellarium diligenter celaverunt, redeuntique Ardenio noctu clam Italo trecentis et quinquaginta nummis Turcicis vendiderunt. Sciscitanti tamen, ubi inventum esset, callidi homines numquam locum prodere voluerunt, neque aliud indicarunt quam circa locum qui Gournou dicitur in lignea arca sepulcrali inclusum repperisse. Volumen ab Ardenio in Britanniam asportatum, ubi diligenter evoluto cognitum est orationis pro Lycophrone posteriorem partem Euxenippeamque integram inesse. Nondum tamen copias Thebanas exhaustas esse tempus patefecit. Anno enim 1856 tertius Britannus H. Stobart ex peregrinatione Aegyptiaca alius voluminis, quod orationem funebrem Hyperidis continuerat, fragmenta in patriam secum attulit, quae a tabernario quodam Thebis habitante, quem eundem Castellarium esse putaveris, empta referebat. Praeterea parvula fragmenta prioris illius voluminis inter Ardenii varias schedas Babington investigavit, alia Parisios ad Michaelem Chasles devenerunt, quae Eggerus a. 1868 edidit; tum longiore tempore intermisso his proximis annis et C. C. Tancock Britannus ex Aegypto nova quaedam secum attulit (quae edidit F. G. Kenyon a. 1892), et in ipsa Britannia rursus alia paucis assibus emit O. C. Raphael, quae videlicet in illa terra iam diutius apud alium possessorem latuerant. Itaque spes est haud exigua, eadem ratione ceteras quoque particulas huius voluminis, si non omnes, at plerasque certe aliquando nos recuperaturos esse.

§ 3. Altera deinde aetas inveniendi litterarum Graecarum reliquias ex Aegyptiis sepulcris effossas insecuta est, priore quidem illa etiam multo splendidior: ad quam et Aristotelis Πολιτεία Ἀθηναίων inventa pertinet et Herodae carmina Platonisque librorum fragmenta mira vetustate insignia aliaque in vulgus nunc nota. Inter quae etiam Hyperidis aliae duae orationes prodierunt: qui quantum praeter ceteros oratores, Demosthene fortasse excepto, in Aegypto lectitari solitus sit, magis *Volumina recens inventa.*

magisque perspicere nobis videmur. Novorum voluminum alterum habebat orationem Hyperidis κατὰ Φιλιππίδου et Demosthenis epistulam tertiam; sed deest eius voluminis et initium et pars extrema, ut neque sciri possit utrum praeterea alia infuerint necne, et ipsa haec magisque Hyperidea oratio parum integra habeamus. Tacent tacebuntque curatores Musei Britannici, apud quos est id volumen, unde et a quo acceperint; itaque nos ne simus curiosi. Paullo plura de altero horum voluminum innotuerunt, quod eodem fere tempore in lucem prodiit, illud dico quo oratio κατὰ Ἀθηνογένους prior — duae enim fuerunt — quamvis non plane integra exhibetur. Francogallorum et volumen hoc est et laus inventionis, quae quidem laus tota ad unum hominem pertinet, Eugenium Revillout, Musei Aegyptiaci celeberrimi Parisiaci praefectum. Anno 1888 negotiator quidam Graecus ei viro volumen papyraceum obtulit, male habitum nequedum evolutum, cuius quamvis pauca legi possent, extemplo ille et quid fere inesset divinavit et ut emeretur curavit, pretio quidem minime immodico, denariis Gallicis mille et quingentis. Videtur et ipsum ex Aegypto superiore provenisse; negotiator enim ille circa Panopolin vetustam hodiernumque Sohag habitat. Fuit autem ingens labor emptum volumen et evolvendi et recte digerendi; dilabebatur enim in fragmina interdum minutissima, quae oportebat cura exactissima examinare coagmentare reponere, donec est fere totum, quantum quidem eius superest, ad ordinem suum pristinum revocatum. Est autem ne hoc quidem omittendum, omni cura studioque virum doctissimum Francogallum usum esse, ut eas particulas quae deessent quasque putandum esset in Aegypto adhuc latere recuperaret, et recuperavit quasdam, quamquam non pro studio egregiaque voluntate ea res successit.

Editiones Hyperidis. § 4. Primus igitur Harrisius anno 1848 fragmenta sua lithographica arte diligenter expressa oculis hominum doctorum subiecit eorumque studia magna excitavit. Eodem tempore in Germania Sauppius Boeckhius-

que, neque multo post in Britannia Samuel Sharpe et Churchill Babington, vir de Hyperide imprimis optime meritus, operam in eis legendis componendis adornandis collocaverunt. Anno deinde 1853 Ardenius suum volumen edidit, splendidius etiam magnificentiusque quam Harrisius fecerat lithographi arte expressum, colore quoque papyri rimisque omnibus summa diligentia effictis; adiunctus erat commentarius Babingtonis locupletissimus ceteraque quae ad orationes legendas perpoliendas restituendas pertinebant ab eodem diligenter confecta. Integra quae iam prodierat oratio simulque ampla alterius pars multo maius etiam studium ubique evocaverunt: editorem Britannum secuti sunt in Germania Schneidewin et Caesar, in Batavia Cobet, apud Suecos quoque Linder et in Italia Comparetti, qui partim utramque orationem, partim Euxenippeam solam emendatiorem integrioremque reddere studuerunt. Tum anno 1857 oratio funebris ab eodem Babingtone parique splendore atque illae duae edita est; quam postea recensuerunt Sauppe, Kayser, Tell in Germania, apud Batavos Cobet, porro Italus idem Comparetti et Francogalli Dehèque et Caffiaux. Multi praeterea homines docti his orationibus Hyperidis operam navarunt, quorum enumerandorum postea locus erit. Philippideae autem editio princeps ab orationis funebris integris triginta quattuor annis discreta est; prodiit enim una cum Heroda aliisque chartis Londinii a. 1891, curante viro de litteris graecis insigniter merito F. G. Kenyon. Pro specimine scripturae adiuncta est tabula phototypica arte expressa, qua extremae duae columnae exhibentur. Post Kenyonem ediderunt in Batavia Henr. van Herwerden, in Gallia Henr. Weil, ego ipse in Germania, in Britannia idem iterum Kenyon; minime autem mirandum est, et Aristotelem et Herodam eodem fere tempore inventos ad se plerosque totos convertisse. Eugenius Revillout orationis ab se inventae primum duas columnas (tertiam quartamque) publici iuris fecit a. 1889; dein totam cum commentario amplo edidit eodem illo anno 1891; denique

a. 1892 et orationem iterum et tabulas phototypicas omnium columnarum et fragmentorum. Sed cum sibi diffideret vir egregius, in studiis Aegyptiarum litterarum ad id tempus magis versatus quam Graecarum, ultimi laboris socios sibi esse voluerat et me et Hermannum Dielsium Berolinensem, qui quidem multo plura contulit, pauciora ego, cum putarem scilicet non posse sine imagine chartae sollerti arte expressa pleraque recte satis constitui. Doctam praeterea et insignem statim post priorem Revillouti editionem huic orationi operam navavit Henr. Weilius; tum eidem recensuimus qui Philippideam: Herwerdenus Kenyon ego. Sunt postea singula scripta suo loco indicanda; nunc de quattuor voluminum ipsorum forma rationeque omni, simul aetate indole auctoritate quam brevissime potero absolvam.

escriptio oluminis A.

§ 5. Itaque volumen illud quod ab Harrisio Ardenioque inventum est, quodque A littera designabo, chartam melioris notae habet omninoque cum aliqua cura neque ineleganter confectum est. Margo infra supraque et spatium commodum inter binas columnas; versus recte decurrunt; columnae quas dicimus — paginae rectius vocentur — longitudine inter se satis aequabiles. Numerus versuum in singulis columnis ita variat, ut neque plus triginta sint neque minus viginti septem; versus ipsi litteras continent nusquam fere plus XVIII, nusquam minus XIII. Litterae omnes paene eadem sunt magnitudine, nisi quod Φ et Ψ et sursum et deorsum versus producuntur nec non B aliquantum prominet. Ductus non ita pingues, satis elegantes; litterae maiores quam in ullo alio Hyperidis libro. C et Є rotundam formam habent, et huius media lineola summae quam maxime admota coniunctaque, M quoque rotundioribus ductibus exaratum; porro Ω eadem forma bipertita est qua in nostra scriptura vulgari. Atque haec quidem non tam huius voluminis propria quam omnium communia sunt, paucis antiquissimis exceptis. In litteris Λ et Δ postremus ductus aliquantum prominet, pariterque in A, ubi ceteri ductus in formam laquei

redacti. B litterae infra linea satis crassa in utramque partem producta affixa est; Ξ mediam lineolam cum exterioribus duabus in nostrum modum coniunctam habet, nisi quod sinistrorsum arcus spectant; porro ibi quoque infima linea longitudine notabilis. Denique Ψ crucis figuram monstrat. Frequenter litterae inter se colligantur, transversis lineis earum quae sunt Γ Τ Π Η Є Θ usque ad proximam litteram productis, id quod claritati aliquantum officit. Quae corrector addidit, multo minoribus litteris exarata; inscriptio Euxenippeae indexque totius voluminis prorsus aliud scripturae genus monstrant, id scilicet quod cursivum vocamus. Accentus spiritusve nusquam apponuntur, exceptis tribus locis in Euxenippea, ubi ἡγοῦ in textu, ἧι et ἃ a correctore adscripta spiritu aspero signata sunt; frequentius in initio syllabarum iota et semel bisve υ quoque punctis binis notatur: itaque ϊδιον, ϊππαρχος, ϋπερ scriptum est, eodemque modo εισ]ϊηϲ, τουτουϊ, ουτοϲϊ. Quod etiam in codicibus antiquis factitari editores adnotaverunt; atque inde recentiorum consuetudo fluxit, ut eae litterae punctis augerentur. — Verborum nulla divisio; versus cum vocabulis pariter excurrere nulla necessitas; at in syllaba semper finiri Boeckhius primus perspexit. Si artius spatium, librarius litteras minores facit vel etiam versum paululum producit; est quoque compendium unum scripturae syllabae ων, quae in fine versuum saepe Ω littera et supra eam linea transversa in dextram ducta scribitur. Contra sicubi spatium superat, signum adhibetur etiam in voluminibus Herculanensibus alibique usurpatum, hac forma: 7. Ceterum in dirimendis syllabis sunt in quibus librarius parum sibi constet: modo ει|ϲαγγελιαϲ, ε|ξηλεγξα, α|ναπογραφων, etiam ἐ|να[ῖϲ, modo, idque multo saepius, ειϲ|αγγελια, ϲυν|ηγορουϲ, προϲ|ηκεν scriptum est; cumque semper extet α|πεϲτελλετε, υ|πελαμβανεϲ, non solum ταῦ|τ' οὐχ, ὑ|φ' ὑμῶν, ἀλ|λ' ἐκ, sed etiam τοῦθ'|ἡμῖν et οὐδ' | ὅϲτιϲ invenitur. Οὐ|κ ἐποίηϲαϲ, οὐ|κ ἂν constanter scribi non mirabitur, qui meminerit οὐκ', οὐχ'

(i. e. οὐκ(ί), οὐχ(ί)) et praecepta esse a quibusdam grammaticorum et adhuc scripta inveniri.*) Porro bis in mediis vocabulis C ab insequente consonante divellitur: ἐπικος|μῆςαι, προδεδανειc|μένος; alias semper ἀναγινώ|cκειν, ἑκά|cτοιc et ad hanc normam cetera. Interpunctionis ea ratio est, ut ubi insistat diutius oratio, vacuum quantumcunque spatium relinquatur, deinde eius versus principio lineola transversa supponatur, quae tamen saepissime, in minoribus praesertim distinctionibus, omissa est. Quam lineolam et in ceteris Hyperidis aliisque papyris**) et in codice Novi Testamenti Vaticano aliisque etiam recentioribus et in inscriptione tegeatica tertii fortasse a. Chr. n. saeculi***) eadem ratione adhibitam ipsam illam παραγραφὴν sive παράγραφον esse constat, quam primus commemorat Aristoteles.†) Notabile interpunctionis exemplum est in oratione contra Demosthenem: οἱ δ' ἀντὶ τοῦ ἀποδόντεc ἃ ἔλαβον ἀπηλλάχθαι — τιμωρίαc καθ' αὐτῶν καὶ ζητήcειc ἔγραφον: scilicet noluit librarius τιμωρίαc tamquam genetivum cum ἀπηλλάχθαι coniungi. Omnino interpunctum non sine diligentia, et in quibusdam locis paragraphos non recte posita cancellis circumscripta est. — Correctoris manum liber ubique

---

*) ΟΥΚ' exstat in Sapphus fragmento Berolinensi VIII. fortasse saeculi, quod edidi Mus. Rhen. 1880 p. 287.

**) Ut in Platonicis antiquissimis, Chrysippeo, Alcmanico, Herculanensibus, etiam privatis quibusdam scriptis (v. Notices et extraits de manuscripts XVIII, 2 nr. 49; Gardthausen Palaeogr. p. 273; I. Müller Handb. d. klass. AW. I², 311).

***) I. Müller Handb. l. c. (Collitz Dialektinschr. I, 1222). Sunt etiam antiquiora paragraphi in titulis exempla: C. I. A. I, 319 (V. saec.), Roehl Inscr. gr. antiquiss. nr. 79 (tit. laconicus Damononis); sed ibi reliquum versus spatium omnino non expletum, quae est antiquior ratio. At in tit. Ephesio (Brit. Mus. III, 2 nr. 477) linea illa non infra versum sed in ipso versu interpunctionis loco posita.

†) Aristot. Rhet. III, 8: δεῖ δήλην εἶναι τὴν τελευτήν, μὴ διὰ τὸν γραφέα (qui versum finiat vel vacuum spatium relinquat), μηδὲ διὰ τὴν παραγραφήν, ἀλλὰ διὰ τὸν ῥυθμόν. cf. etiam Harpocr. s. v. παραγραφή et Ath. X, 453 CF.

cum magno fructu est expertus. Signa haec sunt: delenda littera vel transfigitur vel puncto superposito notatur; omissa supra versum loco debito apponitur; in mutandis utrumque fit. Semel in Euxenippea versus totus omissus et supra columnam additus: ubi deest, ante columnam ductus brevis rotundus, post eam $\overset{\nu}{\alpha}$, hoc est ἄνω (vide supra) appictum, ante versum ipsum idem ille ductus, post κ$\overset{\tau}{\alpha}$, quod κάτω (vide infra) interpretandum est. Semel totus versus male iteratus, semel etiam plus quam quattuor versus: ille uncis rotundis inclusus, haec punctis supra singulas litteras positis notata sunt.

Orthographia voluminis A

§ 6. In orthographia liber complura notanda habet. Primum iota quod mutum dicitur quodque illa aetate revera obmutuerat, summa libidine vel omittitur vel ubi locum nullum habet ponitur: itaque περιήρημαι, τῆ, πολέμω, rursusque πλείωι, ἐπιεικῆι, ἤδηι, ἀλλάι, δικαcτήριαι, ἐγώι, ἠτήcωι scripta reperimus. Scimus porro in Aegyptiis aliisque proximorum iam ante Christum saeculorum monumentis iota longum et ει diphthongum prorsus confundi, neque πολείτηc solum et νεικᾶν, sed etiam ἰμί adeoque ἐcτείν in privatis certe Aegyptiis libellis persaepe exstare, id quod et ipsum e pronuntiandi ratione repetendum, quae ει diphthongo, nisi ubi vocalis insequebatur (nam Ἀλεξάνδρηα et Πληάδα tum quidem scribunt), iota simplicis vocalis sonum tribuerat. Huius generis in Hyperidis libro reperiuntur προδεδάνιcται, μιρακίων, ἐκλελιμμέναι, μεικράc, βέλτειον, ἀφειγμέναc, aliaque exempla circiter viginti. Quod in istis libellis etiam ε et η, ο et ω, raro οι quoque et υ et paullo saepius αι et ε confunduntur, earum rerum non extant nisi perpauca vestigia, si quidem scriptura ακουειν κελευειν pro ἀκούειν καὶ κελεύειν inde facilius explicatur, quod librarius voculam istam κέ pronuntiaverit.*) — Id quoque non omittendum, extremae litterae praepositionum

*) V. etiam quae adnotata sunt ad or. III, col. XXI, 22.

ἐν et ϲύν in vocabulis compositis legitimas mutationes saepe neglegi. Pronuntiabatur sine dubio ϲυγχωρεῖν et ϲυλλαμβάνειν, sicut in Latina lingua „imperator“ et „attollere“; sed in scribendo alii praepositionem sequenti litterae accommodabant, alii, maxime ab Alexandrina inde aetate, genuinam formam ei relinquebant. Itaque hic librarius, quamquam aliquoties ἔγκλημα et ϲυλλήψει, saepius tamen ἐνκαλεῖν et ϲυνκατηγορεῖν et ϲυνλέξειν scribit, etiam ϲυνϲκευάζεϲθαι, in quo apud nos, sicut in ceteris, altera ratio evicit. Contrarium plane accidit in ἐκ praepositione, quam nos semper κ littera, sed Hyperidis librarius aliique omnes paullo antiquiores ante δ, ubi revera sonus emolliebatur, aurem suam secuti ea quae est γ paene constanter scribunt; semel est ἔκδοϲιϲ in fragmento orationis I. recens reperto. Quae ratio cum perinde iusta et antiquitus usitata sit atque ea quae est in συλλέγειν et ἐγκαλεῖν, retinendam eam iudicavi. Ἐκλελιμμέναι semel totiesque ἐγλειπομένην reperitur: nempe ante liquidas quoque scribebant ἐγ.*) — Porro N paragogicum quod dicitur ante vocalem diligenter additur: sed frequenter etiam ante consonantem, ubi noster usus, diversus ab antiquo inscriptionibus quoque confirmato, in pedestri certe oratione prorsus respuit. In fine enuntiati librarius ν istud ex libidine vel omittit vel addit. Hiatus porro, etiam illi qualis est in διὰ ἄλλον, saepe elisione vocalis removentur, saepe etiam tolerantur, quod et ipsum orthographiae magis quam sermonis esse puto, cum nemo aliter ac δι᾽ ἄλλον diceret. Pertinet et hoc ad accommodationem vocabulorum alterius ad alterum, quam accommodationem in inscriptionibus et in quibusdam chartis valde antiquis multo etiam latius patere notum, ut ἱερῶγ χρημάτων et τὸλ λόγον aliaque plurima hoc genus scribantur; sed talia ab hoc libro aliena sunt.

Fortunae voluminis A.

§ 7. De fortuna autem qua volumen A usum est haec addenda videntur. Harrisius sua fragmenta chartae

*) V. Ausspr. d. Griech. 123[3].

agglutinata in undecim tabulis marginatis inclusit, ordine fortuito, qui necessario nunc eis retinendus est, ut ne recomponi quidem possint quae olim cohaeserunt. Diu Harrisius apud se habuit, sed post eius mortem curatores Musei Britannici emerunt. Ardenii volumen, postquam evolutum agglutinatum in forma lignea inclusum est, per multos annos in villa senis venerabilis, quae est in loco qui „Rickmansworth Park" vocatur, insigne atrii ornamentum fuit; quippe non exstat usquam terrarum papyrus Graecus qui hunc longitudine aequet.*) Sed postquam Ardenius hac vita excessit, uno eodemque die et hoc volumen et clarissimum Bankesianum Iliadis a Musei curatoribus emptum est. Itaque quae dissipata erant iam maiorem partem rursus convenerunt.

§ 8. Orationis funebris codex (nunc A^3), cum in Britanniam portatus est, in XV fragmenta discerptus erat; at Babingto primus editor et sollertia usus et acumine id effecit, ut sex tantum essent particulae earumque ordo praeter unam minutissimam certo constitutus. Neque quicquam fere reliqui ille fecit proximis editoribus, nisi ut duo prima fragmenta ad unam columnam efficiendam coniungerentur. Tertium fragmentum secundo continuatur, columnas quattuor quintaeque partem complexum; inde continuo quartum excipit, in quo et quintae columnae maior pars et aliae quinque exstant. Extrema sane harum, undecima numero, ab initio usque ad finem nimium quantum mutilata est, neque haec pars eius usquam comparet. Quintum fragmentum insequentes duas continet; reliquae cum epilogo orationis periisse videntur. Nam sextum quidem fragmentum, quod sive ad harum aliquam sive ad undecimam pertinuit, XI est litterarum; aliudque postmodo inventum nequedum a Babingtone editum VII litteras habet. Ceterum ordine collocatis omnibus, explanatum volumen chartaeque caeruleae im- Fortunae statusque voluminis A^3.

*) Ipse Aristotelis liber non est excipiendus: non enim in una charta sed in quattuor id scriptum ab initio exstitit.

missum, deinde vitro ab utraque parte ligneaque forma munitum in Museo Britannico repositum est.

e partibus aeque tergo voluminis A[3].

§ 9. Ideo autem sextum fragmentum ad posteriorum columnarum aliquam pertinuisse affirmo, quod chartae species prioribus id adscribi vetat. Namque inde ab XI. columna fibrae non rectae ut antea sed transversae decurrunt, neque cuiquam qui papyrum inspexerit dubium esse potest, quin ex duabus chartis olim separatis conglutinatus sit. Id autem quanti momenti sit statim apparebit. Est enim opisthographus, suntque in aversa eius parte scripturae cuiusdam astrologicae columnae sex, quarum capita imis Hyperidearum partibus ex adverso posita sunt. Itaque prima illa duo fragmenta libri, quae coniungenda esse dixi, ab altera quoque parte primam columnam habebant; tertium quartumque fragmentum reliquas habent; sed quintum eaque quarti pars, in qua XI. Hyperidis columna scripta est, a tergo omni scriptura vacant. Ita ex duabus chartis, e quibus constat volumen, altera tantum ὀπιcθόγραφοc est. Accuratius quum inspexeris, videbis e sex aversae partis columnis ultimam mirum in modum coangustatam esse, ut alterutrum tibi sumendum sit: aut defecisse spatium eum qui scripserit, aut eius columnae partem aliquam abscisam sive alterius chartae agglutinatione inductam esse. Inde autem necessario consequitur, eo tempore quo haec astrologica scripta sint duas chartas nondum coniunctas fuisse, et in eius demum usum eas esse coniunctas, qui Hyperidis orationem scripserit. Consentaneum autem est, prioris chartae non aversa parte sed adversa illum astrologum usum esse, hoc est (id quod Udalrici Wilcken opera nunc plane constat) ea in qua fibrae transversae superiacent, subiectae sunt rectae, atque inde differentia illa quam inter duas partes notavimus facile explicatur. Hyperidis autem librarius priorem partem ὀπιcθόγραφον reddidit. Unde quid rursus sequatur, postmodo videbimus, cum sit antea descriptio libri absolvenda.

§ 10. Itaque astrologica illa a Musei Britannici curatoribus nuper splendide edita sunt,*) ut nihil opus sit his nunc immorari. Hyperideae autem orationis exemplar multo deterioris notae esse quam trium iudicialium orationum facile perspicitur. Iam ipsius chartae genus longe ab alterius bonitate distat; tum scriptura inaequabilis et longitudine ac latitudine columnarum et versuum densitate et litterarum magnitudine. Puto librarium pro orationis ambitu non ita amplum volumen habuisse; quare quum animadverteret spatium vix suffecturum esse, coactus est omnia in artius constringere neque marginibus parcere, cumque primam columnam XXXIV, alteram tertiamque tricenorum ternorum versuum fecisset, in proxima XXXVIII, dein XL, dein XXXIX, in ultimis duabus quadragenos quaternos facere. Singulas columnas satis exiguum spatium discernit, eoque ductus crassi singuli binive dirimendi causa additi. Numerus litterarum in singulis versibus adeo fluctuat, ut et in eadem columna modo quattuordecim sint, modo viginti quattuor, et in quibusdam usque ad unam et triginta litteras librarius progrediatur. — Scriptura crassioribus ductibus est quam in altero libro litterisque minus in latitudinem extensis neque tam crebro colligatis; quare in universum clarior evasit; at nulla in ea facilitas, nulla elegantia. Formae litterarum eaedem ferme, nisi quod angustiora omnia: itaque in Ξ littera exteriores lineae vix longiores media, neque B semper lineam illam infra appictam habet. — In dirimendis syllabis sunt quae peculiaria codex habeat, sunt etiam quae contra sanam rationem admittat. Semper C in mediis vocabulis divellitur ab insequente consonante: ἐc|τίν, Λεωc|θένηc, δεc|πότου, ἀc|φαλέc.**) Descriptio voluminis A².

*) Greek papyri in the British Museum (ed. F. G. Kenyon 1893) nr. 98 p. 126, Facsimil. tab. 72 sqq. V. etiam C. Wessely Denkschr. d. Akadem. Wien 1888, 2 p. 150 sqq.

**) Eadem dirimendi ratio est in breviario illo astronomiae, quod inter papyros a Parisiensibus editos (Notices et extraits de manuscr. XVIII, 2) primo loco positum est. Rationes aperire

Porro non modo με|τηλλαχότων, ὑ|παρξάϲηϲ, sed etiam παρ|ών, ἀν|ήρηται. Haec facile tolerantur; sed neque πρώτου|ϲ ἀντιταξαμένουϲ dirimere sani hominis est, neque προϲτῆν-αι, γέγον-εν, ἡγεμόν-α, τοϲ-αύταϲ, τοϲ-οῦτον, ὅϲ-ον. Aegyptius, credo, homo Graeceque parum doctus, cum in litteras N vel C toties in fine vocabulorum positas incidisset, dormitans tamquam finito vocabulo versum clausit. Ad versum explendum eodem illo signo 7 vel semel vel bis posito utitur; praeterea aliquoties etiam lineis transversis longissimis, quarum loco commode totas syllabas vel etiam voces scribere potuit, praesertim cum illorum versuum litterae quoque mirum in modum distractae sint; itaque ibi alia ratio valuisse videtur. Rursus in angustiis spatii vel minores fiunt litterae vel ultima paenultimae superponitur. Interpunctionem praeter paragraphum etiam lineola punctumve (ϲτιγμή) in summo versu interpositum significat*); sed maxima neglegentia in hac re librarius versatus est. Initio scribendi alacrior fuit; post magis magisque somno oppressus et ubi debebat interpungere omisit et ubi non debebat signa sua apposuit. Neque correxit quisquam, et omnino e maximo numero erratorum paucissima a librario ipso inter scribendum emendata, reliqua intacta manserunt.

Orthographia voluminis A².

§ 11. De rebus orthographicis haec monenda videntur. Iota mutum satis diligenter additum, raro omissum; ἐγώι, ἐπιεικῆι quaeque similia sunt nusquam reperiuntur. EI diphthongus pro I longa vocali frequenter

studui in „Miscellaneis epigraphicis" (v. Saturam philologam Herm. Sauppio oblatam p. 123); cf. etiam Iw. Müller Handb. l. c. p. 310.

*) Cf. Handb. l. c. Puncta bina (:) cum paragrapho coniuncta habet privatus libellus quem iam supra commemoravi (v. p. XII adn. **); puncto solo distinctum est in Iliade Bankesiana; sed id punctum ibi etiam circuli minuti vel semicirculi formam assumit, ponitur autem semper in summo versu. Eadem ratio obtinet in Euripidis fragmento membranaceo IV. fortasse saeculi, quod edidi in Mus. Rhen. 1880 p. 290 (U. Wilcken Tafeln z. älteren gr. Palaeogr. T. IV).

usurpatur, adeo ut etiam semel πολιτικῆς in πολειτικῆς mutatum sit; sed haud minus saepe πολίτηι et τιμᾶν quaeque similia sunt. Tum πόλι pro πόλει et ὕβρις pro ὕβρεις et οἰκίᾳ pro οἰκείᾳ, quibus ιναι pro εἶναι accederet, nisi id quidem ipse correxisset. Mendosum barbarumque δυναμειν pro δύναμιν positum. — Tum ἐπεδ[εύθησαν pro ἐπαιδεύθησαν et αιωρων pro ἑώρων primo, quod deinde correctum est, et μετε pro μήτε et οικητας pro οἰκέτας, ac saepius consonantes perperam geminatae, ut ἐλλαττόνων et frequenter γεγέννημαι pro γεγένημαι. Accedit proprium peccatum Aegyptiorum Δ mediae T tenuem substituendi, quod etiam in privatis eorum libellis cernitur: πατρίτι igitur legimus et ατου pro ᾅδου, quibus accedunt statim correcta ἄντρα, εὐτοξίαν, ἐφότιον. In universum igitur iudicanti hoc genus menda in epitaphii libro si non crebriora, foediora certe multo quam in altero reperiuntur.

§ 12. Itaque si in unum omnia collegeris: menda foeda a nemine correcta, manum rudem atque inelegantem, chartae mediocritatem, denique quod chartae adversa pars iam pridem erat alia scriptura occupata: manifestum tibi erit non esse hanc orationem eo consilio scriptam, ut pretium liber mereret. Est autem dudum perspectum, duo genera esse chartarum Aegyptiarum quae litterarum monumenta continent: alterum foro mercatuique destinatum, quos libros proprie voces, alterum quod intra privatum usum mansit, cuius generis clarissimum exemplum Aristoteleus liber est. Aliud eiusdem generis specimen est papyrus ab H. Weilio editus, continens poetarum locos a pueris adulescentulisve compluribus exercitationis causa scriptos. Ad huius igitur voluminis aliorumque similium societatem accedit papyrus Stobartianus, cuius scribam facile putare possumus puerum aliquem scribendo se exercentem fuisse. Nempe et inelegantiam in Weiliano eandem quam in hoc invenimus et manus perinde inexercitatas et menda non minus foeda; at in libris veris, ut in Ardeniano volumine reliquisque Hypereideis duobus, omnia contra se habent.

Origo scholica voluminis A².

Descriptio voluminis A^1. § 13. Accedamus iam ad tertium volumen, quod cum inventoris nomen non praesto sit vel A^1 vel Londiniense vocabimus. Vidimus priorem tantum eius partem ad Hyperidem pertinere, alteram autem ad Demosthenem, neque scripsit utramque eadem manus, quamquam correxisse videtur priorem eadem quae scripsit alteram. Vacuum spatium amplum, in latitudinem vel pedis unius, inter duo scripta relictum est; sed neque subscriptio consueta Hyperideae orationi adiecta neque inscriptio epistulae Demosthenicae. Num igitur hic quoque liber in usum privatum scriptus est? Nam etiam quod miscellaneus est neque unius auctoris, sic facile explicari videtur. At cetera omnia eum quam longissime ab hoc genere separant; vel enim similem reperimus esse Ardeniani libri vel etiam illo superiorem. Sunt autem etiam inter membranas nostras miscellanei codices multi, et in ipsa Alexandria traduntur fuisse multa milia βίβλων συμμιγῶν, quamquam hoc ipsum, quod eorum librorum summa quadruplo maior traditur quam ἁπλῶν καὶ ἀμιγῶν, profecto suadet ut aliam notionem sub hoc συμμιγῶν appellatione latere suspicemur. Hoc igitur mittamus (neque enim quaerendo quicquam proficiemus); videamus cetera. Charta est tenuissima atque optima, scriptura utriusque manus valde elegans, alterius quidem, quae Demosthenem scripsit, etiam minutior; litterarum formae partim eaedem atque in A, partim peculiares. Manus quidem α (sic enim priorem appellemus) primum hoc habet, quod litteris A, Δ, etiam B a sinistra parte inferiore quasi laquei parvuli appicti sunt, manente ductu litterae sinistro; exstant eaedem appendiculae litterarum A et Δ etiam in β, sunt autem ibi mirum in modum porrectae. Ceterum in β littera A saepe etiam vetustam formam epigraphicam habet, a qua interdum ne α quidem manus ita longe abest; semel autem in Hyperide cursiva forma vulgaris in extremo versu exstare videtur (col. 4, 25). Ξ et α et β tribus partibus discretis pinxit. In N ductus medius extremum non infra sed paullo su-

perius attingit; idem fere fit in β. Sed hoc α et β inter se maxime distant, quod in Hyperide pleraeque litterae eadem fere sunt magnitudine, nisi quod in utramque partem porriguntur Φ et Ψ, in inferiorem P et B; contra in Demosthene mira est litterarum inaequalitas. Praeterea notandum, quod manus α litteris Γ, Π, P, T, (N) addit infra ductus sinistrorsum porrectos, maxime quidem conspicuos in principio versuum; tum quod supra adduntur ductus dextrorsum porrecti his litteris: K, M, N, O, Y, Ω, quibus ductibus fit colligatio cum proximis litteris, claritati scripturae interdum valde officiens. Sunt autem haec ne a β quidem aliena. — Columnae sive paginae in Hyperide angustiores sunt quam in Demosthene; continent illic versus litteras raro minus quam XVI, neque saepe plus quam XIX vel XX. Columnae versus habent neque minus XXVI neque plus XXVIII. Compendia nulla sunt; ad explendum spatium versus adhibetur vel 7 nota (semel geminata, semel punctis aucta) vel =, sed neutra saepe. In dirimendis syllabis eaedem leges valent atque in Ardeniano volumine, nisi quod semper c ab insequente consona divellitur; notanda προc|ήκει (3, 2) et ἀν|αιρεθεῖcαι (5, 14), tum οὐ|κἄξιόν (7, 8) ex more scriptum. Accentuum, spirituum, notarum talium plane nihil est. Interpungendi ratio in universum eadem quae in volumine A; paragraphi forma est interdum rotundior, sicut semper in Demosthene; spatium vacuum amplius quam in A relinquitur. Raro correctum est, bis quidem manu simili manus β et fortasse eadem hac, quae etiam suum opus ipsa correxit. Addo haec orthographica. Iota mutum saepius vel omittitur parum recte vel additur. Longum ι plerumque ЄΙ scribitur, estque aliqua in hac re constantia, quamquam occurrunt etiam λέγιc (2, 19) et ἐκῖνο (5, 10). Pari modo haec scribit manus β.*) Tum et cυγγνώμην est et cυμφέροντα aliaque id genus cum assimilatione, et semel etiam ἂμ μὴ (8, 11); at β cυνβαίνει

*) Cf. infra § 18.

et ad hanc normam cetera scribere solet. N paragogicum ab α paene constanter additur. Foeda vitia vitavit et α et β, apparetque librarios homines fuisse minime rudes, sed et scribendo valde exercitatos neque a litteris alienos.

Condicio voluminis A^1. § 14. De condicione libri A^1 qua nunc est haec sunt commemoranda. Cum deperierit prior pars, tamen earum paginarum quae ante eam quae nunc prima est fuerunt fragmina sunt servata. Eorum nullum eo tempore, quo prior Kenyonis editio prodiit, vel unum versiculum integrum habebat. Itaque ego cum Londinii essem a. 1892 interque manus ea fragmenta haberem, periculum faciendum esse putavi, num ex coniunctis eis quae per se nulli usui essent aliquid effici posset, neque conatus successu caruit, praesertim cum adesset Kenyon fragmentaque, quae non essent chartae recenti agglutinata sicut Harrisiana, statim adaptari possent. Itaque coniuncta opera nostra neque post discessum meum omissa id effectum est, ut sit ubi totae sententiae nunc uno tenore legantur. Duo autem ex illis fragmentis columnae primae accesserunt, unde factum ut ibi versus male truncati vel integri evaderent vel rectius suppleri possent. Ceterorum etiam ordinem quadamtenus constituit Kenyon, paginarum successiones cohaerentiasque ex aversa quoque chartae parte quaerens atque rimans, neque videtur amplius quicquam nunc effici posse, nisi miserae harum paginarum condicioni nova fragmenta libri reperta subvenerint.

Descriptio voluminis A^2. § 15. Inter omnes libros Hyperideos facile palmam habet volumen Revillouti (A^2). Scriptura ea est, quae etsi vix dici possit elegans, tamen ne inelegans quidem possit; grandis est, nigra, clarissima; neque enim colligantur inter se litterae, sed unaquaeque per se exstat. Magnitudo earum satis aequalis, quamquam praeter Φ et Ψ etiam P longius est, infra versum enim alte descendit; tum ductus dextri litterarum Δ et Λ supra aliquantum prominent. Epigraphicam formam habet A, ut aliquoties in A^1, Ξ litterae ductus non magis quam illic sunt colligati; ceterae formae, etsi partim habent quod peculiare

sit, non tamen magnopere a consuetis papyrorum distant. Conspicuam autem differentiam facit paginarum latitudo; sunt enim grandium harum litterarum in unoquoque versu vel vicenae octonae vel etiam plures, usque ad tricenas ternas quaternasve. Fit ea ratione, ut difficilius lacunae resarciri possint; dimidiis enim versibus ablatis nimis multae litterae cuiusque desunt. Versus autem sunt in paginis viceni septeni octonive. Desunt accentus; adduntur hic illic puncta bina ι litterae in principio syllabarum: ϊνα, ουτοcϊ; semel bisve apostrophus exstat (c. VII, 3. XIII, 14?). Interpungendi diligentia in A[1] paullo maior est, ratio eadem in utroque, praeterquam quod in A[2] paragraphus non incurvatur neque sunt tam ampla interstitia. Correctum est hic illic vel ab ipso librario vel ab aliis manibus; sed sedulo id a nemine factum. Quod ad orthographiam attinet, non noverat librarius iustum usum ι muti, quod satis saepe vel omittit falso vel addit (εἴηι 1, 3. 2, 6. 11, 11. ποιήcωι 6, 11, ἀξιῶι 13, 8, ἀπέχρηιcε 7, 18, al.); etiam ει pro ῑ vel contra est ubi scriptum sit: Χολλίδου 1, 24. γείνεται 3, 9. ὑμεῖν 5, 26. πολείταc 15, 10. Ex Attica scribendi ratione mansit fortasse ἀνείρηκεν pro ἀνήιρηκεν 1, 25. Syllabae in fine versuum ita dirimuntur, ut c cum τ, θ, aliis consonis coniunctum maneat, id est inversa ratione atque in A[1].*)

§ 16. Proximum est ut aetatem quattuor voluminum quam minime late patentibus finibus includamus. Itaque de A olim Sauppius sententiam dedit, non videri id volumen post medium saeculum secundum ante Chr. natum confectum esse. Collegit hoc ex comparatione aliorum voluminum, quorum aetas certius definiri poterat; neque olim modo virum doctum J. B. Lightfoot assensorem nactus est, sed etiam post tot nova inventa ipsum Kenyonem, virum imprimis magnae in his rebus auctoritatis, qui vel secundo vel primo a. Chr. n. **Aetas voluminis A.**

*) Notandum praeterea προc|εδέξαντο] quod fuisse vid. c. 8, 20.

saeculo librum tribuit. Equidem in tanta obscuritate, quae per hanc partem disciplinae palaeographicae etiam nunc obtinet, nihil de hoc volumine affirmare praeferrem, ni accessisset ceteris eius reliquiis fragmentum indicis cursivo genere scripturae confecti. Id autem eas quarundam litterarum formas habet, quae in ceteris libellis papyraceis ante secundum post Chr. n. saeculum fere non usurpentur. Nam et N formam Π litterae induit et Π eam quae Λ propria fuit, et Φ adeo deformatum amputatumque est, ut haud multum inter illud et vulgare Λ intersit: quippe si huius formae laqueum parvulum a sinistra parte addideris dextramque lineam deorsum produxeris, Φ quod dico habebis. Sit igitur hic liber, si me audias, Hadriani vel Antoninorum temporibus conscriptus.*)

Aetas voluminis A². § 17. Epitaphii codicem Babingto, assentiente Sauppio, ad alterum post Chr. n. saeculum refert; at Comparettius suo iure contendit, ex eo quod deteriora in eo sunt omnia quam in altero, recentiorem esse concludi non posse; itaque si illum, hunc quoque alteri ante Chr. n. saeculo adscribere licere. Ad hanc autem rem disceptandam maximi momenti est genitura illa, quam in altera papyri parte scriptam esse supra commemoravi. De ea qui primus scripsit C. W. Goodwin ex positionibus planetarum ibi indicatis computavit annum spectari post Chr. n. 154.**) Ego quoque cum in hanc rem inquirendum esse ducerem, collegam coniunctissimum Kiliensem G. D. E. Weyerum rogavi ut eam computationem denuo institueret. Sunt autem hae positiones, quae partim diserte leguntur, partim, ubi lacuna haustae sunt, ex ceteris quae auctor addit certo restituuntur: Saturnus in Virgine, 1°. Iuppiter in Virgine, 8° 20′. Mars in Geminis, 6° 12′. Venus in Tauro, 20° 45′. Mercurius in Ariete, 20°. Ea

*) V. quae exposui in Herm. vol. X. p. 24 sq. Tamen V. Gardthausen (Griech. Palaeogr. p. 154) negat ea argumenta ad definiendam voluminis aetatem sufficere videri.

**) V. annales Lepsii (Zeitschr. f. aegypt. Spr.), VI (1868) p. 18; Mélanges égyptologiques, 2me série p. 294.

autem non in ipso caelo observata, sed e tabellis astronomicis quales illa aetate fuerunt computata esse recte Weyerus affirmare videtur; itaque ut cum vera aliqua positione exactis numeris congruant fieri vix potest. Duo autem anni intra ea saecula quae omnino in censum venire possunt positiones similes stellarum errantium exhibuerunt: quarum positionum conspectum iam exhibebo.

	Sat.	Iupp.	Mars	Venus	Merc.
A. 95 post Chr. n. d. I. Apr.	147° 44′	155° 53′	58° 45′	50° 21′	27° 22′
A. 155 p. Chr. n., d. XV. Maii.	161° 33′	176° 15′	66° 51′	37° 58′	28° 23′
Papyrus	151°	158° 20′	66° 12′	50° 45′	20°

Iam cum optio inter duos annos haud difficilis sit, certum esse videtur annum spectari 95 p. Chr. n., et post id tempus cum genituram tum Hyperidis orationem scriptam esse.*) Etenim prius illam quam hanc in charta exstitisse supra demonstravi.

§ 18. Volumen Londiniense A¹ ab editore Kenyone merito antiquius esse quam A dicitur. Id et ex formis quarundam litterarum colligi potest, velut A et Ξ (testatur Kenyon Z quoque formam non nimis longe ab epigraphica vetusta I distare), et paullo maiore cum confidentia ex orthographia; non enim multum abest quin ει pro ῑ tanquam iusta scribendi ratio sit, a qua uterque librarius non ita saepe declinat. Caesarum primorum aetate scimus eam normam a multis neque indoctis viris adhibitam esse, quae postea ex Herodiani maxime auctoritate abiecta est. Ne in ι quidem adscripto puto hos librarios, satis doctos homines, tantopere titubaturos fuisse, si disciplina orthographica iam fuisset eorum tempore ex- Aetas voluminum A¹ et A².

*) Δεκανός nomen, quod saepe in genitura usurpatur, pro Latino vulgo habetur; confirmari id putes inscr. Alexandrina a. 166 p. Chr. n. (Bull. de corresp. hell. II, 177): Δεκανῶν τῶν ἐν στόλῳ πραιτορίῳ τὸ προσκύνημα θεῶν Καισάρων ἐν τῇδε τῇ στήλῃ ἀναγέγραπται. Itaque hoc quoque vetabit papyrum ad ea tempora quae ante Augustum fuerunt referri.

culta. Quare si circa Augusti Tiberiive tempora sive paullo post ea hunc librum scriptum esse putabimus, non nimis longe a vero aberrabimus. Minime autem necessarium est cum Kenyone ad secundum usque a. Chr. n. saeculum regredi, id quod ne orthographia quidem facile pati videtur; accedit forma litterae N, non ita longe distans ab illa quam in A exstantem Hadriani fere aetatem indicare paullo supra diximus. Itaque saeculum secundum a. Chr. Revillouti volumini reservemus, quod sine dubio omnium antiquissimum est. Sunt enim in tergo eius scripta quaedam privati generis, lingua aegyptiaca concepta, quae Ptolemaeorum aetatem diserte indicant, ipsiusque Hyperidis scriptura, maxime quidem A litterae forma, egregie cum hac aetate convenit. Ni essent orthographica illa peccata quae retulimus, tertium quoque saeculum statui posset; verum etsi ει pro ῑ iam tum a quibusdam scribi coeperat*), confusio tamen quae in A^2 est inter ωι et ω plane ab illo saeculo aliena videtur.

Fides voluminis A. § 19. Quae cum ita sint, antiquitate quidem librorum manuscriptorum plurimum abest ut quisquam ex oratoribus aliis cum Hyperide certare possit; at nimirum non sola antiquitas bonitatem fidemve facit. Edidit H. Weilius amplum papyrum, in quo praeter alia poetarum fragmenta opusculave etiam Medeae Euripideae octo versus scripti sunt: papyrum scimus annum 161 ante Chr. n. vetustate superare, at Medeae ne unus quidem versus, quorundam versuum ne unum quidem vocabulum incorruptum est. At enim, inquies, istum papyrum non librarius qui proprie dicendus sit conscripsit, sed pueri exercitationis gratia. Id autem ipsum fere in Hyperidis quoque librum A^3 cadere supra exposuimus. Sed non cadit profecto in reliquos tres. Ei autem omnes cum sint aetate inferiores Platonicis illis quorum pretio-

*) In papyris III^1 saeculi a Mahaffio editis (Flinders-Petrie Papyri, magis etiam in t. altero, Dublin 1893) vel ἐν Πτολεμαιδει et βασιλεικην quamvis raro invenitur; sed ι quod mox obmutuit neque omitti solet multoque minus falso poni.

sissima fragmenta Mahaffius in lucem protraxit, num sunt minus mendosi putandi? Non consentio equidem de Phaedonis libri lectionibus novis cum Usenero, sed a Gomperzii partibus confidenter sto; at mendis immunem omnibusque locis membranis nostris praeferendum esse illum librum neque Gomperzius affirmavit neque potest a quoquam affirmari. Ardenianum quidem volumen suo tempore plane inter vulgares libros fuisse putaverim. Ipse corrector eius orthographica non curavit: reliquit intacta τῇ, πλείωι, δικαστήριαι; semel tantum εἰσαγγελίᾳ pro εἰσαγγελία, semel ἔπειτα pro ἔπειται, semel συνείλεκται pro συνίλεκται repositum, et cum ἐπείκεια ἐπεικῆς bis non tetigisset, uno loco ι omissum adscripsit. Porro semel ν ἐφελκυστικόν sine necessitate additum rursus deletum est. Quare in his rebus omnibus libro nulla fere fides habenda est, neque multo maior in eis quae ad dialectum spectant, cum ne ex hoc quidem genere praeter οιομαι loco eius quod fuit οιμαι semel repositum usquam quicquam correctum reperiatur. Non tamen ideo statim Πειραιῶς pro Πειραιέως cum Cobeto reposuerim, neque omnia ad normam severissimi Atticismi exegerim: quid enim? Hyperidem vel in vocabulis ipsis neglegentiorem num scimus in declinandis eis diligentem fuisse? Sic ille, opinor, et loquebatur et scribebat, quemadmodum ceteri eius aetatis Athenienses, quorum usum ex inscriptionibus satis cognitum habemus; itaque quidquid in eis usurpatum videmus, Hyperidi quoque concedamus. Genuina enim Ἀτθίς, si ei fides qui quinto saeculo librum de re publica Atheniensium scripsit, iam tum commercio peregrinorum hominum infecta erat; quarto autem in civitate, ut Isocratis verbo utar, internecione civium receptione peregrinorum paene ἀντηλλαγμένῃ vereor ne plane non potuerit subsistere. Itaque nisi quid praeter inscriptionum usum codices peccant, in talibus rebus eorum auctoritatem, quantacumque est, sequamur oportet. Solutae autem formae qualis est Πειραιέως in inscriptionibus illius aetatis multo frequentiores sunt quam contractae,

quas probe scio solas genuinae Atthidis esse. Sed haec leviora; graviora alia, quae iam ad sententiam ipsam pertineant, atque in eis etsi non librarius, corrector certe Ardeniani libri maiore cum diligentia versatus est. Correxit is circiter centum locos mendosos, neque usquam de correctionis veritate dubitare licet; quae intacta reliquit aperte mendosa, orthographicis illis omissis, triginta numerum vix excedunt. Quorum mendorum ut genus origoque perspiciatur, haec quae non correcta sunt iam in conspectu ponam. Λογογον (λόγον) Dem. 3, 7; Παινιεύϲ (Παιανιεύϲ) 26, 13; omissum ἄν 30, 8; ἀλ᾽ (ἀλλ᾽) 34, 15; ϲυνκατηγορεῖ pro ϲυνκατηγορεῖν Lyc. 44, 2; οικειοι pro οἱ οἰκεῖοι ibd. (pap. Arden.) col. 3; τούτων pro τούτου et ακουεινκελευειν omisso καί col. 9, οὐ post ᾠου omissum col. 11, αιτιαι pro αἱ αἰτίαι 15; porro μυρρινη pro Μυρίνῃ 14 et ϲυναπολλυοντας 15 et τηλικια (τῇ ἡλικίᾳ) 12, in quibus imperfecte correctum est. In Euxenippea habes perversas nominum scripturas Ἀγηϲικλῆϲ pro Ἀγαϲικλῆϲ col. 19, Αιζηνιεα 38. Porro ειϲαγγελιανανδουναι 40 male iterata syllaba, et ιδιον, ut plerisque videtur, contrario vitio pro ἴδιον ὄν 30. Huius simile est ὡϲ post Παλληνέωϲ omissum (ut Cobetus coniecit) col. 44, etiam τουτων pro τούτου τῶν 25 et δεινατον pro δεινότατον 41; illius υπηρετεικαικατατηϲπολεωϲ 39, si quidem ibi abundat και neque ὑπηρετήκει reponendum. Vix ullum defensorem nactum est μηουτααριϲτα 20 pro μὴ τὰ ἄριϲτα. Neque defendam equidem vel αυτοιϲ c. 30, ubi αὐταῖϲ requiritur, vel αὐτοὺϲ ὑπηρετοῦνταϲ 48 pro αὐτοῖϲ ὑπ., quanquam retinet Caesar. Porro ειϲιϲαϲιν scriptum pro εἰϲίαϲιν 21, οἴεϲθε pro ᾤεϲθε 22, ταν pro τοῖν vel ταῖν et ποιηϲαι pro πορίϲαι 29, κοϲμηϲάμενοι pro ποιηϲάμενοι 36 (ubi mox sequitur κόϲμον), δοκεῖ pro ἐδόκει 39, ην pro ᾗ 46. Denique cum 31 τεταφεναι pro τεθάφθαι ναί librarius dedisset, τ incorrectum mansit. Sunt sine dubio alia vitia magis latentia, quorum tamen numerum ex his quae in propatulo sunt aliquatenus coniectare possis. E correctis pauca

profero: pro ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐξ Οἴου, quod corrector dedit, a prima manu τουε|ξουου in codice exstitisse; tum πλεονασῃ pro πλησιάσῃ, πολυτιμως pro φιλοτίμως, ουτεθεωνος pro οὔτε ἔθνος, δίκαια pro correcto τὰ παιδία, aliaque complura, quae inscitiam librarii satis superque arguunt. At interpolatus interpretationis causa codex omnino non est*), cum neque scholiorum vestigium exstet neque usquam tale aliquid correctum sit: nam etiam quod D. c. 40 verba [καὶ] Ἁγνωνίδης a correctore deleta sunt, casu erroreque id librarius peccavisse videtur. Itaque quod Cobetus Eux. 36 in verbis ὡς ἡ χώρα εἴη ἡ Μολοσσία αὐτῆς, ἐν ᾗ τὸ ἱερὸν ἔστιν, ista ἡ Μολ. manifestum emblema dicit vel dialecto convictum, mendum quidem manifestum tollendumque sit, at aliud quid novare non facile in animum induxerim.

§ 20. In Stobartiano volumine, quod est multo minoris ambitus, correcta menda ferme viginti insunt, non correcta autem plus centum, etiamsi mittas ὑπολάβη et μεικράς quaeque similia sunt. Pauca quaedam generatim disposita enumerabo.**) Omisit librarius litteras finales N vel C, scripsitque του pro τοὺς, το pro τὸν, τη pro τὴν, η pro ἦν, porro ετοις pro ἐν τοῖς, εκαστω pro ἑκάστων, τολμα pro τόλμαν, κακου pro κακοὺς; etiam contrario mendo ην pro τὴν et ης pro τῆς rursusque εξτων pro ἐξ ὧν. Omissa porro compluribus locis articuli particulaeque quales sunt γάρ et δέ, et plus semel etiam maioribus lacunis omnia turbata. Deinde male iteratae syllabae reperiuntur: ουου, συνσυνεληλυθοτες, παρεπαρληλυθοτι, μνημονονευτους, vocabulaque tota, ut πασανπασαν. Casus continuorum vocabulorum similiter formavit: νόμῳ δὲ τῷ τούτῳ τρόπῳ, ubi τούτου verum est, atque adeo αλλους τινους et iterum τινους αλλους, quae ipse correxit; at incorrectum mansit Menda voluminis A³.

*) Exponit hoc in priore dissertatione Fritzschius; Comparettius non recte contra dicere mihi videtur.

**) Integrum conspectum vitiorum exhibet Cobetus p. 23 sqq.

ουθενουϲ (h. e. οὐδένας) — — οικειοτερουϲ. Confudit praepositiones πρό et πρόϲ, προδοκώμενα scribens et προϲείλοντο, porro ὑπό et ὑπέρ, unde monstrum illud vocabuli ὑπερμεμνηκεναι pro ὑπομεμενηκέναι ei excidit. Foedissima autem omnium πληγαϲλαμβανειν col. 9, quod Cobetus totum ut ineptum emblema tolli voluit, et αξαθαι correctum ex αξαθην col. 10 et maxime in col. 12 immania illa: τωνδεηγορμενωνκαλουμενουϲτουϲεπιϲτρατειανϲτραϲαντας. Itaque profecto fides huius librarii perexigua est, et quidvis ei iure imputabimus. Atque qui id audacissime fecit Cobetus praecipue magnam laudem meruit, quantum ingenio praeter ceteros polleret plus semel splendidissime ostendens. Quippe in Ardeniano cautione aliqua opus est et propter auctoritatem libri et quod Hyperides in talibus orationibus vel ex neglegentia elegantiam quaesivit; at in laudatione artificiosa nequaquam tantum vel illi oratori licuit. Et videmus etiam ab hiatibus qui dicuntur admittendis in hac una oratione eum sedulo cavisse, si quidem in ipso A^3 vitiosissimi generis hiatus non plus XII reperiuntur, praeterea ubi αι elidendum sit VI, ubi vocalis brevis (vocularum quales sunt δέ, οὔτε, ὑπό ratione non habita) V, ubi καί, οἵ, τῆι, similia hiatum faciant XVI, denique ubi pausa hiatus excusetur fere XX. At in Euxenippeae quinque primis columnis eorundem sunt generum hiatus XII, I, IV, XXIV, XV. Quae cum ita sint, quid sequatur nobis editoribus tandem aliquando videndum est. Non sequitur profecto, ut illos XII hiatus omnes quamvis incerta ratione tollere conemur, verum sequitur fortasse ut vitium traxisse eos locos suspicemur, imprimis autem ut ipsi ab inferendis novis hiatibus caveamus, quod nemo adhuc nostrum fecit. Itaque cum sit alioquin in hoc libro magna corrigendi licentia, aliqua tamen ex parte fit eius licentiae restrictio perquam salutaris.

Fides [illegible]inum [illegible]. § 21. Iam quod ad duos libros recens inventos attinet, genus quidem eorum idem est atque Ardeniani, aetate huic praestant. Aperte mendosa neque correcta

in Londiniensi (A[1]) paucissima sunt, ut ἄν omissum col. 6, 21, nisi quod in eis quae ad formam vel verborum vel declinationis attinent exigua huius quoque libri fides est: γεινώcκω an γιγνώcκω exstaret et librario et correctori perinde fuit, neque εἴωθεc (4, 20) vel hunc vel illum offendit. Valet idem de Revillouti libro, a quo non magis aliena γείνεται et ἀναγινώcκειν et ἐπίλημπτοc. Alia menda aperta neque correcta vix sunt plura (ratione ambitus habita) in A[2] quam in A[1]: ωcειcτην pro ὥc τὴν (fort. correctum) 2, 13; Μίδαc pro Μίδαν 2, 26, πραγματ[ι]ον pro γραμματεῖον 3, 27 (correctum ex parte), οἰόμεθα pro ᾠιόμ. 5, 23 (sed οι pro ωι non multum differt ab ει pro ηι), omissum οἱ 7, 16, μέλλει pro -ειν 11, 4, τὰc et fort. ἰδίαc pro ταῖc ἰδίαιc 15, 2. Sed minime dubium est alia quoque inesse non plane pauca et in A[2] et in A[1]: id quod certissima ratione, quod ad hunc attinet, colligitur e Demosthenica epistula ibidem exstante, cuius alios testes habemus. Etsi enim inter plurimas novas lectiones, quas A[1] praebet, mihi quidem dimidia fere pars verior esse videtur quam eae quae membranarum consensu traduntur, tamen de tertia fere parte contrarium dixerim, I. H. Lipsius autem etiam paullo ulterius progressus mendorum numerum utrobique fere parem exstare statuit. Itaque in Hyperide quoque, neque minus in A quam in reliquis, menda non pauca deprehenderemus, si adesset membranarum auxilium. Verum ut res est, latent ea menda et latebunt, sicut paucis exceptis in Demosthene et latuerant adhuc et latitura erant ea quae papyracei voluminis ope detecta sunt. Et sunt graviora in universum haec quam illa, de quibus membranae papyrum convincunt.

§ 22. Pauca addere liceat de ratione qua lacunae horum librorum explendae sint. Numquam fere exacto numero sciri potest, quot in spatio aliquo litterae exstiterint, vel propter amplitudinem aliarum aliam vel propter inaequabilem scripturam; sed ea libertas certis finibus coercetur. Si in medio versu lacuna

De explendis lacunis.

exstat, unam litteram plus minusve quam in superioris eodem spatio facile condones; at non, si in hoc quinque exstant, in lacunam octo satis caute inculcabuntur. Aliquanto plus libertatis in eis lacunis conceditur, quibus initium versus absumptum est, plurimumque ubi finis interceptus, cum librarii et vacuum ibi spatium saepe admittant notisve tantum nihil significantibus expleant, et producant versum extra spatium vel litteras multo minores faciant. At ne ibi quidem omnia prudens criticus sibi permittet. Denique spatii quoque vacui ratio habenda, quod in pausa relinqui solet, amplissimum quidem in Londiniensi libro.

Subsidia huius editionis. § 23. Reliquum est ut de mea ipsius opera adiumentisque meis breviter exponam. Librorum A, A^1, A^3 omnes partes praeter recentissime inventas (i. e. voluminis A fragmenta Tancockiana Raphaelianaque) vel in Britannia vel Parisiis ipse contuli, qua in re insigni liberalitate et comitate eorum penes quos erant semper adiutus sum. Babingto quidem hospes coniunctissimus, quem multi lugemus lugebimusque, iam a. 1869, cum in eo essem ut primam editionem meam publici iuris facerem, suae editionis Harrisianorum fragmentorum exemplum mihi ultro oblatum transmisit, in quo exemplo quae in eis fragmentis summa industria et cura iterum atque iterum vitri quoque ope inspectis invenerat, ad marginem enotata erant. Ea in Addendis primae meae editionis exhibita sunt. Postea et haec fragmenta et Ardenianum volumen Stobartianumque bis examinavi, cum probe cognitum haberem, non solum duos homines plus quam unum videre, sed etiam eundem eo plura invenire solere, quo saepius distinctis temporibus conatum repetierit. Sunt autem multa in his reliquiis lectu perquam difficilia, quae quamvis adnitaris, conatum frustrari possint. In aliis vel Babingtoni vel mihi res prospere cessit, multumque inde fructus in Demosthenicam praesertim orationem devenit. Eiusdem Babingtonis comitati debeo, quod iam prima mea editio eis fragmentis, quae eo usque inedita in illius

possessione erant, locupletata est. Postmodo et ipsa bis contuli. Sunt autem ambitu parva, usu minime spernenda Eggeriana porro fragmenta, quae et plura et maiora sunt, Eggeri principis editoris praecipua benignitate statim mecum communicata insigne iam primae editioni incrementum attulerunt. Ea quae ille edidit XII numero fuerunt; tertium decimum postea inventum per litteras mihi impertivit.*) Ceterum ex eis alia inter se coniungenda, alia in bina dirimenda fuerunt. Nempe ea omnia fragmenta ab Arabibus insigni quadam industria una cum aliis aliorum voluminum ita conglutinata erant, ut integri voluminis speciem praeberent; quod postquam evolutum est, fraus manifesta fuit. Alius ficticii voluminis pars fuit fragmentum Londiniense, quo index trium orationum iudicialium continetur; id ad alteram demum editionem praesto fuit. E tertio fragmenta Tancockii prodierunt, e quarto Raphaelii; sed ex unoquoque messis exigua fuit; puto eas voluminis partes, quae desunt adhuc, vel quinquaginta ficticiis voluminibus facile suffecisse. — Orationis funebris volumen vir mihi amicissimus I. E. Sandys contulit, quaeque ibi invenerat, mecum communicavit. — De eis quae in volumine A^1 facienda fuerunt iam supra (§ 14) expositum est; sed hoc addendum, Kenyonem qua est summa humanitate atque industria locos obscuros iterum atque iterum me rogante inspexisse adnisumque ex sua parte esse, ut haec editio quam emendatissima prodiret. — In A^2 ectypo uti potui (sicut in Tancockianis quoque fragmentis); ipsum volumen nondum vidi. — Denique commemorandum, quod Babingto, postquam ex me audivit alteram me editionem parare, ultro mihi commentaria sua omnia obtulit, quae ad deperditarum orationum fragmenta aliquando edenda ante multos annos sibi paraverat: unde additamentis non sane paucis neque levibus ea pars meae editionis ditata est.

*) De decimo quarto v. ad I col. 4, 4.

rdo fragnentorum rationis I. § 24. Nulla autem re magis iam altera mea editio a prima distulit, quam ordine fragmentorum primae orationis commutato. Antea ordine a Sauppio introducto usus eram, non quo certum putarem, sed quod alium probabiliorem nullum inveniebam. Atque re ipsa bonitas illius ordinis comprobata est; nam bis vel ter inventum est cohaerere quae Sauppius iuxta collocaverat. Sed ea nimirum est horum fragmentorum condicio, ut nulla humana sagacitas, qua illum abunde instructum fuisse scimus, ad verum ordinem ubique restituendum valeat. Itaque cum prodiissent Eggeriana fragmenta, patefactumque esset ad primam orationis Demosthenicae partem ea omnia pertinere — quae res etsi non primo obtutu, postea tamen apparuit —, concidit aliqua ex parte ordo Sauppianus, novumque in ordinem eumque certum ea fragmenta quae prope principium orationis fuere convenerunt. De reliquis eadem manebat obscuritas; quare etsi necessario eorum quoque ordo mihi refingendus erat, tamen praestare poteram multa me perverse collocasse. Nunc autem, cum nova rursus subsidia accessissent, unum quidem ex fragmentis mediae partis suo loco (ut puto) reponi potuit, ordine iterum mutato. Sed ut dixi, opus est inventis multis aliis voluminibus ficticiis, ex quibus nova fragmenta Hyperidea prodeant; ita fortasse aliquando miseriae levabuntur, quibus adhuc duae primae orationes oppressae sunt.

Conclusio. § 25. Tertia autem haec editio non id tantum proprii habet, quod iam sex sunt pro quattuor orationibus (unde e deperditarum fragmentis quaedam demenda erant, numerique quibus reliqua signata erant necessario mutandi), sed id quoque, quod multis suadentibus obsecutus has orationes praeter primam alteriusque atque tertiae partes non iam per versiculos eos qui in ipsis papyris sunt, sed secundum usum vulgatum nostrum typis describendas curavi. Accessit etiam partitio consueta nobis, qua paragraphos distinguimus numeramusque. Denique adieci indicem verborum, quem mihi confecit iuvenis optimae

spei Henricus Reinhold. Sed iam notis criticis quibus usus sum omnibus coniunctim propositis explicatisque praefandi finem faciam.

Uncis quadratis ([—]) ea inclusi, quae nunc non legantur, sed exstitisse olim in libro vel certum sit vel satis probabile.

Uncis rotundis ((—)) circumscripta sunt quae librarios per errorem omisisse putandum sit.

Uncis quadratis geminatis (⟦—⟧) notavi quae per errorem in librum pervenisse removendaque esse videantur. Eis tamen quae ad solam orthographiam pertinent hoc signum plerumque non apposui.

Asteriscus (*) eis vocabulis praepositus, in quibus aliud quoddam mendum, neglectis tamen orthographicis, in libro reperiatur.

Litteris minoribus usus sum, ut ea quae neque prorsus evanuerunt neque perspicue exstant designarem.

Punctis in lacunis numerus litterarum quae interciderunt indicatur, quem tamen exactum non esse ipsa res declarat.

Linea transversa (—) interpunctio antiqua, cum paragraphus tum στιγμή, exprimitur.

A = liber priorum trium orationum.
A^1 = liber Philippideae.
A^2 = liber orat. contra Athenogenem continens.
A^3 = liber epitaphii.

Ad orat. I. II. III. VI:

B = Boeckh, qui frg. Harris. in „Allgem. Litteraturzeitung" 1848 No. 223—227 recensuit.
Bb = Babington (Or. c. Demosth., London 1850; pro Lyc. et Eux., Cambridge 1853; Or. fun., Cambridge 1858).
Bb^1 = Babington in altera editione or. funebr. (Cambridge 1859).
Bhn. = Boehnecke (Demosth. Lykurg. u. Hyperides p. 113 sqq., 1864, or. Lycophr.).
Bs. = Bursian (N. Jahrb. f. Phil. 1858 p. 474, ad or. fun.).
Bue. = Buecheler (N. Jahrb. f. Phil. CXI, 1875, p. 307—309).
C = Caesar (editio orationum pro Eux. et Lyc., Marburg 1857; ad. or. fun., Zeitschr. f. Alterth. 1857 No. 84 sq.).
Cb = Cobet (recensio Euxenippeae, Mnemos. II, p. 310; editio or. fun., Lugd. Batav. 1858).
$Cb.^1$ = Cobet in altera editione (Hyperidis orationes duae, Lugd. Bat. 1877).
Cf = Caffiaux (Hyp. Plaidoyer pour Euxénippe — traduit — avec des notes, Valenciennes 1860; Hyp. oraison funèbre — traduite — et suivie d'un essai de restitution, Valen-

ciennes 1858; ed. II ibd. 1861; recension nouvelle du texte de l'orais. fun., Paris 1866; quelques observations sur la dernière recension du texte de l'oraison fun. d'Hyp. dans la collection Teubner, Journ. général de l'instruction publique, Mai 1870).

Cp = Comparetti (editio Euxenippeae, Pisa 1861; Observationes in or. fun., Rh. Mus. 1858, p. 533; Spettatore Fiorentino Apr. 1859, de or. fun. 10, 22 et 12, 10; editio or. fun., Pisa 1864. Quae ab eo antea proposita in editione reiecta sunt, hac nota: [Cp.], designavi).

D. = Dehèque (L'or. fun. d'Hyp. —, texte de M. Ch. Bab. avec une traduction française, Paris 1858).

E. = Egger (Mémoire sur quelques nouveaux fragm. inédits de l'orateur Hypéride, Paris 1868).

F. = Fritzsche (Ind. lect. in acad. Rostockiensi sem. aest. 1860, de Hyp. laudat. funebri; Ind. lect. ibd. sem. hib. 1861, Hyperideorum specimen II).

Fro. = Frohberger (Philol. XXIX, 1870, p. 632).

Fu. = Fuhr (Animadv. in orat. Att., dissert. Bonn. 1877; Mus. Rhen. 1878 p. 309).

H. = Hager (Quaest. hyperideae, diss. Lips. 1870; de graecitate hyperidea, in „Studien zur gr. u. lat. Gramm. herausgeg. v. G. Curtius" vol. III p. 101—114; Journal of Philology V, p. 44 sqq.).

J. B. L. = J. B. Lightfoot (Journal of class. and sacred philology 1854, p. 109, ad or. pro Lyc. et Eux.).

K = Kayser (ad or. pro Lyc. et Eux., Heidelb. Jahrb. 1853 p. 641; recensio or. funebris, N. Jahrb. f. Ph. 1858 p. 369).

K^1 = Kayser in posterioribus dissertationibus (ad or. pro Lyc. et Eux., N. Jahrb. 1858 p. 117; ad orat. funebr., Heidelb. Jahrb. 1858 p. 561).

K^2 = Kayser in recens. editionum Cp. et Cf., Heidelb. Jahrb. 1868 p. 241.

Kch. = Kirchhoff (Hermes X, 124 sqq.).

Kn. = Kenyon (Classical Review 1892, p. 288, frg. Tancock. or. I. II).

Ls. = Lissner (ad or. pro Eux. et Lyc., Eger 1856; zur Krasis in Hyp., Zeitschr. f. oest. G.-W. XI, 1860, p. 648; üb. ν ἐφελκ. in Hyp., ibd. p. 836; recens. Wst., ibd. XII p. 105, XIII p. 34; XV p. 346; über die Elision in Hyp., ibd. XV, 1864, p. 72).

L = Linder (editio Euxenippeae, Upsalae 1856; de eadem epistula, Zeitschr. f. Alterth. 1857 Nr. 65 sq.).

LL = Lionardo Levi (l' Euxenippea d' Ip., Pisa 1889; Osservazioni sul testo dell' Epit. d' Ip., Pisa 1891).

M = Aemil. Müller (ad or. fun., N. Jahrb. 1858 p. 474).

MO = Car. Müller in Oratoribus Atticis, Paris 1858.
Mh. = Maehly, N. Jahrb. f. Phil. CV (1872) p. 607—612.
Pc. = Piccolomini (Studi di filol. greca I, 107 sqq., ad epitaph.).
R = Roersch (ad or. fun., Revue de l'instr. publ. en Belgique 1859 Nr. 1).
S = Sauppe (recensio or. c. Dem., Philolog. 1848 p. 610; it. in Orat. Att. II p. 347. Ubi sententiam mutavit, prior propositio nota [S] designabitur. — Recensio or. fun., Philolog. Suppl. I p. 1 (1858). — Recens. editionis meae, Gött. Gel. Anz. 1870 p. 247. — Symbolae ad emendandos or. Att., progr. Goett. 1873).
Sch = A. Schäfer (ad or. c. Dem., N. Jahrb. 1851 p. 227; ad or. pro Lyc. et Eux., N. Jahrb. 1853 p. 27; it. ibd. 1861, p. 607; de or. fun., Philol. 1860 p. 150, ubi lectiones quaedam codicis ab ipso denuo comparati referuntur).
Schk. = K. Schenkl (ad or. fun., Zeitschr. f. österr. G.-W. 1877, 896).
Sch. = Schnitzer (Eos I, 1864, p. 623).
Sh = Shilleto (Journ. of class. and sacred philol. 1860 p. 318, ad or. pro Lyc. et Eux.).
Shp. = Sam. Sharpe (Fragments of orations in accusation and defence of Demosth., London 1849).
Sp. = Spengel (ad or. pro Lyc. et Eux., Münch. Gelehrt. Anz. 1853 Nr. 4 sq.; ad or. fun., ibd. 1858 Nr. 48—50).
Sr. = Sitzler, Philolog. Rundschau 1883 Nr. 33.
Sw = Schneidewin (editio or. pro Lyc. et Eux., Gottingae 1853).
Sw[1] = Schneidewin in epicrisi (Philol. 1853 p. 341, ad easdem or.).
T = Tell (editio or. funebris, Nordhausen 1861).
V = Volckmar (ad or. fun., Philol. 1860 p. 150).
W = H. Weil (ad or. fun., N. Jahrb. 1858 p. 746; de fragm. Eggerianis, N. Jahrb. 1869 p. 96; add. Revue crit. 1881 p. 221. 465).
Wst. = Westermann (Index graecitatis hyperideae, Lips. 1860 —1864).
Z = Zilch (de quibusdam or. fun. locis, Marburg 1866).*)

---

*) Ne quid desit enumerationi, etiam haec scripta addo. Laves de or. pro Eux. (progr. Lyck 1864). — Buechele or. pro Eux. (progr. Freiburg i./Br. 1869). — A. N. Schwarz, editio or. Eux., Moscoviae 1875, qui libellus russica lingua utitur. Duobus his scriptis mihi uti non licuit. — Wittich de persona Lycophronis ab Hyperide defensi (progr. Marburg 1864). — Wold. Troebst, ad or. c. Dem. (N. Jahrb. f. Phil. 1876 p. 205); eiusd. Quaest. Hyperid. et Dinarch., pars I Hameloae 1881, pars II Berol. 1882. — F. v. Duhn, zur Geschichte des harpal. Processes (N. Jahrb. f. Phil. 1875 p. 33). — I. E. Sandys Academy 1870 p. 221 (recens. edit. meae). — T. I. Halbertsma, Otium Harlemense, Mnemos. V, 1877, p. 341. — Meuss N. Jahrb. f. Phil. 1889, 334 (ad or. III, § 37). — Kaibel Herm. XVII, 415 (ad eand. § 12). — Denique

Ad or. IV. V:

D. = H. Diels (Monatsb. der Berl. Akad. 1889, p. 663, de V, col 3. 4; id. de tota or. V. ap. R.).

H. = Henr. van Herwerden (Mnem. XIX, 397, or. IV; ibd. XXI, 383, or. V).

Kn.[1] = Kenyon in ed. princ. or. IV, Classical Texts from Papyri in the Brit. Museum, London 1891, p. 42.

Kn.[2] = Kenyonis curae secundae ad IV (ap. me Neue Jahrb. f. Philol. 1892 p. 97).

Kn.[3] } Kn. } Kenyon the orations against Athen. (Kn.) and Philipp. (Kn.[3]), London 1893.

Koe. = U. Köhler (die Zeit d. Rede des H. gg. Phil., Monatsb. d. Berl. Akad. 1891, 931).

P. = J. Pantazides (or. V col. 3. 4, Ἐφημερίς 1889 Nr. 233).

R. = E. Revillout (le nouveau pap. d'Hyp., Revue des études gr. 1889, p. 1, or. V col. 3. 4; Mémoire sur le discours d'H. contre A., Revue égyptologique t. VI, nr. III—IV).

R.[2] = Revillout in ed. altera or. V: Corpus papyrorum Aegypti a Rev. et Eisenlohr conditum, t. III fasc. I, Paris 1892.

S. = J. E. Sandys ap. Kn.[1], ad or. IV.

W. = H. Weil, or. IV, Revue des études gr. V (1892), p. 1; or. V ibd. p. 157.*)

---

meas ipsius commentationes commemoro: N. Jahrb. f. Phil. 1870 p. 741 (ad or. fun.); Herm. X p. 23 (ad or. c. Dem.); Revue de philologie N. S. VIII (1884) p. 167 sqq. 190 sq. (ad eiusd. frg. Egg.); N. Jahrb. f. Phil. 1892 p. 577 (ad or. I et II frg. Tancock.).

*) Addo: F. Rühl, die Rede gg. Phil., N. Jahrb. f. Philol. 1892, p. 44. Tum commentationes meas: ibd. 1892, 97 (or. IV). 575 (ad eand.). 1893, 145 (or. V).

Scrib. Halis Saxonum mense Iunio CIϽIϽCCCLXXXXIV.

F. Blass.

VITA HYPERIDIS

ex Vitis X oratorum Plutarcho adscriptis.

Ὑπερείδης Γλαυκίππου μὲν ἦν πατρὸς τοῦ Διο- 1
νυςίου, τῶν δὲ δήμων Κολλυτεύς. ἔςχε δὲ υἱὸν ὁμώ-
νυμον τῷ πατρὶ Γλαύκιππον, ῥήτορα καὶ λόγους ςυγ-
γράψαντα· οὗ πάλιν Ἀλφίνους ἐγένετο. — ἀκροατὴς 2
δὲ γενόμενος Πλάτωνος τοῦ φιλοςόφου ἅμα Λυκούργῳ

Egerat de Hyperide Hermippus in libro tertio περὶ τῶν Ἰςοκράτους μαθητῶν: Ath. VIII, 342 C. — § 1. Ὑπερείδης Γλαυκίππου Κολλυτεύς C. I. A. II, 2, 808 c 102; 809 d 242 (tab. naval.); ibd. 941 (catal. diaet. a. 330/29, unde colligitur natum esse Hyp. a. 390/89, v. Th. Reinach. Revue des études gr. V (1892) p. 250); denique Ἐφημ. ἀρχ. 1883 p. 123/4, v. ad § 16. — Suid. s. v.: Ὑπερίδης, υἱὸς Γλαυκίππου τοῦ ῥήτορος, οἱ δὲ Πυθοκλέους. — de nominis forma v. E. M. s. v.: Ὑπερίδης. παρὰ τὴν ὑπὲρ πρόθεςιν γίνεται Ὕπερος καὶ Ὑπερίδης, ὡς Ὕλλος Ὑλλίδης; similiter Choeroboscus A. Ox. II, 270 (Herod. ed. Lenz. II, 435, 6; 596, 18). contra [Herodianus] A. Ox. III p. 249: πῶς οὖν οὐχ Ὑπερείδους λέγομεν τὴν γενικήν, ἀλλ' ἄνευ τοῦ ς̄ Ὑπερείδου, καίτοι τὸ εἶδος τοῦ εἴδους λέγοντες; φαμὲν οὖν, εἰ καὶ παρ' οὐδέτερον μάλιςτα ςύγκειται τὸ εἶδος, ὅμως οὐ προςλήψεται τὸ ς̄, ἐπειδὴ τύπον ἔχει πατρωνυμικοῦ Ὑπερείδης, ὡς Ἀτρείδης καὶ Πηλείδης, cf. Herodian. Lob. p. 454. .ΠΕΡΕΙΔΟΥ in ipsius A frg. E. invenit. Compositum esse nomen ex ὑπέρ et εἶδος ex eo elucet, quod etiam Dorienses Ὑπερείδης dicebant (v. C. I. Gr. 2448. 2463[b]). — v. Kiessling. Lyc. fr. p. 153 sqq. Sauppe O. A. II, 275. — τῶν δὲ δήμων Westerm.: τὸν δὲ δῆμον. — de filio Suid. s. v. Υ.: ἔςχε δὲ καὶ παῖδα Γλαύκιππον. cf. infra § 28. — § 2. Suid. s. v.: μαθητεύςας ἅμα Λυκούργῳ καὶ Πλάτωνι τῷ φιλοςόφῳ (καὶ) Ἰςοκράτει τῷ ῥήτορι. — de Platone magistro Chamaeleon tradiderat: Diog. L. III, 46. — Λυκούργῳ Paris. E et cum Blumio Westerm.: Λυκούργου. — inter Isocratis discipulos Hyp. recensuit Hermippus: Ath. VIII, 242 C. Vit. X

καὶ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, ἐπολιτεύσατο Ἀθήνησιν, καθ' ὃν χρόνον Ἀλέξανδρος τῶν Ἑλληνικῶν ἥπτετο
3 πραγμάτων· καὶ περὶ τῶν στρατηγῶν ὧν ᾔτει παρ' Ἀθηναίων ἀντεῖπε, καὶ περὶ τῶν τριήρων· συνεβούλευσε δὲ καὶ τὸ ἐπὶ Ταινάρῳ ξενικὸν μὴ διαλῦσαι, οὗ Χάρης
4 ἡγεῖτο, εὐνόως πρὸς τὸν στρατηγὸν διακείμενος. — τὸ
5 δὲ πρῶτον μισθοῦ δίκας ἔλεγε. — δόξας δὲ κεκοινωνηκέναι τῶν Περσικῶν χρημάτων Ἐφιάλτῃ, τριήραρχός τε
6 αἱρεθείς, ὅτε Βυζάντιον ἐπολιόρκει Φίλιππος, βοηθὸς Βυζαντίοις ἐκπεμφθεὶς κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν τοῦτον ὑπέστη χορηγῆσαι, τῶν ἄλλων λειτουργίας πάσης ἀφειμένων.
7 ἔγραψε δὲ καὶ Δημοσθένει τιμάς, καὶ τοῦ ψηφίσματος
8 ὑπὸ Διώνδα παρανόμων γραφέντος ἀπέφυγε. — φίλος δ' ὢν τοῖς περὶ Δημοσθένην καὶ Ναυσικλέα καὶ Λυκοῦργον, οὐκ ἐνέμεινε μέχρι τέλους· ἀλλ' ἐπεὶ Ναυσικλῆς

---

or. Isocr. 837 D: ὡς δέ τινές φασι καὶ Ὑπερείδης καὶ Ἰσαῖος. adde Cic. de or. II, 94; Philostr. V. S. I, 17, 4; Anon. V. Isocr. Sauppe O. A. II, 4b, 24. — § 3. ipsum H. expostulatum esse tradunt Arrian. I, 10, 4; Plut. Phoc. 17; idem Plut. Dem. 23 secutus τοὺς πλείστους καὶ δοκιμωτάτουτ τῶν συγγραφέων octo cives enumerat, inter quos Hyperidis nomen non occurrit. v. Schaefer Dem. III², 137. — de navibus cf. Plut. Phoc. 21; V. X or. Dem. 847 C (Schaefer l. c. p. 174). de Charetis mercenariis Schaefer p. 307, 4. — § 4. Timocl. com. ap. Ath. VIII, 242 A; v. infra ad § 17. — § 5. ἔδοξε δὲ καὶ ci. Reisk. — Vit. X or. Dem. 847 F: ἔλαβε (Δημ.) καὶ παρ' Ἐφιάλτου χρυσίον, ἑνὸς τῶν δημαγωγῶν, ὃς πρεσβεύσας πρὸς βασιλέα χρήματα ἧκε φέρων λάθρᾳ, ὅπως διανείμας τοῖς δημαγωγοῖς τὸν πρὸς Φίλιππον ἐξάψῃ πόλεμον. Schaef. II², 483. — § 6. Tab. nav. 808 c 98 = 809 d 236: ἐπὶ Θεοφράστου ἄρχοντος τῶν μετὰ Φωκίωνος καὶ Κηφισοφῶντος πλευσασῶν ἐπιδόσιμος τριήρης Ἀνδρεία — τριήραρχος Ὑπ. Γλ. Κ. Schaef. II², 512. — κατὰ τὸν αὐτὸν ἐνιαυτόν Boeckh. (Seeurk. p. 189); καὶ τὸν ἐ. τοῦτον Sauppe. — § 7. Δημοσθένει cum Photio (cod. 266) Reiske: Δημοσθένους. — Dem. de coron. 222 sq.: ἐστεφανώθην — ὁ δὲ γραψάμενος Διώνδας τὸ μέρος τῶν ψήφων οὐκ ἔλαβεν. — καίτοι τότε τὸν Δημομέλην τὸν ταῦτα γράφοντα καὶ τὸν Ὑπερείδην κτέ. — Vit. X or. 846 A: πολλάκις ἐστεφανώθη, πρότερον μὲν ὑπὸ Δημομέλους, Ἀριστονίκου, Ὑπερείδου χρυσῷ στεφάνῳ κτέ. — § 8. Ναυσικλ. em. Schaef. II², 330, 4; libri Λυσικλέα et Λυσικλῆς. cf. V. X or. Dem. 844 F: (Δημ.) συμπολιτευόμενος Ὑπερείδῃ Ναυσικλεῖ Πολυεύκτῳ. Per-

μὲν καὶ Λυκοῦργος ἐτεθνήκεςαν, Δημοςθένης δὲ ὡς παρ'
Ἁρπάλου δωροδοκήςας ἐκρίνετο, προχειριςθεὶς ἐξ ἁπάν-
των (μόνος γὰρ ἔμεινεν ἀδωροδόκητος) κατηγόρηςεν
αὐτοῦ. — κριθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριςτογείτονος παρα- 9
νόμων ἐπὶ τῷ γράψαι μετὰ Χαιρώνειαν τοὺς μετοίκους
πολίτας ποιήςαςθαι, τοὺς δὲ δούλους ἐλευθέρους, ἱερὰ
δὲ καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας εἰς τὸν Πειραιᾶ ἀποθέςθαι,
ἀπέφυγεν. αἰτιωμένων δέ τινων αὐτὸν ὡς παριδόντα 10
πολλοὺς νόμους ἐν τῷ ψηφίςματι, Ἐπεςκότει, ἔφη, μοι
τὰ Μακεδόνων ὅπλα, καὶ Οὐκ ἐγὼ τὸ ψήφιςμα ἔγραψα,
ἡ δ' ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη. μετὰ μέντοι τοῦτο νεκρῶν
ἔδωκεν ἀναίρεςιν ὁ Φίλιππος φοβηθείς, πρότερον οὐ
δοὺς τοῖς ἐλθοῦςιν ἐκ Λεβαδείας κήρυξιν. — ὕςτερον 11
δὲ μετὰ τὰ περὶ Κραννῶνα ςυμβάντα ἐξαιτηθεὶς ὑπ'
Ἀντιπάτρου καὶ μέλλων ἐκδίδοςθαι ὑπὸ τοῦ δήμου,
ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως εἰς Αἴγιναν ἅμα τοῖς κατεψη-

---

fidiam Hyperidis acerbe exagitat Lucian. Enc. Dem. 31: τὸν ἄπιςτον Ὑπ., τὸν ἄφιλον δημοκόλακα, τὸν οὐδὲν αἰςχρὸν νομίςαντα κολακείᾳ τοῦ πλήθους ςυκοφαντῆςαι Δημοςθένην. — Vit. X or. Dem. 846 C: εἰςαχθεὶς δὲ (Δημ.) εἰς δικαςτήριον ὑπὸ Ὑπερείδου Πυθέου Μενεςαίχμου Ἱμεραίου Προκλέους. Suid. s. v. Ὑ.: ὃς καὶ φίλος ὢν Δημοςθένους ἐγράψατο αὐτὸν ἐπὶ τοῖς Ἁρπαλείοις χρήμαςιν. — Munera ab Harpalo Hyperidem quoque accepisse Timocles comicus ap. Ath. VIII 342 A criminatur; v. infra ad § 17. — § 9. Lyc. c Leocr. 36 sq.: καί μοι λαβὲ τὸ ψήφιςμα, γραμματεῦ, τὸ Ὑπερείδου, καὶ ἀναγίγνωςκε. — ἀκούετε τοῦ ψηφίςματος ὦ ἄνδρες, ὅτι τὴν βουλὴν τοὺς φ' καταβαίνειν εἰς Πειραιᾶ χρηματιοῦςαν περὶ φυλακῆς τοῦ Πειραιέως ἐν τοῖς ὅπλοις ἔδοξε κτέ. — § 41: ἡνίχ' ὁρᾶν ἦν τὸν δῆμον ψηφιςάμενον τοὺς μὲν δούλους ἐλευθέρους, τοὺς δὲ ξένους Ἀθηναίους, τοὺς δ' ἀτίμους ἐπιτίμους. ceterum cf. frg. or. c. Aristog.; [Dem.] c. Aristog. II, 11; Sauppe O. A. II, 280; Schaefer Dem. III², 9. — § 10 καὶ ante Οὐκ ex Photio (cod. 266) addidi; οὐδ' Westerm. Sauppe. — § 11. Suid. Ἀντίπατρος 3: ὅτι τῶν Ἀθηναίων τὰς Ἀθήνας Ἀντιπάτρῳ — παραδόντων ἐν δέει ὄντες οἱ δημαγωγοὶ (οἱ) πρὸς τὴν ἐπανάςταςιν τοὺς Ἀθηναίους ἐπάραντες, μὴ τὴν αἰτίαν ἐπ' αὐτοὺς ἐνέγκωςιν, ἔφυγον. οἱ δὲ Ἀθ. θανάτῳ ἐρήμην τούτους κατεδίκαςαν, ὧν ἦν Δημοςθένης — καὶ Ὑπ. καὶ Ἱμεραῖος, τὴν τοῦ θανάτου εἰςήγηςιν εἰςενεγκόντος (Δημάδου) (ita Schaefer III², 391, 1). Plut. Dem. 28: — — οἱ μὲν περὶ τὸν Δημ. φθά-

φιcμένοιc· καὶ cυμβαλὼν Δημοcθένει καὶ περὶ τῆc διαφορᾶc ἀπολογηcάμενοc, ἀπαλλαγεὶc ἐκεῖθεν, ὑπ' Ἀρχίου τοῦ Φυγαδοθήρου ἐπικληθέντοc, Θουρίου μὲν τὸ γένοc, ὑποκριτοῦ δὲ τὰ πρῶτα, τότε δὲ τῷ Ἀντιπάτρῳ βοηθοῦντοc, ἐλήφθη πρὸc βίαν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ποcειδῶνοc, ἐχόμενοc τοῦ ἀγάλματοc· καὶ ἀχθεὶc πρὸc Ἀντίπατρον εἰc Κόρινθον, ἔπειτα βαcανιζόμενοc, διέφαγε τὴν γλῶτταν, ὥcτε μηδὲν ἐξειπεῖν τῶν τῆc πόλεωc ἀπορρήτων δυνηθῆναι· καὶ οὕτωc ἐτελεύτηcε, Πυανεψιῶνοc ἐνάτῃ
12 ἱcταμένου. Ἕρμιπποc δέ φηcιν αὐτὸν γλωττοτομηθῆναι εἰc Μακεδονίαν ἐλθόντα καὶ ῥιφῆναι ἄταφον, Ἀλφίνουν δέ, ἀνεψιὸν ὄντα αὐτῷ, [ἢ ὥc τινεc Γλαύκιππον τὸν υἱὸν] διὰ Φιλοπείθουc τινὸc ἰατροῦ λαβόντα ἐξουcίαν τοῦ cώματοc καῦcαι αὐτόν, καὶ τὰ ὀcτᾶ κομίcαι εἰc Ἀθήναc τοῖc προcήκουcι, παρὰ τὰ Ἀθηναίων καὶ Μακεδόνων δόγματα· οὐ μόνον γὰρ κελεῦcαι αὐτοὺc φυγεῖν,
13 ἀλλὰ μηδ' ἐν τῇ οἰκείᾳ ταφῆναι. οἱ δ' ἐν Κλεωναῖc

---

cαντεc ὑπεξῆλθον ἐκ τῆc πόλεωc, ὁ δὲ δῆμοc αὐτῶν θάνατον κατέγνω, Δημάδου γράψαντοc. adde Arrian. ap. Phot. Bibl. 92 p. 69 b. Vit. X or. Dem. 846 E. Nep. Phoc. 2. — de Archia cf. Plut. Dem. Arrian. ll. c. — τοῦ ante ἀγάλμ. cum Photio (cod. 266) addidi. — Aeginae in Aeaceo vel Hermionae in Cereris templo Hyperidem comprehensum esse alii tradunt; Demosthenis res vitarum auctor admiscere videtur. Plut. Dem. 28: οὗτοc οὖν ὁ Ἀρχίαc Ὑπ. μὲν — καὶ Ἀριcτόνικον — καὶ — Ἱμεραῖον ἐν Αἰγίνῃ καταφυγόνταc ἐπὶ τὸ Αἰάκειον ἀποcπάcαc, ἔπεμψεν εἰc Κλεωνὰc πρὸc Ἀντίπατρον· κἀκεῖ διεφθάρηcαν. Ὑπερείδου δὲ καὶ τὴν γλῶτταν ἐκτμηθῆναι ζῶντοc (hoc add. cod. N Grauxii) λέγουcι. cf. Phoc. 29: ὁ — Ὑπερείδου πρὸc Κλεωναῖc θάνατοc. Suid. Ὑπ. 1: ἀνῃρέθη δὲ καὶ αὐτὸc ὑπὸ Ἀντιπάτρου τοῦ βαcιλέωc, ἐξαγαγόντοc αὐτὸν τοῦ ἐν Ἑρμιόνῃ ναοῦ τῆc Δήμητροc, δι' Ἀρχίου τοῦ ἐπικληθέντοc Φυγαδοθήρα, καὶ ἀποτμηθεὶc τὴν γλῶτταν ἀπέθανεν. ὁ δὲ υἱὸc αὐτοῦ Γλαύκιπποc τὰ ὀcτᾶ λαβὼν εἰc τὸ πατρῷον ἔθαψε μνῆμα. Linguam Hyperidi exsectam esse etiam Lucian. enc. Dem. 31 tradit. — § 12. ῥιφῆναι ἄταφον] auctor inc. ap. Suid. s. v. ὑπερόριον: „τὸ cῶμα τοῦ Ὑπ. ἔρριψαν Ἀθηναῖοι ὑπερόριον." καὶ αὖθιc: „καὶ ἀναπείθει τοὺc Ἀθ. ὑπερόριον τὸ cῶμα τοῦ ῥήτοροc Ὑπ. ῥῖψαι". — Γλαυκίππου τῶν υἱῶν cod. E, Γλαυκίππου τινὸc τὸν υἱόν v., Γλαυκίππου υἱοῦ τὸν υἱόν Westermannus. cf. Suidam. — § 13. ἐν Κλεωναῖc] cf. Plut.

αὐτὸν ἀποθανεῖν λέγουcιν, ἀπαχθέντα μετὰ τῶν ἄλλων,
ὅπου γλωττοτομηθῆναι καὶ διαφθαρῆναι ὃν προείρηται
τρόπον· τοὺc δ' οἰκείουc τὰ ὀcτᾶ λαβόνταc .... θάψαι
τε ἅμα τοῖc γονεῦcι πρὸ τῶν Ἱππάδων πυλῶν, ὥc φηcι
Διόδωροc ἐν τῷ τρίτῳ περὶ μνημάτων. νυνὶ δὲ κατε-
ρήριπται τὸ μνῆμα καὶ ἔcτιν ἄδηλον. — πάντων δὲ 14
κατὰ τὴν δημηγορίαν διενεγκεῖν λέγεται, τέτακται δὲ
ὑπ' ἐνίων πρὸ Δημοcθένουc. — φέρονται δ' αὐτοῦ λό- 15
γοι ἑβδομήκοντα ἑπτά, ὧν γνήcιοί εἰcι πεντήκοντα δύο.
— ἐγένετο δὲ καὶ πρὸc τὰ ἀφροδίcια καταφερήc, ὥc 16
ἐκβαλεῖν μὲν τὸν υἱόν, εἰcαγαγεῖν δὲ Μυρρίνην, τὴν
πολυτελεcτάτην ἑταίραν· ἐν Πειραιεῖ δ' ἔχειν Ἀριcτα-
γόραν, ἐν Ἐλευcῖνι δ' ἐν τοῖc ἰδίοιc κτήμαcι Φίλαν τὴν
Θηβαίαν, εἴκοcι μνῶν λυτρωcάμενοc. — ἐποιεῖτό τε τὸν 17

---

ll. c. — aut post λαβόνταc excidisse κομίcαι εἰc Ἀθήναc (vel tale quid) aut τε delendum esse statuit Franke; hoc Sauppe praefert. — Διόδωροc emend. Ruhnken; Ἡλιόδωροc libri. — κατερήριπται AHP: κατερήρειπται. — § 14. cf. Phot. p. 495 b. ὅ τ' ἐν λόγοιcι δεινὸc Ὑπ. Timocl. l. c. Demostheni praetulisse Rhodii oratores videntur, cf. Dionys. Dinarch. 8. — § 15. Suid. Ὑπ. 1: εἰcὶ δὲ οἱ πάντεc λόγοι αὐτοῦ νϛ', ubi Bernh. (post Meursium Att. Lect. V c. 25, quod monet Bb.): immo νβ'. In indice a Studemundio edito (Herm. 1867 p. 434 sqq.) CLXX orationes Hyperidi tribuuntur. — § 16. Ex Idomeneo, ut videtur; cf. Ath. XIII 590 C: Ὑπ. δ' ὁ ῥήτωρ ἐκ τῆc πατρῴαc οἰκίαc τὸν υἱὸν ἀποβαλὼν Γλαύκιππον Μυρρίνην τὴν πολυτελεcτάτην ἑταίραν ἀνέλαβε, καὶ ταύτην μὲν ἐν ἄcτει εἶχεν, ἐν Πειραιεῖ δὲ Ἀριcταγόραν, Φίλαν δ' ἐν Ἐλευcῖνι, ἣν πολλῶν ὠνηcάμενοc χρημάτων εἶχεν ἐλευθερώcαc, ὕcτερον δὲ καὶ οἰκουρὸν αὐτὴν ἐποιήcατο, ὡc Ἰδομενεὺc ἱcτορεῖ. unde Φίλαν τὴν ap. biogr. pro Φίλτην emend. Keilius. — Suid. s. v. Ὑ. 1: γυναικῶν δὲ ἡττήθη. De praediis Hyperidis Eleusiniis testatur inscr. Ἐφημ. ἀρχ. 1883 p. 123/4: μιcθωτὴc] Ῥαρίαc Ὑπ. Γλ. Κολλ. (v. Wilamowitz Herm. XXII, 229). — § 17. Ex Hermippo. Ath. VIII, 342 C: καὶ Ἕρμιπποc δέ φηcιν ἐν τρίτῳ περὶ τῶν Ἰc. μαθ. ἑωθινὸν τὸν Ὑπ. ποιεῖcθαι νῦν (ἀεὶ Kaib.) τοὺc περιπάτουc ἐν τοῖc ἰχθύcιν. unde ἑωθινὸc biographo West. reddendum esse ci. (cf. ad § 18). — Cf. Timoclis versus ap. Ath. 341 EF (e Δηλίῳ fabula), ubi ab Harpalo corrupti enumerantur: — — A. ὅ τ' ἐν λόγοιcι δεινὸc Ὑπερείδηc ἔχει. B. τοὺc ἰχθυοπώλαc οὗτοc ἡμῶν πλουτιεῖ, ὀψοφάγοc (γὰρ add. codd.) ὥcτε τοὺc λάρουc εἶναι Cύρουc. — Id. in Icariis

18 περίπατον ἐν τῇ ἰχθυοπώλιδι ὁσημέραι. — ὡμιληκὼς δὲ καὶ [δίκῃ]Φρύνῃ τῇ ἑταίρᾳ ἀσεβεῖν κρινομένῃ συνεξητάσθη· αὐτὸς γὰρ τοῦτο ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου δηλοῖ· μελλούσης δ' αὐτῆς ἁλίσκεσθαι, παραγαγὼν εἰς μέσον καὶ περιρρήξας τὴν ἐσθῆτα, ἐπέδειξε τὰ στέρνα τῆς γυναικός, καὶ τῶν δικαστῶν εἰς τὸ κάλλος ἀπιδόντων ἀφείθη. —
19 συνετίθει δὲ ἡσυχῇ κατὰ τοῦ Δημοσθένους ἐγκλήματα, ὡς καὶ φωραθῆναι· νοσοῦντος γὰρ τοῦ Ὑπερείδου ἧκοντα εἰς τὴν οἰκίαν τὸν Δημοσθένη, ὡς ἐπισκεψόμενον, καταλαβεῖν κατέχοντα τὸ καθ' αὑτοῦ βιβλίον· τούτου δ' ἀγανακτοῦντος εἰπε· „Φίλον μὲν ὄντα οὐδὲν λυπήσει, ἐχθρὸν δὲ γενόμενον κωλύσει τι κατ' ἐμοῦ πρᾶξαι". —

(Ath. 342 A): τόν τ' ἰχθυόρρουν ποταμὸν Ὑπερείδην περᾷς, ὃς ἠπίαις φωναῖσιν ἔμφρονος λόγου κόμποις παφλάζων ἠπίοις (ὑπτίοις Kaib.) πυκνώμασιν πρὸς παν .... δυσας ἔχει μισθωτὸς ἄρδει πεδία τοῦ δεδωκότος. Pergit Ath.: Φιλέταιρος δ' ἐν Ἀσκληπιῷ [τὸν Ὑπ.] (haec del. Wilam.) πρὸς τῷ ὀψοφαγεῖν καὶ κυβεύειν αὐτόν φησι. — § 18. ὡς εἰκὸς δὲ καὶ δίκῃ libri; emend. Buecheler (ἑωθινός cum praecedentibus iunctum pro ὡς εἰκός ci. Westerm.; ὡς εἰκός. καὶ δὴ καὶ Reiske). — αὐτὸς γὰρ κτλ. ad ὡμιληκὼς referendum, nisi vero post συνεξητ. lacuna est. cf. frg. orationis pro Phryne; Sauppe O. A. II, 301 et 319. Narrant rem Ath. XIII 590 DE; Syrian. in Hermog. IV, 414 (Syr. ed. Rabe II, 91); Maxim. Plan. V p. 285; Anonym. VII, 335 et 338 W.; Quint. II, 15, 9. Sed quae hi Hyperidem, eadem alii (schol. Herm. VII, 7 W.; Sext. Emp. adv. math. II, § 4, Alciphr. Ep. I, 31) Phrynen ipsam fecisse tradunt, ac dubitationem movent praeterea cum ea, quae Athenaeus narrationi subicit (καὶ ἀφεθείσης ἐγράφη μετὰ ταῦτα ψήφισμα, μηδένα οἰκτίζεσθαι τῶν λεγόντων ὑπέρ τινος, μηδὲ βλεπόμενον τὸν κατηγορούμενον ἢ τὴν κατηγορουμένην κρίνεσθαι) — haec enim nimis incredibilia sunt — tum Posidippi comici versus ap. Ath. 591 E, quibus de illo iudicio longe diversa narrantur: Φρύνη πρὸ ἡμῶν γέγονεν ἐπιφανεστάτη πολὺ τῶν ἑταιρῶν· καὶ γὰρ εἰ νεωτέρα τῶν τότε χρόνων εἶ, τόν γ' ἀγῶν' ἀκήκοας. βλάπτειν δοκοῦσα τοὺς βίους μείζους βλάβας τὴν ἡλιαίαν εἷλε (εἶδε Bothe, lac. post σώμ. Kaib.) περὶ τοῦ σώματος, καὶ τῶν δικαστῶν καθ' ἕνα δεξιουμένη μετὰ δακρύων διέσωσε τὴν ψυχὴν μόλις. — ceterum Hermippum rem attigisse apparet ex Ath. XIII 590 D. — § 19. καθ' αὑτοῦ] κατ' αὐτοῦ Duebner Westerm. — οὐδὲν Reisk.: οὐδένα. — Merito huic narratiunculae fidem derogat Schaefer. III², 340, 3.

ἐψηφίϲατο δὲ καὶ τιμὰϲ Ἰόλᾳ τῷ δοκοῦντι Ἀλεξάνδρῳ 20
τὸ φάρμακον δοῦναι. — ἐκοινώνηϲε δὲ καὶ Λεωϲθένει 21
τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου, καὶ ἐπὶ τοῖϲ πεϲοῦϲιν εἶπε τὸν
ἐπιτάφιον θαυμαϲίωϲ. — Φιλίππου δὲ πλεῖν ἐπ' Εὐβοίαϲ 22
παρεϲκευαϲμένου, καὶ τῶν Ἀθηναίων εὐλαβῶϲ ἐχόντων,
τετταράκοντα τριήρειϲ ἤθροιϲεν ἐξ ἐπιδόϲεωϲ, καὶ πρῶ-
τοϲ ὑπὲρ αὑτοῦ καὶ τοῦ παιδὸϲ ἐπέδωκε δύο τριήρειϲ.
— ϲυϲτάντοϲ δὲ πρὸϲ Δηλίουϲ ἀμφιϲβητήματοϲ, ποτέρουϲ 23
δεῖ προΐϲταϲθαι τοῦ ἱεροῦ, αἱρεθέντοϲ Αἰϲχίνου ϲυνειπεῖν
ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ Ὑπερείδην ἐχειροτόνηϲεν·
καὶ ἔϲτιν ὁ λόγοϲ Δηλιακὸϲ ἐπιγεγραμμένοϲ. — ἐπρέ- 24
ϲβευϲε δὲ καὶ πρὸϲ Ῥοδίουϲ. — ἡκόντων δὲ καὶ παρ' 25
Ἀντιπάτρου πρέϲβεων, ἐπαινούντων τὸν Ἀντίπατρον ὡϲ
χρηϲτόν, ἀπαντήϲαϲ αὐτοῖϲ εἶπεν· „Οἴδαμεν ὅτι χρηϲτόϲ
ἐϲτιν, ἀλλ' ἡμεῖϲ γ' οὐ δεόμεθα χρηϲτοῦ δεϲπότου“. —
λέγεται δ' ἄνευ ὑποκρίϲεωϲ δημηγορῆϲαι, καὶ μόνον 26

---

§ 20. δοκοῦντι cum Reiskio Duebner West.: δόντι (Meziriacus δοῦναι del.). — E rhetoris cuiusdam μελέτῃ depromptum esse Kiessling Lyc. frg. p. 147 et Schaefer. III², 353, 5 affirmant. — § 21. Λεωϲθένει Xyl.: Δημοϲθένη vel Δημοϲθένει (hoc etiam Photius cod. 266). — Plut. de frat. am. 15: οἱ δὲ βίοιϲ χρώμενοι διαφόροιϲ — ϲυνεργοῦϲιν ἀλλήλοιϲ μᾶλλον, ὡϲ — καὶ Ὑ. καὶ Λεωϲθένηϲ, οἱ μὲν λέγοντεϲ ἐν τῷ δήμῳ καὶ γράφοντεϲ, οἱ δὲ ϲτρατηγοῦντεϲ καὶ πράττοντεϲ. Plut. Phoc. 23. Dexipp. fr. 2 (III, 669 sq. Müller), qui Hyperidem suadentem, Phocionem dissuadentem bellum introduxit. — Diod. XVIII, 13: ταφέντοϲ (Λεωϲθένουϲ) ἡρωϊκῶϲ διὰ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ δόξαν, ὁ μὲν δῆμοϲ τῶν Ἀθηναίων τὸν ἐπιτάφιον ἔπαινον εἰπεῖν προϲέταξεν Ὑπερείδῃ τῷ πρωτεύοντι τῶν ῥητόρων τῇ τοῦ λόγου δεινότητι καὶ τῇ κατὰ τῶν Μακεδόνων ἀλλοτριότητι. — Longin. π. ὕψ. XXXIV, 2. — § 22. Εὔβοιαν mal. Westerm. Cf. § 6. Schaefer II², 495, 1 eandem rem hic et priore loco respici putat. — § 23. Dem. de cor. 134: χειροτονηϲάντων αὐτὸν (Aesch.) ὑμῶν ϲύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ — (ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρ. π.) τοῦτον μὲν εὐθὺϲ ἀπήλαϲεν ὡϲ προδότην, Ὑπερείδῃ δὲ λέγειν προϲέταξε κτέ. Vit. X or. Aesch. 840 E. Apollon. de vita Aesch. p. 402 ed. tur. — v. Sauppe O. A. II, 285 et 309; Schaefer II², 371. — § 24. cf. Sauppe O. A. II, 300; Schaefer II², 484. — § 25. eadem auctore Stobaeo (Floril. 13, 31) Hippocrates dixit adversus eum qui suadebat ad Xerxem proficisci. — οἴδαμεν Xyl. cum Photii B: οἶδα μέν. — § 26. cf. Timoclis locum male corruptum, quem

διηγεῖcθαι τὰ πραχθέντα, καὶ τούτοιc οὐκ ἐνοχλεῖν τοὺc
27 δικαcτάc. — ἐπέμφθη δὲ καὶ πρὸc Ἠλείουc ἀπολογηcόμενοc ὑπὲρ Καλλίππου τοῦ ἀθλητοῦ, ἔχοντοc αἰτίαν
28 φθεῖραι τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐνίκηcε. — γραψάμενοc δὲ καὶ τὴν Φωκίωνοc δωρεάν, ἣν εἶπε Μειδίαc Μειδίου Ἀναγυράcιοc ἐπ' Εὐξενίππου ἄρχοντοc, Γαμηλιῶνοc ἑβδόμῃ φθίνοντοc, ἡττήθη.

DE HYPERIDIS ELOQVENTIA

IVDICIA VETERVM.

Dionysius Ἀρχαίων κρίcιc V, 6 (qui liber e Dionysii περὶ μιμήcεωc commentario secundo excerptus est):

Ὁ δὲ Ὑπερείδηc εὔcτοχοc μέν, cπάνιον δ' αὐξητικόc· καὶ τῇ μὲν τῆc φράcεωc καταcκευῇ Λυcίαν ὑπερ-

supra attuli. — § 27. Pausan. V, 21, 5: φαcὶν Ἀθηναῖον Κάλλιπον ἀθλήcαντα πένταθλον ἐξωνήcαcθαι τοὺc ἀνταγωνιουμένουc χρήμαcι, δευτέραν δὲ ἐπὶ ταῖc δέκα καὶ ἑκατὸν ὀλυμπιάδα εἶναι ταύτην. ἐπιβληθείcηc δὲ τῷ Καλλίππῳ καὶ τοῖc ἀνταγωνιcαμένοιc ζημίαc ὑπὸ Ἠλείων, ἀποcτέλλουcιν Ὑπερείδην Ἀθηναῖοι πείcοντα Ἠλείουc ἀφεῖναί cφιcι τὴν ζημίαν. ἀπειπόντων δὲ Ἠλείων τὴν χάριν κτέ. Hinc apparet, falsum esse quod addit biogr.: καὶ ἐνίκηcε. — § 28. ἐπ' Εὐξενίππου Schaefer emendavit: ἐπὶ Ξενίου libri. cf. Philol. IX, 163 sqq. itaque idem Glaucippo Hyperidis filio hanc orationem tribuit coll. Plut. Phoc. 4: εἰ γὰρ ἦν (Phocion), ὥc φηcιν Ἰδομενεύc, δοιδυκοποιοῦ πατρόc, οὐκ ἂν ἐν τῷ λόγῳ Γλ. ὁ Ὑπερείδου, μυρία cυνειλοχὼc καὶ εἰρηκὼc κακά, τὴν δυcγένειαν παρῆκεν.

Antiquiorum Dionysio scriptorum Graecorum unus, quod nos sciamus, Demetrius Magnes ap. Dionys. Din. 1 genus Hyperidis eloquentiae attingit, de Dinarcho dicens: ἔcτι τοίνυν οὗτοc — οὐδὲν ἀπολείπων τῆc Ὑπερείδου χάριτοc. Apud ipsum Dionysium in eis libris qui adhuc manent non ita frequenter Hyperidis mentio fit; sed egit de eo in cυντάξει secunda operis de antiquis oratoribus, quippe quem praestantissimis oratoribus sex adnumeraret. cf. π. τ. ἀρχ. ῥητ. prooem. c. 4; de Isae. extr.; de Dinarch. c. 1 init. — εὔcτοχοc] εὔτονοc Monac. fort. recte; cf. antea §§ 4. 5. — Λυcίαν] cf. de Din. c. 5: τοῦ δ'

λων ἀγωνιστῶν λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ τῶν ἰδιωτῶν. ὁ μέν γε Ὑπερείδης πρὸς τῷ πάντα ἔξω γε τῆς συνθέσεως μιμεῖσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα, καὶ τὰς Λυσιακὰς ἐκ περιττοῦ περιείληφεν ἀρετάς τε καὶ χάριτας. καὶ γὰρ λαλεῖ μετὰ ἀφελείας, ἔνθα χρή, καὶ οὐ πάντα ἑξῆς καὶ μονοτόνως ὡς ὁ Δημοσθένης λέγει, τό τε ἠθικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος [ἡδὺ] λιτῶς ἐφηδυνόμενον· ἄφατοί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀστεϊσμοί, μυκτὴρ πολιτικώτατος, † εὐγένεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον, σκώμματα οὐκ ἄμουσα οὐδ' ἀνάγωγα κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους, ἀλλ' ἐπικείμενα, διασυρμός τε ἐπιδέξιος καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν καὶ μετὰ παιδιᾶς εὐστόχου κέντρον, ἀμίμητον δὲ εἰπεῖν τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφρόδιτον· οἰκτίσασθαί τε προσφυέστατος, ἔτι δὲ μυθολογῆσαι κεχυμένος καὶ ἐν ὑγρῷ πνεύματι διεξοδεῦσαί τι εὐκαμπὴς ἄκρως· ὥσπερ ἀμέλει τὰ μὲν περὶ τὴν Λητὼ ποιητικώτερα, τὸν δ' ἐπιτάφιον ἐπιδεικτικῶς ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος διέθετο. ὁ δὲ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος ἀδιάχυτος, ἥκιστα ὑγρὸς ἢ ἐπιδεικτικός, ἁπάντων ἑξῆς τῶν προειρημένων κατὰ τὸ πλέον ἄμοιρος. ἔνθα μέντοι γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστεῖος, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶται, ὅταν δὲ ἐγγίζειν θέλῃ τῷ ἐπίχαρις εἶναι, τότε πλέον ἀφίσταται. τό γέ τοι περὶ Φρύνης ἢ Ἀθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν ἔτι μᾶλλον ἂν Ὑπερείδην συνέστησεν. ἀλλ' ἐπειδήπερ οἶμαι τὰ μὲν θατέρου καλά, καὶ εἰ πολλά, ὅμως ἀμεγέθη καὶ οἷα νήφοντος ἀργὰ καὶ τὸν ἀκροατὴν ἠρεμεῖν ἐῶντα — οὐδεὶς γοῦν Ὑπερείδην ἀναγινώσκων φοβεῖται —, ὁ δὲ † ἔνθεν ἑλὼν τοῦ μεγαλοφυεστάτου, καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένας, ὑψηγορίαν, τόνον, ἔμψυχα πάθη, περιουσίαν ἀγχίνοιαν τάχος, ἔνθα δὲ καίριον, τὴν ἅπασιν ἀπρόσιτον δεινότητα καὶ δύναμιν, ἐπειδὴ ταῦτα, φημί, ὡς θεόπεμπτα δεινὰ δωρήματα — οὐ γὰρ εἰπεῖν θεμιτὸν ἀνθρώπινα — ἀθρόα ἐς ἑαυτὸν ἔσπασε, διὰ τοῦτο οἷς ἔχει καλοῖς ἅπαντας ἀεὶ νικᾷ καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἔχει, καὶ ὡσπερεὶ καταβροντᾷ καὶ καταφλέγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας· καὶ θᾶττον ἄν τις κεραυνοῖς φερομένοις ἀντα-

νοῖξαι τὰ ὄμματα δύναιτο, ἢ ἀντοφθαλμῆcαι τοῖc ἐπαλλήλοιc ἐκείνου πάθεcιν.

Dio Chrysost. XVIII, 11:

Πλὴν οὐκ ἂν ἐγώ cοι cυμβουλεύcαιμι τὰ πολλὰ τούτοιc (Lysiae et Demostheni) ἐντυγχάνειν, ἀλλ' Ὑπερείδῃ τε μᾶλλον καὶ Αἰcχίνῃ· τούτων γὰρ ἁπλούcτεραί τε αἱ δυνάμειc καὶ εὐληπτότεραι αἱ καταcκευαί, καὶ τὸ κάλλοc τῶν ὀνομάτων οὐδὲν ἐκείνων λειπόμενον.

Hermogenes περὶ ἰδεῶν τόμ. β' c. 21 p. 382 W.:

Ὁ δ' Ὑπερείδηc τὸ μὲν ἐπιμελὲc ἥκιcτα ἔχει, διὸ καὶ ἧττον δυνατὸc εἶναί πωc δοκεῖ, μέγεθοc δὲ αὐτῷ ἐcτιν ὑπέρογκον, cκληρὸν δὲ τοῦτο καὶ οὐ κεκραμένον, ὥcτε μὴ cφόδρα εὖ τῷ ἠθικῷ καὶ καθαρῷ κεκρᾶcθαι. κίνηcιc δὲ καὶ γοργότηc cχημάτων πάνυ ὀλίγη παρὰ τούτῳ, δεινότηc δὲ ἡ κατὰ μέθοδον ἔcτι μὲν καὶ παρὰ πᾶcι τοῖc ἄλλοιc ῥήτορcι καὶ παρὰ τούτῳ, ἔλαττον δὲ ἢ κατὰ τὴν παρὰ τῷ Λυcίᾳ τε καὶ Ἰcαίῳ, καὶ ἔτι τῷ κορυφαίῳ αὐτῶν, λέγω τῷ Δημοcθένει. παρὰ δὲ Ὑπερείδῃ κἀκείνην εὕροι τιc ἂν τὴν δεινότητα, ἣ καὶ φαίνεται καὶ ἔcτιν, οὐχὶ τὴν κατὰ μέθοδον μόνην, cπανίωc μέντοι, ὅπου γε καὶ παρὰ τῷ Δημοcθένει

Hermogenes Hyperidi inter principes τοῦ πολιτικοῦ λόγου, excepto Demosthene, tertium locum assignat, antepositis nempe Lysia et Isaeo. cf. praeterea p. 387 (de Antiphonte): μεγέθει δὲ χρῆται μὲν οὐκ ὀλίγῳ, καλῶc δέ πωc καὶ cυνυφαcμένῳ καὶ οὐ κατὰ τὸν Ὑπερείδην διεcτηκότι τῶν ἄλλων, et p. 331 de Lysia et Hyperide: φύcει γὰρ οἱ ἄνδρεc ἠθικώτεροι, ταῖc δὲ μεθόδοιc καὶ μᾶλλον.

Inter Romanos Cicero Hyperidem saepe, sed breviter semper, commemorat. de orat. III, 28: *Suavitatem Isocrates, subtilitatem Lysias, acumen Hyperides, sonitum Aeschines, vim Demosthenes habuit.* — Brut. 285: (Demetrius Phal.) *est floridior, ut ita dicam, quam Hyperides, quam Lysias.* — Orat. 90: *Lysias satis* (facetus) *et Hyperides, Demades praeter ceteros fertur, Demosthenes minus habetur.* — 110: (Demosth.) *nihil Lysiae subtilitate cedit, nihil argutiis et acumine Hyperidi, nihil laevitate Aeschini et splendore verborum.* — Cum Lysia Hyp. componitur etiam Brut. 67. 68; cum Demosthene ibd. 138. 290, de orat. I, 58. Academ. I, 10; ab utroque valde distare dicitur

σπάνιον τοῦτο. ἴδιον δὲ Ὑπερείδου τὸ καὶ ταῖς λέξεσιν ἀφειδέστερόν πως καὶ ἀμελέστερον χρῆσθαι, ὥσπερ ὅταν μονώτατος λέγῃ καὶ γαλεάγρα καὶ ἐκκοκκύζειν καὶ ἐστηλοκόπηται καὶ ἐπήβολος καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Quintil. Inst. or. X, 1, 77:

Dulcis in primis et acutus Hyperides, sed minoribus causis, ut non dixerim utilior, magis par.

ARGVMENTA ORATIONVM BREVITER DESCRIPTA.

Or. I. Demosthenes quum vulgo munerum ab Harpalo acceptorum argueretur, rogationem tulit ut Areopagus, cui priore populiscito de omni pecunia Harpali, quae de summa deerat, quaestio demandata erat, de se nominatim quaereret, capitis poenam sibi irrogans, si Areopagus noxae se coarguisset. Areopagitae diu cunctati tandem de eis qui munera accepissent ad populum retulerunt, inter quos Demosthenes XX talentum nomine scriptus erat. Itaque de eo ceterisque ex populiscito iudicium exercitum est, mille quingentis iudicantibus, accusatoribus decem ex more constitutis. Inter quos cum is fuit, cui Dinarchus orationem adhuc servatam conscripsit, tum Hyperides, iratus Demostheni quod praeclaram occasionem belli una cum Harpalo contra Alexandrum suscipiendi regia pecunia corruptus e manibus emisisset. Damnato Demostheni, qui primus in iudicium venit, multa L talentum dicta est, quam cum solvere non posset in exilium abiit. Acta res ol. 114, 1, a. 324 a. Chr. exeunte vel 323 ineunte.

Brut. 285. — Quintiliani praeterea conferas locum XII, 10, 22; Romanorum aliorum Tacit. Dialog. c. 25; Plin. Epist. I, 20, 4; Petron. sat. c. 2 (Bb.).

Or. II. Lycophron nobilis Atheniensis, cum Lemni praefectus equitum tertium iam annum commoraretur, εἰcαγγελίᾳ petitus est quod feminam civem, sororem Dioxippi nobilis athletae, stupro polluisset. Exstiterunt Lycurgi duae contra Lycophronem orationes hac ipsa in causa habitae; qui tamen apud Hyperidem ὁ κατήγοροc dicitur quique εἰcαγγελίαν scripsit, is non Lycurgus est, sed Aristo, cui Lycurgus advocatus et in contione et in iudicio affuisse videtur.*) Femina illa civi cuidam Atheniensi nupta fuerat, qui moriens uxorem gravidam et testamentum reliquit, in quo Euphemus postumi tutor, ceterum si quid puero vel in nascendo vel postea accidisset, cognatorum quidam heredes scripti erant. Istum iam puerum accusatores illique ipsi cognati Lycophrone revera genitum esse affirmant, idque caput accusationis fuit. Mulier Charippo secundo marito nupsit, cuius cum domum duceretur, Lycophronem in via ad eam accessisse et ut fidem promissam sibi servaret hortatum esse Lycurgus in contione pridem arguerat. Euphemus ille, cuius subinde mentio fit, κύριοc mulieris (fortasse frater maior) putandus est. — Quod ad tempus causae attinet, A. Schaeferus paullo ante 107, 4 actam esse statuit, propter populationes Philippi, qui ol. 106 Lemnum quoque navibus adortus erat, Lycophronem illuc missum putans locumque Theonis rhetoris, qui ex Lycurgi τῆc ὕβρεωc λόγοιc Demosthenem in Midianam suam aliqua transtulisse dicit, ad has orationes referens. At ex praefectura Lycophronis Lemniaca nihil quicquam concludi posse Aristotelis πολιτείᾳ Ἀθηναίων inventa iam edocti sumus,**) neque alterum argumentum multo validius est. Sed cum εἰcαγγελίαν accusatori semper impune esse Hyperides affirmet (§ 12), eam autem impunitam proximis post pugnam Chaeronensem temporibus non iam fuisse

---

*) Hoc cum iam antea statuissem, novo fragmento orationis invento confirmatum est, v. col. 47, 8.

**) V. Aristot. Πολ. Ἀθ. c. 61, 6.

Demosthenes testis esse videatur, suo iure H. Hagerus ante annum 338 orationem habitam esse concludit.

Or. III.*) Post pugnam Chaeronensem Oropo a Philippo Atheniensibus reddita, agri Oropii quod profanum erat inter decem tribus ita divisum est, ut binae singulas partes sorte ducerent. Aliquanto post de monte aliquo, qui Hippothoontidi Acamantidique obtigerat, religio incessit, ne is quoque Amphiarao olim consecratus esset. Itaque Euxenippus dives civis cum duobus aliis populi iussu ex Amphiarao per incubationem de hac re sciscitatus somnium ambiguum ut videtur quodque pro se duae tribus interpretari possent rettulit.**) Tamen Polyeuctus Cydantida rogationem tulit, ut eae tribus montem deo restituerent, relicuae octo illis damnum pensarent. Quae rogatio ad iudices delata eorum sententiis antiquata, auctorique Polyeucto multa XXV drachmum dicta est. Quamobrem iratus ille Euxenippo, cui culpam tribuebat, εἰςαγγελίᾳ eum in iudicium arcessivit, quod a civium quibusdam, duabus nempe tribubus, pecunia corruptus falsum somnium ad populum rettulisset. Accusatori Lycurgus, reo Hyperides advocatus affuit, habuitque hanc orationem postquam accusatus ipse aliusque quidam advocatus verba fecerunt. Tempus Comparettius ita definivit, ut aliquanto post Alexandri Epirotae mortem (quae accidit circiter a. 330) causam actam esse statueret, cum Olympias tanquam Molossiae Dodonaeque imperium tenens in oratione commemoretur.

---

*) De huius orationis argumento nemo diligentius copiosiusve disseruit quam Comparetti in dissertatione editioni suae praemissa.

**) Schneidewinus et A. Schaeferus contra duas tribus, Comparettius Sauppiusque pro eis responsum esse statuerunt. Itaque ψήφιςμα πρὸς τὸ ἐνύπνιον γράφειν (col. 28) illis est „secundum somnium“, his „contra somnium“. Videndum autem, num necessarium sit alterutrum diserte responsum fuisse, et plus in praepositione πρός inesse quam simplicem relationis significationem („ad somnium“, „auf den Traum hin“, h. e. non expectato alio oraculo).

Or. IV. Post pugnam Chaeronensem pacemque cum Philippo factam cum temporibus serviendum esset, et in Philippum et in Alexandrum aliosque Macedones honorifica decreta Athenis perlata sunt, quibus ne ipsi quidem partium popularium oratores obsistere vel voluerunt vel potuerunt, quamvis leges quaedam eis decretis infringerentur. Tamen cum verendum esset Macedonum fautoribus, ne πρόεδροι contionis, qui de decretis illis populum in suffragium miserant, γραφῇ προεδρικῇ peterentur, id ut anteverteret Philippides rogationem tulit, qua prohedris corona decernebatur, quia cum summa erga populum iustitia secundumque leges munere suo functi essent. Est autem hoc antiquissimum talis collaudationis prohedrorum exemplum, quod quidem nobis notum sit.*) Sed huic rogationi altera oratorum pars obsistendum censuit, sicut obstitit aliis quoque, quae et nimis turpes neque propter tempora necessariae viderentur. Itaque γραφῇ παρανόμων auctor rogationis petitus est, et in iudicio cum alii tum Hyperides eum accusaverunt. Acta est ea causa a. vel 337 vel 336, certe Philippo vivo; cum enim de eo dictum sit (col. 5, 7 sqq.): ἓν μὲν cῶμα ἀθάνατον ὑπείληφας ἔcεcθαι, hoc ὑπείληφας i. e *putas* (minime *putasti* vel *putabas*) manifesto declarat eam opinionem nondum re ipsa, occiso scilicet Philippo, refutatam esse.**) Similis argumenti eiusdemque fere temporis oratio Hyperidis κατὰ Δημάδου fuit, dicta adversus Demadis rogationem illam, qua Euthycrati Olynthio honores decreti erant. De Philippide vix quicquam notum quod non in hac oratione vel exstet vel exstiterit (v. ad init. or. locos Athenaei). Valde mutilata ad nos pervenit; nam etsi longam non fuisse in ipsa (col. 8, 20 sqq.) significetur, quippe quae una ex compluribus in eundem reum habitis

*) V. Koehleri dissertationis (supra p. XXXVIII) p. 936.

**) Non recte, ut mihi quidem videtur, et Koehlerus et Weilius orationem ad a. 336/5 referunt; etiam longius aberrans Ruehlius (v. ibd.) et post bellum Lamiacum orationem detrudit et Hyperidi demit.

fuerit, tamen vel triplo vel quadruplo longiorem quam nunc est fuisse putaverim. Ne inscriptio quidem exstat, ipsumque rei nomen nonnisi ex parte servatum (col. 4, 14); neque tamen dubitari potest esse ab editore principe et hoc recte restitutum et orationem Hyperidi tributam, cuius fuisse orationem κατὰ Φιλιππίδου Athenaeus testis est.

Or. V. Athenogenes inquilinus Atheniensis, natione Aegyptius, praeter artem λογογράφου unguentariam antiquitus exercebat habebatque in foro tabernas unguentarias tres. In quarum una servum suum Midam constituerat procuratorem, cui erant filii tres adulescentuli puerive. Iam cum Atheniensis quidam, cui Epicrates nomen fuisse videtur (v. col. 11, 17), homo neque dives neque sapiens, in amorem pueri filii Midae incidisset*) eumque ab Athenogene emere vehementer cuperet, ille qua erat astutia adiutusque ab Antigona meretrice hominem post multas contentiones dilationesque eo usque perpulit, ut cum amasio etiam patrem fratresque eius cum ipsa taberna aereque quod debebat Midas alieno iusta emptione XL minis acquireret. Quantum autem deberetur aeris, neque praedixerat Athenogenes neque emptor multum curaverat, sed postquam ex agricola unguentarius factus est, intra tres menses cognovit se quinque fere talenta debere. Iam cum rescindere vellet pactionem, id nequaquam ab Athenogene impetrare potuit, sed in ius illum vocare coactus est. Nulla vero exstabat lex qua ita inniti posset ut firmiter staret accusatio, cum pro reo adesset lex ea quae pactiones privatas ratas esse iubebat. Actio fuisse videtur βλάβης apud XL viros, aestimatio autem litis (τίμημα) quinque talenta; si damnatus est Athenogenes, profecto pactionem rescindere quam illa solvere maluit. Bis autem in hac causa ab utraque parte

*) De amore suo accusator pluribus locis loquitur, sed nusquam in parte orationis superstite diserte indicat quem quamve adamaverit. Cognovit rem primus Weilius cum Theod. Reinach.

oratum est, sicut in causis Aphobi, Stephani, aliorum; unde duae fuerunt Hyperidis κατὰ Ἀθηνογένους orationes, quarum prioris maior pars reperta est. Tempus in ipsa oratione indicatur, cum dicuntur plus CL anni inde ab anno 480 praeterlapsi fuisse (col. 15, 17 sq.); itaque annus fuit unus ex eis qui a. 430 proxime insecuti sunt. Quo cum tempore etiam reliqua quae insunt (v. 15, 2) optime congruunt. Fuit autem magna huius orationis apud veteres fama: quae una cum or. ὑπὲρ Φρύνης ab auctore libri περὶ ὕψους (v. supra p. XLVIII) ut exemplum eius generis subtilioris et festivioris affertur, in quo et excelluerit Hyperides neque Demosthenes ipse cum illo certare potuerit.

Or. VI. Leosthene in obsidione Lamiae caeso consiliorum eius socius Hyperides a populo delectus est, qui illum eosque qui una in illa expeditione occubuerant oratione funebri collaudaret. Quod factum hieme anni ol. 114, 2, a. Chr. a. 322, cum iam nuntius de re adversus Leonnatum prospere gesta Athenas pervenisset.

Addenda.

Th. Thalheim (Philolog. Wochenschr. 1894, 897 sqq.): or. IV, c. 6, 4 οὔ(τω) παραφυλάξαντεc. V, c. 5, 3 sqq.: οὗ ἦν Δικ. (= cuius particeps erat D.). ibd. 9, 22 sqq.: ἐγγυητ[ή]ν. ε[ἰ γὰρ μὴ ᾔ|ιδειc πολλὰ τ]ὰ χρέα ὄντα, ἱκανὸ[c ἂν ἦν ἐ|γὼ ἐγγεγραμμέ]νοc. οὐ μὲν δὴ ἐγὼ [μάχεcθαι ‖ βούλομαι τῶι λό]γωι cου τού[τωι, ὅτ' αὐτ|ὸc ἐξηπατῆcθαι φὴι]c καὶ οὐκ εἰδ[έναι | καίπερ κεκτημέ]νοc καὶ τῶι [ἀνθρώπωι | χρηcάμενοc τ]ουτονὶ τ. τρ.

Ad fragmenta a Stobaeo servata editor Stobaei O. Hense benigne mecum ea communicavit, quae ex suis copiis ad ea congesserat.

VOLVMEN A.

ΓΟ[ΙΔΕ] ΛΟ[ΓΟΙ Υ]ΠΕΡΕΙΔΟΥ (E. XII)

— — —
— — —
— — —

ΟΙΔ'ΕΝΕΙCΙ [ΛΟΓΟΙ (Frg. Londin.)
ΚΑΤΑ ΔΗ[ΜΟCΘΕΝΟΥC
ΥΠΕΡ ΤΩ[Ν ΑΡΠΑΛΕΙΩΝ
ΑΠΟΛΟΓΙ[Α ΥΠΕΡ ΛΥΚΟ-
ΦΡΟΝΟC
ΥΠΕΡ ΕΥΞ[ΕΝΙΠΠΟΥ
ΕΙCΑΓΓΕΛΙ[ΑC ΑΠΟΛΟΓΙΑ
ΠΡΟC ΠΟ[ΛΥΕΥΚΤΟΝ.

Inscriptionem ad universum volumen recte refert E.; nam et infra et supra nomen Hyperidis amplum spatium vacuum exstat (it. post nomen spatium est). Infra supraque extremam litteram singulae lineae transversae conspiciuntur (Eggero teste etiam supra primam litteram). cf. subscriptionem Lycophroneae. Adiunxi fragmentula duo (v. Egg. tab. A), quorum alterum habet ΛΟ cum linea transversa infra Λ, alterum ΓΟ cum spatio vacuo lineisque transversis ante h. litt.; id frg. alii (II Egg.) perperam adhaeserat. Sequebatur sine dubio index orationum sicut in frg. Londin.; alteruter index in tergo voluminis collocatus fuisse potest. V. Revue de philol. N. S. VIII (1884) p. 167 sq.

Indicem fragmenti Londiniensis ipse edidi Herm. X, 24. Genus scripturae est quod cursivum vocamus, sicut in inscriptione Euxenippeae (v. infra), cuius tamen manum diversam esse iudicat vir harum rerum peritissimus E. M. Thompson. Idem v. primum huius frg. recte legit.

I.

[ΚΑΤΑ ΔΗΜΟCΘΕΝΟΥC ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΡΠΑΛΕΙΩΝ.]

ameri uncis
ıclusi sunt
ed. II)

Frg. I.

Col. I | Ἀλλ' ἐγὼ ὦ [ἄνδρες δικασταί, [ὅπερ καὶ] πρὸς το[ὺς παρακαθη]μένους [ἀρτίως ἔλ]εγον, θαῦ[μα τ]ηλ[ικ]ουτὶ νομίζω] τουτὶ τὸ πρᾶγμα· εἰ μ]ὴ νὴ Δία κατὰ Δημ]οcθένους μόνου τ]ῶν ἐν τῆι πόλει μήτε ο]ἱ νόμοι ἰcχύουcιν, οἵ] κελεύον[τες] κύρια εἶν]αι ὅcα ἄν τις αὐτ]ὸc καθ' αὑτοῦ διάθ]ηται, — μήτε τὰ ψηφίcματα τοῦ δήμου, καθ' ἃ ὑμεῖc μὲν ὀμωμόκατε τὴν ψ[ῆ]φον οἴcειν, ἔγραψεν δὲ αὐτὰ οὐδεὶc τῶν ἐχθρῶν τῶν Δημοcθένους, ἀλλ' αὐτὸc οὗτος, ἐψηφ]ίσα[τ]ο δὲ ὁ δῆμος το]ύτου κελεύο[ντο]c καὶ μόνον] οὐχ ἑκουcίως αὐτὸν ἀπο]λλύοντοc.] . . . . υ (desunt vers. II?) [τὸ | II δίκα[ι]ον ὦ ἄνδρες δικασταὶ ἁπλοῦν ὑπολαμβάνω ἡμῖν εἶνα[ι] πρὸc Δημοcθένη. — ὥcπερ γὰρ ἐπὶ τῶν ἰδίων ἐγκλημάτων

Frg. I or. c. Dem., quod est principium orationis, componitur ex frg. Harris. XXI, Egg. V. XI. VI. III. I. IX. IV.

Col. I. Principia versuum 1—5 sunt in E. V, quod coniectura huc rettuli. In sinistra eius parte amplum spatium vacuum est; itaque haec prima columna fuit. Clausulam v. 2 habet E. XI, clausulas v. 3—5 E. VI; v. Rev. de phil. l. c. p. 190 sq. — 5 incipit frg. E. III a (5—26), quocum XXI H. (v. 13—24) coniunxit E. Τηλικουτὶ vid. δεικτικῶc dictum pro ὑπερβάλλον, μέγιcτον. Cet. litt. ΑΥ transfixae esse vid. — 7 ἐc|τὶ νὴ Δία E., εἰ νὴ Δία W., quorum neutrum cum litterarum vestigiis satis convenit. — 10 μήθ' οἱ W. — 11 ἰcχύου|cι] κελεύοντεc E. — 12 κυρῶcαι ὅcα ἄν τιc E. — 13 cf. (E.) Harpocr. v. διάθεcιc: διαθέcθαι ἀντὶ τοῦ cυνθέcθαι Ὑπ. κατὰ Δημ. (schol. Dem. 2, 16 p. 94 sq. Dd.). — inde a μήτε τὰ (14) usque ad κελεύοντοc v. 23 omnia iam S. recte restituerat. — 19 εχθρω̄ A. — 24 sq. οὐχ ἑκου[cίωc E.

Col. II. δικα v. 1 et δικαc v. 2 sunt in E. IX, reliqua eorum versuum in I. Ipse coniunxi. — 3—7 partim in I sunt, partim

: διὰ προκλήcε-
ι/νεται, οὕτωc
)υτὶ τὸ πρᾶγμα κέ-
. — cκέψαcθε γὰρ
)ρεc δικαcταὶ
σ]ί. — ἠ(ι)τιάcατό cε
μόcθενεc ὁ
εἰληφ[έναι
ι] τάλαντ[α ἐπὶ
πολιτεία(ι) κ[αὶ τοῖc
:. ταῦτα σ[ὺ ἔ-
: ἐγένου μ[ὴ
/, καὶ πρόκλ[η-
ρά]ψας ἐν ψηφ[ί-
προcήνεγκα[c
ήμωι, ἐπιτρέ-
)πὲρ ὧν τὴν

αἰτίαν ἔcχεc τῆ(ι) βου- 24
λῆ(ι) τῆ[ι] ἐξ Ἀρείου πά-
γου] (desunt v. III?) |

Frg. II.

[καὶ cυκοφαντεῖc τὴν βου-
λήν, προκλήcειc ἐκτιθεὶc καὶ
ἐρωτῶν ἐν ταῖc προκλήcεcιν,
πόθεν ἔλα]βε[c τὸ χρυ- III
cίον, καὶ τίc] ἦν co[ι ὁ
δούc, καὶ ποῦ· τελευ-
τῶν δ' ἴcωc ἐρωτή-
cειc καὶ ὅ,τι ἐχρήcω
λαβὼν τῶι χρυcίωι,
ὥcπερ τραπεζιτι-
κὸν λό[[γο]]γον παρὰ τῆc
βουλῆc] ἀπαιτῶν. ἐ-

riore parte frg. IV. Id enim fragmentum ab Arabibus :onglutinatum rursus in duo dirimendum fuit, qua in re ꞁuoqne papyri viam monstrabat. I et IVb ipse coniunxi; 2—4, 6—7 iam E. recte restituerat. — 8 γίνεται ut vi-)r. A, quod praefert E. — 12 incipit frg. IIIb E. (12 ουτω,]μοc); frg. I in v. 13 desinit. Ipse coniunxi. ουτωcϊ ut — 17 ταῦτα ο[ὐκ ἔξ. E.; O an C exstiterit, ex 'sensu iiudicandum est. — 20 γράψαc certum est e vestigiis :um. — 25 λητη ut vid. A.

g. II componitur ex frg. Egg. II. IV.

ol. III. Praeter finem col. II et huius dimidiam partem ıter frg. I et II deesse videtur. — Verba καὶ cυκοφαντεῖc ιτῶν (v. 9) ab Alexandro (π. cχημ. VIII, 457 W.) ex hac ıe ut exemplum διαcυρμοῦ afferuntur. Eorundem partem :re frg. E. II (col. III) E. vidit. — ἐκτιθεὶc Par. 1, Vindob.: :ἱc Par. 3 Ald., v. W. Troebst Quaest. Hyp. et Din. I . Hameloae 1881) p. 13. — ἐν om. Vindob. — 2 που A: ex. — 3 τελευτῶν A: τελευταῖον Alex. — 4 οτιεχρηcωι A; Alex.; τί ἐχρ. S., εἰc τί ἐχρ. reponi iubet E. (Dem. 49, ;ecunda persona ad Demosth. refertur, quod recte intel- ıt Sch. (Dem. u. s. Z. III^2, 327, 1), W., L. Schmidt (Mus. V, 230). Neque probavit qui alia docere studuit W. t l. c. — 5 λαβὼν om. Alex. — 7 τραπεζειτικον A. cf. . c.

γὼ δ[ὲ τ]οὐναντίον |
IV ἡδέως ἂν] παρὰ coῦ
πυθοίμ]ην, τίνος
ἂν ἕν]εκα ἡ ἐξ Ἀρείου
πάγου βου]λὴ εφη
......ιc αδικο
.......τατοχρ.
......ροιη.που
.......οτατιc
.......ιτιο..
..........φ..
.........ακυ.
(desunt v. XVII?) |

Frg. III (III. VII).

V | (desunt v. VI)
.......εισ.....
......ε δικαcτ..
......αν ενοι....
......εcθαι εμ...
......αιωcτω...
......τὰc ἀποφάcειc.
ο]ὐκ ἔcτι ταῦτα, ἀλλὰ
π]άντων φανήcον-
τα]ι μάλιcτα δημο-
τικώ]τατα τῶ(ι) πράγμα-
τι κ]εχρημένοι· τοὺc
μὲ]ν γὰρ ἀδικοῦνταc
ἀπ]έφηναν, κα[ὶ] ταῦ-
τ' οὐ]χ ἑκόντεc, ἀλλ' ὑπὸ
τοῦ δ]ήμου πολλάκιc
ἀναγ]καζόμενοι· τὸ
δὲ κο]λάcαι τοὺc ἀδι-
κοῦντα]c οὐκ ἐφ' αὑτοῖc
ἐποί]ηcαν, ἀλλ' ὑμ[ῖν
ἀπέδ]ocαν τοῖc κυ-

Col. IV. Adiunxi hanc particulam columnae, exstantem in frg. E. IV. Adiungendam esse W. quoque suspicatus est, qui haec supplet: ἐγὼ δὲ τὸν ἐναντίον | δικαίωc ἂν] παρὰ coῦ | λόγον ἀπαιτοίη]ν, τ[ίν]οc | ἕνεκα τὴ]ν ἐξ Ἀρείου | πάγου βουλήν, ἣν] ψη|φίcματι] — —. Sed hoc fragmentum nunc, postquam ab illa particula quae male adhaeserat (v. ad col. II, 3) diremptum magisque evolutum est, aliquanto plura certioraque quam antea praebet. — v. 1 sqq. ... παρὰ coῦ [ἂν ἐροί|μη]ν τίνοc . . . ἕνε|κα ἡ ἐξ Ἀ. [πάγου | βου]λὴ εφη (vel εψη; ἔφηνε?) E. — 4 sqq. tentavi (Rev. de ph. l. c. 169 sq.: ἐφη[γοῖτο το]ῖc ἀδικο[ῦcίν τι κα]τὰ τὸ χρ[υcίον τῆc] βοῆc· ποῦ [ἴcτ' εἰληφ]ότα; τίc [ἔδωκε;] Exstat ЄΔC (cf. 9 init.) in frg. parvulo, quod in tabulis suis E. non exhibuit; infra Δ in prox. v. est Λ. — 5 *ο* vel *ω*. — 7 ρ potius quam β; pro η π?

Frg. III componitur e frg. H. XXVI. XXVII, E. VIII. VII. XIII, H. I. VII. XXV. XVI. XXX, T. III, H. IV. XIX. XXII, R. I, H. XX. X.

Col. V. V. 7—24 sunt in frg. H. XXVI, praeter priorem partem versuum 13—16, quam habet frg. H. XXVII. Coniunxit S. — 9 post αν spatium vacuum est in A; itaque ibi sententia finiri videtur. — 11 τω fuisse videtur, non το vel π. S.: εἰ]πεῖν | ὡc οὐ δικ]αίωc π[εποίηται] τὰc ἀποφάcειc. — 15 δημοτικώτατα S., qui etiam 19—24 restit. — 25 sqq. addidi frg.

ρ]ίοιϲ. Δ[ημοσθένηϲ
δ᾽ οὐ μόνον ἐπὶ το[ῦ |
αὑτοῦ ἀγῶνοϲ οἴε-
ται δεῖν ὑμᾶϲ παρα-
κρούϲαϲθαι διαβαλὼν
τὴν ἀπόφαϲιν, — ἀλλὰ
καὶ τοὺϲ ἄλλουϲ ἀγῶ-
ναϲ ἅπανταϲ ἀφελέ-
ϲθαι ζητεῖ τοὺϲ τῆϲ
πόλεωϲ· ὑπὲρ οὗ δεῖ
ὑμᾶϲ νυνὶ βουλεύϲα-
ϲθαι προϲέχονταϲ
τὸν νοῦν, καὶ μὴ τῶι
λόγωι ὑπὸ τού[τ]ου ἐ-
ξ]απατηθῆναι. — τὰϲ γὰρ
ἀποφάϲειϲ ταύταϲ τὰϲ
ὑπὲρ τῶν χρημάτων
Ἁρπάλου πάσαϲ ὁμοί-
ωϲ ἡ βουλὴ πεποί-
ηται καὶ τὰϲ αὐτὰς κα-
τὰ πάντων, καὶ ο[ὐ]δε-
μιᾶ(ι) προϲγέγραφεν,
δ[ιὰ] τί ἕκαϲτον ἀπο-
φαί]νει, ἀλλὰ ἐπ[ὶ] κε-
φαλαίου γράψαϲα ὁπό-
ϲον ἕκαϲτοϲ εἴληφεν
χ]ρυϲίον· τοῦτ᾽ οὖν
ὀφε]ιλέτω. [ἢ] ἰϲχύ[σει
Δημοϲθ]ένη[ϲ] παρ᾽ ὑ- |
μ[ῖν τῆϲ κατ᾽ αὐτοῦ VII
ἀπο[φάϲεωϲ μᾶλλον;
οὐκ ἄ[ρ᾽] ἔσ[τιν ὁ λαβών,
ἀπογι[γνωϲκόντων τὴν
ἀπόφα[ϲιν ὡϲ οὗτοϲ οὐκ
ἔλαβεν, [καὶ ἀποφεύγου-
ϲι καὶ οἱ ἄ[λλοι πάντεϲ·
οὐ γὰρ δή[πουθεν Δημο-
ϲθένει [μὲν λέγειν τοῦ-
το ἰϲχυρὸ[ν ἔϲται, τοῖϲ
δ᾽ ἄλλοιϲ ο[ὔ. — νῦν τοίνυν
οὐχ ὑπὲρ [εἴκοϲι τα-
λάντων δ[ικάζετε,

E. VIII: ..ιϲαν αλλυμ.. | ..οϲαντοιϲκυ; XIII (quod E. mecum per litteras communicaverat): ιοιϲ δ? | δουμο |, denique VII: νονεπιτο |. Πεποίηνται v. 25 S. addere voluerat; sicut idem v. 28 (h. e. ante col. VI): οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ.

Col. VI. Frg. H. Ia. Ipse hanc columnam cum antecedenti coniunxi; iuxta posuit iam S. — 3 διαλαβω̅ A pr., διαβαλω̅ corr. — 7 τοὺϲ delendum esse facile conieceris. — 8 οὗ S., ὧ[ν] B. ου in A exstitisse recte affirmat Bb. — 23 γραψαϲ A pr. — 26 ὀφειλέτω B. S. — 27 παρ᾽ ὑ|μ[ῶν Bb.

Col. VII. Frg. H. Ib. 1 [μᾶλλον τῆϲ | ἀπ[οφάϲεωϲ Finke (de Dinarcho, diss. Gryphisw. 1873). cf. Din. 1, 54. — 3 post α superscripta est littera, quam τ (ρ??) fuisse putaveris; certe ι non fuisse videtur. Sequebatur post ε rotunda littera (ϲ, ο); ι profecto non fuit, neque alius litterae pone eam ullum vestigium est. — 4 απογει A. — 7 ἄλλοι B. — 8 sqq. οὐ γὰρ δ[ίκαιον Δημο]ϲθένει [μὲν λέγειν τοῦ]το ἰϲχυρὸ[ν εἶναι S.; οὐ γὰρ δε[ῖ Δημ. μὲν B. Sed post δ exstitisse videri η etiam Bb. testatur. — 10 sq. τοῖϲ δ᾽ ἄ. οὔ rest. S. B. — 11 καὶ γὰρ inserit S., καὶ B., et v. 13 δικάζετε S., δοῦναι δίκην B.; at εἴκοϲι v. 12 uterque. —

ἀλλ' [ὑ]πὲρ τ[ετρακο-
σίων, — οὐδ' ὑ[πὲρ ἑνὸς
ἀδικήμ[ατ]ο[ς, ἀλλ' ὑ-
πὲρ ἁπάντ[ων· — ἡ γὰρ
cὴ ἀπόνο[ια ὦ Δημό-
cθενες ὑπ[ὲρ πάντων
τῶν ἀδ[ι]κο[ύ]ντων
νῦν προκ[ι]νδυν[εύ-
ει καὶ προαναιcχ[υν-
τεῖ. — ἐγὼ δ' ὅτ[ι *μὲν*
ἔλαβες τὸ χρυςίον
ἱκανὸν οἶμαι εἶν[αι
cημεῖον τοῖc δικα-
cταῖc τὸ τὴν βουλήν
cου καταγνῶναι, |
VIII ἧι cαυτὸν ἐ]πέτρεψας·
τίνων δὲ ἕ]νεκα ἔλαβες,
ἔτι δὲ τί]cιν αἰτίαις
.....τὴ]ν πόλιν κα-
...........ενοc
............χρυcί-
..........τος τοὺc
..........περ ει
..........ον ποι-
ήcομαι. ἐπ]ειδὴ γὰρ ἦλ-
θεν ὦ ἄν]δρες δικα-
cταὶ Ἅρπα]λος εἰc τὴν
Ἀττική]ν, καὶ οἱ πα-
ρὰ Φιλοξέ]νου ἐξαι-
τοῦντες αὐ]τὸν ἅμα
προcήχθησ]αν πρὸc
[τὸν δῆμον, μέμνηcθε]
ὡc τότε Δημ]οcθένηc
διεξῆλθεν] *μακρὸν*
λόγον, φ]άσκων οὔτε
τοῖc παρ]ὰ Φιλοξέ-
νου ἐλθο]ῦcι καλῶc
ἔχειν τὸν] Ἅρπαλον

14 τετρακοcίων B., τριακοcίων S., cum deessent re vera paullo minus CCCL. — 16 ἀδικημάτων S., ἀδικήματος B. probante Sch. — 17 sqq. B.: ὧν ἡ | cὴ ἀπ. ὦ Δ. ὑ[πόδικος ἔρ|γων ἀδ[ί]κ[ω]ν οὖcα κτέ. Quae ego dedi a S. inventa sunt, nisi quod is v. 17 καὶ γὰρ ἡ scripsit et v. 19 ἁπάντων. V. 20 ἀδικούντων certum est (ita Bb. quoque affirmat). — 23 ὅτι μὲν B. Bb. recte (ὅτι cὺ μὲν S.) — 25 ἵκανον A.

Col. VIII. Ipse adiunxi. Septem primi v. sunt in frg. H. VII, octavus partim in VII partim in XXV, quinque proximi in XXV, tres deinde in XXX, extremi undecim in XVI leguntur. Frg. VII. XXV. XVI coniunxit S.; XXX ego huc rettuli. Id coniungendum esse cum XVI iam Shp. coniecerat, cui coniecturae negat Bb. papyri speciem favere; recte, nam intercidit unus versiculus (17). — 1 επετρεψας Bb. — 3 αἰτίαις] cf. col. XI, 14; XIII, 19 sqq. — 4 sq. ἔνοχον τὴν πόλιν κατέστηcας MO., qui cf. Din. 1, 93. Fuerit: πᾶcαν τὴ]ν πόλιν κα|τῄcχυνας ἐκθέμ]ενος, | περὶ τοῦ πάλαι] χρυcί|ου ληφθέν]τος τοὺc | ἐλέγχους ὥc]περ εἶ|πον διὰ βραχέ]ων ποι|ήcομαι] (τὸν λόγ]ον ποι. ed. 2). — 10—13 rest. S. — 19 ἐδημηγόρει] ed.² — 20 φάσκων Kn.; διαπλ]έκων ed.² — 21 sqq. ope novi frg. (v. col. IX) nunc melius restitui potuerunt. — 23 Ἅρπαλον iam Bb.

ἐγδοῦναι τ]ὴν πόλιν, οὔτε δεῖν] αἰτίαν οὐδεμίαν τ]ῶι δήμωι δι᾿ ἐκεῖνο]ν παρ᾿ Ἀλεξάνδρο]υ καταλει- |

IX πεcθαι. — ἀcφαλέcτατον δ᾿ εἶναι τ[ῆι πόλει τά τε χρήματα [καὶ τὸν ἄνδρα φυλάτ[τειν, καὶ ἀναφέρει[ν τὰ χρήματα ἅπα[ντα] εἰς [τὴν ἀκρόπολιν, ἃ [ἦ]λθ[εν ἔχων Ἅρπαλος εἰ[ς τὴν Ἀττικήν, ἐν τῆ(ι) αὔρι[ον ἡμέραι, — Ἅρπαλο[ν δ᾿ ἤδη ἀποδεῖξαι τὰ [χρήματα, ὁπόcα ἐcτ[ίν· — οὐχ ὅπωc πύθο[ιτο τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν ὡc ἔοικεν, ὁπόcα ἦν, ἀλλ᾿ ἵνα εἰδῆ(ι) ἀφ᾿ ὅcων αὐτὸν δεῖ τὸν μιcθὸν πράττεcθαι. — καὶ καθήμενοc κάτω ὑπὸ τῆ(ι) κατατομῆ(ι), οὗπερ εἴω]θε κα[θ]ῆ[c]θ[αι], ἐκέλευ[ε Μνησ]ίθεον τὸν χορευτὴ[ν ἐρω]τῆcαι τὸν Ἅρπαλον, ὁπόcα εἴη τὰ χρήματα τὰ ἀνοιcθηcόμενα εἰc τὴν ἀκρόπολιν. — ὁ δ᾿ ἀπεκρίνατο ὅτι ἑπτα- |

X κόcια τάλαντα] (desunt v. XII)

[τὰ χρήματα εἶναι τη]λικ[αῦτα] αὐτ]ὸc ἐν τῶι δ[ήμωι πρὸc ὑμᾶc ε[ἰπών, ἀναφερομέν[ων τριακοσίων ταλά[ντων καὶ πεντ[ήκοντα ἀνθ᾿ ἑπ[τ]ακοσίων, λ[αβὼν τὰ εἴκοcι τάλα[ντα οὐ-

---

24 ἐκδοῦναι Kn.

Col. IX. Versus 1—2 sunt in frg. T. III, item partes mediae v. 3—5, eorundem initia, tum 6—11 in frg. H. VII b, proximorum duorum pars in hoc, pars in XXV b; v. 14 divisus inter VII. XXV. XVI b, 15 inter XXV et XVI; reliqui in XVI servati sunt. Coniunxit pleraque S., frg. T. adiunxit Kn. Dinarch. 1, 68; 70; 89 confert S. — 10 δὲ | δὴ S., δ᾿ ἤδη Sch. — 18 cf. Harpocr. v. κατατομή: Ὑπερ. ἐν τῷ κατὰ Δημ.: „καὶ καθήμενος κάτω ὑπὸ τῇ κατατομῇ.“ — 19 κατωι A. — 20 οὗπερ B. Bb. — 21 εἴωθε καθῆcθαι (ci. MO.) certum puto. — 22 ..[θε]ον B.; etiam Bb. vel θεον vel ειον fuisse affirmat.

Col. X. Totidem versuum fuisse videtur; qui exstant in frg. H. XVI c servati sunt. — 13 sq. τηλικ. αὐτὸc ἐν τ. δ. | πρὸc ὑμᾶc εἰπὼν περὶ τῶν | ἀναφ. B. — 15 εἶπεν ὡc S. — 16 ἑπτακοc. S. Bb.; cautius B. . . . ακοcίων; οὐ τριακοc. MO. — 19 ante Ε littera Θ a corr. supra v. addita. — 20 sqq. cf. Plut. Vit. X or. Demosth. 846 B: — — αἰτίαν ἔcχεν ὁ Δημ. δωροδοκίαc

δένα λόγον ἐπ[οιήcα-
το............
(desunt v. II)
ἐν τῶι δήμωι ἑ[πτα-
κόcια φήcας εἶν[αι
τάλαντα, νῦν τὰ ἡ[μί-
cη ἀναφέρειc, κα[ὶ οὐ- |
XI δ' ἐλογίc]ω ὅτι τοῦ
πάντα ἀνε]ν[ε]χθῆναι
ὀρθῶc] ε[ἰς ἀ]κ[ρ]όπολιν
καὶ ταῦ]τ[α] τὰ πρά-
γματα (evanuere v. IV)
.......ο]ν δ[η.....
.....εκρινοντ.[ε]υ
......οὔ]τ' ἂν ἐπρί-
ατο Ἅρπαλ]οc τὸ ἀφε-
θῆναι, ο]ὔτ' ἂν ἡ πόλιc
ἐν αἰ]τίαις καὶ διαβο-
λαῖc ἦν]. ἀλλὰ πά[ν-
τω]ν τούτων ὦ Δημό-
cθενεc]......
......α ἐcτίν
........μωc ἐγ-
.......ς τοὺc
........α]ιcχυν
..........νει
........χρ]υcίον
..........νοίαc
.........γ]ὰρ ὅτι
..........αιcιω
...........του
............πεν
...........c]τατῆ- |
ραc ἔλαβε· — cὺ δ' ὁ τῶι XII
ψηφίcματι τοῦ cώ-
ματοc αὐτοῦ τὴν φυ-
λακὴν καταcτήcαc
καὶ οὔτ' ἐγλειπομέ-
νην ἐπανορθῶν
οὔτε καταλυθείcηc
τοὺc αἰτίουc κρίναc,
προῖκα δηλονότ[ι] τὸν
καιρὸν τοῦτον τετα-
μίευcαι; — καὶ τοῖc μὲν
ἐλάττοcι ῥήτορcιν
ἀπέτινεν ὁ Ἅρπαλοc
χρυcίον, τοῖc θορύβου
μόνον καὶ κραυγῆc

καὶ διὰ τοῦτο μήτε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνακομιcθέντων μεμνηνυκὼc μήτε τὴν τῶν φυλαccόντων ἀμέλειαν (v. col. XII init.). haec enim, sicut quaedam eorum quae praecedunt, ex Hyperide desumpta puto. — 27 τὰ ἡ[μί]cη (cηι A) B. Bb.

Col. XI (frg. IVa H.). Cum iam S. hoc frg. hoc loco collocavisset, ego etiam coniunxi cum eo quod praecedit. — 2 ἀνενεχθῆναι Bb. — v. 5 desinebat in N vel AI, 7 in *NET*. — 10 ante υ certe ο non fuit. ἐκρίνοντο εὐθύς, καὶ οὔτ' κτέ.? — 17 in dextra parte versus dispicere mihi visus sum *τα* (vel pro his *η*) *χαριc* (vel *το* pro *ιc*). — 20 ante Τ vel Є vel C. — 22 vel νει vel αιει. — 26 νcιω vel αιcιω legitur; at illud sensum non praebet. — 28 πεν|τακιcχιλίουc] vel tale quid fuisse ci. MO. Demadem sex milia staterum accepisse Dinarchus auctor est (I, 104), qua de re monet S.

Col. XII (frg. H IVb).

κυρίοις, — cὲ δὲ τὸν τῶν
ὅλων πραγμάτων
ἐπιcτάτην παρεῖδεν;
καὶ τῶ(ι) τοῦτο πιcτόν; —
Τοcοῦτον δ' ὦ ἄνδρες
δικαcταὶ τοῦ πράγμα-
τος καταπεφρόνηκεν
Δημο[c]θένης, μᾶλ-
λον δέ, εἰ δεῖ μετὰ
παρρηcίας εἰπεῖν, ὑ-
μῶν καὶ τῶν νό-
μων, — ὥcτε τὸ μὲν
πρῶτον ωσ..τελι |
XIII ὁμο[λογεῖν μὲν εἰληφέ-
ναι τὰ χρήματ[α, ἀλλὰ
κατακεχρῆcθαι αὐτὰ
ὑμῖν προδεδανειc-
μένος εἰς τὸ θεωρι-
κόν· — καὶ περιὼν Κνω-
cίων καὶ οἱ ἄλλοι φί-
λοι αὐτοῦ ἔλεγον ὅτι
ἀναγκάcουcι τὸν ἄν-
θρωπον οἱ αἰτιώμε-
νοι εἰς τὸ φανερὸν
ἐνε[γ]κεῖν ἃ οὐ βούλετα[ι,
καὶ εἰπεῖν ὅτι τῶ(ι) δή-
μωι προδεδαν(ε)ιcτ[αι
τὰ χρήματα εἰς τὴν
διοίκηcιν. — ἐπειδὴ
δ' ὑμῶν οἱ ἀκούcαν-
τες πολλῶ(ι) μᾶλλον
ἠγανάκτουν ἐπὶ τοῖς
κατὰ τοῦ πλήθους
τοῦ ὑμετέρου λόγοις,
εἰ μὴ μόνον ἱκα-
νὸν εἴη αὐτῶ(ι) ἰδίαι
δεδωροδοκη[κ]έναι,
ἀλλὰ καὶ τὸν δῆμο]ν
οἴοιτο δεῖν ἀνα]πιμ-
πλάναι].........α
(desunt v. II) |
..........ντοπα XIV (XIV. XXVI)
..........ατοαν
..............α
..............ο
.............τι
.............οι
.............[μ]ε-

---

28 ὤ[ετο δεῖν | ὁμο[λογεῖν εἰληφ. S., quod cum litterarum vestigiis non convenit. Post ω apices tantum litterarum servati sunt; ei qui post C (?) exstant ad N pertinuisse possunt.

Col. XIII est in frg. H. IVc, sed clausulae v. 21 sqq. accesserunt ex frg. R. Ia, quod ipse adiunxi. 1 εἰληφέναι etiam B.; sed omnia hic incerta. — 6 περιὼν nunc cum B. relinquere malui; neminem enim περϊών pronuntiavisse pro certo habeo. cf. Steph. Thes. ed. Dind. VI, 815. — 12 ου a corr. supra v. additum. — 13 littera H partim exstat in frg. H. XIX (v. ad col. XIV). — 23 τὸ δεδωροδ. B. Bb.; καταδεδ. S.

Col. XIV. Composuit S. ex frg. H. XIX et XXII; prior pars versuum usque ad 20 in XIX, posterior in XXII exstat. Idem S. hanc columnam post XIII collocavit; coniunxi ipse, cum et margines fragmentorum H. IV et XIX congruant, et

νοϲ............. λέγ[ω]ν καὶ αἰτιώ[μενοϲ, ὅτι Ἀλεξάνδρωι χαριζομένη ἡ βουλὴ ἀνε[λ]εῖν αὐτὸν βούλεται· — ὥϲπερ οὐ πάνταϲ ὑμᾶϲ εἰδόταϲ, ὅτι οὐδεὶϲ τὸν τοιοῦτον ἀνα[ι]ρεῖ, ὃν ἔϲτιν πρίαϲθ[α]ι, ἀλλ' ὅντινα μήτε πεῖϲαι ἔϲτιν μή[τ]ε χρήμ]αϲιν διαφθεῖραι, τοῦτον δ[ὲ ϲ]κοποῦϲιν ὅπω[ϲ ἐ]κ παντὸϲ τρόπ[ου ἐκ]ποδὼν ποιήϲου[ϲιν]. — κίνδυνοϲ δ' ὡϲ ἔ[οι]κεν ἐϲτίν, μὴ ϲὺ ὦ Δημ[όθενεϲ ἀπ[α]ραίτ[ητοϲ καὶ ἄπ(ε)ιϲτ[ο]ϲ εἶ πρὸϲ δωροδ[οκίαν, ἢ |

XV (XXVII)

μὴ νομίζ[ει τιϲ διὰ τῆϲ τούτω[ν δωροδοκίαϲ τὰ τυ[χόντα τῶν πραγμάτω[ν ἁλίϲκεϲθαι. — ο[ὐ γὰρ ἄδηλόν ἐϲτιν ὅτι [πάντεϲ οἱ ἐπιβουλεύοντε[ϲ τοῖϲ Ἑλληνικοῖϲ πρ[άγμαϲιν τὰϲ μὲν μ[ικρὰϲ πόλειϲ τοῖϲ ὅπλοιϲ ϲυϲκευάζο[νται, τὰϲ δὲ μεγάλαϲ τοὺϲ δυναμένουϲ ἐν αὐταῖϲ ὠνούμενοι, ο]ὐδ' ὅτι Φίλιπποϲ τηλικ]οῦτοϲ ἐγένετο ἐξ ἀρχ]ῆϲ χ[ρ]ήματα διαπέμψα]ϲ [ε]ἰϲ Πελοπόννη]ϲον καὶ Θετταλίαν] κ[α]ὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα], καὶ τοὺϲ ἐν δυνάμει] ὄνταϲ ἐν

---

ex col. XIII una littera (v. 13 extr.) in frg. XIX servata sit. Accessit nunc frg. R. Ib (v. ad col. XIII), in quo sunt particulae litt. αϲινδιαφ (v. 20) et reliqua usque ad finem columnae; tum adiunxi frg. H. XX. Xa, e quibus antea (ed. 2) col. XXVI effeceram, ad coniungenda ea etiam colore utriusque paullo pallidiore ductus. Cf. ad col. XV. Sunt in XX clausulae v. 1—3, in Xa 4—7. — vv. 21—28 suppl. Kn. — 23 ποδω̄ A. — 29 δωροδοκίαν K.

Col. XV. Frg. H. Xb. Sententia ductus hoc frg. nunc hoc loco collocavi. — 1 νομίζη[τε ed.², sed incertius η (cf. XIV, 28). — 3 δοκιαϲατυ A pr. — τὰ τυχόντα τῶν B. S. — 4 sq. παρέλκεϲθαι ed.²; κ certe fuit, non π (ἀνατρέ|πεϲθαι S.), neque ν (λυμαί|νεϲθαι Bb.). — 5 ἄδηλον S., ἀφανέϲ B. — 6 πάντεϲ S., ἐκεῖνοι B. — 9 με[ι|κραϲ A. — 11 ϲυνϲκευαζε|ϲθαι A pr., -αζονται corr. — 16 γε τοϲοῦτοϲ S., τηλικοῦτοϲ B. ουτοεγενετο A pr. — 17 πολλο]ῖϲ S., ἐξ ἀρχ]ῆϲ B., δεϲπότ]ηϲ Bb., et η quidem certum vid. — 18 δια|πέμψα]ϲ [εἰ]ϲ S., διαδιδοὺϲ εἴ]ϲ [τ]ε non

ταῖϲ πόλε]σιν καὶ προ-
εϲτῶταϲ] (desunt v. V?) |

Frg. IV.

XVI | (desunt v. XXIV?)
..............ων
..............ν
....ϲ
(desunt v. I?) [τερα-
XVII (XV) τεύη(ι) καὶ οὐχ ἅπαϲιν
οἴει φανερὸν εἶναι,
ὅτι φάϲκων ὑπὲρ τοῦ
δήμου] λέγειν ὑπὲρ
Ἀλεξά]νδρου φανερῶϲ
ἐδημηγ]όρειϲ; ἐγὼ γὰρ
οἶμαι καὶ] ἔμπροϲθεν
γνῶναι] πάνταϲ ὅτι
τοῦτ' ἐ]ποίηϲαϲ καὶ περὶ Θη-
βαί]ων καὶ περὶ τῶν
ἄλ]λων ἁπάντων,
κ]αὶ ὅτι χρήματα εἰϲ
ταῦτα] δοθέντα ἐκ τῆϲ
Ἀϲίαϲ αὐ]τὸϲ ϲαυτῶι
ἰδίαι περιπ]οιηϲάμε-
νοϲ κατανήλω]σαϲ τὰ
[πολλά, καὶ νῦν δὲ ναυ-]
τικοῖϲ ἐργάζη[ι τι-
ϲὶν καὶ ἐκδόϲ(ε)ιϲ δί[δωϲ,
καὶ πριάμενοϲ ο[ἰκί-
αν....μο.....υ

---

recte B. — 22 ἐν τέλει S., ἐν τέλει τε Bb. — 23 sq. προ[ϲτάταϲ τοῦ δήμου S.

Frg. IV componitur ex frg. H. V et R. II. Fieri nequit ut hoc frg. cum III coniungatur, cf. ad c. XVI.

Col. XVI miserae reliquiae sunt in R. IIa. Extremi ductus etiam versuum 18 (ι), 19 (σ), 24 (ι) supersunt, vetantes haec cum col. XV in unum componi. — 25 ω̄ A.

Col. XVII est H. Va, cui accedit nunc (vv. 18—27) frg. R. IIb, quod sententia ductus hic collocavi. — 1 πραγματεύη pridem S. (τί γὰρ ὦ Δημόϲθενεϲ πραγμ.?). — 6 ἐδημηγόρειϲ S., δημηγορεῖϲ B. — 7 sq. οἶμαι καὶ et γνῶναι S., εἶπον καὶ et καὶ πρὸϲ B. — 9 ηκαϲκαιπεριθη (supra scr. ποιηϲ·) A. ὅ,τι πεποίηκαϲ B. Bb., uterque iudicans correctionem variamve lectionem fuisse ἐποίηϲαϲ. Contra S.: ὅτι [πάντα] ποιήϲ[αϲ ἠπάτ]ηκαϲ, putans πάντα ποιήϲαϲ omissa et a corr. addita esse. Sed post ποιηϲ nihil unquam nisi punctum fuit, quod var. lectionem significare nunc etiam ex Aristotelis Herondaeque chartis apparet. Fuerit πεποι]ηκαϲ (supra scr. ·τουτε]ποιηϲ·) h. e. τοῦτ' ἐποίηϲαϲ (pro ὅ,τι πεποί.; delendi notae etiam XVII, 1 absunt). — 13 εἰϲ πόλεμον Sch. — 14 διοικήϲε]ωϲ S. probante Sch.; at ΤΟϹ (ΓΟϹ, ϹΟϹ) in A fuisse etiam Bb. affirmat. — 15 περιπ. S.; ἰδίᾳ ipse addidi. — 17 sq. cf. Plut. Comp. Dem. et Cic. 3. — 19 εκδοϲιϲ (non εγδ.) A, cf. Praef. § 6. ἔκδοϲιϲ ναυτικὸν δάνειϲμα (e Dem. 27, 11) Harpocr. — 21 ante υ linea recta, non nimis prope admota.

πα....πω.....ιωι,
οὐκ οἰκεῖς [ἐν Πε]ιραι-
εῖ, ἀλ(λ)' ἐξορμεῖς ἐκ τῆς
πόλεως. — δεῖ δὲ τὸν δί-
καιον δημαγωγὸν
cω]τῆρα τῆς [πατρί-
[δος εἶναι, μὴ δραπέ-]
[την. ἐπειδὴ δὲ νῦν Ἅρ-]
[παλος οὕτως ἐξαίφνης] |
XVIII (XVI) πρὸς τ[ὴ]ν Ἑλλάδα
προσέπ[ε]cεν, ὥcτε
μηδένα προαιcθέ-
cθαι· — τὰ δ' ἐν Πελοπον-
νήcω(ι) καὶ τῆ(ι) ἄλλη(ι) Ἑλ-
λάδι οὕτως ἔχοντα κα-
τέλαβεν ὑπὸ τῆς ἀφί-
ξεως τῆς Νικάνορος
καὶ τῶν ἐπιταγμά-
των ὧν ἧκεν φέρων
παρ' Ἀλεξάνδρου περί
τε τῶν φυγάδων καὶ
περὶ τοῦ τοὺς κοι-
νοὺς cυλλόγους Ἀχαι-
ῶν τε καὶ Ἀρκά[δ]ων
καὶ Β]οιωτῶ[ν....
(desunt v. XII?) |
ταῦτα cὺ πα[ρήιρη- XIX (XVII)
σ[αι τ]ῶι ψηφ[ίcματι,
συλλαβὼν τὸ[ν Ἅρπα-
λον, — καὶ τοὺς μὲ[ν Ἕλ-
λη[ν]ας ἅπαντας [πρε-
c]βεύεcθαι πεπ[οίη-
κας ὡc Ἀλέξανδ[ρον,
οὐκ *ἔχοντας ἄλλ[ην
οὐδεμίαν ἀποc[τρο-
φήν, — τοὺς δὲ [σατράπας,
οἳ αὐτοὶ ἂν ἧκο[ν ἑκόν- 11
τες πρὸς ταύτ[ην τὴν
δύναμιν, ἔχοντες
τὰ χρήματα καὶ τοὺ[ς
cτρατιώτας ὅcους ἕκ[α-
cτος αὐτῶν εἶχεν,

22 in fine ρωι s. *ιωι* sec. Kn.; ἐμπορίωι? — 23 suppl. Kn. Descripsit Hyp. ex Aeschine, 3, 209: ἐκλιπὼν μὲν τὸ ἄcτυ οὐκ οἰκεῖc ὡc δοκεῖc ἐν Π., ἀλλ' ἐξορμεῖc ἐκ τῆc πόλεωc. Num igitur 21 sq.: [φυγὼν] *μὲ*[ν τὸ ἄc]τυ, πα[ρὰ δὲ] *τῶ*[ι ἐμπορ]ίωι? — 24 αλ pro ἀλλ' ut XXI, 15. XXXIII, 15; μ legerat Kn., sed concedit posse et λλ esse et αλ. — 27 suppl. Kn.

λα
Col. XVIII (frg. H. Vb). 1 ελπιδα A; Ἑλλάδα B. probante Sch. καὶ παρ' ἐλπίδα ταῦτα praecessisse putat Bb. — 6 supra ουτ linea transversa conspicitur. — 8 cf. Harpocr.: Νικάνωρ· Ὑπ. ἐν τῷ κ. Δημ. — 13 κοινω|νουc A pr.

Col. XIX (frg. H. Vc). — 1 περιήρηcαι S.; idem in A fortasse fuisse dicit Bb. π[άντ' ἔγραψαc | ἐ[ν τ]ῷ B. — 4 sq. Ἕλληναc Sch. et nunc Bb., quod unice verum est. — 5 πρεcβεύεcθαι B. Bb. Sch. — 8 ελοντ.ͣc A. — 10 ἄλλουc B., βαρβάρουc Bb., cατράπαc S. τουcδεc vel τουcδεο Bb. quoque in A invenit. — 11 sq. ἧκον φέροντεc πρὸc ταὐτὸ τὴν δύν. Bb.; ἧκον ἀπιδόντεc πρὸc ταύτην τ. δ. S.; ἧκον ἑκόντεc πρὸc ταύτην τ. δ. B.

τούτουc cύμπανταc
οὐ μόνον .κεκώλυ-
καc ἀποcτῆναι ἐκε[ί-
νου τῆ(ι) cυλλήψει τῆ(ι)
Ἁρπάλου, ἀλλὰ καὶ
. . . . . . .καcτον . .
(desunt v. VI?) |

Frg. V.

X / III) | (desunt v. X) [ὑπὸ
Δη]μοcθένο[υc ἀπο-
cταλείc, — παρὰ δ' Ὀλυμ-
πιάδι Καλλίαc ὁ [Χαλ-
κιδεύc, ὁ Ταυροcθέ-
νουc ἀδελφόc· — τούτουc
γὰρ ἔγραψε Δημοcθέ-
νηc Ἀθηναίουc εἶ-
ναι καὶ χρῆται τούτοιc
πάντων μάλιcτα. —
καὶ οὐδὲν θαυμαcτόν·
οὐδέποτε γὰρ οἶμαι
ἐπὶ τῶν αὐτῶν μέ-
ν]ων εἰκότωc φί-
λουc] τοὺc ἀπ' Εὐρίπου
κ[έ]κτηται. — εἶτα cὺ περὶ
φιλ]ίαc πρὸc ἐμὲ τολ-
μήcειc αὐτίκα μά]λα
λέγειν] (deest v. I?) |
(desunt v. II) [ταύτην XXI (XIX)
τὴν φιλίαν
οὐ δια]λύcαc αὐ[τόc, ὅ-
τε χρ]υcίο[ν κα]τὰ τῆc
πατρ]ίδοc ἔλα[β]εc καὶ
μετ]εβαλο[ῦ]; κ[α]ὶ κατα-
γέλα]cτον μ[ὲ]ν cαυ-
τὸν] ἐποίηcαc, κατή(ι)-

---

20 τῇ [τοῦ B. — 22 ἕκαcτον B. S. an πεποίη]καc τὸν?

Frg. V componitur ex frg. H. XV. XVIII. III. Bb. V. Colore pallido prae reliquis omnibus insigne est.

Col. XX. Frg. H. XVa, quocum coniunxi Bb. V (v. 19 sqq.). — 10 sqq. de Aristione sermo fuerit, v. S., qui cf. Harpocrat.: Ἀριcτίων· Ὑπ. κατὰ Δημ. . οὗτοc Cάμιοc μέν ἐcτιν ἢ Πλαταιεύc —, ἐκ μειρακυλλίου δ' ἑταῖροc Δημοcθένουc, ἐπέμφθη δ' ὑπ' αὐτοῦ πρὸc Ἡφαιcτίωνα ἕνεκα διαλλαγῶν, ὥc φηcι Μαρcύαc ἐν ε' τῶν περὶ Ἀλέξανδρον. — 19 sqq. frg. Bb.: π (paragr.) — | κ — | ουδ — | επιτω — | . ων — | — | κ — | . Margines optime congruunt. — 25 κέκτηται B. Bb. — dein B.: εἶτα cὺ ποικιλ[ί]αc πρὸc ἐμὲ τολ[μᾷc; Bb. et περι et ιαc v. 26 recte agnovit. Cf. Philipp. col. 5, 26, unde hunc locum nunc plenius restitui. Αὐτίκα μάλα est or. V, § 13.

Col. XXI. V. 3—17 sunt in frg. H. XVIII, proximorum duorum pars in hoc pars in XV, reliqui omnes in XV. Coniunxi ipse, neque dubia res est; ceterum ante me Bb. idem suspicatus est. — 2 sqq. v. Philipp. 6, 2 sqq. (φιλίαν διέλυcαc ed.[1]). — 4 sqq. [λα βὼν χρ]υcίο[ν κα]τὰ τῆc [πατρ. B.; ἔλαβεc Bb. — 6 καταγέλαcτον Bb. ci. (nunc — CΙΟΝ in A dispicitur); an κατάπτυcτον? — 7 μὲν cαυτὸν Bb.; idem v. 9 τοὺc ἐκ τῶν

cχυν]αc δὲ τ[ο]ὺ[c] ἐκ τῶν ἔμπρ]οcθεν χρόνων τῶν α]ὐτῶν τί σοι προελομέ]νο[υc· κ]αὶ ἐξὸν ἡμῖν] λαμπροτάτοιc εἶναι] παρὰ τῶ(ι) δήμωι καὶ τὸ]ν ὑπόλοιπον βίον ὑ]πὸ δόξηc χρηcτῆc πα]ραπεμφθῆν[αι, ἅπα]ντα ταῦτα ἀνέτρ[εψαc, κα]ὶ οὐκ αἰcχύνει νυνὶ τηλικοῦτ[οc ὢν ὑπὸ μ(ε)ιρακίων κρινόμενοc περὶ δωροδοκίαc. — καίτοι ἔδει τοὐναντίον ὑφ' ὑμῶν παιδεύεσθαι τοὺc νεωτέρουc τ]ῶν ῥητόρων, καὶ εἴ] τι προπετέcτερον |

XXII (XX) ἔπραττον ἐπιτιμᾶcθαι καὶ κολάζεcθαι. — νῦν δὲ τοὐναντίον οἱ νέοι τοὺc ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη cωφρονίζουcιν. — διόπερ ὦ ἄνδρεc δ[ικα]σταὶ δικαίωc ἂν ὀργίζοιcθ]ε Δημοcθένει, εἰ καὶ δόξηc ἱκανῆc καὶ] πλούτου πολλοῦ δ[ιὰ ὑ]μᾶc μετεcχηκὼ[c] μηδ' ἐπὶ γήρως ὀδῶι κήδεται τῆc πα[τρί]δος. ἀλλ' ὑμεῖc μὲν ἠ(ι)cχ[ύ]νεcθε ἐπὶ .ησ........υ τοὺc περιεcτηκόταc τῶ]ν Ἑλλήνων, ὅτε τινῶ]ν κατεχειροτον]εῖτε, εἰ τοιούτου[c καὶ] δημαγωγοὺc κα[ὶ cτρ]ατηγοὺc καὶ φύλακα]c τῶν πραγμ[άτων

---

invenit. — 10 ἔμπροcθεν B. S. — 18 sq. frg. XV: ν — — | τρ.......ο (inferior pars litterae, congruens cum superiore quae est in XVIII) — | . — 20 τηλικοῦτοc ὢν B. — 26 sqq. νεωτερουcτῶν|.ων A.

Col. XXII. Frg. H. IIIa, quod adiunxerunt S. B. Bb. Quorundam versuum principia sunt in XVIII. — 4 οινεοιόιτουc A. — 8 primae litterae quod superest exstat in XVIII. — 10 sq. expediverunt S. B. — 12 δι' ὑμᾶc S., διά γ' ὑμᾶc B. — 13 κ est in XVIII. — 14 ἐπὶ γήρωc οὐδῷ S. Bb., qui ὀδῷ mavult. cf. Poll. II, 15: λέγοιτο δ' ἂν καθ' Ὑπ. καὶ ἐπὶ γήρωc οὐδῷ. — κήδεται τῆc πατρίδοc ci. MO. — 15 π(XVIII)α... δοcαλυμειc A. — 16 μ, 17 πιτ sunt in XVIII. In III autem superficies chartae laesa neque bene curata est; nam litterae ενηcχ nunc in v. 17 detrusa leguntur. — 17 tentavi (ed. 2) ἐπὶ τῆc οἴκαδ' ὁδοῦ. — 18 περιεcτηκόταc Bb. — 21 τοιούτουc S. — 22 μὲν δημ. S. — 23 φύλακαc S.

ἔχειν δοκ]οῖτ[ε. . . . .
(desunt v. III?) |
III (II) ο. . . . .
ϱ. . . . .
μ. . . . .
δε. . . . .
νε. . . . .
τοι. . . . .
εϲα. . . . .
κου. . . . .
κε. . . . .
να. . . . .
δικ. . . . .
την. . . . .
κτην. . . . . —
μεν. . . . .
ταϲτ. . . . .
κυν. . . . .
των. . . . .
ταϲ λα. . . . .
κουντ. . . . .
χαισε. . . . .
τημ. . . . .
κλαπ. . . . .
των. . . . . [κιν-
δυνε[υ. . . . .
τουσ. . . . .
πιϲτ. . . . .
καιτ[α. . . . .
ταιϲδ. . . . .
τεδ[α. . . . .

Frg. VI.

ο]ὐ γάϱ ἐϲτιν ὁμοίωϲ XXIV (XXIII)
δεινό]ν, εἴ τιϲ ἔλα-
βεν], ἀλλ' εἰ ὅθεν μὴ
δεῖ, ο]ὐδ[έ] γ' ὁμοίωϲ
ἔχ]ου[ϲ]ιν οἱ ἰδιῶται
οἱ λαβ]όντεϲ τὸ .χρυϲίον
καὶ] οἱ ῥήτοϱεϲ καὶ οἱ
ϲτρατ]ηγοί. διὰ τί; ὅτι τοῖϲ
μὲν] ἰδιώταιϲ Ἅρπα-
λοϲ ἔ]δωκεν φυλάτ-
τειν τ]ὸ χρυϲίον, οἱ δὲ
ϲτρατη]γοὶ καὶ οἱ ῥήτο-
ρεϲ πρ]άξεων ἕνεκα

Ad huius col. v. 10 spectant fortasse Plutarchi verba (Demosth. c. 12): — — ὁμολογεῖν δὲ καὶ τοὺϲ ἀπεχθανομένουϲ, ὅτι πρὸϲ ἔνδοξον αὐτοῖϲ ἄνθρωπον ὁ ἀγών ἐϲτι· καὶ γὰρ Αἰϲχίνηϲ καὶ Ὑπερ. τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ κατηγοροῦντεϲ εἰρήκαϲιν.

Col. XXIII. Frg. H. III b. — 16 ante h. v. in A signum ⸓ appictum est. — 26 πειϲ. A pr., corrector Ε literam transfixit et Τ supra versum addidit.

Frg. VI. Coniunxit duo fragmenta H. (VIII et XIV) primus S.; columnarum trium XXII—XXIV superiorem partem VIII, inferiorem XIV servavit.

Col. XXIV. Novem primi versus exstant in VIII, et decimi undecimique pars prior; reliqua in XIV. — 1 restit. S. B. — 2 δεινόν S., ἄδικον B. — 4 δεῖ S., ἐξῆν B. — 5 litterae ΟΥ in A transfixae sunt. Fortasse dittographia olim fuit: εχουϲ]ου[ϲ]ιν. Ἀδικοῦϲιν S. B. — 6 λαβόντεϲ S. (οἱ ipse addidi), λαμβάνοντεϲ B. — 7—9 restit. B. S. — 10 sq. rest. S. — 13 πράξεων

εἰλή]φασιν. οἱ δὲ νόμοι τοῖς] μὲν ἀδικοῦcιν ἁπλ]ᾶ, τοῖς δὲ δωροδοκοῦσι]ν δεκαπλᾶ τὰ ὀφλ]ήματα π[ρ]οcτάττουcιν] ἀποδιδόν[α]ι· καὶ θάνατο]ν τὸ τίμημα τιμῆ]σαι ἔcτιν ἐκ τῶν νό]μων τούτοιc μόνοι]c· οὕτω καὶ αἱ ζημί]αι παρ' ὑμῶν καθεcτᾶc]ιν κατ' αὐτῶν δεινότερ]αι. ὅπερ γὰρ καὶ ἐν τ]ῶι δήμωι εἶπον, π]ολλὰ ὑμεῖc ὦ ἄνδρ]εc δικαcταὶ δίδοτε ἑ]κόντεc τοῖc |

XXV (XXIII) cτρατηγοῖc καὶ τοῖc ῥήτορcιν ὠφελεῖcθαι, — οὐ τῶν νόμων αὐτοῖc δεδωκότων τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ τῆc ὑμετέραc πραότητοc καὶ φιλανθρωπίαc, — ἓν μόνον παραφυλάττοντεc, ὅπωc δι' ὑμᾶc καὶ μὴ καθ' ὑμῶν ἔcται τὸ λαμβανόμενον· — καὶ Δημοcθένη καὶ Δημάδην ἀπ' αὐτῶν· τῶν ἐν τῆ(ι) πόλει ψηφιcμάτων καὶ προξενιῶν οἶμαι πλείω ἢ ἑξήκοντα τάλαντα ἑκάτερον εἰληφέναι, ἔξω τῶν βαcιλικῶν καὶ τῶν παρ' Ἀλεξάνδρου. — οἷc δὲ μήτε ταῦτα ἱκανά ἐcτιν μήτ' ἐκεῖνα, — ἀλλ' ἤδη ἐπ' αὐτῶι τῶι cώματι τῆc πόλεωc δῶρα εἰλήφαcι, πῶc οὐκ ἄξιον τούτουc κολ[άζ]ειν ἐcτίν; — ἀλλὰ τῶν μὲν ἰδιωτῶν ὑμῶν ἐάν |

XXVI (XXIV) τιc ἀρχήν τιν[α ἄρχων δι' ἄγνοιαν ἢ [δι' ἀπει-

recte S¹. — 14 φασιν in A legit Bb., recte ut videtur; εἰλήφαcιν Bb. Sch. (δωροδοκοῦcιν, quod S¹. ci., ne cum spatio quidem convenit). — qui sequitur locus concinit cum Dinarcheis (1, 60; 2, 17), quae contulit S.; nunc accessit Aristot. Πολιτ. Ἀθ. c. 54, 2: ἂν δ' ἀδικεῖν καταγνῶcιν, ἀδικίου τιμῶcιν, ἀποτίνεται δὲ τοῦθ' ἁπλοῦν, unde ἁπλᾶ 16 scripsi (διπλᾶ ed. 2). — 20 τὸ τίμημα S. B. Cf. Din. l. c. — 21 ἔνεcτιν ed. 2. — 23 inter c et ουτωι (ita A, cf. or. II, 42, 2) aliquantum spatii est. — 25 ante κατ ιν potius quam αι esse visum est. — αυτω̄ A. — 26 vel αι vel ν. — 27 ἤδη ἐν τ. δ. S. — 30 restit. S.

Col. XXV. Frg. VIII b habet versus 1—9 primasque litteras (κ et c) decimi et undecimi. — 10 rest. S. — 13 αυτω̄ A. — 16 πλειωι A. — 26 φαcιν A pr.

Col. XXVI. 1—8 sunt in VIII c, 12—29 in XIV c, 9—11 versuum priores partes in XIV, posteriores in VIII. — 1 τιν'

ρίαν ἁμάρτη(ι) τ[ι, οὗτος
ὑπὸ τούτων κ[αταρρη-
τορευθεὶϲ ἐν τῶι [δικα-
ϲτηρίωι ἢ ἀπο[θανεῖ-
ται ἢ ἐκ τῆϲ πατ[ρίδοϲ
ἐκπεϲεῖται· — αὐτ[οὶ δὲ
τηλικαῦτα ἀδικ[ήϲαν-
τεϲ τὴν πόλιν οὐδ[ε-
μιᾶϲ τιμωρία[ϲ τεύ-
ξονται; καὶ Κόν[ων
μὲν ὁ Παι(α)νιεύϲ, [ὅτι
ὑπὲρ τοῦ ὑοῦ ἔλαβ[εν
τὸ θεωρικὸν ἀπ[οδη-
μοῦντοϲ, πέντ[ε δρα-
χμῶν ἕνεκεν [ἱκε-
τεύων ὑμᾶϲ τάλαν-
τον ὦφλεν ἐν τῶι
δικαϲτηρίωι τούτων
κατηγορούντων· —
καὶ Ἀριϲτόμαχοϲ ἐ-
πιϲτάτηϲ γενόμε-
νοϲ τῆϲ Ἀκαδημ(ε)ίαϲ,
ὅτι ϲκαφεῖον ἐκ τῆϲ
παλαίϲτραϲ μετενεγ-
κὼν εἰϲ τὸν κῆπον
τὸν αὑτοῦ πληϲίον
ὄντα ἐχρῆτο καὶ ἔφη |
(desunt v. XXIV) XXVII (XXV)
τ. . . . .
οτ. . . . .
ατ. . . . .
ϲθο. . . . .
μεπ. . . . . |

Frg. VII (VIII).

| (desunt v. VII?) [οὐ μέντοι XXI
ἡμᾶϲ ὁ δῆμ[οϲ ἐν τῶι
μετὰ ταῦτα χρ[όνωι
οὐκ εἴα προϲ[ιέναι
αὐτῶι οὐδὲ δια[λέγε-
ϲθαι, ἀλλὰ καὶ ϲυ[μβού-
λοιϲ ἐχ]ρῆτο καὶ ϲ[υνη-
γόροιϲ]. . . . .
. . . . .ου

ἄρχων B., τινα ἄρξαϲ S. — 2 ἢ δι' ὀλιγωρίαν B., οὐ πονηρίαν S., ἢ δι' ἀπειρίαν Bb. — 3 οὗτοϲ S., τι ipse addidi. — 4 καταρρητ. S. — 5 τορηθειϲ A pr. — 12 Κόνων B. S. — 14 υπερ τουου A pr.; corr. υ addidit. ὑοῦ, non υἱοῦ Atticam scripturam esse docuit P. Foucart (Revue de philol. N. S. I. p. 35). — 20 τουτω̄ A. — 22 cf. Harp. v. ἐπιϲτάτηϲ: ἐλέγετο δ' ἐν τοῖϲ κοινοῖϲ καὶ ὁ ἐφεϲτηκὼϲ πράγματι ὁτῳοῦν, ὡϲ Ὑπ. τε ἐν τῷ κ. Δημ. καὶ Αἰϲχίνηϲ ἐν τῷ κατὰ Κτηϲιφῶντοϲ φανερὸν ποιοῦϲιν. Si compares Aeschinis locos (§ 14 et 222), huc potius glossam referas quam ad col. XII, 18. — 24 Ἀκαδημείαϲ West. — 29 ἔφη B.; S. de ephebis cogitare mavult.

Col. XXVII. Frg. H. XIVd. — 1. 2. 3 pro τ etiam π fuisse potest. — 4 ϲθο vel ϲθε.

Frg. VII componitur ex frg. T. II, quod ipse hic collocavi, et H. XI. XXIII, quae coniunxit Bb. Subieci Babingtoniana duo, quae incertioris loci sunt.

Col. XXVIII (T. IIa). Vv. 7. 8 ea pars quae exstat legi

......π]λείστων
......ἐ]πὶ τὴν δι-
οίκηcιν τῶ]ν αὐτοῦ
ἅπαcαν [ταμ]ίαν ἐχει-
ροτόνηc[εν, ὑπ]ολαμ-
βάνων [χ]άριν α[ὐ]τῶι
π]αρ' ἡμῶν ὀφ(ε)ίλε-
c]θαι, — ὅπερ δίκαιον ἦν.
καὶ πρὸc τούτοιc ἀγώνων
ἡμῖν ὕcτερον πολ-
λῶν γεγενημένων
ἐξ ἐ]κείνων τῶν
πραγ]μάτων [καὶ πε- |
XXIX (XXVIII) | ρὶ τοῦ π]ολέμου, οὐδε-
πώποτε ἡ]μ[ῶ]ν ο[ὗ]τοι
κατε]ψηφίσαντο, ἀλ-
λ' ἐκ πάν[τ]ων ἔcωcαν,
ὅπερ μ]έγιστον καὶ
........ότατον τῆc
τοῦ δήμ]ου [δια]νοία[c
cημεῖον. καὶ γρά]ψαι ὦ

Δημόcθενεc]
* * *
.....ὑ]πὸ το[ῦ ψη- (Bb. III)
φίcματοc [ἡλωκέ-
ναι cε αὐτόμ[ατον, οὐ-
κ ἐποίηcαν......
γενομεν........
* * *
π..............
πα...... .....
τοετ..........
ϱ.............
ρε............
(desunt v. III vel IV) [ὁ δῆ-|
μοc ἐποίηcεν, ὥcτ' XXX (XXIX)
αὐτ[ὸ]c ὑπὸ τῆc τύχηc
ἀφαιρεθεὶc τὸν cτέ-
φανον, ἡμῶν ὃν ἔ-
δωκεν οὐκ ἀφείλετο. —
οὕτωc οὖν ἡμῖν τοῦ
δήμου προcενηνε-

---

nequit. — 10 sqq. agitur de Lycurgo. — 12 sqq. suppl. Kn. — 14 βανειν A pr. — 16 ante οπερ spatium vacuum. — 17 αγωνω̄ A. — 19 in fine -νω̄ A. — 20 scripseram antea περὶ ἐ]κ., sed tribus tantum litt. spatium est.

Col. XXIX. Frg. H. XIa, T. IIb (habet hoc v. 21—25). — 2 ὑμ[ῶ]ν ed.² — 3 τ(vel π)εψηφιcαντο αλ dubitanter etiam Bb. — 4 rest. S. B. — 5 ὑμᾶc et μεγ. γὰρ ed.² (in γὰρ etiam Bb. incidit); sed και potius legendum esse mihi probavit Kenyon. — 6 καὶ λαμ]π[ρ]ότατον ed.²

Frg. Bb. III argumento coniungi videtur. Ita fere sententiam expleas: καὶ γράψαι ὦ [Δημόcθενεc τολμήcαντοc cοῦ κατὰ cαυτοῦ θάνατον τὴν ζημίαν, ἐὰν ἀποφήνῃ c' ἡ βουλὴ εἰληφότα τι παρ' Ἁρπάλου, ἐπειδὴ ἀπέφηνεν καὶ cυνέβαινεν] ὑπὸ τοῦ ψηφίcματοc ἡλωκέναι cε αὐτόματον, οὐκ ἐποίηcαν οὗτοι τὸ γενόμενον ἐπ' αὐτοῖc κτέ. — Bb. sic: καὶ νῦν δὴ τοῦτο καλῶc cυμβέβηκεν, ὑπὸ τοῦ cοῦ ψηφ. ἡλωκέναι cεαυτόν, ὡc ἔοικε, ποιήcαντα τὴν γενομένην ζήτηcιν.

Col. XXX (frg. H. XIb). — 2 τύχηc B. Bb. — 5 ειλατο

γμένου, οὐ πάντ' ἅ(ν) δι-
κ[αίωϲ] αὐτῶ(ι) ἡμεῖϲ
ὑπη]ρετοῖμεν καὶ
εἰ δ[έοι ἀ]ποθνή(ι)ϲκοι-
μεν [ὑπὲρ] αὐτοῦ; ἐγὼ
. . . . υκατα
. . . . ε
. . . . θο
. . . . ια

* * *

II) μ . . ευπ . . ε . . . . . .
ϲ]θαι εὐεργετήματ[α·
οὐ γὰρ τὴν ἑτέρων
π]ατρίδα εὖ π[ο]ιεῖν
αὐ]τούϲ, ἀλλὰ τὴν ἑαυ-
τῶν, ο]ὐδὲ μ . . . . ε

* * *

XI (X) | αν καὶ λόγου δύνα-
μιν ἀποδεικνύμε-
νοϲ διατετέλεκαϲ· — καὶ
ὅτε μὲν ἡγοῦ τὴν . .
βουλὴν ἀποφανεῖν . .
τοὺϲ ἔχονταϲ τὸ χρυ-
ϲίον, πολεμικὸϲ ὢν
καὶ ταράττων τὴν πό-
λιν, ἵνα τὴν ζήτηϲιν
ἐκκρούοιϲ· — ἐπειδὴ δὲ
ἀναβάλοιτο τὸ ἀπο-
φῆναι ἡ βουλή, οὔπω
φάϲκουϲα εὑρηκέ-
ναι, τότ' ἐν τῶ(ι) δήμωι
ϲυγχωρῶν 'Αλεξάν-
δρω(ι) καὶ τοῦ Διὸϲ καὶ
τοῦ Ποϲειδῶνοϲ εἶ-
ναι εἰ βούλ]οιτο, [κ]αὶ ἀφι-
κομένου?] (desunt v. X?) | XXXII (XXXI)
οϲτουϲ . . . .
εβουλευ . . . .
ϲτῆϲαι εἰκό[να 'Αλεξάν-
δρου βαϲιλ[έωϲ . . .

A pr. — 9 δίκαι' ἂν B., δικαίωϲ ἂν S., adversante Sch. propter spatium lacunae. Est autem necessarium ἄν, neque cum Bb. et Sch. ante ὑπηρ. insertum cum spatio magis convenit. — 11 δὴ καὶ ἀπ. S.; rectius B. Bb. εἰ δέοι.

Frg. Bb. II melius collocari non posse visum est. Sententia haec fuerit: atque ego quidem (col. XXX, 12) omnia quae civium quidam populo praestent, non puto iure beneficia appellari posse; non enim alienae patriae eos benefacere, sed suae e. q. s. — 1 εὖ π[οι]ε[ῖ?

Col. XXXI. Frg. H. XIc XXIIIa, quae coniunxit Bb. In hoc sunt extremae litterae versuum 16—18, vidique Bb. fibram quandam conspicuam decurrentem supra ΤΟΥΔΙΟϹΚ (v. 16, frg. XI) continuari supra ΑΙ (XXIII). Color in XXIII magis fuscus est. — 1 „fort. ἀναίδειαν" S. — 5 αποφαινειν A. — 15 ϲυγχωρων A. — 16 posterius αι est in XXIII; item v. 17 ϲει, v. 18 ιαφι. S.: καὶ τοῦ Δ. καὶ τοῦ Π. εἶ[ναι υἱῷ, εἰ βού-λ]οιτο, [κα]ὶ ἃ φί[λον εἴη αὐτῷ ἀπενέγκαϲθαι. Sed υἱῷ vocabulo spatium non sufficit.

Col. XXXII. Frg. H. XId, XXIIIb; in hoc exstant v. 13—21. — 1 ϲετουϲ? Bb. — 2 vel εβουλετ vel εβουλευ fuit. ἐβουλεύεϲθε

κητ..του θε[οῦ. — ......
του...........
θειν..........
καιε.........[αγ-
γελίαν.....[Ὀλυμ-
πίας..........
(desunt v. II)
κακαι..........
ἀπήγ[γειλε τῶι δή-
μωι...........—
ξ.............
c.............
ε.............
π.............—
ψ.............
τ.............
(desunt v. VII?) |

Frg. VII (IX).

XXXIII (XXXII) | (desunt v. III)
..............ε
...........ιcοι
............τηι
.............η7
............ραυ

..............πε
(desunt v. IV)
..............ν
(desunt v. XIV?)
[ἀφεῖcθαι πάντων τῶν ἐγ-|
κλημάτων, καὶ κ[ή- XXXIV (XXXIII)
ρυγμα περὶ [τού]των
ἐποιήcατο· — οἱ δ' [ἀντὶ
τοῦ ἀποδόντες ἃ ἔλαβο[ν
ἀπηλλάχθαι — τιμω-
ρίας καθ' αὐτῶν καὶ
ζητήσεις ἔγραφον. —
τοὺς δὴ τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς
ἀδικήσαντας καὶ δω-
ροδοκήσαντας, ἀδεί-
ας δ' αὐτοῖς δοθείσης
μὴ ἀποδόντας τὸ
χρυσίον τί χρὴ ποιεῖν;
ἐᾶν ἀτιμωρήτους; —
ἀ(λ)λ' αἰσχρὸν ὦ ἄνδρες
δικαστ[αὶ ἰ]δίων ἕνε-
κα ἐγκ[λη]μάτων πό-
λεως σωτηρίαν κιν-
δυ]νεύειν· οὐ γὰρ ἔ-
στι]ν ὑμᾶς τ[ο]ύτων

περὶ τοῦ B. — 5 κητηcθε A pr.; litterae (τ?)ηc a correctore lineolis transfixae sunt, qui superscripsit τ..του (post prius τ ductus plures sunt valde intricati; putes scriptum fuisse α, rursusque id transfixum esse. de altero T nunc Γ tantum superest). Προcθήκῃ τῇ τοῦ θεοῦ B.; καὶ (vel τοῦ) ἀνικήτου θεοῦ S.; ἂν δ' ἀνάγ|κῃ ᾖ τοῦ θεοῦ ego ed. I. — 19 vel π vel το legitur.

Frg. VII. H. frg. II, cui adiunxi parvulum frg. Bb. IV.

Col. XXXIII. Frg. H. IIa.

Col. XXXIV. Frg. H. IIb. — ἀφεῖcθαι πάντων τῶν ἐγ- adiecit S. — 3 sqq. restit. S. — 4 αποδοντοcελαβο[ν A pr. — 5 de interpunctione v. praefat. § 5. — 19—21 restit. B. et S. Non recte Bb. v. 20 χρηνυμας in A legisse videtur.

ἀπ]οψηφίcα[c]θαι, μὴ
οἰομένο]υς ἀναδέξα-
cθαι δεῖν ἀδική]μα-
τα] . . . . εν
(desunt v. IV?) |
XXXV (XXXIV) (desunt v. XIII)
σ . . . .
σ . . . . —
ὑπ . . . . [Ἀλεξαν-
δρο . . . .
Ἀττ[ικη . . . .
κ . . . . —
μ[ὴ τοίνυν ὦ ἄνδρες
δικασ[ταὶ προτιμᾶτε
τὴν τούτω[ν πλεο-
νεξίαν τ[ῆc ὑμετέ-
ραc αὐτῶν [cωτηρί-
αc· — μηδὲ λη[μμάτων
αἰcχρῶν ἕν[εκα τὸν
πόλεμον, ἀλ[λὰ πρα-
γμάτων ἀξιω[τέρων |
XXXVI (XXXV) καὶ] μεταλ[λ]α[γῆc ἀμεί-
νονοc] ποιή[cηcθε
(desunt v. XXVI?) |

Frg. X (XV).

| (desunt v. V) XXXVII (XXXVI)
. . . . εσαλε.
. . . ὑ]πὲρ αὐτῶν ε-
. . . . . οιc τὴν εἰρή-
νην ἐπ]οιηcάμεθα
. . . . βουλευω
. . . . ων χρη
. . . . εν χε.
(desunt v. XVI?) |
αὐτῶ(ι) παρ' ἑκάcτου XXXVIII (XXXVII)
ἡμῶν γίγνεcθαι, — καὶ
τὸ μὲν κατηγορεῖν
ἐν τῶι δικαcτηρίωι
καὶ ἐξελέγχειν τοὺc
εἰληφόταc τὰ χρήμα-
τα καὶ δεδωροδοκη-
κόταc κατὰ τῆc πατρί-
δοc ἡ[μῖν] προσ[έτ]α-
ξεν [τοῖc ἡιρημένοιc
κατη[γόροιc]· τὸ δ' ἀ[πο-
φῆναι τοὺc ε]ἰληφόταc
ἀπέδωκεν τ]ῆ(ι) βουλῆ(ι)
τῆι ἐξ Ἀρείου] πάγου, ἡ

22 propter ἀναδέξαcθαι cf. or. IV, § 10. Dinarch. 1, 106.

Col. XXXV. Frg. H. IIc. — 20 sq. ὦ ἄνδρες δικαcταί ci. B.; δί[κ]αι[ον S.; 22 τὴν τούτων πλεον. uterque. — 26 πόλεμον ἀ[λλὰ πρα]γμάτων ἀξίων S.; πρ. ἀξ. etiam B. — Margo infra non exstat.

Col. XXXVI. Frg. Bb. IV, quod initium columnae continet.

Frg. X componitur ex frg. H. VI et XII, quae coniunxit S.; etiam Bb. coniungenda esse suspicatus est.

Col. XXXVII. Frg. H. VIa. — 6 post λ vel ε vel ο insecutum esse videtur. — 7 ὑπὲρ αὐτῶν ἐκείνοιc S.; ὑπ. αὐτ. ἐπὶ τούτοιc B.

Col. XXXVIII. Frg. H. VIb. — 1 αὐτῷ recte B., quod vocabulum ad populum refertur; praecesserint ὁ δῆμοc διώριcεν ἃ δεῖ. — 2 ημιν A pr. — 5 εξελεγξειν A pr. — 9 sq. S. dubitanter: ἡμῖν προcήκει, ξένουc τε καὶ φίλουc κατηγοροῦcιν· τὸ

τούτους εἰς τ]ὸν δῆμον ἀπέδει]ξεν· τὸ δὲ κολάσαι τ]*οῖς* [δικασταῖς ὑμῖν] desunt vers. XI?) [ἐξ Ἀρείου | XXXIX (XXXVIII) πάγου. — ἐὰν δὲ ἡ ψῆφος μὴ ἀκόλουθος γένηται τοῖς νόμοις καὶ τοῖς δικαίοις, τοῦτο δὴ ὦ ἄνδρες δικασταὶ παρ᾽ ὑμῖν ἔσται καταλελειμμένον. — διόπερ δεῖ πάντας *ὑμᾶ*[ς] *το*......... ....*δας* (desunt v. II) τὴ]ν *σωτη*[ρίαν τῆς π]όλεως [*καὶ*] *τὴ*ν ἄλλ*η*]ν [[τὴν]] *εὐ*δαιμονί*α*ν τὴν ὑπάρχουσαν ὑμῖν ἐν τῆι χώραι καὶ κοινῆ(ι) πᾶσι καὶ ἰδία(ι) ἑνὶ ἑκάστωι, — καὶ εἰς τοὺς τάφους τοὺς τῶν προγόνων τιμωρήσασθαι τοὺς ἀδικοῦντας ὑπὲρ ἁπάσης τῆς πόλεως, καὶ μήτε λ]*ό*γου παράκλησιν *μήτε*]........... (desunt v. II?) [τοὺς εἰληφό-| τας δῶ[ρα κατὰ τῆς XL (XXXIX) πατρίδος καὶ *τ*[ῶν νόμων· μη*δ*[ὲ τοῖς δακρύοις τοῖς Ἁγ[νωνίδου προσέχετε [τὸν νοῦν, ἐκεῖνο λο[γιζόμενοι, ὅτι ἀτυχ[ήσαντι μὲν ο...... (desunt v. VIII) [ἐφοδι........... οὗτος δ᾽ ἂν [κλαίων οὐ δίκαια ποιήσ[ειεν, ὥσπερ καὶ οἱ *λ*[ῃσταὶ

δὲ..; contra B.: ἡ βουλὴ προσέταξεν ἡμῖν τοῖς αὐτῶν κατηγόροις, et Sch.: ἡμῖν προσέταξεν ἡ βουλὴ τοῖς κατηγόροις, τὸ δὲ κρί|νειν τοὺς κτέ. Recte S. sententiam ita comprehendit: „nos accusamus —, areopagum de re quaerere oportebat, vos iudices damnare debetis".

Col. XXXIX. Decem primi versus sunt in VIc, reliqua in XIIa. — Sensus ita continuatur: Itaque et nos et areopagus officio defuncti sumus; iam reliqua penes vos sunt. — 13 ἀποβλέψαντας εἰς praecessisse conicit B. — πρ]οσωπ[ον in A Bb. legit. — 14 γῆν S. B.; deinde ἀλ|λὰ καὶ] τὴν B., ἄλ|λη]ν τὴν S. — 15 Sit audacius tollere τήν; at sensus optimus exsistit. — Lacuna in fine col. S. haec fere hausta putat: [μήτε τὰς τῶν ἐξαιτουμένων δεήσεις ἐᾶτε σῶσαι τοὺς εἰληφό]τας.

Col. XL. Octo primi versus sunt in VId, reliqua in XIIb. — 4 Ἁγνωνίδου B. S. Bb. coll. v. 25. — 7 ἀτυχήσαντι B. S., ἀτυχοῦντι Bb. — 8 μενμεν A pr. — 18 ἂν [ὀδυρόμενος edit. I; sed post N O certe non fuit. — 20 λῃσταί B.; ἀ[νόητοι E.

οἱ ἐπὶ τοῦ τροχο[ῦ κλαί-
οντεϲ, ἐξὸν αὐ[τοῖϲ
μὴ ἐμβαίνε[ιν εἰϲ
τὸ πλοῖον. οὕτω
καὶ Δη[μο-
ϲθένηϲ τί προϲ[ῆκον
κλαιήϲει, — [δ]έ[ον αὐτὸν
μὴ λαμ[βάνειν. . . . |

* * *

[οὐδὲ μέχρι παραγραφῆϲ]

* * *

[Ἀλλὰ τοὺϲ νεωτέρουϲ ἐπὶ
βοήθειαν καλεῖϲ, οὓϲ ὕβρι-
ζεϲ καὶ ἐλοιδοροῦ ἀκρα-
τοκώθωναϲ ἀποκαλῶν;]

* * *

[εἰ μέν τιϲ ἀκρατέϲτερον
ἔπιεν, ἐλύπει ϲε]

* * *

---

21 οιεπιτουχορ A pr.; corrector supra X addidit τρο; deinde P litteram et quae sequebatur O expunctas fuisse puto. (Litteras OP expunctas videri dicit Bb.) Itaque τροχοῦ B. S., κλαί¦οντεϲ B. S[1]. — **24** οὕτω [δὴ| ego edit. I; cf. ad v. 25. — **25** αγωνιδηϲκαιδη . . A pr.; corrector N inter Γ et Ω supra versum addidit, deinde singulas litteras usque ad K punctis notavit. Fortasse v. 24 ουτωκ̇α̇ι̇ exstitit. — **26** τί πρὸϲ ὑμᾶϲ Sch.; τί πρὸϲ ταῦτα ci. S. — **27** καὶ δεήϲεται μὴ λαμβάνειν B.; ἐξὸν αὐτῷ μὴ λαμβ. S.; ἐξῆν γὰρ αὐτῷ μὴ λ. S[1]. (edit. I).

Accedunt tria huius orationis fragmenta, quae apud veteres servata sunt nequedum in papyro reperta. Primum est ap. Harpocr. v. παραγραφή, qui explicat: οὐδὲ μέχρι τινὸϲ ὡριϲμένου χρόνου καὶ παραγεγραμμένου, ὅ ἐϲτι περιγεγραμμένου. Deest fortasse tale quid: εὖ ποιεῖν δεῖ τὴν πατρίδα. — Alterum habet Priscianus XVIII c. 25 § 235; ἀκρατοκώθωναϲ vocabulum etiam ab Athenaeo (XI, 483 E) ex hac oratione, et a Polluce (6, 25) ex Hyperide affertur. — Tertium servavit Athen. X, 424 D; ἀκρατέϲτεροϲ etiam ap. Polluc. l. c. Hyperidi tribuitur. Ἔπινεν ci. Meineke.

Porro ea papyri fragmina, quae neque per se ipsa sensum aliquem praebent neque cum aliis coniungi poterant, hoc loco subicienda putavi (praeterquam si quae ad Lycophroneam pertinere videbantur). — H. XXIV: (des. vers. —) | —*νει* | — *δικη* ¦ — γονε | — *ισαν* | — ου (*σ*ου Bb.) κατεψη φι] — ωιμενγαρ | — *δεναυ* | — ἀπ]οθνηϲκω̄ | — *νηγα* | — τ. | (desunt vers. —) | (desunt vers. — + 1) ο — | εξ — | τι — (paragr.) | μ — | ω — | τη — (paragr.) | ει — | βο — | (des. vers. —). Color chartae idem fere atque in frg. H. XI (v. col. XXVIII sq.), atque in utroque fibrae quaedam transversae rubrae conspiciuntur. — H. XXIX: — π]επομφα —. Videtur finis columnae esse. — H. XXXI: — κωτ —. — Bb. I: | — | — *υ*ρηται | — *σ* | — | — ν | (des. v. XXIII?) | τ — | — | — | βα — | ριτη — | νειϲ — ¦

ϲιμ — | εμ— | τει – |. Adhaesit aliud fragmentum, quod cum ad Lycophroneam aperte pertineat, infra p. 26 referam. — Bb. VIa: | — αντ — |. — b: — ... μ — | — αλεν — | — ειν. — | — .. α. — |. c: — λειντα. d: — ντο. — E. X: κυ. — R. IV: — ντοιϲκο | — πεχεπαϲ (ἔχει τὰϲ?) | — τῆ]ι πόλει | — ... τοϲ (spat. vac.) |. Non plane certum est, clausulas versuum hoc frg. contineri. — R. V: — ντε (ητε?) .. | — Ἀ]ττικη. — | —τ]ηλικού-[των (Kn.) — | —καὶ τοι]ούτων (Kn.) — | — τωαγων[ι — | — καιτην — |. Facile ad Lycophr. retuleris (ἐν τῆι Ἀττικῆ[ι ταφῆναι). — R. VI: νων — [ὅ|ταν τιϲ — | τῶν φίλ[ων (Kn.) καὶ οἰκεί|ων κληθ — | . Hoc quoque Lycophroneae esse potest.

II.

[ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΥΠΕΡ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟϹ.]

Frg. I.

[καὶ ἰδί- |
XLI αι] ἕκαϲτοϲ καὶ κοι-
νῆι, ἔπειτα τῶι νό-
μω]ι καὶ τῶι ὅρκωι, ὃϲ κε-
λεύει] ὑμᾶϲ ὁμοίωϲ
ἀκούειν] τῶν τε κατη-
γορούντων καὶ τῶ]ν ἀπο-
λογουμένων] καὶ
(desunt v. XXI?) |

Frg. II.

XLII (XL) | . . . . εου
(desunt v. IV)
. . . . σω
. . . . αιεν
. . . . ν
(desunt v. XX?) |
XLIII (XLI) τῆι κατηγορίαι χρῆ-
ϲθαι, — οὕτω καὶ ἐμὲ
ἐᾶτε ὃν τρόπον προ-
ή(ι)ρημαι καὶ ὡϲ ἂν
δύνωμαι ἀπολογεῖ-
ϲθαι· — καὶ μηδεὶϲ ὑμῶν
ἀπαντάτω μοι μετα-
ξὺ λέγοντι· — „τί τοῦθ᾽
ἡμῖν λέγειϲ“; μηδὲ
προϲτίθετε τῆι κατ[η-
γορίαι παρ᾽ ὑμῶν αὐ-
τῶν μηδέν, ἀλλὰ
μᾶ]λλον τῆι ἀπολογία(ι).
. . μεν . . . ν . ικ . . . .
(desunt v. XIV?) |

ΥΠΕΡ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟϹ. Inscriptio hoc loco deperdita in fine orationis et in titulo quem p. 1 exhibui legitur.

Frg. I, col. XLI. (Raph. I). Praecesserint haec fere (Aesch. 3, 1): ἐγὼ δὲ πεπιϲτευκὼϲ ἥκω πρῶτον μὲν τοῖϲ θεοῖϲ, οἷϲπερ εἰώθατε καὶ ὑμεῖϲ πιϲτεύειν καὶ ἰδίᾳ κτέ. Suppl. omnia Kn.

Frg. II (H. IX). Col. XLII (frg. H. IX a).

Col. XLIII (frg. H. IX b). — 1 Sensum S. sic explet: ὥϲπερ καὶ τοῖϲ ἀντιδίκοιϲ ἐπετρέψατε ὡϲ ἐβούλοντο] τῇ κατ. χρ. — 2 ουτωι A. — 6 υμω̄ A. — 9 υμιν A pr. — 14 εἰ] μὲν [οὖ]ν fuisse potest (inter duo N vel duae vel tres litt. interciderunt).

Frg. III.

XLIV (XLII) | (desunt v. X?)
οὐδ]ὲ ὁ νόμος c[υ]γκα-
τηγο]ρεῖ(ν) μὲν τῶι βου-
λομ]ένωι κατὰ τῶν
κριν]ομένων ἐξου-
cίαν] δίδωcι, cυναπο-
λογεῖcθαι δὲ κωλύ-
ει. — ἵνα δὲ μὴ π[ρ]ὸ τοῦ
πράγματος πο[λλ]ο[ὺc
λόγους ἀναλ[ώcω,
ἐπ' αὐτὴν τὴν [ἀπολο-
γ]ίαν πορεύcομα[ι, —
τοῖc μὲν θεοῖc εὐ-
ξάμενος βοηθῆ-
caί μοι καὶ cῶcαι ἐ[κ] τοῦ
παρόντος ἀγῶνος,
ὑμᾶc δὲ ὦ ἄνδρες δι-
καcταὶ ἐκεῖνο παραι-
τ]ηcάμενος, πρῶτ[ο]ν |
(desunt v. XXI?) XLV (XLIII)
ε. . . . .
δ. . . . .
κ. . . . . —
τω. . . . .
αυ. . . . .
κρο. . . . . |
Ἢ νεωρίων προδοcίαν ἢ
ἀρχείων ἐμπυριcμὸν ἢ
κατάληψιν ἄκρας]

Frg. IV.

(desunt v. XV?) XLVI (XLIV)
. . . . ὁ Εὔ-

Frg. III est Harrisianum XIII, quocum coniunxerunt S. et Bb. parvum frg. H. XXVIII.

Col. XLIV. Frg. H. XIIIa. XXVIII; in hoc sexti versus quattuor septimique duae primae litterae exstant. — 1 cυγκατηγορεῖν S.; cυνκατηγορει A habuit. — 5 cυναπολ. recte legit S. — 9 ἀναλώcω Bb., ἀναλίcκω B. S. (ego edit. I). — 18 .ηcομενοc A pr. — πρῶτον ad ea quae sequebantur refero (πρῶτον περὶ τοῦ . . . . ἐᾶcαί με εἰπεῖν).

Col. XLV. Frg. H. XIIIb.

Post frg. III inserui frg. servatum a Polluce (IX, 156; cf. B. A. 97, 12; Phryn. p. 335 Lob.), quod sane etiam ante III vel adeo II locum habuisse potest, cf. initium Euxenippeae. Nempe εἰcαγγελίαν suae causae minime convenire reus exponit. Ceterum Pollux: ἐν μέντοι τῷ Ὑπ. ὑπ. Λ. εὗρον γεγραμμένον — καὶ οὕτωc ἐγέγραπτο ἐν πλείοcι βιβλίοις (offendit nimirum in voce inusitata ἐμπυριcμόc), et Phryn.: ἐμπυρ.· οὕτωc Ὑ. ἠμελημένωc, δέον ἐμπρηcμὸc λέγειν.

Ad eandem partem orationis pertinuisse videtur parvulum fragmentum Bb. Ia, quod nunc cum I male coniunctum est (v. supra p. 24 adn. v. 1): γ]ραφη — | μοιχε — | .ομηε — |. λ.εφ — | .

Frg. IV constat ex frg. XVII H. et I T., quae coniunxit Kn.

Col. XLVI (frg. H. XVIIa). 1 ωευ Bb. — 3—6 dedi ex restit. S.

φημοϲ]....ωτον
......ἐπε]ιδὴ ἐτε-
λεύτηϲεν ἐκ]εῖνοϲ
........ροϲ ὁ Φλυ-
εὺϲ].....ε.αὐτοῦ
......οιαν τοῦ
........καὶ ἠξί-
ου..........ννε
...........εϲ εγ-
..........λεινα
..........εξελ..
..........ατοα |
XLVII (XLV) .....ὅτι ἡ γυν[ὴ..
.....τον καὶ το[..
τοῦτ]ο ἐκεῖνοϲ [κυ-
οῦ]ϲαν τὴν γυνα[ῖκα
ἐξ] αὐτοῦ καταλέ[λοι-
πε]ν, οὐ παρὰ τοὺϲ ν[ό-
μο]υϲ γενόμενον. [εἰ
δ' ὥϲ]περ Ἀρίϲτων ἐ[ν
τῆι ε]ἰϲαγγελίαι γρά-
φει], οὕτωϲ ὑπέλα-
βον τ]ὰ περὶ το[ῦ παι-
δίου], οὐκ ἔδει δήπ[ου
αὐτ]οὺϲ κωλύειν [τοὺϲ
ἐγγυ]τάτω γένου[ϲ
ἐ]ξ[ά]γειν τὸν Εὔφ[η-
μον, ἀλλ' ἐᾶν. — νῦ[ν
δὲ τοῦτο ποιήϲαν-
τεϲ ἔργω(ι) μεμαρτυ-
ρήκαϲιν αὐτοί, ὡϲ ψευ-
δήϲ ἐϲτιν ἡ αἰτία κα-
τ' ἐμοῦ. — πρὸϲ δὲ τού-
τοιϲ πῶϲ οὐκ ἄτοπον, —
εἰ μέν τι ἔπαθεν
τὸ παιδίον ἢ γιγνό-
μενον ἢ καὶ ὕϲτε-
ρον, ταύταιϲ ταῖϲ δια-
θήκαιϲ ἰϲχυρίζεϲθαι
ἂν αὐτούϲ, ἐν αἷϲ ὑ- |
(desunt v. XX?) XLVIII (XLVI)
λα..............
τὸν Εὔφη[μον....ἐ-
κώλυε ε.........—
τοντ.......[παρέ-
χοντα.......[μαρ-
τυρίαϲ α........
τερων..........

Col. XLVII partim (v. 1—13 cum particulis litt. ΥΓ 14) est in T. I, partim (14—28 cum parte litt. Ω v. 13) in H. XVIIb. — 2 κοῖτο[ν Kn., sed in ect. αι potius agnoscitur. Antea vel τ vel γ. — 3 prima litt. (ante ο) ν sec. Kn., sed potest etiam τ fuisse. — 4 γυναῖκα Kn. — 8 ὥϲπερ Kn., id. ἐν τῆι et 11 τὰ. — 14 τατωιγενου A; ἐγγυτάτω γένουϲ B. S. — 15 ἐξάγειν] cf. Isae. 3, 62; 5, 22. ἀπάγειν B., εἴργειν S. — 20 (ἡ) κατ' ἐμοῦ West. — 28 ειναιϲυ A pr., prius ι a corr. transfixum. εἶναι ϲυ — pridem S.; ἐν αἷϲ ὑ — B.

Col. XLVIII (frg. H. XVIIc). — 5 μαρτυρίαϲ B.

Fragmenta duo e Tancockianis hic appono, quae huius potius orationis quam primae fuisse videntur. T. IV: — νουφο — (φόβοϲ fuisse potest) | —ὑ]μεῖϲ μ — | — τ (vel γ, sive ε) ἐγὼ δω (vel ο, sive ε) — | — ιειτιειν — | — ἄνδρε[ϲ — | . —

cκε............|
[Οὔτε γὰρ τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα
δυνατὸν ἀρνήcαcθαι]

[Νωθρεύεcθαι]

Pap. Ardenianus. Col. I. | — — — ντην
— — — ταερω
— — — διατι
— — — ααυ
— — — αιου
— — — ημεν
— — — υειc
— — — νου
— — — υναι
— — — cυν
— — — με
— — — εωc
— — — μηc
— — — δε
— — — ου
— — — ρω̄
— — — με
— — — ων
— — — cιc
— — — μενοc
— — — ιωc
— — — νη
— — ἄνδ]ρεc δι-
καcταὶ] — υcιοc
— — — ενφι
— — — το
— — — οc
1 — — — Ἀρί- |
cτωνοc δὲ ἀνδ[ρά|ποδα εἶχεν ἐν το[ῖc | ἔργοιc· καὶ ταῦ- II
[τ]α α[ὐ|τὸc ὑμῖν ἐμαρτύ[ρη||cεν ἐπὶ τοῦ δικαc[τη|ρίου,
2 ὅτ' ἦν το[ύτ]ωι | ὁ ἀγὼν πρὸc [Ἀρχε|cτρατίδην. τοιο[ῦτο|
γάρ ἐcτι τὸ Ἀρίcτ[ωνοc || τουτουῒ πρᾶγμα· — [οὗ|τοc
προcκαλ[εῖ]τα[ι | μὲν περιὼν πά[ν|ταc ἀνθρώπουc, —|
τῶν δ' ὅcοι μὲν [ἂν || μὴ διδῶcιν αὐ[τῶι | ἀργύριον,
κρίν[ει καὶ | κατηγορεῖ, ὁπ[όcοι | δ' ἂν ἐθέλωcιν [ἀπο-|
τίνειν, ἀφίηcιν, [τὸ || δ' ἀργύριον Θεο[μνή|cτω(ι) δίδω-

T. V: εἰcαγ[γελ —? | μεν — | το cυ[ν — | νοcͦ — | ἡμέρα — |. Fuerit hoc eiusdem col. atque IV (Kn.).

Accedunt frg. a veteribus servata duo, alterum ap. Poll. II, 152 (cf. Bachmann Anecd. I, p. 414, 24; Suid. s. v. χεῖρα); alterum (νωθρεύεcθαι) ap. Poll. IX, 137, qui addit: ὅπερ ἔγωγε οὐ πάνυ ἐπαινῶ.

Pap. Arden. col. I. 5 antea νου legebatur. — 8 vel νου vel αιου. — 16 super ρ signum aliquod in A appictum est.

Col. II. 6 τούτων Bb. Sw. C.; το..ωι ut videtur A; τούτῳ Sh. — 7 Ἀρχεcτρ. Bb. — 8 τοιοῦτον Sh. — 9 sq. restit. Sw., qui αὐ]τὸc; οὗ]τοc Sh. — 10 τουτουῒ A. — 12 περιών] cf. or. I col. 13, 6. — 19 αφηcιν A pr. — 20 Θεομνήcτῳ rest. Sw.

ϲιν· — ἐκ[εῖ¦νοϲ δὲ λαμβάνω[ν | ἀνδράποδα ἀγορά|ζει,
καὶ παρέχει ὥϲ¦περ τοῖϲ ληιϲταῖϲ ἐ|πιϲιτιϲμόν, — καὶ
III δί|δωϲι τούτωι ὑπὲρ | ἑκάϲτου τοῦ ἀνδραπό|δου ὀβολὸν
τῆϲ ἡ|μέραϲ, ὅπωϲ ἂν ἦ(ι) ἀ|θάνατοϲ ϲυκοφάντηϲ. |
Ἄξιον δ' ἐϲτὶν ὦ ἄν¦δρεϲ δικαϲταὶ κἀκεῖ|θεν ἐξετά- 3
ϲαι τὸ πρᾶ¦γμα, ἀφ' ὧν ἐν τῶι δή¦μωι τὸ πρῶτον αὐ|τοὶ
εὐθὺϲ ἠ(ι)τιάϲαντο. ‖ — ἐμοὶ γὰρ (οἱ) οἰκ[εῖ]οι ἀπέ|ϲτει-
λαν γράψα[ντ]εϲ | τήν τε εἰϲαγ[γ]ελίαν | καὶ τὰϲ αἰτίαϲ
ἃϲ ἐν | τῆ(ι) ἐκκληϲία(ι) ἠ(ι)τιάϲαν¦τό με, ὅτε τὴν εἰϲαγ-|
γελί[αν] ἐδίδοϲ[α]ν, ἐ|ν α[ἷϲ ἦ]ν γεγρα[μ]μέ|νον ὅτι Λυ-
κο[ῦργ]οϲ | λέγ[ει], φάϲκω[ν τῶ]ν¦ οἰ]κ[είω]ν ἀκ[ηκοέ]ναι,|
ὡ]ϲ ἐγὼ παρακολου¦θῶν, ὅτε Χάριπποϲ | ἐγάμει τὴν
γυναῖκα, | παρεκελευόμην ‖ αὐτῆι ὅπωϲ μὴ πλη¦ϲιάϲη(ι)
Χαρίππωι, ἀλ|λὰ διαφυλάξει αὐτήν. | — ἐ]γὼ [δ]ὲ ἃ 4
IV καὶ πρὸϲ τοὺϲ | ἐπιτηδείου[ϲ καὶ | πρὸϲ τοὺϲ ο[ἰκείουϲ |
τοὺϲ ἐμαυτ[οῦ εὐθὺϲ | ἥκων ἔλεγ[ον, κ]αὶ ‖ νῦν πρὸϲ
ὑμ[ᾶϲ ἐ]ρῶ, | — ὅτι, εἰ ἔϲτιν τ[αῦ]τα | ἀληθῆ, ὁμολ[ογ]ῶ |
καὶ τἆλλα πάν[τα πε¦ποιηκέναι τὰ [ἐν τῆι ‖ εἰϲαγγελία(ι)
γε[γραμ¦μένα· — ὅτι δὲ [ψευδῆ | ἐϲτιν, ῥάιδιον [οἶμαι |
εἶναι ἅπαϲι[ν ἰδεῖν· | — τίϲ γὰρ οὕτω[ϲ ἐϲτὶ ‖ τῶν ἐν
τῆι π[όλει | ἀλόγιϲτοϲ, ὅϲ[τιϲ ἂν | πιϲτεύϲαι τού[τοιϲ
τοῖϲ | λόγοιϲ; — ἀνάγ[κη γὰρ | ὦ ἄνδρεϲ δικ[αϲταὶ ¦ 5
πρῶτον μὲν ὀρε|ωκόμον καὶ προη¦γητὴν ἀκολουθε[ῖν |
V τῶ(ι) ζεύγει, ὃ ἦγεν | τὴν γυναῖκα, | ἔπ[ε]ιτα δὲ | παῖ-

Col. III. 10 οἱ add. Sw. al. — num ἐπέϲτειλαν? — 19 τῶ]ν S.: ἐκ τῶ]ν ed. I. — 25 sq. πλεοναϲη A pr., πληϲιαϲη A corr. Coniunctivum tuentur B. JBL. C.; πληϲιάϲει Sw. K. — 28 ε]γω-[δ]εκαι A pr.

Col. IV. 3 ἐμαυτ[οῦ τότε | Bb. C., καθ|ήκων ci. Sw.; at non ita librarius syllabas dirimit. — 5 ἐ]ρῶ Bb., qui ρω dignosci recte affirmat; Sw. in add. λέ]γω reponit, sed Sw.[1] ut Bb. — 6 ἔϲτιν ἐκ[εῖν]α non recte S. — 7 ομολ[ογ]ωι A. — 11 ψευδῆ Sw. in scholiis. — 12 [νομίζω] Bb.; οἶμαι C. propter spatium. — 13 [δηλῶϲαι] Bb.; γνῶναι Patakis ap. Sw.[1]; ἰδεῖν C. — 15—19 rest. Bb., nisi quod v. 17 το[ιούτοιϲ scripsit. — 18 ἀνά-γ[κη γὰρ ἦν vel ἀνάγ[κη ἦν S. — 21 προηγ.] cf. Hesych. et Eustath. 1399, 18 (Bb. H.). — 23 οϲηγεν A pr. — 24 sqq. A: τηνγυναικα επει¦ταδεπαιδαϲτο[υϲπρ]ο¦πεμποντα ϲαυτην|ακολουθειν-

δας τοὺc προπέμ|ποντας αὐτὴν ἀκο|λουθεῖν καὶ Διώξιπ-|| πον· καὶ γὰρ οὗτος ἠ|κολούθει διὰ τὸ χή|ραν ἐγδίδοcθαι αὐτήν. | — εἶτ' ἐγὼ εἰc τοῦτο ἀπο|νοίας ἦλθον, ὥcτε || ἄλλων τε τοcούτων | ἀνθρώπων cυν|ακολουθούντων | καὶ Διωξίππου καὶ | Εὐφραίου τοῦ προc||γυμναcτοῦ αὐτοῦ, | οἳ τῶν Ἑλλήνων | ὁμολογουμένως | ἰcχυρότατοί εἰcιν, |
6 — οὐ[κ] ἠ(ι)cχυνόμην || το[ιο]ύτους λ̣όγους | λέγων περὶ γυναι|κὸc ἐλευθέρας πάν|τ]ων ἀκουόντων, | οὐδ'] ἐδεδίειν μὴ πα||ραχρ]ῆμα ἀπόλωμαι | πνι]γόμενοc; τίc | γὰρ] ἂν ἠνέcχετο | τοι]αῦτα περὶ τῆc αὐ|τοῦ ἀδελφ[ῆc ἀκού]ων | οἷά με ο[ὗτοι αἰτι]ῶν|ται εἰρηκ[έναι καὶ οὐ | κἂν ἀπέ-
7 [κτεινε τὸν || λέγοντα; — [καὶ τὸ κεφ]ά|λαιον ἁπ[άντων, ὡc | καὶ μικρῶ[ι πρότερο]ν | εἶπον, εἰc [τοῦτο ἀν]αι|cθηcίας ὁ Χ[άριππ]οc, || ὡc ἔοικεν, [ἦλθε]ν, | ὥcτε πρότ[ερον] μὲν, | ὡc φαcὶν, [τῆc γυν]αι|κὸc προλε[γούcης] ὅτι | cυνομωμο[κυῖα εἴ]η || πρὸc ἐμέ, πά[λιν δ]ὲ | ἀκούων ἐμο[ῦ παρα|κελευμένο[υ αὐτῆι, | ὅπωc ἐμμ[ενεῖ ἐν | τοῖc ὅρκοιc οἷ[c ὤμο||cεν, ἐλάμβανε[ν | γυναῖκα; — καὶ ταῦ[τα δο- | κεῖ ἂν ὑμῖν ἢ [Ὀρέcτης | ἐκεῖνοc ὁ μαιν[ό|μενοc ποιῆcαι [ἢ || Μαργίτης ὁ πάντ[ων | ἀβελτερώτατοc; —

τῶζεὐ|γειοcηγεντηνγυ|ναικα επειταδε e. q. s., cum scribentis oculus ab ἀκολουθεῖν v. 27 aberrasset ad idem vocabulum exstans v. 22.

Col. V. 7 εγδιδοcθαι A ut paene semper, quod merito retinet Sw.; ceterum a pr. m. εγδιδοναι. — 14 προγυμναcτοῦ Wst. H., recte fortasse. — 19 οὔτ' S., item v. 24. — 26 ἀπα]γόμενοc Bb.; πνι]γόμενοc K., Car. Fr. Hermann ap. Sw., C.; τυπ]τόμενοc JBL. Littera est vel Γ vel Τ.

Col. VI. 1 ω̄ in fine vers. A. — 3 εἰρηκέναι; ἆρ' οὐ|κ κτέ. Bb.; εἰρ. καὶ οὐκ Sw. — 5 sqq. dedi ex Sauppii restitutione, sed pro ὁ scripsi ὡc. Bb.: τὸ δὲ κ. ἀπ[ὸ τῶν ὀλίγων | καὶ μικρῶ[ν τούτων ὧ]ν εἶπον, eademque Sw., nisi quod contra cod. μιαρῶν; tum K.: ἃ περὶ τούτων καὶ μικρῷ πρότερον εἶπον, nec aliter JBL., nisi quod in initio ἀπὸ τούτων, ὃ καὶ vult. Denique C.: τὸ δὲ κ., ἃ πρὸc ὑμᾶc καὶ μικρῷ πρόcθεν εἶπον. — v. 8—15 cum C. lectiones Bb. secutus sum; at aliter K.: ὥcτε προκαταγνοὺc, ὥc φαcιν, τῆc γυναικὸc προδοcίαc, ὅτι cυν. κτέ. — 16 rest. Sw. — 18 ἐμμένῃ Bb., ἐμμενεῖ Sw. in adn., K. — 20 cum aliquantum spatii supersit, Bb. ἐλ—ε τὴν restituit; ἐλ—ν' αὐτὴν K. Sw., qui tamen in addendis ἐλάμβανεν probat.

VII [Ἀλ|λ' οἶμαι ὦ ἄνδρε[ϲ δι̣καϲταὶ πολλὰ πλεο|νε- 8
κτοῦϲιν·ἐν τοῖϲ | ἀγῶϲιν οἱ κατήγοροι | τῶν φευγόντων· |
οἱ μὲν γὰρ διὰ τὸ ἀκίνδυνον αὑτοῖϲ εἶναι | τὸν ἀγῶνα
ῥαιδίωϲ | ὅ τι ἂν βούλωνται | λέγουϲι καὶ καταψεύ|δον-
ται, οἱ δὲ κρινόμενοι διὰ τὸν φόβον | πολλὰ καὶ τῶν
πεπραγμένων αὑτοῖϲ | εἰπεῖν ἐπιλανθά̣νονται· — ἔπειτα 9
οἱ μὲν ἐπειδὰν πρότε|ρον λόγον λάβωϲιν, | οὐ μόνον ἃ
ἔχουϲιν | αὐτοὶ δίκαια περὶ τοῦ | πράγματοϲ λέγουϲιν,
ἀλλὰ ϲυϲκευ|άϲαντεϲ λοιδορίαϲ | ψευδεῖϲ κατὰ τῶν | κρι-
νομένων ἐξιϲτᾶϲιν τῆϲ ἀπολογίαϲ, — ὥϲτε ϲυμβαί|νειν
αὐτοῖϲ δυοῖν τὸ ἕτερον, ἢ περὶ τῶν | ἔξωθεν διαβολῶν |
VIII ἀπο[λογου]μένοιϲ | τῆϲ [περὶ τοῦ] πράγμα|τοϲ [ἀπολο-
γία]ϲ ἀπο|λελ[εῖφθαι, — ἢ] μὴ με μνη[μένων περὶ] τῶν |
προκ[ατηγορηθ]έν|των, ο[ὕτω δόξα]ν *κατα* λείπ[εϲθαι παρ]ὰ
τοῖϲ | δικαϲτ[αῖϲ ὅτι] *ἀληθῆ* ‖ ἐϲτιν [τὰ εἰρ]ημένα· | —
πρὸϲ δ[ὲ τού]τοιϲ τούϲ | τε μέ[λλοντα]ϲ βοηθεῖν το[ῖϲ 10
φε]*ύγ*ουϲι | προδιαβ[άλλ]ουϲι καὶ ‖ αὐτοῦ το[ῦ κριν]ομέ-
νου τὴν [ἀπολο]γίαν | διαϲτρ[έφουϲιν]· — οἷ|ον καὶ
Ἀ[ρίϲτων] οὑτοϲὶ | ἐνεχεί[ρηϲε ποιῆ*ϲαι* ‖ ἐν τῆ(ι) κα-
[τηγορία(ι), — ὅϲ] *οὐ*̣δ' ἀπολ[ογίαν δίδω|ϲι τῶν ἀ[ναβαι-
νό*ν*|των ὑπὲ[ρ ἐμοῦ καὶ | ϲυναπολ[ογηϲομέ̣νων. — δι[ὰ

Possis etiam ἐλ. ὅμωϲ. — 22 Ἡρακλῆϲ Bb. in add., S., Sw., qui in schol. ci. ἢ [Αἴαϲ. Ductus qui in A post H superest, minime P sed O vel C indicat. — 24 ἢ M. Sw.; ὁ M. Bb.

Col. VII. 4 ομεν A pr. — ἀκίνδυνον] cf. Polluc. VIII, 52. — 14 επειταιοι A pr. — 16 πρότεροι Patakis. — 20 αλλαιϲυνϲκευ | A; ϲυνϲκ. retinet Sw. — 27 et 28 in fine vs. ων compendio scr.

Col. VIII. 1—3 rest. Bb. — 4 ἀπολελεῖφθαι Sw. JBL. — ἢ εἰ μὴ μέμνηνται Bb.; ἢ μὴ μεμνημένοιϲ Sh. — 5 περὶ τῶν Bb.; τῶν Sh. — 6 rest. Bb. — 7 ο[ἴημ]α Bb.; οἴηϲιν Sw.; at sic spatium non expletur. οὕτωϲ ἐγκαταλείπειν ἐλπίδα τοῖϲ δικ. Sh. — 8 καταλείπειν παρὰ (Bb.) spatio non prorsus sufficit. — 9—12 rest. Bb. — 13 τοῖϲ φεύγουϲι C.; π[ρὸϲ το]υτουϲὶ Bb. Sw.; το[ῖϲ εἰ]ϲιοῦϲι Sh. — 14—17 rest. Bb. — 18 Ἀ[ρίϲτων S., ἀ[ρτίωϲ ego ed. 1; [αὐτὸϲ] Bb. Sw. C., quod cum spatio minus convenit. — ουτοϲϊ h. e. οὗτοϲ-ί A. — 19 ἐνεχείρηϲεν Sw.; ἐνεχ. ποιεῖν K. C.; ἐν. νῦν Sh. Vel ἐν vel ευ vel tale quid (cα!) in fine vs. dignoscitur; desiderantur VII fere litterae. — 20 κατηγορίᾳ Bb., dein K.: οὐ|δ' ἀπολ[ογεῖϲθαί τι|ϲι τῶν ἀ[ναγκαίων | τῶν ὑπὲ[ρ ἐμοῦ | ϲυναπολ[ογηϲομέ̣νων δι[δούϲ, ὧν δέομαι | μὴ

τί δ' οὗτοι | μὴ ἀπο[λογῶνται; | πότερ' οὐ δ[ίκαιόν ἐ|cτι τοῖc κρινομέ|νοιc τοὺc οἰκείουc | καὶ τοὺc φίλουc βο-|ηθεῖν; — ἢ ἔcτιν τι || τῶν ἐν τῆι πόλει | *τούτου δη-μοτικώ|τερον, τοῦ τοὺc δυ|ναμένουc εἰπεῖν | τοῖc ἀδυνά-
11 τοιc τῶν || πολιτῶν κινδυνεύ|ουcι βοηθεῖν; cὺ δὲ | οὐ μόνον περὶ τῶν | cυνηγόρων τοὺc λό|γουc πεποίηcαι ἀλ||λὰ καὶ τὴν ἀπολο|γίαν τὴν ἐμὴν δια|τάττειc, καὶ παραγ|γέλλειc τοῖc δικαcταῖc | περὶ ὧν δεῖ αὐτοὺc ἀκούειν (καὶ) κελεύειν | με ἀπολογεῖcθαι, | καὶ περὶ ὧν μὴ ἐᾶν | λέγειν. — καὶ τοῦτο | πῶc καλῶc ἔχει, || cὲ μὲν ὅπωc ἠβού|λου τὴν κατηγορίαν | ποιήcαcθαι, προει-|δότα δὲ ἃ ἔχω ἐγὼ | δίκαια λέγειν πρὸc | τὰ παρὰ coί ἐψευcμέ|να, ὑφαιρεῖcθαί μου || τὴν ἀπολογίαν; — καὶ ἐμὲ μὲν αἰτιᾶι ἐν τῆι | εἰcαγγελία(ι) καταλύειν | τὸν δῆ-
12 μον παραβαί|ν[ον]τα τοὺc νόμουc, || — αὐ[τὸc] δ' ὑπερ-πηδή|c[αc ἅπ]ανταc τοὺc | ν[όμο]υc εἰcαγγελί|α[ν δέδ]ωκαc ὑπὲρ | ὧν [γρα]φαὶ πρὸc τοὺc || θεc[μοθ]έταc ἐκ τῶν | νό[μων] εἰcίν, ἵνα | π[ρῶτον μ]ὲν ἀκίν|δ[υνοc εἰc]ίη(ι)c εἰc | τὸ[ν ἀγῶνα,] ἔπε[ιτ]α || ἐξ[ῆι coι τραγ]ῳ(ι)-δίαc | γρ[άψαι εἰc τὴ]ν εἰcαγ|γελ[ίαν οἵαc]περ νῦν

ἀπολ[ιπεῖν μ', ὁρᾶν δὲ | πότερ' κτέ. Sed ante, non post δι... v. 25 sententiam terminari spatium vacuum in A indicat. Itaque ex parte melius JBL.: οὐδ' ἀποδέξεcθαί φηcι τῶν ἀπαντώντων ὑπὲρ ἐμοῦ cυναπολογηc.· διὰ τί δὴ ἀξιοῖc μὴ ἀποδέχεcθαι; πότερ' κτέ., et S.: οὐδ' ἀποδέχεcθαι ἐφίηcι τῶν ἀντερούντων ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ cυναπολογηcομένων. διὰ τί γὰρ δεῖ μὴ ἀποδέχεcθαι; At v. 21 αποδ, non αποδ in A exstat; ibd. extr. ι fuerit et fort. ante eam litt. ω; itaque δίδωιcι. — 27 οὐ δίκαιον S.; idem Boehneckio in mentem venit (οὐκ ἔννομον JBL., οὐκ ἔξε|cτι Bb.).

Col. IX. 6 τουτων A; τούτου Sw. Cb., cf. Eux. col. 25. — 20 ἀκούειν deleri iubet Sw.; K. et JBL. καὶ inserunt, omissum a librario propter consimilem sequentem syllabam.

Col. X. 1 εχωι A. — 6 εν primo omissum a corr. demum additum. — 11 πάνταc Bb. Sw. C. — ἅπανταc τοὺc π[ατρίουc Sh. — Quae sequuntur usque ad v. 20 Bb. restituit (v. 18.. ϊηc A); deinde scripsit: ἐξιῇc τραγῳδίαc γράφων τὴν εἰc. ὥcπερ νῦν γέγρ., καὶ αἰτιᾷ ὅτι τ. τὴν γυν. — ἄγαμον ἔνδον καταγηράcκειν. K.: ἐξῇ coι τρ—αc γράφειν δέον εἰc., οἵαcπερ νῦν γέγρ., ὃc ἔμ' αἰτιᾷ ὅτι ταύτῃ τῇ γυναικὶ παρεcκεύαcα ἄγ. ἔ. κ., εἰ

γέγρ[αφας, — ὅϲ μ᾽ α]ἰτιᾶι | ὅτι [πολλὰϲ μὲν γ]υ||να[ῖκαϲ
ποιῶ] ἀ|γάμ[ουϲ ἔνδον κα]τα|γηρ[άϲκειν, πολλ]ὰϲ | δὲ
XI ϲ[υνοικεῖν ο]ἷϲ | οὐ προϲήκει παρὰ | τοὺϲ νόμουϲ. οὐκοῦν | 13
ἄλλην μὲν οὐδε|μίαν τῶν ἐν τῆ(ι) πό||λει γυναῖκα ἔχειϲ |
εἰπεῖν, ἧ(ι)τινι ἐγὼ | τούτων αἴτιόϲ εἰμι, | περὶ ἧϲ δὲ
νῦν τὴν | κατηγορίαν πεποίη||ϲαι, πότερα ᾤ(ι)ου (οὐ)
προϲ|ήκειν ϲυνοικεῖν ἐγ|δεδομένην Χαρίπ|πω(ι), ἑνὶ τῶν
πολι|τῶν, ἢ ἀνέγδοτον ἔν||δον καταγηράϲκειν, | ἢ εὐθὺϲ
ἐξεδόθη | τάλαντον ἀργυρίου | προϲθέντοϲ αὐτῆι | Εὐφή-
μου, — δῆλον || ὅτι οὐ διὰ πονηρίαν, | ἀλλὰ δι᾽ ἐπ(ι)-
είκειαν; |

Τούτω(ι) μὲν οὖν ἔξε|ϲτιν (ὦ) ἄνδρεϲ δικαϲταὶ | καὶ 14
λέγειν ὅ τι ἂν βού||ληται καὶ καταψεύ|δεϲθαι, ὑμᾶϲ δ᾽
XII οἶμαι | δεῖν οὐκ ἐκ τῶν | τοῦ κατηγόρου δια|βολῶν περὶ
ἐμοῦ | δικάζειν, — ἀλλ᾽ ἐξ ἅπαν|τοϲ τοῦ βίου ὃν βεβί- |
ωκα ἐξετάϲανταϲ· || λαθεῖν γὰρ τὸ πλῆθοϲ | τὸ ὑμέτερον
οὐκ ἔνι | οὔτε πονηρὸν ὄν|τα οὐδένα τῶν ἐν τῆ(ι) | πό-
λει οὔτε ἐπ(ι)εικῆ, || — ἀλλ᾽ ὁ παρεληλυθὼϲ | χρόνοϲ
μάρτυϲ ἐϲτὶν | ἑκάϲτωι τοῦ τρόπου | ἀκριβέϲτατοϲ, —
ἄλλωϲ | τε δὴ καὶ περὶ τούτων || τῶ]ν αἰτιῶν οἵα αὕτη | 15

τοιάϲδε ϲυνοικεῖν, ὥϲ φήϲ, οὐ προϲήκει κτέ. Pat.: ἐξῆ ϲοι ὥϲπερ τραγ. γράψαι τὴν εἰϲ., ὥϲπερ νῦν γέγρ., καὶ αἰτιᾷ ὅτι ταύτην τ. γ. ἐγὼ ἐβουλόμην ἄ. ἔ. κ. — JBL.: ἐξῆ ϲοι τραγ. γράφειν (haec etiam Bhn.) εἰϲ τὴν εἰϲ., οἵαϲπερ νῦν γέγρ. — — αἰτιᾷ ὅτι ταύτην τ. γ. ἔπραττον ἄ. ἔ. κ. Tum S.: ὅϲ α]ἰτιᾷ ὅτι π[ολλὰϲ μὲν γ]υνα[ῖκαϲ πέπεικα] ἀγάμ[ουϲ ἔ. κ., πολλ]ὰϲ δὲ ϲ[υνοικεῖν οἷ|ϲ οὐ προϲήκει, παρὰ τ. ν. — Kch.: ὅτι τινὰϲ μὲν τῶν γυναικῶν ἐποίηϲα ἀ. ἔ. κ., τινὰϲ δὲ ϲυνοικεῖν κτέ. Sed cum litterae να v. 25 in A transfixae sint, putandum γυ|ναναικαϲ (vel γυ|ναιναικαϲ) primo fuisse; itaque ποιῶ scripsi pro ἐποίηϲα. — ad v. 17 sqq. (et ad col. VII, 4) referendus Pollucis locus VIII, 52.

Col. XI. 2 οὔκουν Sw. C., recte nisi sequeretur μέν. — 6 ατινι A pr. — 8 ηϲγε A pr. — 10 οὐ add. Kch. — 11 malim προϲῆκον. — 21 επεικειαν A ut XII, 9 επεικη, quae servat Sw.; at pro Eux. col. 26 επεικη in επιεικη correctum reperitur. — 23 ω ανδρεϲ A corr. secundum Bb.; ego nihil reperio nisi ductus quosdam litterarum (HI??) similes supra versum inter N et Δ.

Col. XII. 2 εκπαντοϲ A pr. — 14 τουτω̄ A.

ἐcτ]ίν. ὅcα μὲν γὰρ | τῶ]ν ἀδικημάτων | ἐν ἅ]πάcηι τ(ῆι) ἡλικίαι | τῆ(ι) το]ῦ ἀνθρώπου ‖ ἐνδέ]χεται ἀδικῆ|cαι, τα]ῦ-τα μὲν δεῖ | cκοπεῖ]ν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ | ἐγκλή]ματοc οὗ ἂν | ἔχηι τιc· μο]ιχεύειν ‖ δ' οὐκ ἐνδέ]χεται ἀπὸ | πεν-τήκο]ντα ἐτῶν | ἀρξάμενον,] ἀλλ' ἢ πά|λαι τοιοῦτ]όc ἐcτιν, | ὃ δειξάτωcαν οὗτοι, | ἢ ψευδῆ τὴν αἰτίαν | εἰκὸc XIII
16 εἶναι. — ἐγὼ τοί|νυν ὦ ἄνδρεc δικα‖cταὶ μεθ' ὑμῶν δια-|τρίβων ἐν τῆ(ι) πόλει | τὸν ἅπαντα χρόνον, | οὔτε αἰτίαν πονηρὰν | οὐδεμίαν πώποτ' ἔ‖λαβον, οὔτ' ἔγκλη|μά μοι πρὸc οὐδένα | τῶν πολιτῶν γέγο|νεν, οὐδὲ πέφευγα | δίκην οὐδεμίαν, ‖ οὐδ' ἕτερον δεδίωχα, | ἱπποτροφῶν δὲ δια|τετέλεκα φιλοτ[ί]μωc τὸν ἅπαντα χρό|νον παρὰ δύ-ναμιν ‖ καὶ ὑπὲρ τὴν οὐcίαν | τὴν ἐμαυτοῦ· — ἐcτε|φά-νωμαι δ' ὑπό τε | τῶν ἱππέων πάν|των ἀνδραγαθίαc ‖
17 ἕνεκα καὶ ὑπὸ τῶν | cυναρχόντων. ὑ|μεῖc γάρ με ὦ ἄν-|δρεc δικαcταὶ πρῶ|τον μὲν φύλαρχον | ἐχειροτονήcατε, XIV ἔ|πειτα εἰc Λῆμνον | ἵππαρχον, καὶ ἦρξα ‖ μὲν αὐτόθι δύ' ἔτη | τῶν πώποθ' ἱππαρ|χηκότων μόνοc, | προcκατέ-μεινα δὲ | αὐτόθι τὸν τρίτον ἐ‖νιαυτόν, οὐ βουλό|μενοc πολίταc ἄν|δραc ἐπὶ κεφαλὴν | εἰcπράττειν τὸν μι|cθὸν
18 τοῖc ἱππεῦcιν ‖ ἀπόρωc διακειμέ|νουc. — καὶ ἐν τούτωι μοι τῶι χρόνωι ἔγ|κλημα μὲν οὐδεὶc | τῶν ἐκεῖ ἐνεκάλε-‖cεν οὔτε ἰδία(ι) οὔτε δη|μοcία(ι), — cτεφά|νοιc δὲ τριcὶν

---

18 παcηιῆλικιαι A. — 19 τῆ add. S. — 20 ἐνδ. ἀδικῆ|cαι Bb. K. JBL. (ἀδικη|θῆναι Sw., quod spatium excedit). εὑρίc]κεται ἀδικη-[θέντα S.; sed de littera χ non dubitandum est. — 22 cκοπεῖν Bb., κρίνειν MO. — 23 sq. πράγ]ματοc οὗ ἂν ἐρᾷ τιc K., quod recepit C. ἀξιώ]ματοc οὗ ἂν [ἔχῃ τιc Bb.; ἀδικήματοc οὗ ἂν ἀδικῇ τιc Sw.; ἁμαρτήματοc οὗ ἂν γένηται S., qui deinde: μ. [δ' οὐδεὶc ἄρ]χεται ἀπὸ [τῶν? πεντήκο]ντα ἐτῶν· [οὐ μὲν οὖν·] ἀλλ' κτέ. Ego in his Bb. potius secutus sum. — 26 πεντήκοντα cum spatio magis convenit quam ἑξήκοντα; unde illud omnes. — 28 πάλαι μοι πρόcεcτιν Bb., sed in addendis π. τοιοῦτόc ἐcτιν, quod cum S. accepi. Litteram ante O non posse fuisse nisi aut Γ, aut T, aut Π, recte affirmat Bb. (π. τιc τοιοῦτόc ἐ. JBL., π. ἀκάθαρτόc ἐ. Bb. ap. eundem; π. τιc ἄcωτόc ἐcτι C.).

Col. XIII. 6 διατρειβων A. — 8 οτε A pr. — 10 λαβων A pr. — ενκλη|μα A., quod retinet Sw. — 17 πολυτ[ι]μωc A pr.

Col. XIV. 4 ἵππαρχον A. — 17 εν|κλημα A. — 20 ϊδια A.

ἐϲτε φανώθην ὑπὸ τοῦ | δ[ήμ]ου τοῦ ἐν Ἡφαιϲ[τί]αι καὶ ἑτέροιϲ | ὑ[πὸ] τοῦ ἐν Μυ[ρ]ρίνηι· | ἃ [χρ]ὴ τεκμήρια
XV ὑμῖν | ε[ἶνα]ι εἰϲ τοῦτον τὸν | ἀγῶνα, ὡϲ ψευδεῖϲ | κατ' ἐμοῦ (αἱ) αἰτίαι εἰϲίν· | — οὐ γὰρ οἷόν τε τὸν Ἀθήνηϲι πονηρὸν ‖ ἐν Λήμνω(ι) χρηϲτὸν | εἶναι, οὐδ' ὑμεῖϲ ὡϲ | τοιοῦτον ὄντα με ἀ|πεϲτέλλετε ἐκεῖϲε, | παρακατατιθέμε-|νοι δύο πόλειϲ τῶν | ὑμετέρων αὐτῶν. — |
Ὅϲα μὲν οὖν ἐγὼ | εἶχον ὦ ἄνδρεϲ δι|καϲταὶ ὑπὲρ 19
ἐμαυτοῦ εἰπεῖν, ϲχεδὸν | ἀκηκόατε· ἐπ[ει]δὴ | δὲ ὁ κατήγορ[ο]ϲ οὐκ ἀπείρωϲ ἔχων τοῦ | λέγειν, — εἰωθὼϲ δὲ ‖ πολλάκιϲ ἀγωνίζεϲθαι, ἐκάλει ϲυνηγόρουϲ τοὺϲ ϲυναπο[λ]|λοῦντάϲ τινα τῶν πολιτῶν ἀδίκωϲ, δέομαι ὑμῶν καὶ ἐγὼ | καὶ ἀντιβολῶ κελεῦϲαι κἀμὲ καλέϲαι |
XVI τοὺϲ ϲυνεροῦνταϲ | ἐμοὶ ὑπὲρ τηλικούτου ἀγῶνοϲ — καὶ ἀκοῦ|ϲαι εὐνοϊκῶϲ, εἴ τίϲ | μοι ἔχει τῶν οἰκείων ἢ
τῶν φίλων | βοηθῆϲαι, — πολίτηι | μὲν ὄντι ὑμετέρωι, | 20
ἰδιώτηι δὲ καὶ οὐκ εἰ|ωθότι λέγειν, — ἀγωνιζομένω(ι) δὲ καὶ | κινδυνεύοντι οὐ | μόνον περὶ θανάτου, | ἐλάχιϲτον γὰρ τοῦτό | ἐϲτιν τοῖϲ ὀρθῶϲ λογιζομένοιϲ, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ἐξοριϲθῆναι | καὶ ἀποθανόντα | μηδὲ ἐν τῆι πατρίδι ταφῆναι. — ἐὰν οὖν ‖ κελεύητε ὦ ἄνδρεϲ | δικαϲταί, καλῶ τινα | βοηθήϲοντα. ἀνάβηθί μοι Θεόφιλε | καὶ ϲύνειπε ὅ τι ἔχειϲ· ‖ κελεύουϲιν οἱ δικαϲταί. |

Ἀπολογία ὑπὲρ | Λυκόφρονοϲ. |

— 21 δημοϲιαουδειϲ A pr; corrector ουδειϲ ut delendum notavit. — 27 sq. ἃ [δ]ὴ — ἐ[ϲτι]ν Bb.; ἃ δεῖ — εἶναι S.; sed δὴ spatio non sufficit, δεῖ cum eis quae discernuntur minus convenit. δὴ — ἔϲτω non recte Sh.

Col. XV. 2 αἱ αἰτ. Bb. in adnot., Sw., C.; αἱ κ. ἐ. αἰτ. ci. West. — 22 ϲυναπολ|λυνταϲ A pr.; corrector ο adscripsit. — 25 εγωι A. — 26 αντιβολωι A.

Col. XVI. 4 μου A pr. — 8 ϊδιωτηι A. — 12 μονπερι A pr. — 25 Ante hunc proximumque versum atque etiam infra multae lineae obliquae pictae sunt, quae clausulam denotant. Item supra infraque subscriptionis utrumque versum aliquot lineae conspiciuntur. Cf. finem or. III.

III.

ΥΠΕΡ ΕΥΞΕΝΙΠΠΟΥ ΕΙϹΑΓΓΕΛΙΑϹ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟϹ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ. | XVII

1 Ἀλλ' ἔγωγε ὦ ἄνδρες | δικαϲταί, ὅπερ καὶ | πρὸϲ XVIII
τοὺϲ παρακαθη|μένουϲ ἀρτίωϲ ἔλε||γον, θαυμάζω, εἰ μὴ |
προϲίϲτανται ἤδη | ὑμῖν αἱ τοιαῦται εἰϲ|αγγελίαι. — τὸ
μὲν γὰρ | πρότερον εἰϲηγγέλ||λοντο παρ' ὑμῖν Τιμό|μαχοϲ
καὶ Λεωϲθέ|νηϲ καὶ Καλλίϲτρα|τοϲ καὶ Φίλων ὁ ἐξ Ἀ-|
ναίων καὶ Θεότιμοϲ || ὁ Ϲηϲτὸν ἀπολέϲαϲ | καὶ ἕτεροι
τοιοῦτοι· | — καὶ οἱ μὲν αὐτῶν | ναῦϲ αἰτίαν ἔχον|τεϲ
προδοῦναι, οἱ δὲ || πόλειϲ Ἀθηναίων, | ὁ δὲ ῥήτωρ ὧν
2 λέγειν | μὴ τὰ ἄριϲτα τῶι δή|μωι· — καὶ οὔτε τούτων|
πέντε ὄντων οὐ||δεὶϲ ὑπέμεινε τὸν | ἀγῶνα, ἀλλ' αὐτοὶ
ᾤ(ι)χον|το φεύγοντεϲ ἐκ | τῆϲ πόλεωϲ, οὔτ' ἄλ|λοι πολ- XIX
λοὶ τῶν εἰϲ|αγγελλομένων, | ἀλλ' ἦν ϲπάνιον ἰδεῖν | ἀπ'
εἰϲαγγελίαϲ τινὰ | κρινόμενον ὑπακούϲαντα εἰϲ τὸ δι-|
καϲτήριον· — οὕτωϲ | ὑπὲρ μεγάλων ἀδι|κημάτων καὶ
3 περι|φανῶν αἱ εἰϲαγγε||λίαι τότε ἦϲαν. — νυνὶ | δὲ τὸ
γι(γ)νόμενον | ἐν τῆι πόλει πάνυ | καταγέλαϲτόν ἐϲτιν. |

Col. XVII. Inscriptio litteris quas nunc cursivas vocamus exarata est, sicut ea quam supra p. 1 rettuli.

Col. XVIII. 6 ηδηι A. — 13 ἐξ Ἀναίων] ὁ Αἰξωνεύϲ (Ἀνακαιεύϲ, Ξυπεταίων) ci. Sw.; ἐξ Ἰωνιδῶν ci. MO.; Laves sic locum refingit: — καὶ Λεωθ. καὶ Κάλλιππος ὁ Φίλωνος ὁ Αἰξωνεὺϲ καὶ Θεότ. ὁ Ϲ. ἀ. καὶ Καλλίϲτρατοϲ· καὶ οἱ κτέ. — 17 καὶ del. S. — 23 τουτῶ A. — 25 οὐδ' εἷϲ Sw.

Col. XIX. 3 ἀλλ' ἦν ϲπάνιον ἰδεῖν a corr. supra columnam adscriptum; de notis adhibitis v. praef. — 6 δικαϲτηϲριον A. — 10 τουτο A pr. — 11 γίγνομαι et γιγνώϲκω, quemadmodum in quibusdam locis etiam scriptum est, Hyperidi ubique restituit

— Διογνίδηϲ μὲν καὶ ‖ Ἀντίδωροϲ ὁ μέτοι|κοϲ εἰϲαγγέλλονται | ὡϲ πλέονοϲ μιϲθοῦν|τεϲ τὰϲ αὐλητρίδαϲ | ἢ ὁ νόμοϲ κελεύει, ‖ — *Ἀγαϲικλῆϲ δ' ὁ ἐκ Πει ραιέωϲ ὅτι εἰϲ Ἁλι μουϲίουϲ ἐνεγρά φη], Εὐξένιπποϲ | δ' ὑ]πὲρ τῶν ἐνυπνί ων] ὧν φηϲιν ἑω|ρακέ]ναι· ὧν οὐδε|μ[ία] δήπου
XX τῶν αἰτι[ῶ]ν τούτων οὐδὲν ‖ κοινωνεῖ τῶ(ι) εἰϲ|αγγελτικῶι νόμωι. — |

Καίτοι ὦ ἄνδρεϲ δικα|ϲταὶ ἐπὶ τῶν δημοϲί ων ἀγώ- 4
νων οὐ χρὴ | τοὺϲ δικαϲτὰϲ πρότε|ρον τὰ καθ' ἕκαϲτα | τῆϲ κατηγορίαϲ ὑπο|μένειν ἀκούειν, ‖ πρὶν αὐτὸ τὸ κεφάλαιον τοῦ ἀγῶνοϲ | καὶ τὴν ἀντιγραφὴν | ἐξετάϲωϲιν εἰ ἔϲτιν | ἐκ τῶν νόμων ἢ ‖ μή· — οὐ μὰ Δία οὐχ ὥϲ|περ ἐν τῆ(ι) κατηγορία(ι) | Πολύευκτοϲ ἔλεγεν, ο[ὐ | φάϲκων δεῖν· τοὺϲ | ἀπολογουμένουϲ ‖ ἰϲχυρίζεϲθαι τῶ(ι) εἰϲ|αγγελτικῶ(ι) νόμωι, | ὃϲ κελεύει κατὰ τῶν | ῥητόρων αὐτῶν | τὰϲ εἰϲαγγελίαϲ ε[ἶ]ναι περὶ τοῦ λέγει[ν | μὴ [οὐ]
XXI τὰ ἄριϲτα τῶι | δήμωι, οὐ κατὰ πάν|των Ἀθηναίων. |
— ἐγὼ δὲ οὔτε πρότε|ρον οὐδενὸϲ ἂν μνη|ϲθείην ἢ 5
τούτου, ‖ οὔτε πλείουϲ οἶμαι | δεῖν λόγουϲ ποιεῖϲθαι περὶ ἄλλου τινόϲ, ἢ | ὅπωϲ ἐν δημοκρα τίαι κύριοι οἱ νόμοι ‖ ἔϲονται, καὶ αἱ εἰϲαγ|γελίαι καὶ αἱ ἄλλαι κρί|ϲειϲ

Cb.; Bb. Sw. C. codicem sequuntur. — 13 ειναι A pr, εϲτιν A corr. — 14 Διογνίδηϲ nomen iniuria tentavit Cb.; Διογενείδηϲ potius, quod reponere vult, insolentius derivatum est (Kühner Gr. I, 2^3, 283). Δίογνιϲ est C. I. A. I, 164. — 17 cf. Aristot. Πολ. Ἀθ. c. 50, 2. πλείονοϲ West. — 20 αγηϲικληϲ A; corr. Bb. collato Harpocrationis loco (s. v. Ἀγ.): περὶ Ἀγαϲικλέουϲ Ὑπ. λέγει κτέ. — 21 Πειραιῶϲ Cb. solus. — 25 ἑορακέναι Cb. solus. — 26 sq. neglegentiam quae est in τούτων repetito postquam praecessit ὧν alii defendunt (cf. etiam Iambl. Protr. p. 103, 18 Pist., ex Antiphonte sophista ut puto); Patakis καὶ ὅμωϲ οὐδεμία conicit; S. ἀλλ' οὐδεμία; Cb. τῶν δ' αἰτ. τ. οὐδεμία δήπου.

Col. XX. 1 ουδε|νι A pr.; ουδε|ν A corr. — 10 πρὶν (ἂν) αὐτὸ ci. Sw., probav. Cb. S. — 12 cf. Harpocr. v. ἀντιγραφή (frg. 258 S.). — καὶ del. Jernstedt (Observat. Antiphont. p. 29). — 13 εξεταϲιν A pr. — 15 μή tollere vult Cb., cui praeter Sw.[1] et West. nemo assensus est. — 17 ὁ φάϲκων mire Sp. — 23 ῥητόρων ὄντων S., propter col. 39, 20. 18, 21. 23, 9. — 26 μὴ οὐ nemo defendit praeter JBL.

κατὰ τοὺϲ νό|μουϲ εἰϲί[[ϲ]]αϲιν εἰϲ | τὸ δικαϲτήριον· —
διὰ ‖ τοῦτο γὰρ ὑμεῖϲ ὑπὲρ | ἁπάντων τῶν ἀδι|κημάτων
ὅϲα ἔϲτιν | ἐν τῆ(ι) πόλει, νόμουϲ | ἔθεϲθε χωρὶϲ περὶ
6 ἑκάϲτου αὐτῶν. | — ἀϲεβεῖ τιϲ περὶ τὰ ἱερά· | γραφαὶ
ἀϲεβείαϲ | πρὸϲ τὸν βαϲιλέα. | — φαῦλόϲ ἐϲτι πρὸϲ |
τοὺϲ ἑαυτοῦ γονεῖϲ· | ὁ ἄρχων ἐπὶ τούτου | κάθη[ται]
— παράνο|μά τιϲ ἐν τῆ(ι) πόλει | γράφει· θεϲμοθε|τῶν
ϲυνέδριον ἔϲτι. | — ἀπαγωγῆϲ ἄξια ποι|εῖ· ἀρχὴ τῶν
ἕνδεκα ‖ καθέϲτηκε. — τὸν αὐ|τὸν δὲ τρόπον καὶ ἐ|πὶ
τῶν ἄλλων ἀδικη|μάτων ἁπάντων | καὶ νόμουϲ καὶ ἀρ-|
χὰϲ καὶ δικαϲτήρια | τὰ προϲήκοντα ἑκά|ϲτοιϲ αὐτῶν
7 ἀπέδο|τε. — ὑπὲρ τίνων οὖν | *ᾤιεϲθε δεῖν τὰϲ εἰ‖ϲαγ-
γελίαϲ γίγνεϲθαι; | τοῦτ᾿ ἤδη καθ᾿ ἕκαϲτον | ἐν τῶι νό-
μωι ἐγρά|ψατε, ἵνα μὴ ἀγνοῆ(ι) | μηδείϲ. — ἐάν τιϲ,
φηϲί, ‖ τὸν δῆμον τὸν Ἀθη|ναίων καταλύη(ι)· —
εἰ|κότωϲ ὦ ἄνδρεϲ δικα|ϲταί· — ἡ γὰρ τοιαύτη αἰ|τία
οὐ παραδέχεται ‖ ϲκῆψι[ν ο]ὐδεμίαν | οὐδενὸϲ οὐδ᾿ ὑπω-|
μοϲίαν, ἀλλὰ τὴν | ταχίϲτην αὐτὴν δεῖ | εἶναι ἐν τῶι
8 δικα|ϲτηρίωι· — ἢ ϲυνίηι | ποι ἐπὶ καταλύϲει | τοῦ
δήμου ἢ ἑταιρι‖κὸν ϲυναγάγη(ι), ἢ ἐάν | τιϲ πό-
λιν τινα προ|δῶι ἢ ναῦϲ ἢ πεζὴν | ἢ ναυτικὴν
ϲτρατι|άν, ἢ ῥήτωρ ὢν μὴ ‖ λέγηι τὰ ἄριϲτα τῶι|
δήμωι τῶι Ἀθηναί|ων χρήματα λαμβά|νων· —
τὰ μὲν ἄνω | τοῦ νόμου κατὰ πάν‖των τῶν πολιτῶν |
γράψαντεϲ, — ἐκ πάντων | γὰρ καὶ τἀδικήματα | ταῦτα

Col. XXI. 22 γραφαιβαϲεβειαϲ A pr. (eodem fortasse errore quo col. 9, 20 ἀκούειν κελεύειν pro ἀκ. καὶ κελεύειν scripsit); γραφαιαϲεβ. A corr. Itaque εἰϲὶν desiderat Bb.; inserit Cb. post γραφαί, K. Sw.[1] post ἀϲεβ., L. C. Cp. post βαϲ. Cf. Lyc. § 12. Contra γράψαι ci. S. (ego ed. 2). — 23 βαϲιλεαι A [sec. Bb. A pr.]. — 25 γονέαϲ Cb. At v. C. I. A. II, 243. 251. 263. 589. 612.

Col. XXII. 1 γραφη A pr. — 4 αχρη A pr. (ἡ) ἀρχὴ S. — 10 δικαϲτηριαι A. — 12 αποδοτε A pr. — 14 ᾤεϲθε Cb., οιεϲθε A. Cf. or. V, c. 5, 23. — 21 καταλυϲη A. — 23 τοιαυτηι A. — 27 υπωμθειαν A pr., quod puncto sub mediam lineolam θ litterae posito correctum est.

Col. XXIII. 1 εἰϲιέναι εἰϲ τὸ δικαϲτήριον ci. Bakius ap. Cb.; κρ[[ε]]ῖναι ἐν Halbertsma. — 3 που A pr. — 16 παντω̄ A. —

γένοιτ’ ἄν· — τὸ | δὲ τελευταῖον τοῦ ‖ νόμου κατ’ αὐ-
τῶν τῶν ῥη|τόρων, παρ’ οἷϲ ἔϲτιν | καὶ τὸ γράφειν τὰ
ψη|φίϲματα. — ἐμαίνε|ϲθε γὰρ ἄν, εἰ ἄλλον τι‖νὰ τρό- 9
πον τὸν νό|μον τοῦτον ἔθε|ϲθε ἢ οὕτωϲ, — εἰ τὰϲ | μὲν
XXIV τ[ι]μὰϲ καὶ τὰϲ | ὠφελίαϲ ἐκ τοῦ λέ|γειν οἱ ῥήτορεϲ καρ-|
ποῦνται, τοὺϲ δὲ κιν|δύνουϲ ὑπὲρ αὐτῶν ‖ τοῖϲ ἰδιώταιϲ
ἀνεθή|κατε. — ἀλλ’ ὅμωϲ Πολύ|ευκτοϲ οὕτωϲ ἐϲτὶν | ἀν-
δρεῖοϲ, ὥϲτε εἰϲ|αγγελίαν διώκων ‖ οὐκ ἔφη δεῖν τοὺϲ |
φεύγονταϲ τῶι εἰϲ|αγγελτικῶι νόμωι | χρῆϲθαι. — καὶ 10
οἱ μὲν | ἄλλοι πάντεϲ κατή‖γοροι, ὅταν οἴωνται | δεῖν
ἐν τῶι προτέρωι | λόγωι ὑφελεῖν τῶν | φευγόντων τὰϲ
ἀπο|λογίαϲ, — τοῦτο παρα‖κελεύονται τοῖϲ δι|καϲταῖϲ, μὴ
ἐθέλειν | ἀκούειν τῶν ἀπολο|γουμένων, ἐάν τι|νεϲ ἔξω
τοῦ νόμου ‖ λέγωϲιν, ἀλλ’ ἀπαν|τᾶν πρὸϲ τὰ λεγόμε|να
καὶ κελεύειν τὸν | νόμον ἀναγι(γ)νώ|ϲκειν· — ϲὺ δὲ
XXV τοὐναν|τίον τὴν εἰϲ τοὺϲ νό|μουϲ καταφυγὴν ἐκ | τῆϲ
ἀπολογίαϲ οἴει | δεῖν ἀφελέϲθαι Εὐξε‖νίππ[ο]υ. —

Καὶ πρὸϲ τού|τοιϲ οὐδὲ βοηθεῖν οὐ|δένα φῂϲ δεῖν 11
αὐτῶ(ι) | οὐδὲ ϲυναγορεύειν, | ἀλλὰ παρακελεύη(ι) τοῖϲ ‖
δικαϲταῖϲ μὴ θέλειν | *ἀκούειν* τῶν ἀναβαι|νόντων. —
καίτοι τί | τού(του) τῶν ἐν τῆ(ι) πόλει | βέλτιον ἢ
δ[*ημο*]‖τικώτερόν ἐϲτι, πολ|λῶν καὶ ἄλλων κα|λῶν ὄντων,

---

20 καταττωνρητορων A pr. — **24** αλλοτια|να A pr.: corr. N addidit et A transfixum delevit. — **27** ηταϲ A. (ει supra), puncto supra H litteram addito; unde εἰ τὰϲ omnes praeter C., qui ἢ εἰ τὰϲ edidit. Cobeto tamen post οὕτωϲ aliqua intercidisse videntur. cf. L.[1] p. 518; Gebauer argum. ex. contr. p. 179 sq.

Col. XXIV. **1** ὠφελείαϲ West. — **3** ἐκαρποῦντο K., qui et αὑτῶν v. 4 scribendum putavit, sed postea et ipse αὐτῶν agnovit. — **9** ειϲαγγελιαϲ A pr. — **21** μὴ θέλειν West ut c. 25, 10. — **23** εαντι·|νεϲ A.; ἐάν τι Cb. — **27** K.[1] post κελεύειν excidisse putat τὸν γραμματέα.

Col. XXV. **7** φηϲ ubique A, quam scripturam non mutavi. — **9** παρακελεύει Cb. — **10** μὴ ἐθέλειν Cb. — **13** τούτου τῶν Cb.[1]: τούτου Sw. Cb. Cp. MO.; retinent τούτων ceteri, coll. pro Lyc. col. 9, 6. C. tamen quod utrobique illud vocabulum cum ἐν τῇ πόλει coniungit, hoc loco coactus est τούτων τῶν conicere. — **14** βελτειον A.

ἢ ὁπό|ταν τις ἰδιώτης εἰς ἀ|γῶνα καὶ κίνδυνον ‖ κατα-
στὰς μὴ δύ|νηται ὑπὲρ ἑαυτοῦ | ἀπολογεῖcθαι, τούτωι |
τὸν βουλόμενον | τῶν πολιτῶν ἐξεῖ‖ναι ἀναβάντα βο- |
ηθῆcαι καὶ τοὺς δικα|cτὰς ὑπὲρ τοῦ πράγμα|τος τὰ δί-
12 καια διδάξαι; | ἀλλὰ νὴ Δία αὐτὸς τοι|ούτωι πράγματι
οὐ | κέχρηcαι. ἀλλ' ὅτ' ἔφευ|γες τὸν ἀγῶνα ὑπ' Ἀλε- ‖
ξάνδρου τοῦ ἐξ Οἴου, δέκα μὲν cυν|ηγόρους ἐκ τῆς Αἰγῆι- |
δος φυλῆς ἡ(ι)τήcω, | ὧν καὶ ἐγὼ ε[ἷ]c ἦν αἱ|ρεθεὶς ὑπὸ
cοῦ, ἐκ δὲ ‖ τῶν ἄλλων [Ἀ]θηναί|ων ἐκάλεις ἐπὶ τὸ |
δικαστήριον τοὺς βο|ηθήcοντάς cοι. — καὶ τὰ | μὲν ἄλλα
τί δεῖ λέ|γειν; αὐτῶι δὲ τούτωι | τῶι ἀγῶνι πῶς κέ- |
χρηcαι; οὐ κατηγόρη|cας ὁπόcα ἐβούλου; οὐ | Λυκοῦργον
ἐκάλεις ‖ cυγκατηγορήcον|τα, οὔτε τῶι λέγειν | οὐδενὸς
τῶν ἐν τῇ(ι) | πόλει καταδεέστερον | ὄντα, παρὰ τού-
13 τοις τε ‖ μέτριον καὶ ἐπιει|κῆ δοκοῦντα εἶναι; | — εἶτα
cοὶ μὲν ἔξεστι | καὶ φε[ύ]γοντι τοὺς | βοηθήcοντας κα- |
λε[ῖ]ν καὶ διώκοντι | το[ὺς] cυγκατηγόρους | ἀναβιβά-
cαcθαι, ὃς οὐ | μόνον ὑπὲρ cεαυτοῦ ‖ δύναcαι εἰπεῖν,
ἀλ|λὰ καὶ ὅλη(ι) πόλει πρά|γματα παρέχειν ἱκα|νὸς εἶ,
— Εὐξενίππω(ι) | δ' ὅτι ἰδιώτης ἐστὶ καὶ ‖ πρεcβύτερος
οὐδὲ τοὺς | φίλους καὶ τοὺς οἰκεί|ους ἐξέσται βοηθεῖν, |
εἰ δὲ μή, διαβληθήcον|ται ὑπὸ cοῦ; —
14 Νὴ Δία, ‖ τὰ γὰρ πεπραγμένα | αὐτῶι δεινά ἐστι
καὶ | ἄξια θανάτου, ὡς cὺ | λέγεις ἐν τῆι κατη|γορία(ι).
cκέψαcθε δὴ ὦ ‖ ἄνδ[ρ]ες δικασταὶ κα|θ' ἓν ἕκαστον αὐ-
τῶν | ἐξετάζοντες. — ὁ δῆ|μος προcέταξεν | Εὐξενίππωι

Col. XXVI. 1 μὰ Δία requirebat pridem Cb. — τοι τούτῳ Patakis, τοι οὕτω τῷ Hertlein (Polyaen. p. 13), τοι cὺ τῷ S., τῶι πρ. οὐχ οὕτω Kaibel. — 4 αγωνατουε|ξουουδεκα A pr.; corrector deletis ΤΟΥ litteram Ε mutavit in Π et ΥΠΑΛΕ post vs. adscripsit; porro v. 5 ανδρ post Ξ et deinde τουεξοι supra vs. addidit. — 6 sq. αιγη|ιδος h. e. Αἰγηΐδος A, quae est forma poëtica, non Attica. — 7 ητηcωι A. — εγωι A. — 13 κατα A pr. — 16 τουαγωνος A pr. — 18 ου a correct. additum. οὐ, κατηγορήcας ὁπ. ἐβ., [[οὐ]] Λ. Halbertsma. — 20 cυνκατ. A. Sw. — 24 τουτοιcι om. τε A pr.? — 25 επεικηι A pr.; επιεικηι corr.
Col. XXVII. 2 cυνκατηγορους A. Sw. — 6 ὅλῃ τῇ πόλει Cb.

τρίτωι ‖ αὐτῶι ἐγκατακλιθῆ¦ναι εἰϲ τὸ ἱερόν, οὗτοϲ | δὲ
XXVIII κοιμηθεὶϲ ἐνύ|πνιόν φηϲιν ἰδεῖν, | ὃ τῶι δήμωι ἀπαγ- |
γεῖλαι. — τοῦτ' εἰ μὲν ὑ|πελάμβανεϲ ἀληθὲϲ | εἶναι, καὶ
ὃ εἶδεν ἐν ‖ τῶι ὕπνωι τοῦτ' αὐτὸν | ἀπαγγεῖλαι πρὸϲ
τὸν | δῆμον, τί καὶ ἀδικεῖ, | ἃ ὁ θεὸϲ αὐτῶι προϲέ|ταττε
ταῦτ' ἐξαγγείλαϲ ‖ πρὸϲ Ἀθηναίουϲ; — εἰ | δέ, ὥϲπερ 15
νυνὶ λέγειϲ, | ἡγοῦ αὐτὸν καταψεύ|ϲαϲθαι τοῦ θεοῦ καὶ ¦
χαριζόμενόν τιϲι μὴ ‖ τἀληθῆ ἀπηγγελκέ|ναι τῶι δήμωι,
οὐ ψή¦φιϲμα ἐχρῆν ϲε πρὸϲ | τὸ ἐνύπνιον γράφειν, ¦
ἀλλ' ὅπερ ὁ πρότεροϲ ‖ ἐμοῦ λέγων εἶπεν, | εἰϲ Δελφοὺϲ
πέμψαν|τα πυθέϲθαι παρὰ τοῦ | θεοῦ τὴν ἀλήθειαν. | —
ϲὺ δὲ τοῦτο μὲν οὐκ ἐποίηϲαϲ, ψήφιϲμα | δὲ αὐτοτελὲϲ
ἔγραψαϲ | κατὰ δυοῖν φυλαῖν | οὐ μόνον ἀδικώτατον, |
XXIX ἀλλὰ καὶ ἐναντίον | αὐτὸ ἑαυτῶι· — δι' ὅπερ | ἥλωϲ
παρανόμων, | οὐ δι' Εὐξένιππον. ‖
Ἐξετάϲωμεν δὲ περὶ | αὐτοῦ τουτονὶ τὸν τρό¦πον. 16
— αἱ φυλαὶ ϲύνδυο | γενόμεναι τὰ ὄρη | τὰ ἐν Ὠρω-
πῶι διείλοντο, τοῦ δήμου | αὐταῖϲ δόντοϲ. τοῦτο | τὸ
ὄροϲ ἔλαχεν Ἀκαμαν¦τὶϲ καὶ Ἱπποθ[ο]ωντίϲ. — | ταύταϲ
τὰϲ φυλὰϲ ἔγρα¦ψαϲ ἀποδοῦναι τὸ ὄροϲ | τῶι Ἀμφιαράωι
καὶ τὴν | τιμὴν ὧν ἀπέδοντο, ὡϲ πρότερον τοὺϲ | ὁρι-
ϲτὰϲ τοὺϲ πεντή¦κοντα ἐξελόνταϲ αὐ|τὸ τῶι θεῶι καὶ
ἀφο¦ρίϲανταϲ, καὶ οὐ προϲ|ηκόντωϲ τὰϲ δύο φυ|λὰϲ ἐχού-
ϲαϲ τὸ ὄροϲ. — ‖ μικρὸν δὲ διαλιπὼν | ἐν ταὐτῶ(ι) 17
ψηφίϲματι | γράφειϲ τὰϲ ὀκτὼ | φυλὰϲ *πορίϲαι *τοῖν |
XXX δυοῖν φυλαῖν τὰ διά¦φορα καὶ ἀποδοῦναι, | ὅπωϲ ἂν μὴ

---

25 ενκατακλιθηναι A. Sw.; ἐγκατακλινῆναι Cb. — 26 ἵερον A.
Col. XXVIII. 3 αληθη A pr.; αληθεϲ A corr. Tamen illud secutus est Sw. — 7 αδικια (ἀδικῖ ἃ) A pr.; αδικει del. α corr., qui ά (sic) ante v. 8 addidit. Etiam in ηγου v. 12 spiritus nota conspicitur. — 12 κατεψεῦϲθαι Patakis. — 19 ποτεροϲ A pr. — 20 ειπειν A pr.
Col. XXIX. 8 ορηι A. — 11 τὸ αὐτὸ ὄροϲ K. — 12 ἔλαχον Cb., recte fortasse; ἐλαχέτην West. — 13 sustuli poëticam formam Ἱπποθοωντίϲ. — 19 πεντηι A. — 27 οκτωι A. — 28 πορίϲαι Cb.: ποιηϲαι. — τοῖν Westermann (Ind. graec. hyper. 8, p. 16) S.: ταν A, ταῖν Bb. (quod et ipsum ferri potest, v. E. Hasse d. Dualis im Attischen p. 17).

ἐλαττῶν|ται. — καίτοι εἰ μὲν ἴδι||ον (ὂν) τῶν φυλῶν ἀφη(ι)|ροῦ τὸ ὄρος, πῶς οὐκ ὀρ|γῆς ἄξιος; — εἰ δὲ μὴ | προσηκόντως εἶχον | αὐτό, ἀλλὰ τοῦ θεοῦ ὄν, || διὰ τί τὰς ἄλλας φυλὰς | ἔγ[ρ]αφες αὐταῖς προσ|αποδιδόναι ἀργύριον; | ἀγαπητὸν γὰρ ἦν *αὐ|ταῖς εἰ τὰ τοῦ θεοῦ ἀπο|| δώσουσιν καὶ μὴ | προσαποτ(ε)ίσουσι ἀρ|γύριον. —

18 Ταῦτ' ἐν τῶι δικα|στηρίωι ἐξεταζόμε|να οὐκ ὀρθῶς ἐδόκει || γεγράφθαι, ἀλλὰ κατε|ψηφίσαντό σου οἱ δι|κασταί. εἶτ' εἰ μὲν ἀπέ|φυγες τὴν γραφήν, | οὐκ ἂν κατεψεύσατο || οὗτος τοῦ θεοῦ, ἐπει|δὴ δὲ συνέβη σοι ἁλῶ- | ναι, Εὐξένιππον δεῖ | ἀπολωλέναι; — καὶ σοὶ | μὲν XXX τῶι τοιοῦτο ψή|φισμα γράψαντι πέν|τε καὶ εἴκοσι δραχμῶν | ἐτιμήθη, — τὸν δὲ || κατακλιθέντα εἰς τὸ | ἱερὸν τοῦ δήμου κε|λεύσαντος μηδ' ἐν | τῆι Ἀττικῆ(ι) δεῖ *τεθάφθαι; |

19 Ναί· — δεινὰ γὰρ ἐποίη||σεν περὶ τὴν φιάλην, | ἐάσας Ὀλυμπιάδα ἀ|ναθεῖναι εἰς τὸ ἄγαλ|μα τῆς Ὑγιείας. — τοῦτο | γὰρ ὑπολαμβάνεις, || ἐφόδιον ἑαυτῶ(ι) εἰς | τὸν ἀγῶνα τὸ ἐκεί|νης ὄνομα παραφέ|ρων καὶ κολακεί|αν ψευδῆ κατηγορῶν || Εὐξενίππου, μῖσος | καὶ ὀργὴν αὐτῶ(ι) συλ|λέξειν παρὰ τῶν | δικαστῶν. — δεῖ δὲ ὦ | βέλτιστε μὴ ἐπὶ τῶ(ι) || Ὀλυμπιάδος ὀνό|ματι καὶ τῶ(ι)

Col. XXX. 5 ἴδιον (ὂν) Cb. Patakis Sw.[1] Cp. JBL.; ἴδιον C. — 7 ἄξιος (εἶ); εἰ Sw. Cb. Cp., ἄξιον; εἰ Langius ap. Sw. — Eo difficilius hoc in loco εἶ excidere potuit, quod post ἄξ. spatium vacuum est in codice; neque praesens tempus aptum est. Num igitur ὀργῆς (ἦσθα) ἄξιος? cf. v. 13. — 12 τἀργύριον Cb. — 14 αυτοις A, quod retinet L. — 22 ετει A pr. — 23 απεφέυγες A.

Col. XXXI. 4 ετειμηθηι A. — 5 κατακλινέντα Cb. — 6 ϊερον A. — τεταφ|ναι A pr.; τεταφθαι|ναι A corr. Τεταφέναι exstiterit; inde interpunctionis signum nono demum versui suppositum. — τεθάφθαι· δεινὰ Bb.; ταφῆναι· δεινὰ Sw. Cp. JBL.; ταφῆναι. (νὴ Δία), δεινὰ Cb. Sw.[1]; ταφῆναι. ναί· δεινὰ L. Ipse K. et C. secutus sum. Ναί in figura subiectionis usurpatur or. IV, c. 7, 2 (Din. 1, 7. Andoc. 3, 26 al.). de τεθ. cf. Gebauer argum. ex contr. p. 176. — 9 δεινγαρ A pr. — 13 υγειας A pr. — τούτῳ Sw.; οὕτω K., quo reiecto idem K. ἕξειν καὶ post ἀγῶνα excidisse putavit. — 15 σαυτῷ Cb. — 18 κολαζεια|ανψευδει A pr. — 21 συν|λεξειν A Sw. — 24 των ut videtur A pr.

ʼΑλεξάν|δρου τῶν πολιτῶν | τινα ζητεῖν κακόν | τι
ἐργάϲαϲθαι, ἀλλʼ ὅ|ταν ἐκεῖνοι πρὸϲ τὸν | δῆμον τὸν 20
ʼΑθηναί||ων ἐπιϲτέλλωϲι μὴ | τὰ δίκαια μηδὲ τὰ προϲ- |
ήκοντα, τότε ἀναϲτάν|τα ὑπὲρ τῆϲ πόλεωϲ | ἀντιλέγειν
καὶ πρὸϲ || τοὺϲ ἥκονταϲ παρʼ αὐ|τῶν δικαιολογεῖϲθαι |
καὶ εἰϲ τὸ κοινὸν τῶν | Ἑλλήνων ϲυνέδρι|ον πορεύεϲθαι
βοη||θήϲοντα τῆι πατρίδι. — | ϲὺ δʼ ἐκεῖ μὲν οὐδε|πώ-
ποτε ἀνέϲτηϲ | οὐδὲ λόγον περὶ αὐ|τῶν ἐποιήϲω, ἐνθά- ||
δε δὲ μιϲεῖϲ ʼΟλυμ|πιάδα ἐπὶ τῶι ἀπο|λέϲαι Εὐξένιππον, |
καὶ φῂϲ κόλακα αὐτὸν | εἶναι ἐκείνηϲ καὶ || Μακεδόνων·
— ὃν ἐ|ὰν δείξη(ι)ϲ ἀφιγμέ|νον πώποτε εἰϲ Μα|κεδο- 21
νίαν, ἢ ἐκεί|νων τινὰ ὑποδεξά|μενον εἰϲ τὴν αὐ|τοῦ οἰ-
κίαν, ἢ χρώμε||νον τῶν ἐκεῖθέν τινι | ἢ ἐντυγχάνοντα, |
ἢ λόγουϲ καὶ οὑϲτι|ναϲοῦν ἢ ἐπʼ ἐργα|ϲτηρίου ἢ ἐν τῆ(ι)
ἀγο||ρᾶι ἢ ἄλλοθί που περὶ | τούτων τῶν πραγμά|των
εἰρηκότα, καὶ | μὴ κοϲμίωϲ καὶ με|τρίωϲ τὰ αὐτο ῦπράτ- ||
τοντα ὥϲπερ εἴ τιϲ | καὶ ἄλλοϲ τῶν πολι|τῶν, χρηϲά-
ϲθωϲαν | αὐτῶ(ι) οἱ δικαϲταὶ ὅ τι | βούλονται. — εἰ γὰρ 22
ταῦ||τα ἦν ἀληθῆ ἃ κατη|γορεῖϲ, οὐκ ἂν ϲὺ μόνοϲ | ἤ(ι)-
δειϲ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλ|λοι πάντεϲ οἱ ἐν τῆι | πόλει, ὥϲπερ
καὶ περὶ || τῶν ἄλλων ὅϲοι τι | ὑπὲρ ἐκείνων ἢ λέ|γουϲιν
ἢ πράττουϲιν, | οὐ μόνον αὐτοί, ἀλ|λὰ καὶ οἱ ἄλλοι
ʼΑθη|ναῖοι ἴϲαϲι καὶ τὰ παι|δία τὰ ἐκ τῶν διδα||ϲκαλείων
καὶ τῶν ῥη|τόρων τοὺϲ παρʼ ἐκεί|νων μιϲθαρνοῦν|ταϲ
καὶ τῶν ἄλλων | τοὺϲ ξενίζονταϲ || τοὺϲ ἐκεῖθεν ἥκον|ταϲ
καὶ ὑποδεχομέ|νουϲ καὶ εἰϲ τὰϲ ὁδοὺϲ | ὑπαντῶνταϲ
ὅταν | προϲίωϲι· καὶ οὐδα||μοῦ ὄψει οὐδὲ παρʼ ἑ|νὶ τού-
των Εὐξένιπ|πον καταριθμούμε|νον· — ϲὺ δʼ ἐκείνων | 23

Col. XXXII. 12 τω̄ A. — 20 μειϲειϲ A. — 26 αφειγμενον A.
Col. XXXIII. 5 τινι in margine additum. — 7 λογουϲϲ A pr. — 17 χρηϲάϲθων Cb.
Col. XXXIV. 1 οὗτοι [Cb.], ut intellegantur iudices, quod probant K. Cp. Cb. At hic est sensus: „non hercle occulta res est, ut ipsi modo sibi conscii sint". Non possunt iudices ceteris civibus ita opponi, ut accuratior notitia talium rerum eis adscribatur. Neque magis post ἴϲαϲι excidit γάρ (K^1) — 14 προΐωϲι Cb. Pat. Cp. JBL., quod et ipsum non necessarium est. „Cum advenientes in urbem eos prospiciant, in viam oc-

μὲν οὐδένα κρίνεις ‖ οὐδ' εἰς ἀγῶνα καθί|στης, οὓς πάντες ἴσα|σι ταῦτα πράττοντας, | κατ' Εὐξενίππου δὲ | κολακείαν [κ]ατηγο‖ρεῖς, οὗ ὁ βίος τὴν αἰτί|αν οὐ παραδέχεται. | καίτοι, εἰ νοῦν εἶχες, | περί γε τῆς φιάλης | XXXV τῆς ἀνατεθείσης | οὔτ' ἂν Εὐξένιππον ‖ ᾐ(ι)τιῶ, οὔτ' ἂν ἄλλον | λόγον οὐδένα ἐνταῦ|θα ἐποιήσω· οὐ γὰρ | ἁρμόττει. — διὰ τί; καί | μου τὸν λόγον ὦ ἄν‖δρες δικασταὶ ἀκούσα|τε, ὃν μέλλω λέγειν. | (—)

24 Ὑμῖν Ὀλυμπιὰς ἐγ|κλήματα πεποίηται | περὶ τὰ ἐν Δωδώνη(ι) ‖ οὐ δίκαια, ὡς ἐγὼ δὶς | ἤδη ἐν τῶι δήμωι | ἐναντίον ὑμῶν | καὶ τῶν ἄλλων Ἀθη|ναίων πρὸς τοὺς ἥ‖κοντας παρ' αὐτῆς ἐ|ξήλεγξα οὐ προσήκον|τα αὐτὴν ἐγκλήμα|τα τῆ(ι) πόλει ἐγκαλοῦ|σαν. ὑμῖν γὰρ ὁ Ζεὺς ‖ ὁ Δωδωναῖος προσ|έταξεν ἐν τῆι μαν|τείαι τὸ ἄγαλμα

25 τῆς | Διώνης ἐπικοσ|μῆσαι· καὶ ὑμεῖς πρό|σωπόν τε XXXVI *ποιησά|μενοι ὡς οἷόν τε | κάλλιστον καὶ τἆλλα ‖ πάντα τὰ ἀκόλουθα, | καὶ κόσμον πολὺν | καὶ πολυτελῆ τῆι θε|ῶι παρασκευάσαν|τες, καὶ θεωρίαν καὶ ‖ θυσίαν πολλῶν χρη|μάτων ἀποστείλαν|τες, ἐπεκοσμήσατε | τὸ ἕδος τῆς Διώνης | ἀξίως καὶ ὑμῶν αὐ‖τῶν καὶ τῆς θεοῦ. — ὑ|πὲρ τούτων ὑμῖν | τὰ ἐγκλήματα ἦλθε | παρ' Ὀλυμπιάδος ἐν | ταῖς ἐπιστολαῖς, ὡς ‖ ἡ χώρα εἴη ἡ *Μολοτ|τία αὐ-

---

currunt." προσείωσι aliquando ci. Sh. — 22 πραττοντες A pr. — 23 κατ' delet Cb. — 25 οὖβιος A. — τὴν αἰτίαν iniuria sollicitant Bakius et Cb. (ταύτην τὴν, τοιαύτην). — In fine columnae additus fuit versus: καιτοιειουνειχες, qui a correctore uncis inclusus est.

Col. XXXV. 1 ειουνειχες A pr. — 5 ητιωι A. — 7 εποιησωι A. — 8 Spatium vacuum hoc loco et ante et post διὰ τί relictum est; sed cf. c. Dem. 22, 8. Ceterum διὰ τί deleri vult K.[1] — 12 in codice post ὑμῖν demum interpunctum; praeterea linea extremo vs. 11 supposita est. — ενκλ. A Sw. — 15 pro ὡς K.[1] conicit καί, consulens eidem difficultati cui Cb. expungendo verba οὐ προσήκ. — ἐγκαλοῦσαν mederi studuerat. Nunc idem Cb. longe melius: ἐξήλεγξα (καὶ ἀπέδειξα). — 22 et 23 cod. εγκ. offert.

Col. XXXVI. 2 κοσμησαμενοι A. κομισάμενοι Pat. Sw.[1] Cp.; ποιησάμενοι K. — 7 πολυτεληι A. — 11 απεστειλαντες A pr. — 15 ὑ|περ A. — 17 Hic quoque εγκλ. A. — 20 ἡ Μολοσσία (sic

τῆς, ἐν ἧ(ι) τὸ ἱερόν | ἐστιν· οὔκουν προς|ῆκεν ἡμᾶς
τῶν ἐ|κεῖ οὐδὲ ἓν κινεῖν. — ‖ ἐὰν μὲν τοίνυν τὰ | περὶ 26
τὴν φιάλην γεγο|νότα ἐν ἀδικήματι | ψηφίσησθε εἶναι, |
XXXVII τρόπον τινὰ καὶ ἡ|μῶν αὐτῶν καταγι|(γ)νώσκομεν ὡς
τὰ ἐ|κεῖ οὐκ ὀρθῶς ἐπρά|ξαμεν· — ἐὰν δ' ἐπὶ | τοῦ
γεγενημένου | ἐῶμεν, τὰς τραγω(ι)δί|ας αὐτῆς καὶ τὰς
κατη|γορίας ἀφη(ι)ρηκότες ‖ ἐσόμεθα. — οὐ γὰρ δή|που
Ὀλυμπιάδι μὲν | τὰ Ἀθήνησιν ἱερὰ ἐ|πικοσμεῖν ἔξεστιν, |
ἡμῖν δὲ τὰ ἐν Δωδώ|νη(ι) οὐκ ἐξέσται, καὶ | ταῦτα τοῦ
θεοῦ προσ|τάξαντος.

Ἀλλ' οὐκ ἔ|στιν ὦ Πολύευκτε, | ὡς ἐμοὶ δοκεῖς, 27
ὅθεν ‖ κατηγορίαν οὐκ ἂν | ποιήσαιο. καίτοι σε |
ἐχρῆν, ἐπείπερ προ|ή(ι)ρησαι πολιτεύε|σθαι, καὶ νὴ Δία
καὶ δύ|νασαι, μὴ τοὺς ἰδιώ|τας κρίνειν μηδ' εἰς | τούτους
XXXVIII νεανιεύε|σθαι, ἀλλὰ τῶν ῥητό|ρων ἐάν τις ἀδικῆι, |
τοῦτον κρίνειν, στρα|τηγὸς ἐάν τις μὴ τὰ | δίκαια πράτ-
τηι, τοῦ|τον εἰσαγγέλλειν· | παρὰ γὰρ τούτοις ἐστὶ | καὶ
τὸ δύνασθαι βλά|πτειν τὴν πόλιν, ὅ|σοι ἂν αὐτῶν προαι-|
ρῶνται, οὐ παρ' Εὐξε|νίππωι οὐδὲ τῶν δι|καστῶν τού-
των οὐ|δενί. — καὶ οὐ σὲ μὲν οὕ|τως οἴομαι δεῖν πράτ- | 28
τειν, αὐτὸς δὲ ἄλλον | τινὰ τρόπον τῆ(ι) πο|λιτεία(ι)
κέχρημαι, ἀλ|λ' οὐδ' αὐτὸς ἰδιώτην | οὐδένα πώποτε
ἐν τῶι βίωι ἔκρινα, | ἤδη δέ τισι καθ' ὅσον | ἐδυνάμην
ἐβοήθη|σα. τίνας οὖν κέκρι|κα καὶ εἰς ἀγῶνα καθέστακα;

---

enim A) ut manifestum emblema eicit Cb., non adversante Sw.[1], probantibus K. Cp.; at JBL. monuit, formam tantum suspectam esse. Kallenberg Philol. 49, 516 in ἡ χ. ἡ Μ. haeret, sed v. Eur. Andr. 1244 (LL.). — 21 τοϊερον A. — 22 οὐκοῦν Bb. — 23 προσήκειν Cb. Pat. Cp. S.; sed ita imperfecti notio obscuratur. Krüger Gr. § 54, 6, 4. 6. — 26 φιλην A pr. — 27 ἀδικήμασι Ls. coll. Xenoph. Oec. 4, 4.

Col. XXXVII. 2 αὐτῶν errore om. C. — καταγεινωσκομεν A. — 7 Post ἐῶμεν recte distinguunt Sch. K.[1] Cp. Cb.[1] — 19 δοκεις A, δοκεῖ errore Bb. Sw.; δοκεῖ, ὁπόθεν ci. Cb. (cf. 6, 39). — 22 εἴπερ Cb. — 23 προηρησθαι A pr. — 24 νηδυα A pr.

Col. XXXVIII. 2 κρίνειν (ἢ) Cb.; at asyndeton optime se habet. — 10 spatio vacuo quod est post προαιρ. respondet linea huic versui supposita; at ea cancellis circumscripta est. — 14 οιμαι A pr. — 15 αὐτὸς δὲ (καὶ) ἄλλον male L. — 20 εκρεινα A. — 24 καὶ εἰς ἀγῶνα καθέστακα delet Cb.; JBL. καθέστακα

Ἀριστοφῶν|τα τὸν Ἁζηνιέα, ὃς | ἰσχυρότατος ἐν τῆι |
πολιτεία(ι) γεγένηται· — | καὶ οὗτος ἐν τούτωι | τῶι XXXIX
29 δικαστηρίωι πα|ρὰ δύο ψήφους ἀπέ|φυγε· — Διο-
π(ε)ίθη τὸν ‖ Σφήττιον, ὃς δεινό|τατος (ἐ)δόκει εἶναι
τῶν | ἐν τῆι πόλει· Φιλο|κράτη τὸν Ἁγνούσιον, | ὃς
θρασύτατα καὶ ἀσελ‖γέστατα τῆι ποηιτεία(ι) | κέχρηται·
τοῦτον (ε)ἰ|σαγγείλας ἐγὼ ὑπὲρ | ὧν Φιλίππω(ι) ὑπηρέ- |
τει ⟦και⟧ κατὰ τῆς πό‖λεως, εἷλον ἐν τῶι | δικαστηρίωι,
καὶ τὴν | εἰσαγγελίαν ἔγραψα | δικαίαν καὶ ὥσπερ | ὁ
νόμος κελεύει, ῥή‖τορα ὄντα λέγειν | μὴ τὰ ἄριστα
τῶι δή|μωι τῶι Ἀθηναίων | χρήματα λαμβάνον-|τα
καὶ δωρεὰς παρὰ‖τῶν τἀναντία πρατ|τόντων τῶι
30 δήμω(ι)· | καὶ οὐδ᾽ οὕτως ἀπέ|χρησέ μοι τὴν εἰσ|αγγε- XL
λίαν ⟦αν⟧ δοῦναι, | ἀλλ᾽ ὑποκάτω παρέ|γραψα· τάδ᾽
εἶπεν οὐ τὰ | ἄριστα τῷ(ι) δήμωι ‖ χρήματα λα-
βών, | εἶτα τὸ ψήφισμα αὐ|τοῦ ὑπέγραψα· — καί· πά- |
λιν τάδε εἶπεν οὐ τὰ | ἄριστα τῶι δήμωι χρή- ‖
ματα λαβών, καὶ τὸ | ψήφισμα παρέγρα|φον. καὶ ἔστι
μοι πεν|τάκις ἢ ἑξάκις τοῦτο | γεγραμμένον· δίκαι‖ον
γὰρ ᾤ(ι)μην δεῖν | τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν κρί|σιν ποιῆσαι.
— σὺ δ᾽ ἃ μὲν | εἰπεῖν Εὐξένιππον | φῄς οὐ τὰ ἄριστα
τῶι ‖ δήμωι, οὐκ εἶχες γρά|ψαι εἰς τὴν εἰσαγγελί|αν,
ἰδιώτην δ᾽ ὄντα | κρίνεις ἐν τῇ(ι) τοῦ ῥή|τορος τάξει·
31 — μικρὰ ‖ δὲ περὶ τῆς ἀντιγρα|φῆς εἰπών, ἑτέρας | αἰ-
τίας καὶ διαβολὰς | ἥκεις φέρων κατ᾽ αὐ|τοῦ, — λέγων XLI
ὡς Φιλο|κλεῖ τὴν θυγατέρα ἐ|δίδου καὶ Δημοτίω‖νος
δίαιταν ἔλαβεν, | καὶ ἄλλας τοιαύτας | κατηγορίας, ἵν᾽

---

in κατέστησα mutari iubet. Sw. K. C. Cp. codicis lectionem retinent; sed cf. Cp. p. 90. — 26 Ἁζηνιέα Sch. Cp., Ἁζηνιᾶ Cb.; αιζηνιεα A. — 28 ἐγεγένητο S.

Col. XXXIX. 6 ἐδόκει Sch. S. propter temporum rationes. — 11 ἐκέχρητο S. — 11 sq. ι|σαγγελιας A pr. — 13 ὑπηρετήκει Schoemann ap. Sw.[1] (quamquam ipse ὑπηρέτηκε propter maiorem similitudinem praeferens) Cb. C. al. Ego και delere malui. — 24 δωρες A pr.

Col. XL. 7 καί· πάλιν S.; interpungebatur καὶ πάλιν·. — 24 μεικρα A.

Col. XLI. 7 post κατηγορίας excidisse aliqua putat K.[1], in

ἐὰν μὲν | ἀφέμενοι τῆϲ εἰϲαγ|γελίαϲ περὶ τῶν ἔξω ‖ τοῦ
πράγματοϲ κατη|γορηθέντων ἀπολο|γῶνται, ἀπαντῶϲιν |
αὐτοῖϲ οἱ δικαϲταί· «τί | ταῦθ' ἡμῖν λέγετε;» — ἐὰν ¦
δὲ μηδένα λόγον | περὶ αὐτῶν ποιῶν|ται, ὁ ἀγὼν αὐ-
τοῖϲ χεί¦ρων γί(γ)νηται· τῶν γὰρ | κατηγορηθέντων ‖ τὸ
μὴ λαβὸν ἀπολο¦γίαν ὑπὸ τῆι ὀργῆι | τῶν δικαϲτῶν
κατα¦λ(ε)ίπεται. — καὶ τὸ πάν|των δειν(ότ)ατον τῶν ‖ 32
ἐν τῶ(ι) λόγωι λεγομέ|νων ὑπὸ ϲοῦ, ὃ ϲὺ ᾤ(ι)ου λαν-
XLII θάνειν ὧν ἕ|νεκα λέγειϲ, οὐ λαν¦θάνων, ὁπότε παρα- |
φθέγγοιο ἐν τῶ(ι) λόγω(ι) | πολλάκιϲ, ὡϲ πλούϲι¦όϲ
ἐϲτιν Εὐξένιπποϲ, | καὶ πάλιν διαλιπών, | ὡϲ οὐκ ἐκ δι-
καίου πολ¦λὴν οὐϲίαν ϲυνείλε|κται· ἃ εἰϲ μὲν τὸν ἀ¦γῶνα
τοῦτον οὐδὲν | δήπου ἐϲτίν, εἴτε | πολλὰ οὗτοϲ κέκτη|ται
εἴτε ὀλίγα, τοῦ δὲ | λέγοντοϲ κακοηθία ‖ καὶ ὑπόληψιϲ
εἰϲ τοὺϲ | δικαϲτὰϲ οὐ δικαία, | ὡϲ ἄλλοθί που οὗτοι |
τὴν γνώμην ἂν | ϲχοίηϲαν, ἢ ἐπ' αὐτοῦ ‖ τοῦ πράγματοϲ
καὶ πό|τε[ρον] ἀδικεῖ ὑμᾶϲ ὁ κριν[όμ]ενοϲ ἢ οὔ.

Κα|κ[ῶϲ] μοι δοκεῖϲ εἰ|δ[έν]αι ὦ Πολύευκτε ‖ κ[αὶ 33
XLIII ϲὺ] καὶ οἱ ταὐτὰ γι|γνώϲκο]ντεϲ, ὅτι οὔ¦τε δῆμόϲ ἐ]ϲτιν
οὐ|δ[ὲ εἷϲ] ἐν τῆι οἰκου|μένη(ι) οὔτε μόναρ¦χοϲ οὔτε
ἔθνοϲ | μεγαλοψυχότερον | τοῦ δήμου τοῦ Ἀθη¦ναίων,

---

hunc fere modum: οἵαϲ οἱ ϲυκοφάνται εἰώθαϲι κατὰ τῶν φευγόντων λέγειν. — 13 versui interpunctionis nota subscripta, sed deinde uncis inclusa est. Idem accidit 38, 10. — 26 οϲοω|ου A a pr. m. habuit; sed alterum ο in υ correctum est.

Col. XLII. 7 pro εκ antea εδ scriptum fuit. — 8 ϲυνιλεκται A pr. — ϲχοίηϲαν] cf. H. de gr. Hyp. 106. — 14 κακοηθία cf. Kühner Gr. I, 2², 276. — 20 Verba καὶ — οὔ cum antecedentibus cohaerere primi intellexerunt Cb. K. — 23 κακῶϲ ἐμοὶ Cb. Cp.; κακῶϲ δ' ἐμοὶ K. C. (κ. δέ μοι S.), quod spatium excedere videtur. — 25 sq. καὶ ϲὺ καὶ οἱ ταὐτὰ γινώϲκοντεϲ πάντεϲ MO., cf. nunc or. V c. 7, 16. Cb.[1]: ϲύ τε καὶ οἱ ταὐτὰ γιγν. ϲοι; S. ὅϲ γε δίκαιοϲ ταῦτα γι[νώϲκειν. Sed de ΝΤΕϹ v. 26 minime dubitandum. L.: [ὥϲπερ] καὶ οἱ ταὐτὰ ἤ[δη ϲοι γνόν]τεϲ; sed ΓΙ esse videmus, non Η. — 26 sqq. K.: ὅτι οὐδεμία πόλιϲ ἐϲτὶν οὐδαμοῦ ἐν τῇ οἰκ.; JBL. L. (nunc etiam S. Cb.): ὅτι οὔτε πόλιϲ ἐϲτὶν οὐδεμία ἐν —. Sed v. 28 littera quae fuit ante Ε non Α sed Ϲ fuisse videtur; quare οὔτε δῆμόϲ ἐϲτιν οὐδὲ εἷϲ (ita, nisi quod οὐδεὶϲ, pridem Cb. Cp.; cf. col. 36, 24) praeferendum duxi.

Col. XLIII. 2 ουτεθεωνοϲ A pr.; ουτεεθνοϲ A corr. —

— τοὺc δὲ cυκο|φαντουμένουc τῶν | πολιτῶν ὑπό τι-
νων | ἢ καθ' ἕνα ἢ ἄθρουc | οὐ προΐεται ἀλλὰ βοη||θεῖ.
34 —καὶ πρῶτον μὲν | Τ(ε)ίcιδοc τοῦ Ἀγρυλῆ|θεν ἀπογρά-
ψαντοc | τὴν Εὐθυκράτουc οὐ|cίαν ὡc δημοcίαν || οὖcαν,
ἢ πλεόνων | ἢ ἑξήκοντα ταλάν|των ἦν, καὶ μετ' ἐ|κεί-
νην πάλιν ὑπι|cχνουμένου τὴν || Φιλίππ[ου] καὶ Ναυcι- |
κλέουc ἀ[πο]γράψειν, | καὶ λέγο[ντ]οc . ὡc ἐξ ἀ|ναπο-
γρ[άφ]ων μετάλλ|ων π[επλ]ουτήκαcι, || τοcο[ῦτον οὖ]τοι
ἀπέ|λιπον [τοῦ πρ]οcέcθαι | τινὰ τ[οιοῦτο]ν λόγον | ἢ XLIV
τῶν ἀλλοτρίων | ἐπιθυμεῖν, ὥcτε τὸν | ἐγχειρήcαντα cυ-
κο|φαντεῖν αὐτοὺc εὐθὺc || ἠτίμωcαν, τὸ πέμπτον | μέροc
35 τῶν ψήφων | οὐ μεταδόντεc. — τοῦτο | δ', εἰ βούλει,
τὸ πρώην | ὑπὸ τῶν δικαcτῶν || πραχθὲν τοῦ ἐξελ|θόν-
τοc μηνὸc πῶc | οὐ μεγάλου ἐπαίνου | ἄξιόν ἐcτι; —
φήναντοc γὰρ Λυcάνδρου τὸ || Ἐπικράτουc μέταλ|λον
ποῦ Παλληνέωc | (ὡc) ἐντὸc τῶν μ[έτ]ρων | τετμημένον,
ὃ ἠρ|γάζετο μὲν ἤ[δ]η τρία || ἔτη, μετεῖχον δ' αὐ|τοῦ οἱ
πλουc[ιώ]τατοι | cχεδόν τι τῶ[ν] ἐν τῆι | πόλει, — ὁ
δὲ Λ[ύcα]νδροc | ὑπιcχνεῖτ[ο τρι]ακόcια || τάλαντα εἰc-
[πράξει]ν | τῆι πόλει· τ[οcαῦτα γ]ὰρ | εἰληφέναι α[ὐτοὺc
36 ἐ]κ | τοῦ μετάλλου· — ἀλλ' ὅ|μωc οἱ δικαcταὶ οὐ | πρὸc XLV
τὰc τοῦ κατηγό|ρου ὑποcχέcειc ἀπο||βλέποντεc, ἀλλὰ
πρὸc | τὸ δίκαιον, ἔγνωcαν | ἴδιον εἶναι τὸ μέταλ|λον,
καὶ τῆι αὐτῆ(ι) ψή|φω(ι) τάc τε οὐcίαc αὐτῶν || ἐν ἀcφα-

---

15 πλεῖν ἢ West. — 19 υπιcχο primum scriptum esse videtur; sed libr. statim O in N mutavit. — 25 τοcοῦτον C. Cb., τοcοῦτο Bb. — 26 τοῦ προcέcθαι Sp. JBL. L. C.; προcέcθαι contra spatium Sw. Cp.; αὐτοῦ προcέcθαι S., tamquam exigente spatio, quod secus est. Ceterum A pr. . . οεcθαι; Cb. προcίεcθαι, Patakis προcήcεcθαι emendari volunt. — 27 τοιοῦτον (Bb. Sw. al.) melius spatium explet quam τούτων (Sp. JBL.).

Col. XLIV. 3 ενχειρ. A. Sw. — 5 ητιωcαν A pr. — 8 προιην A pr., πρωην corr. — 17 ὡc addidi cum Cb. coll. col. 43, 14. — ἐκτὸc Cb. et hic et ap. Dem. 37, 36. — 18 εἰργάζετο Cb. JBL. Cp. Cf. Meisterhans Gr. d. att. Inschr. 135²sq. — 20 ετηι A. — 24 υπειcχνειτο A. — 25 εἰcπράξειν Sw. — 26 rest. Bb. — 27 αὐτοὺc Cb. Sw.¹ L. C.; Bb. αὐτὸν.

Col. XLV. 5 αλα A pr. — 9 αυτω̄ A. — 10 ἐν ἀcφαλεῖ Cb.

λεία(ι) κατέστη¦σαν, καὶ τὴν ὑπόλοι|πον ἐργασίαν τοῦ
με|τάλλου ἐβεβαίωσαν. | τοιγαροῦν αἱ καινοτο¦|μίαι πρό-
τερον ἐκλε|λ(ε)ιμμέναι διὰ τὸν φό¦βον νῦν ἐνεργοί, | καὶ
τῆς πόλεως αἱ | πρόσοδοι αἱ ἐκεῖθεν ‖ πάλιν αὔξονται,
ἃς ἐ¦λυμήναντό τινε[ς | τῶν ῥητόρων ἐξ[απ]α¦τήσαντες
τὸν δῆ|μον καὶ δασμολ[ογή|¦σαντες τοὺς ἐκ[εῖθεν. — |
ἔστι γὰρ ὦ ἄνδρ[ες δι¦κασταὶ οὐχ οὗτος [χρη|στὸς πολί- 37
XLVI της, ὅ[στις ‖ μικρὰ δοὺς πλείω | βλάπτει τὰ κοινά, οὐδ' |
ὅστις εἰς τὸ παραχρῆ|μα ἐξ ἀδίκου πορίσας ‖ κατέλυσε
τῆς πόλε|ως τὴν ἐκ δικαίου πρόσ¦οδον, ἀλλ' ὅτωι μέλει |
καὶ τῶν εἰς τὸν ἔπει|τα χρόνον ὠφελίμων ‖ τῆι πόλει
καὶ τῆς ὁμονοίας τῶν πολιτῶν | καὶ τῆς δόξης τῆς |
ὑμετέρας· ὧν ἔνιοι | οὐ φροντίζουσιν, ἀλ¦|λὰ τῶν ἐργαζο-
μένων | ἀφαιρούμενοι πόρους | φασὶ τούτους πορίζειν, |
ἀπορίαν ἐν τῆ(ι) πόλει | παρασκευάζοντες· — ‖ ὅταν
γὰρ *ῆι φοβερὸν | τὸ κτᾶσθαι καὶ φείδε¦σθαι, τίς βουλή-
σεται | κινδυνεύειν; —

Τού¦τους μὲν οὖν ἴσως ‖ οὐ ῥάιδιόν ἐστι κωλῦ¦σαι 38
XLVII ταῦτα πράττειν, (—) ὑ¦μεῖς δὲ ὦ ἄνδρες δικα|σταί,
ὥσπερ καὶ ἄλλους | πολλοὺς σεσώκατε | τῶν πολιτῶν
ἀδίκως | εἰς ἀγῶνας καταστάν¦τας, οὕτω καὶ Εὐξε¦νίππωι
βοηθήσατε —, | καὶ μὴ περιίδητε αὐτὸν | ἐπὶ πράγματι

— 14 καινοτομίαι (αἱ) πρότ. ἐκλ. Cb., probantibus Sw.[1] JBL. Cp. West. — 17 ἐνεργοί (Sw.[1] al.) et spatio satisfacit et sensui, neque post οι in papyro quidquam praeter signum ⁊ exstitit. Bb. ἐνεργοῦνται, quod spatium excedit; Cb. ἐνεργοί εἰσι siglo scriptum fuisse dicit. — 25 ἐκεῖθεν JBL. Cp. L. S., cf. [Dem.] 58, 62 τοὺς ἐκεῖθεν γραφόμενοι; ἐκεῖ K., ἐκτημένους Sw. in schol., quorum neutrum cum spatio convenit. ἐκτενεῖς ci. C.; ἐκλύτους L.[1]; ἔχ[οντας non recte Sw. Cb.; ἐκ[δόντας Cb.[1] coll. Xenoph. de Vect. IV, 15 sq. — 27 χρη]στὸς Meuss (Dem. Lept. 7); ἄρι]στος antea omnes (ed. 2).

Col. XLVI. 1 πλειωι A. — 9 ωφελιμω̄ A. — 15 εργαζομενω̄ A. — 18 τῆ πόλει remoto ἐν Bakius ap. Cb., quod probat K. — 20 ην A; corr. Bb. — v. 27 paragraphum habet, quam debebat v. 26.

Col. XLVII. 4 καθεσταντας A pr. — 7 Frohb. ἀπολλύμενον vel διαφθαρέντα excidisse putat; S. v. 14. 17 εἰσηγγελμένον et ἀπολελυμένον scribendum esse ci.; sed comparat Cb. Dem. c.

οὐδε|νὸς ἀξίωι καὶ εἰcαγ||γελίαι τοιαύτηι, ἣι οὐ μό|νον
οὐκ ἔνοχός ἐ|cτιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ πα|ρὰ τοὺς νόμους
ἐcτὶν | εἰcηγγελμένη καὶ || πρὸς τούτοις ὑπ' αὐτοῦ | τοῦ
39 κατηγόρου τρόπον | τινὰ ἀπολελυμένη. — | εἰcήγγελκε
γὰρ αὐτὸν | Πολύευκτος λέγειν || μὴ τὰ ἄριστα τῶι δή- |
μωι τῶι Ἀθηναίων | χρήματα λαμβάνον|τα καὶ δωρεὰς
παρὰ | τῶν τἀναντία πρατ||τόντων τῶ(ι) δήμωι | τῶ(ι)
Ἀθηναίων. εἰ μὲν | οὖν ἔξωθεν τῆς | πόλεώς τινας ἠ(ι)- XLV
τι|ᾶτο εἶναι, παρ' ὧν τὰ | δῶρα εἰληφότα Εὐξέ|νιππον
cυναγωνί||ζεσθαι αὐτοῖς, ἦν ἂν αὐ|τῶι εἰπεῖν ὅτι, ἐπει|δὴ
ἐκείνους οὐκ ἔστι | τιμωρήσασθαι, δεῖ | τοὺς ἐνθάδε *αὐ-
τοῖς || ὑπηρετοῦντας δίκην | δοῦναι. — νῦν δὲ Ἀθη- |
ναίους φησὶν εἶναι, | παρ' ὧν τὰς δωρεὰς | εἰληφέναι
αὐτόν.— || εἶτα cὺ ἔχων ἐν τῆι | πόλει τοὺς ὑπεναν|τία
πράττοντας τῶι | δήμω(ι), οὐ τιμωρῆ(ι), | ἀλλ' Εὐξενίπ-
πω(ι) πρά||γματα παρέχεις; —
40 Βρα|χὺ δ' ἔτι εἰπὼν περὶ | τῆς ψήφου ἧς ὑμεῖς |
μέλλετε φέρειν | καταβήσομαι. — ὅταν || γὰρ μέλλητε ὦ
ἄν|δρες δικασταὶ διαψη|φίζεσθαι, κελεύετε | ὑμῖν τὸν XLI
γραμματέα | ὑπαναγνῶναι τήν | τε εἰcαγγελίαν καὶ τὸν |
νόμον τὸν εἰcαγγελ||τικὸν καὶ τὸν ὅρκον | τὸν ἡλιαστι-
κόν· καὶ τοὺς μὲν λόγους ἁπάν|των ἡμῶν ἀφέλε|τε, —
ἐκ δὲ τῆς εἰcαγγε||λίας καὶ τῶν νόμων | σκεψάμενοι ὅ
τι ἂν | ὑμῖν δοκῆ(ι) δίκαιον | καὶ εὔορκον εἶναι, | τοῦτο
ψηφίσασθε. || —
41 Ἐγὼ μὲν οὖν cοὶ Εὐ|ξένιππε βεβοήθη|κα ὅσα εἶχον.

Apatur. 12; Arist. Ach. 55; Fu. Isocr. 14, 55, 6, 70; ipse Fro. Dem. 28, 20. 19, 229 affert. — 10 εισαγγελια A pr., εισαγγελιαι corr. — τοιαυτηιου A pr.; corr. HI supra versum cum spiritus signo addidit. — 20 sq. τωιδηι|μωι A.

Col. XLVIII. 5 ηεν αυ|τωι A pr. — 9 αυτους A; αὐτοῖς Bb. Sw. (qui tamen dubitat an αὐτοῦ verius sit) Cb. L.; C. codicis lectionem defendit. — 18 τειμωρη A; τιμωρεῖ Cb. — 21 βραχὺ δέ τι Bb. JBL.; βρ. δ' ἔτι Cb. Sw.[1] L. C. Cp., cf. nunc or. IV, 2, 20.

Col. XLIX. 14 τουτοτοψηφισασθαι A pr. — 15 post cοι exciderit ω vel ωι (ὦ) propter summam similitudinem. —

λοιπὸν | δ' ἐcτὶ δεῖcθαι τῶν | δικαcτῶν καὶ τοὺc || φίλουc παρακαλεῖν | καὶ τὰ παιδία ἀναβιβά¦ζεcθαι. |

Ὑπὲρ Εὐξενίππου | εἰcαγγελίαc || ἀπολογία πρὸc | Πολύευκτον. |

---

18 δειcθαι exstare in A etiam Bb. ap. Sw.[1] testatur. — 21 τα-παιδια A corr.; a pr. m. δικαια fuit. — 22 principium versus ultimi eodem modo exornatum est quo Lycophroneae finis.

VOLVMEN B.

IV.

[ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ.]

a | ....ἐν] ἐλευθέρα(ι) πό-
α λει τ]οῖϲ τυράννοιϲ [ἀ-
εὶ πά]ντα πραττον[τ.
....ν εἰϲ δουλεία[ν
* * *
[δη-
β μοκρ[ατία. — ἀφεὶϲ δὲ τὰ πολ-
λὰ περ[ὶ ὧν καὶ ϲυνηγό-
ρει Φιλί[ππωι καὶ ἐϲτρα-
τεύϲατ[ο μετ' ἐκείνου ἐπὶ
τὴν χ[ώραν, ὅπερ μέγιϲτον,
τοῦτο δ[ηλώϲω.—.....Φι-
λιππο......[εϲτρατεύ-
ϲατο ἐφ' [ἡμᾶϲ καὶ τοὺϲ ϲυμ-
μάχουϲ.........[ἀκρι-
βῶϲ γε α............
* * *

Respicit hanc orat. Athenae. XII, 552 D: λεπτὸϲ δ' ἦν καὶ Φιλιππίδηϲ, καθ' οὗ λόγοϲ ἐϲτὶν Ὑπερείδῃ τῷ ῥήτορι, λέγων αὐτὸν ἕνα τῶν πολιτευομένων εἶναι. ἦν δ' εὐτελὴϲ τὸ ϲῶμα διὰ λεπτότητα, ὡϲ ὁ Ὑπ. ἔφη. Addit Ath. comicorum locos, quibus λεπτότηϲ Philippidis irridetur, v. etiam VI, 230 C. 238 C. XI, 503 A. Cf. Aelian. V. H. X, 6.

Primorum frg. quae fuerit inter se successio plane incertum est.

a = Kn.[3] 1. Margo est a parte super. tantum. — 4 δουλεια nunc recte sine dubio Kn. legit. — β. Exstat margo a parte sinistra. Cuius col. sit incertum est (ad d refert Kn.[3]). Agi putes de Alcimacho vel Antipatro, quibus erant honores Athenis tributi, v. frg. 77, si quidem omnino non prorsus falsa supplevi. — 1 μοκα Kn.[3]; sed concedit idem etiam ρ esse posse. Est in A[1] ductus transversus a M ad P pertinens, ut deleta quaedam esse suspiceris. — 7 vel ο vel ω. — 10 post γε est interstitium parvum.

b | cυμβαίνει μ....ρου
α ....λαμ
..............ομ
..............οcε
..............και
..............ιc
* * *
[καὶ τῆι πόλει
β κ]αὶ τοῖc Ἕλλη[cιν αἴτιοc ἐ-
γένετο. — τὸ π[αλαιὸν καὶ
παρ' ἡμῖν κα[ὶ παρὰ τοῖc
· ἄλλοιc πᾶcιν [Κόνων? μεγίc-
των δωρεῶ[ν ἔτυχεν....
δ]ικαίωc. — ....
γ]ὰρ...ὕπο..........
* * *

c | ....μιᾶ(ι) πόλει
α ....τιν
..............κηι
..............θυ
..............ωι
..............νει
...............ν
...ἔ]δει χάρι[ν ἡμᾶ]c ἀ-
ποδ]ιδόναι Ἀλεξ[άνδ]ρωι
διὰ τοὺ]c τελευτή[cαντ]αc
ἡμῶν.] — ἐγὼ δὲ.....ν
* * *
β ....ναι χά[ρ]ιν
...........ιcπ.ρα
.........χ]άριταc
..........ειλήφοι

b, α = Kn.[3] 4. Sunt duo frg. a Kn. composita, ratione non plane certa; margo exstat a parte super. in utroque, in altero (cυμβαινειμ) etiam a sinistra; alterum extremos versus habuisse potest. — β. Est margo a sinistra parte. Hoc frg. ego cum α coniungere volui, ut esset extremus v. 1 in α, 4, tum 2 in 5, 3 in 6; sed negat Kn. fibras satis congruere, negatque agnosci posse in α, 3 pro ομ id quod postulandum erat, ολι vel ολε[ι. Concedit tamen eiusdem col. et α et β esse videri. — 2 τογ Kn.[3], sed nihil dispicitur nisi principium litt. vel γ vel π. — 3 ημειν A[1]. — 4 Κόνων] cf. Dem. 20, 67 sqq. — 7 αρονυπε ipse legeram.

c. Fuit haec col. proxima ante d, v. infra. Clausulae v. 1—11 (cum margine etiam a parte super.) sunt in frg. 8 Kn.[3]; adiunxi aliud, ab omnibus partibus mutilum (5 Kn.[3]), quod cum illo in sententiae communionem facile coire videtur, habetque (ut testatur Kn.) etiam fibras similiter decurrentes (8—11 med.). — 1 μιᾳ [π]όλει Kn.[3] — 2 μιν Kn.[3] — 8 sqq. agi videtur de honoribus Alexandri, qui inter alia civitate Attica erat tum donatus (Schaefer Dem. III[2] p. 32). — β cuius col. fuerit incertum est. Coniunxi (probante Kn.) duo frg., quorum alterum habet extremos v. 1—10 (A, = 9 Kn.[3]), alterum medios 1—5 (B). Cum B Kn.[3] incertiore ratione, ut ipse fatetur, composuit propter fibras similes alia duo, alterum longissimum (C), alterum exiguum (D), fecitque ex CDB unum Kn.[2], undique mutilum, in duas partes inconexas diremptum

.........πο]λιτ(ε)ίαν
................ν
...............ωι
................ε
...............ην
...............ν

* * *

d ἐκεῖνος. — ἔπ[ε]ιθ' [οὗτοι
ἐπεμβα[ί]νουσιν τ[ῶι δή-
μωι ἐν ταῖς ἀτυχ[ίαις. ἧι-
περ καὶ πολὺ μᾶ[λλον ἄξι-
οί εἰσιν [μ]ισεῖσθ[αι. ὥσ-
περ γὰρ τ[ὰ] σώματ[α μεγίσ-
της ἐπ[ιμ]ελείας ἐ[ν ταῖς
ἀρρωστ[ί]αις [δ]εῖται, οὕ-
τως καὶ [αἱ] π[ό]λεις πλείσ-
της θερ[απ]εί[α]ς ἐν ταῖς ἀ-
τυχίαις δ[έο]ντ[αι]. —μόνοις
δ]ὲ τούτο[ις].........ο
... .ν
................ω
................ʒ
.................ν
(desunt v. X?) |

β..ην ἕκα[σ]τος αὐτῶν, e
ὁ μ[ὲ]ν ἐν Θή[β]αις, ὁ δ' ἐν
Τα[ν]άγραι, ὁ δ' ἐν τῆι ἐλευ-
θέ[ραι βεβαιό]τατα τῶν
Ἑλληνίδων πράτ]των. [—]η
...........κρατησαν
...........ον τὴν
...........τες. [—] καὶ

(C et DB), inter quas quantum interciderit non constet. V. 1 — η — (frg. C) | 2 — γα — | 3 — το — | 4 — σμοικατ — | 5 — ντων ψηφ — (velut τούτω]ν τῶν ψηφ[ισμάτων) | 6 — κει-νοκ — | 7 — παντα (C) — ρον (D) — | 8 — ν (spat. vac.) σὺ δὲ (C) — ἡμᾶς α (D) — | 9 — δικαστ — ἀπαιτ — | 10 — ουσηλω (legeram λ ego, μ Kn., sed rectius esse illud concedit) — παν-το[ς] — | 11 — δικα — ηναι — | . Deinde v. 12 Kn. = nostro β, 1: — αλλο — ναιχ —, et sic deinceps: 13 = 2 in C σωτ (sive κωτ, χωτ), 14 = 3 τισοι (ικοι legeram) —, 15 = 4 — ταστο —, 16 = 5 — νιασσ (νιασε) —, 17 = 6 — το]ο δήμο[υ, 18 = 7 — ουκ —. Possis v. 3 sq. supplere: τὰς χ]άριτας | καὶ] τὰς τε[ι-μὰς ἀπ]ειλήφοι. Cet. v. 4 ειμ Kn.[3]; 5 λειτιαν A[1].

d. Col. d (Kn.[3] 10) statim post c, a insecutam esse cum propter fibras chartae Kn.[3] confidenter affirmat, tum propter τ litt., a qua incipit d, 11, exstantem in eodem frg., quod habet extremos versus frg. c. Composui haec e VII fragmentulis, ratione certa et a Kn. plane confirmata. — 5 μ]εισεισ[θαι A[1]. Cf. autem frg. 135. – 6 sq. πλείστης Kn.[3] — 11 τούτ[οις Kn. (μόνος v. 10 ipse legeram).

e (15, a Kn.[3]). Non est plane certum, hanc col. proximam post d fuisse, sed tamen verisimile id putat Kn. Coniunctio fragmentorum, e quibus col. e composui, certa ratione facta est. — 3 Ἐλευθερίδι Kn.[3]; sunt incertiora supplementa, sed agi de φιλιππίζουσι manifestum est. — 5 ante η, it. 8 ante και

...........αιωντα
............ει του
............χοντες
.............ωκεν
..............νος
..............να
..............σεξ
..............ουσε
..............αυ
..............κω
..............ειρι
................ος
................τον
(desunt v. II)
...........κτητ..υς
...........νειν...ς
............ουτ..ἀ- |
f παλλα[γέ]ντα; — ἦ οὐκ εὔχεσ-
θαι κα[ὶ τ]ἄλλα πάντα τὰ

ἐν τῆι [Ἑλ]λάδι ἀνατραπῆ-
ναι, οἵ γ' ἀπὸ τῶν ἀναι-
ρουμένων πό[λ]εων ἀπαρ-
χὰ[ς λαμβά]νουσιν; καὶ ὑ-
μ[ᾶς δὲ ἀ]εὶ βούλ[ε]σθαι ἐν
φ[όβωι καὶ] κινδύνοις ε[ἶ-
ν[αι]........αναβ...
μ.........συν.....
τα........γακ.....
αι.......ολει.....
μ........ναις.....
κα..............
ον.............
βη....ωνηθη ὑπ.....
τ.....πε.ειχλ.....
αζο.......α.......
σωδ.....ν ποτερ....
μεισ..............
οιεισ............
ἥγων.............

spat. vac. — 12 ωχεν Kn.[3] — 14 να Kn.[3], 15 id. σ εξ (ego ια et σευ). — 19 ὑποχ[είρι|ον? — 20 ε Kn.[3] — 24 sqq. adiunxit Kn.[3] fragm. parvulum, quod extremae alicuius col. est, ob fibras similiter decurrentes; neque tamen quantum inter hoc et versuum clausulas interciderit definiri potest.

f (Kn.[3] 15, b). Certus est conexus et inter e et f et (ut affirmat Kn.[3]) inter f et col. I; indubia etiam coniunctio fragmentorum ex quibus f effeci. — 1 agitur de eisdem hominibus, et praecessit ante ἦ alia interrogatio. — 4 οἵ γ' Kn. nunc, sine dubio recte (legeramus ὥ[στ']). — 6 ante καὶ spat. vac.; λαμβά]νουσιν Kn.[3] — 9 sqq. utrumque frg., et id quod initia versuum habet et id quod medios, lectu difficillimum. 9 ανηβ ego legeram, αναδ Kn.[3]; sed concedit Kn. β potius quam δ esse. — 12 init. μ Kn.[3], sed αι probabilius esse nunc concedit. — 13 pro ναις Kn.[3] μ. — 16 init. β Kn.[3] (θ legeram); med. id. μιν ηδη ρι. — 17 an ὥσπερεὶ χλευάζουσιν (vel -ζωσιν, nam 18 init. αζω Kn.[3])? Nempe inter τ et πε quot litt. fuerint, exacte definiri nequit, neque magis quot post χλ. — 19 init. σουδ Kn.[3]; pro ν ποτερ (Kn.[3]) ego ηπερ legeram. — 20 μεν legeram, 23 μιαπο (μιαυτ Kn. nunc quoque), 26 νωντ Kn.[3]

μιαυπ............ οι αυτω............
ώς πα............ νων π............ |

Col. I

1 κατηγορίας ποιοῦνται. — | καὶ φανερὸν ποιοῦσιν, — | ὅτι οὐδὲ τότε φίλοι ὄν|τες Λακεδαιμονίων ὑ||πὲρ ἐκείνων ἔλεγον, | ἀλλὰ τὴν πόλιν μισοῦν|τες καὶ τοὺς ἰσχύοντας ἀ|εὶ] καθ᾽ ὑμῶν θεραπεύ|οντες. — ἐπεὶ δὲ νῦν ἡ || ἐ]κεί-νων δύναμις ε[ἰ]ς | μικρὸν μετέστη, το[ῦτο]ν | κο]λακεύειν

2 προείλον|το. κ]αὶ Δημοκράτη[ς ἐν | αὐ]τοῖς ὁ Ἀφιδναῖος [ἐστί, || συγ]καθήμενος κα[ὶ χο|ρὸ]ν ἱστὰς γελωτοπ[οιῶν ἐ]πὶ τοῖς τῆς πόλεω[ς ἀ|τυχήμασιν, καὶ λοι[δο|ρεῖ]θ᾽ ὑμῖν μεθ᾽ ἡμέρ[αν ἐν || τῆι ἀγορᾶι, εἰς ἑσπέρα[ν δὲ | δε]ιπν[ή]-σων ὡς ὑμ[ᾶς | ἔρ]χετ[α]ι. καίτοι ὦ Δημ[ό|κρα]τες μό-

---

Exstant praeterea complura harum col. fragm., quae nondum suo loco reddere potuimus. Ad initium alicuius col. pertinet hoc (1, = Kn.[3] 3): | — ταπρ — | — περαυ — | — ...συ — |. E media aliqua col. haec esse videntur: 2 (= 7 Kn.[3]) — εριας ει — | — νουτο — (τουτο Kn.) — |. Col. b fuisse ci. Kn.[3] — 3 (= 12 Kn.[3]): — ου — | — ριν — | — που (του Kn.) — | — ον — |. — 4 (= 13 Kn.[3]): — ιοισι — | — ουδι — | — ..ο — | — ..θρ — |. — 5 (= 14 Kn.[3]): — ωο — | — υναι — | — ομη — | — οντ — | — ειν — |.

Col. I continuo excipiebat columnam f, v. supr. — supplementa in hac parte or. omnia sunt editoris principis, nisi contrarium adnotavi. — 7 sq. ἀ[εὶ] Kn.[2] (ἅμα Kn.[1]). — 8 εθεραπ. pr. A[1], sed prius ε puncto supra posito deletum. — 11 μετεστηι A[1]. — τοῦτον post me etiam Kn.[3], quamquam est spatium paullo angustius. — 12 sq. προεῖν[το. καὶ | δὴ καὶ Kn.[1] (sed Kn.[3] ut ego). — 13 sq. [το|ύ]τοις ὁ Ἀ.... Kn.[1], [νῦν | αὐ]τοῖς ὁ Ἀ. [ἀεὶ (ἀεὶ H.) | Kn.[3]; W. 14 sq. [συμ|παρα]καθήμενος. — 15 καθημενοσηα.. non recte legerat Kn[1]. — inde a 16 accessit fragmentulum quod ipse primus adiunxi, litteras quasdam continens ex priore versuum parte (ut v. 16 N). — non fuit ante νιστας neque α (κα[ὶ συν|α]νιστὰς Kn.[3]) neque ε; ο fuisse potest; inde dubitanter supplevi. — γελωταοπ A[1]; γελωτοποιεῖν Kn.[1], -ποιεῖ Kn. — 18 λό[γους Kn.[3] (λοιδορεῖ W.). Testatur nunc Kn.[3] initium δ litt. fort. agnosci posse. — 19 in frg. recens adiuncto sunt litt. Λ(?)ΘΗΜ; super η sec. m. υ scripsit. Pro Λ etiam facilius Ν, eademque atque hoc facilitate ЄΙ agnosci testatur Kn. — 21 σων A[1], non πων ut Kn.[1] In frg. parvo nunc Kn. agnovit ιπν, unde δε]ιπν[ή]σων idem, referens ad σίτησιν ἐν πρυτανείῳ Harmodio posterisque tributam, cf. col. 2, 4 sqq. — 22 in frg. parvo χετ.ι iam Kn.[3], itaque idem ὡς ὑμ[ᾶς

νωι ϲοὶ οὐκ [ἔνι | λέγ]ειν περὶ τοῦ δήμου ‖ φα]ῦλον
II οὐδέν. διὰ τί; [ὅ|τι πρ]ῶτον μὲν οὐ παρ᾽ ἑ|τέρου ϲ᾽ ἔδει
μαθεῖν, ὅτι ὁ | δῆμοϲ χάριταϲ ἀποδί|δωϲιν τοῖϲ εὐεργέταιϲ, |
ἀλλὰ παρὰ ϲαυτοῦ· α[ὐ]τὸϲ ‖ γὰρ ὑπὲρ ὧν ἕτερο[ι] εὐ- |
εργέτηϲαν νῦν τὰϲ [τ]ι|μὰϲ κομίζει. — ἔπε[ι]θ᾽ ὅ|τι ἐν 3
νόμωι γράψαϲ [ὁ] δῆ|μοϲ ἀπεῖπεν, μήτε [λέ|γειν ἐξεῖναι
[μηδενὶ] κα|κῶϲ Ἁρμόδι[ο]ν καὶ Ἀρ[ιϲ|τογείτονα, μήτ᾽
ᾄϲα[ι ἐ|πὶ τὰ κακίονα. — ἦ(ι) κ[αὶ | δεινόν ἐϲτιν, ὅ[τ]ι
το[ὺϲ ‖ μὲν ϲοὺϲ προγόνουϲ | ὁ] δῆμοϲ οὐδὲ μεθυϲθέν|τ]ι
ᾤ(ι)ετο δεῖν ἐξεῖναι κα|κ]ῶϲ εἰπεῖν, ϲὺ δὲ νήφω[ν | τ]ὸν
δῆμον κακ[ῶϲ] λέγειϲ. ‖

Βρ]αχέα δ᾽ ἔτι πρὸϲ [ὑ]μᾶϲ εἰ|π]ὼν ὦ ἄνδρεϲ δικ[α]- 4
ϲταὶ | καὶ] ἀναλογιϲάμενοϲ κα|ταβ]ήϲομαι. — γραφὴ πα- |
ρα]νόμων ἐϲτίν, ὑπὲρ ‖ ἧϲ τ]ὴν ψῆφον μέλλετε | φέρ]ειν,
III τὸ δὲ ψήφιϲμα | τὸ κρινόμενον ἔπαινοϲ | προέδρων. ὅτι
δὲ προϲ|ήκει τοὺϲ προέδρουϲ | κατὰ τοὺϲ νόμουϲ προε- ‖
δρεύειν, οὗτοι δὲ παρὰ τοὺϲ νό|μουϲ προηδρεύκαϲιν, |
αὐτῶν τῶν νόμων ἠ|κούετε ἀναγιγνωϲκο|μένων. — τὸ 5
λοιπὸν ἤ|δη ἐϲτὶν παρ᾽ ὑμῖν· δεί|ξετε γὰρ πότερα τοὺϲ |
παράνομα γράφονταϲ | τ[ιμ]ωρήϲεϲθε, ἢ τὰϲ τοῖϲ | εὐε[ρ-
γέ]ταιϲ ἀποδεδειγμέ|ναϲ [τι]μάϲ, ταύταϲ δώϲε|τε [το]ῖϲ
ἐναντία τοῖϲ νό|μοι[ϲ πρ]οεδρεύουϲιν, καὶ | ταῦτα ὀμω-
μοκότεϲ κα|τὰ τοὺϲ νόμουϲ ψηφιεῖϲ|θ]αι. ἀλλὰ μὴν οὐδ᾽
ἐξα|πατηθ[ῆ]ναι ὑμῖν ἔνεϲ|τ[ι]ν ὑπὸ τοῦ λόγου αὐ|τῶν,

ἔρχ]εται. — inde a 22 accessit alterum frg. etiam magis exiguum, quod et ipsum primus adiunxi. Habet in v. 22 litt. *αι*, 23 ϲμο, 24 *υπερ*, 25 ονο, 26 ωτο*ν*. — 23 sq. ἔνι λέγειν ego (Kn.[3]); possis etiam ἦν et εἰπεῖν. — 25 φαῦλον Kn.[3] (κακὸν antea ego).

Col. II. 1 an ϲε δεῖ? — 6 τειμαϲ A[1]. — 7 κομίζει[ϲ] Kn.[1] (at Kn.[3] ut ego). — 12 sq. suppl. Jebb Sandys (Kn.[1]). — 13 κακειονα A[1]. — ἦ Kn., ἤ H. (ἦι mecum W.). — 14 [ε]ἰ pro ὅτι Kn. — 19 λεγιϲ A[1]. — 20 sq. cf. or. III, § 40. — 26 φέρ]ειν ego ex or. III l. c. (Kn.[3]): οἴϲ]ειν Kn.[1]

Col. III. 1 κρεινομ. A[1]. — 5 οὗτοι δὲ supra v. addita. — 8 αναγειν. A[1]; em. H. — 10 υμειν A[1]. — 13 τε[ιμ]ωρ. A[1]. — 15 [τει]μαϲ fuerit. — ϲωϲετε pr. — 20 ἀλλὰ μὴν] cf. or. VI, 7, 18. 12, 6 (H.). — 21 υμειν A[1]. — 22 λόγου] τοτου pr.

ἂν φῶϲιν ἀναγκαῖ|α εἶνα[ι τ]ῶι δήμωι τὰ πε||ρὶ [τ]ῶν
ἐπα[ίν]ων ψηφίζεϲ|θα[ι]· — το[ὺϲ γ]ὰρ προέδρουϲ | οὐκ IV
6 ἔνεϲτιν εἰπεῖν | ὡϲ ἀνάγκη τιϲ ἦν ϲτεφα|νῶϲαι. πρὸ[ϲ
δ]ὲ τούτοιϲ | αὐτὸϲ ὑμῖν ο[ὗ]τοϲ ῥαιδί||αν πεποίηκ[εν]
τὴν γνῶ|ϲιν· ἔγραψεν γ[ὰρ] ὧν ἕνε|κα ἐϲτεφάνω[ϲε]ν
τοὺϲ | προέδρουϲ, δι[κα]ιοϲύνηϲ | τε τῆϲ εἰϲ τὸν δ[ῆμ]ον
τὸν || Ἀθηναίων, κα[ὶ δι]ότι κα|τὰ τοὺϲ νόμο[υϲ π]ροη-
δρεύ|καϲιν. — ἐπὶ δ[ὴ τ]αῦτ' ἄγε|τ' αὐτὸν ἀπολ[ογη]ϲό-
με|νον, καὶ ϲὺ ὦ Φ[ιλι]ππίδη || δείξαϲ ἀληθῆ εἶ[ν]αι τὰ
πε|ρὶ τῶν προέδρω[ν], ἃ ὑπέ|θου ἐν τῷ ψηφ[ίϲ]ματι,
7 ἀ|πόφευγε. εἰ δ' ο[ἴει] κορδα|κίζων καὶ γελ[ωτ]οποι||ῶν,
ὅπερ ποι[εῖν] εἴωθαϲ | ἐπὶ τῶν δικαϲτ[ηρ]ίων|, ἀπο-
φεύξεϲθαι, ε[ὐήθ]ηϲ | εἶ, ἢ παρὰ τούτοι[ϲ ϲο]ι | ϲυγγνώ-
μην ἢ ἔ[λεόν] τι||να παρὰ τὸ δίκαι[ον ὑπ]άρ|χ]ειν. πολ-
λοῦ γε δ[εῖν γ]ὰρ | ἀπέθου ϲαυτῶι εὔνοιαν | παρὰ τῶι V
δήμωι, ἀλλ' ἑτέ|ρωθι, οὐδὲ τοὺϲ ϲῶϲαί ϲε | δυναμένουϲ
ᾤιου δεῖν || κολακεύειν, ἀλλὰ τοὺϲ τῶι | δήμωι φοβεροὺϲ
ὄνταϲ. | καὶ ἓν μὲν ϲῶμα ἀθάνα|τον ὑπ[είλη]φαϲ

---

23 ἐὰν H. — 25 ἐπαίνων ego: non recte τ[ιμ]ῶν Kn.[1]
Col. IV. 1 ενεϲτινωϲειπειν pr., sed deletae litt. ωϲ. — 4 ὑμῖν Koe.: ημιν. — ἐπὶ δ[ὴ W.: ἐπὶ δ[ὲ Kn. — 16 αδυπεθου A[1] pr., sed δ puncto superaddito deletum (ἃ ὑπέθου ego). — 20 ειωθεϲ A[1], cf. Buresch Mus. Rh. XLVI, 219 sq. — 21 interp. post δικαϲτ. H. (post εἴωθαϲ Kn.). — 22 sq. ε[υη]θηϲ|ει (spat. vac.) η agnovit Kn.[2] (ἀμαθὴϲ εἶ conieceram). θ litterae medius ductus prorsus evanuit. — 23 τουτω[ν]ϲ7 legerat Kn.[1], id. 24 υγγν. absque c; sed est c in 24, in 23 autem non ω sed οι, in extr. v. vero ιϲ7. Inde τούτοι[ϲ φὴ]ιϲ elicueram (τούτω[ν φὴ]ιϲ | ϲυγγν. Kn.[3] scripsit; sed minime necessarium verbum, necessarius dativus, cf. 25 sq. Itaque per errorem ϲυγγνώμην vocabuli prima litt. huic versui addita neque deleta esse vid. (voluerat librarius ϲυγ hic addere, sed vidit spatium parum sufficere). — 24 ἔλεόν τινα Sandys (H., D.). — 25 sq. τρ| . . ειν legerat Kn.[1], εὔ]ρ|ῆϲ]ειν Kn.[2] Certum est P, sed ante eam litt. α agnovi ea forma quam cursivam dicimus scriptum; hinc ὑπάρχειν posui (quod dubitans rec. Kn.[3], qui εἶ. ἢ παρὰ — — ὑπάρχειν;). — 26 δ[εῖ γ]ὰρ Kn.[1], quibus spatium non expletur; δεῖ· οὐ γὰρ H. D. Koe. Kn.[3]; sed dubitat hic num his spatium sufficiat. Cf. Dem. 23, 7. Rehd. Ind. ad Dem. II δέω.

Col. V. 7 ἓν ϲῶμα] Philippi. — 8 υπιληφαϲ corrector ali-

ἔcεcθαι, πό|λεωc δὲ τηλικαύτηc θάνα|τον κατέγνωc,
— οὐδ' ἐκ(ε)ῖνο | cυνιδών, ὅτι τῶν μὲν τυ|ράννων 8
οὐδεὶc πώποτε | τελευτήcαc ἀνεβίωcεν, | πόλειc δὲ
πολλαὶ ἄρδην ἀν|αιρεθεῖcαι πάλιν ἴcχυcαν. | οὐδὲ τὰ
ἐπὶ τῶν τριάκον|τα ἐλογίcαcθε, οὐδ' ὡc | καὶ τῶν ἐπι-
cτρατευcάν|των καὶ τῶν ἔνδοθεν | cυνεπιθεμένων αὐτῆι |
περιεγένετο, ἀλλὰ φανε|ροὶ ἐγένεcθε καιροφυλα|κοῦν-
τεc τὴν πόλιν, εἴ | ποτε δοθήcεται ἐξουcί|α λέγειν τι ἢ
VI πράττειν κα|τὰ τοῦ δήμου. εἶτα περὶ | καιρῶν αὐτίκα
δὴ τολ|μήcετε λέγειν; τοὺc κα|τὰ τῆc πόλεωc καιροὺc |
οὐ παραφυλάξαντεc; καὶ τὰ παι|δία ἥκειc ἔχων ἐπὶ τὸ 9
δι|καcτήριον, καὶ ἀναβιβάcαc | αὐτίκα δὴ ἀξιώcειc ὑπὸ |
τούτων ἐλεεῖcθαι; ἀλλ' οὐ | δ[ί]καιον· — ὅτε γὰρ ἡ
πό|λ[ι]c ὑπὸ τῶν ἄλλων ὠ(ι)κ|[τ]ίρετο διὰ τὰ cυμβάν- |
τα], τόθ' ὑφ' ὑμῶν ἐξυβρί|ζ[ε]το. — καίτοι οὗτοι μὲν |
τὴν Ἑλλάδα cώ(ι)ζειν προ|ελόμενοι ἀνάξια τῶν | φρονη-
μάτων ἔπαcχον, | cὺ δὲ τὴν πόλιν εἰc τὰc | ἐcχάταc
αἰcχύναc ἀδίκωc | καθιcτὰc νυνὶ δικαίωc || τιμωρίαc τεύ-
ξη(ι). — διὰ τί | γὰρ (ἂν) τούτου φείcαιcθε; πό|τερα 10
διότι δημοτικόc ἐc|τιν; ἀλλὰ ἴcτ' αὐτὸν τοῖc μὲν | τυράν-
νοιc δουλεύειν προ|ελόμενον, τῶι δὲ δήμωι | προcτάττειν
VII ἀξιοῦντα. | — ἀλλ' ὅτι χρηcτόc; ἀλλὰ δὶc | αὐτοῦ ἀ[δι-
κί]αν κατέγνω|τε. — ναί, ἀ[λλ]ὰ χρήcιμοc. | ἀλλ' εἰ
χρήc[εc]θε τῷ ὑφ' ὑ|μῶν ὁμολ[ογ]ουμένωc || πονηρῶι
[κρ]ιθέντι, ἢ | κρίνειν κα[κ]ῶc δόξετε, | ἢ πονηρῶν [ἀν]-

quis in A[1]: pr. οπ...ψ. fuisse vid. — 9 sq. cf. or. V, c. 14, 10. — 13 ἀνεβίω malit H. — 17 ὡc (ἡ πόλιc) H. — 18 ἐπιcτρατ.] Lacedaemoniorum. — 22 καιροφυλακοῦντεc cf. Dem. 23, 173. — τὴν πόλιν A[1] corr., ἐν τῆι πόλει pr. — 26 sqq. cf. or. I, 20, 25 sqq.

Col. VI. 4 παραφυλάξαντεc; H., λέγειν; v. 2 ego; at W. οἱ pro οὐ 4; del. οὐ Koe.; (ὡc) οὐ ci. Kn.[3] In A[1] παρα 4 ab alia m. supr. v. additum; eadem lineolam ante v. apposuit. — 8 ἐλεεῖcθαι; H. — 10 sq. ωκ[τ]ειρετο A[1], em. H. — 12 ἐξυβρίζ.] sc. decretis talibus, cf. 17 sqq. — 14 cf. epigramma CIA. II, 1680 = Anth. Pal. VII, 245, v. 3. — 20 τειμωριαc A[1]. — 21 ἂν add. H. — 23 αλλειcτ pr. A[1].

Col. VII. 1 ἀδικίαν] Andoc. 1, 3 confert Kn.[3] — 2 χρήcιμοc] cf. Dem. 25, 39. 41 sq. — 4 ὁμολογουμένωc non cum πονηρῶι, sed cum κριθέντι iungendum. — 6 κρειναιν A[1].

θρώπων | ἐπιθυμ[εῖν. — ο]ὐκοῦν οὐ|κ ἄξιον τὰ [τούτ]ου ἀδική||ματα αὐτ[οὺc ἀν]αδέχεc|θαι, ἀλλὰ [τιμ]ωρε[ῖcθαι |
11 τὸν ἀδικοῦν[τα]. — κ[αὶ ἐὰν | ἄρα λέγῃ τιc ἀναβὰc ὡc | δὶc ἥλωκεν [πρ]ότερον || παρανόμων, [κ]αὶ διὰ τοῦ|το φῆ(ι) δεῖν ὑμᾶc ἀ[π]οψηφί|cαcθαι, τοὐναν[τί]ον ποι|εῖτε κατ' ἀμφότερα. — π[ρ]ῶ|τον μέν, ὅ[τι ε]ὐτύχημά || ἐcτιν, τὸν ὁμ[ο]λογουμέ|νωc τὰ παράνομα γρά|φοντα τὸ τρίτον κρινό|μενον λαβεῖν· — οὐ γὰρ | ὥcπερ ἀγαθοῦ τινο[ς φ]εί||δεcθαι προcήκει τού|του, ἀλλὰ τὴν ταχίcτην | ἀπηλλάχθαι, — ὅc γ[ε το]ῦ τρόπου δὶc ἤδη ἐν ὑμῖν |
12 βάcανον δέδωκεν. ἔ|πειτα δὲ ὥcπερ τοῖc τῶν | ψευδο- VIII μαρτυρίων δὶc ἡ|λωκόcιν δεδώκατε ὑ||με[ῖ]c τὸ τρίτον μὴ μαρ|τυρεῖν, μηδ' οἷc ἂν παρα|γένωνται, ἵνα μηδενὶ | τῶν πολιτῶν ᾖ(ι) τὸ ὑμέ|τερον πλῆθοc αἴτιον || τ]οῦ ἠτιμῶcθαι, ἀλλ' αὐ|τὸς] α[ὐ]τῶι, ἂμ μὴ παύη|ται τὰ ψευδῆ μαρτυρῶν, — | οὕτω καὶ τοῖc ἡλωκόcι | παρανόμων ἔξεcτιν || μηκέτι γράφειν, εἰ δὲ | μή, δῆλόν ἐcτιν ὅτι ἰδί|ου τινὸc ἕνεκα τοῦτο | ποιοῦcιν· ὥcτε οὐκ οἴ|κτου οἱ τοιοῦτοι ἄξιοί εἰ||cιν, ἀλλὰ τιμωρίαc. —

13 Ἵ|να δὲ μὴ προθέμενοc | πρὸc ἀμφορέα ὕδατοc | εἰπεῖν μακρολογῶ, | ὁ μὲν γραμματεὺc ὑμῖν || ἀναγνώcεται τὴν γρα|φὴν πάλιν, ὑμεῖc δὲ | τῶν τε κατηγορημένων | μεμνημένοι καὶ τῶν | νόμων ἀκούcαντεc | ἀναγι- IX γνωcκομένων, | τά τε δίκαια καὶ τὰ cυμφέ||ροντα ὑμῖν αὐτοῖc ψη|φίζεcθε.

---

10 αὐτοὺc scripsi coll. Din. 1, 106 (Hyp. or. 1, c. 34, 22); αὖ[θιc Kn.[1] — 19 μὲν [γὰρ Kn.[1] (Kn.[3] ut ego). Est spat. vac. post μεν. — 22 κρεινομ. A[1].

Col. VIII. 3 ψευδομαρτυριῶν Kn.[1], sed cf. ψευδομαρτυρίοιc Plat. Theaet. 148 B. — 8 πολειτων A[1]. — 11 αὐτῷ ἀλῷ ἢ παύηται non recte Kn.[1] (Kn.[3] ut ego). — 20 τειμωρ. A[1]. — 23 εἰπεῖν A[1] corr. ab al. m.; δεηcειεν pr. (satis similia sunt (Δ)ΕΗϹΕΙ(Ε)Ν et ΕΙΠΕΙΝ). — μακρολογωι A[1]. — 24 υμειν A[1].

VOLVMEN C.

V.

[ΚΑΤΑ ΑΘΗΝΟΓΕΝΟΥϹ Α.]

* *

*

Col. I ....[τῇ γυναι|κ[ί]. εἰπόντος δέ μου πρὸς αὐτὴν τά 1
τε | πεπραγμ]έ[ν]α, καὶ ὅτι μοι Ἀθηνογένης χαλε|πὸς]
εἴη καὶ οὐδὲν ἐθέλοι τῶν μετρίων | συγ]χωρεῖν, τοῦτον
μὲν ἔφη ἀεὶ τοιοῦτον ‖ εἶνα]ι, ἐμὲ δ' ἐκέλευε θαρρεῖν·
αὐτὴ γάρ μοι | πά]ντα συναγωνιεῖcθαι. καὶ ταῦτ' ἔλεγεν |
cπο]υδάζουcά τε τῶι ἤθει ὡc ἔνι μάλιcτα, | καὶ] ὀμνύ-
ουcα τοὺc μεγίcτουc ὅρκουc, ἦ μὴν | με]τ' εὐνοίαc
τῆc ἐμῆc λέγειν καὶ ἐπὶ ‖ πάcηc ἀληθείαc, ὥcτ' ἐμὲ ὦ 2
ἄνδρεc δικα|cταί (εἰρ]ήcεται γὰρ πρὸc ὑμᾶc τἀληθέc)
ταῦ|τα π]επεῖcθαι. οὕτωc ὡc ἔοικεν ἐξίcτηcιν | ἀνθρώ-
που] φύcιν ἔρωc, προcλαβὼν γυναι|κὸc].....ιαν. ἐκείνη
γοῦν φενακίζουcα ‖ ἅπαντ]α ταῦτα, προcπεριέκοψε[ν
α]ὑτῆι |·μέ τ]ι εἰc παιδίcκην, τριακοcίαc δραχμὰc | εὐ-
ν]οίαc ἕνεκα. ἴcωc μὲν οὖν ὦ ἄνδρεc δι|κατα]ὶ οὐ[δ]έν
[ἐcτι] θαυμαcτόν με ὑπὸ Ἀν|τιγόν]α[c] τὸν τρόπον τοῦ-

Col. I. In principio orationis desunt non pauca, vel duae vel tres columnae. — 1 γυναικί scripsi. Ceterum sunt supplementa editoris principis, nisi de eo diversa adnotavi. — 2 πεπραγμένα D.: πραχθέντα R., ἄλλα πά]ντα Kn. Cf. col. 6, 5. — 3 ειηι A². — 6 cυναγ· Bl. D. — 13 ἡμᾶc κατὰ φ. R., ἡμῶν τὴν] φ. D. — 14 γυν. καρδίαν R., αἱμυλίαν ci. W., κακίαν ci. H., ποικιλίαν Kn., πανουργίαν Zingerle, ἀπιcτίαν E. Bruhn. Locus est IV vel V litteris. Fort. ἀναίδειαν (-ΔΙΑΝ). — 15 τὰ μάταια]α Kn. — 16 τε κα]ὶ εἰc R.¹, δῶρον] εἰc W. (est spatium III tantum litt.), ὡc δὴ εἰc D. R.², δῆθεν εἰc Kn. Est spat. vac. post παιδιcκην; hinc μέ τι scripsi (μ' ἔτι H.). — 18 οὐδέν [ἐcτι] vel

3 τον παιδαγω‖γηθῆ]να[ι], γυναι[κ]ὸς ἣ δεινοτάτη μὲν |
τῶν ἑ]ταιρῶν ὥς φασιν ἐφ᾽ ἡλ[ικί]ας ἐγένε|το, διατ]ε-
τέλεκε δὲ πορνοβοσκοῦσα | — — — ε]ν | . . . . ου
οἶκον τοῦ Χολλ(ε)ίδου οὐ ‖ φαῦλον οὔ]τω ὄντα ἀνήιρηκεν.
καίτοι | ἥτις καθ᾽ ἑα]υτὴν οὖσα τοιαῦτα διεπράτ|τετο, τί
οἴεσθ]ε αὐτὴν νυνὶ [ποι]εῖν, προσ|λαβοῦσαν συ]ναγωνισ-
τὴν Ἀθηνογένην, | ἄνθρωπον λογογράφον τε καὶ ἀγο- II
4 ραῖον, | τὸ δὲ μέγιστον Αἰγύπτιον; — τέλος δ᾽ οὖν,
ἵνα μὴ μακρολογῶ, μεταπεμψαμέν[η] γάρ | με πάλιν
ὕστερον εἶπεν, ὅτι πο[λλοὺ]ς λό‖γους ἀναλώσασα πρὸς
[τ]ὸν Ἀθηνογένην, | μόλις εἴη συμπεπεικ[υ]ῖα αὐτὸν ἀπο-
[λ]ῦσαί | μοι τόν τε Μίδαν κα[ὶ τ]οὺς υἱεῖς ἀμ[φ]οτέ-
ρους τετταράκοντα μνῶν, καὶ ἐκέ[λε]υέ με | τὴν ταχίσ-
την πορίζε[ι]ν τὸ ἀργύριο[ν], πρὶν ‖ μεταδόξαι τι Ἀθη-
νογένει. — συναγαγὼν | δ᾽ ἐγὼ πανταχόθεν, καὶ τοὺς
φ[ί]λους ἐνο|χλήσας, καὶ θεὶς ἐπὶ [τὴ]ν τράπεζαν τὰς |
τετταράκοντα μνᾶς, [ἧ]κον [ὡ]ς τὴν | Ἀντι]γόναν. —
5 κἀκε[ίνη] σ[υνήγα]γεν [ἡ]μᾶς ‖ εἰς τὸ αὐτό, ἐμέ τε καὶ
[Ἀθηνο]γ[έ]νην, κα[ὶ | διή[λλ]αξε, καὶ παρεκελεύσ[α]τ[ο
τοῦ] λοιποῦ | εὖ ποιεῖν ἀλλήλους. — καὶ ἐγώ τ᾽ ἔφην ταῦ-
τα ποιήσειν, καὶ Ἀθη[ν]ογένης οὑτοσὶ ὑ|πολαβὼν εἶπε[ν,
ὅ]τι τ[ῶν] πεπρα[γ]μέν[ω]ν ‖ δε[ῖ] με χάριν ἔχειν Ἀν-
τ[ι]γ[ό]ναι, „καὶ νῦν" ἔφη | „ταύτης ἕνεκα ἤδη σοι ἐν-

οὐδεν[ὶ ἔσται] R., οὐδὲν [οὕτω] K. — 22 διατετελ. W.: ἐξα]πο-λώ]λεκε R. (συναπολ. D.). — 24 ου ante οἶκον genit. nominis proprii. — 25 . . νω W. (. . ω R.); tum ἀνέ[θ]ηκεν R[1].; sed. vid. fuisse ανειρηκεν = ἀνήιρηκεν. Antea tentavi: εὐ|δαίμονα οὕτω ὄντα; sed ε non recte agnosci vid. Post v. 22 nihil suppl. R.[2] — 26 εἰ καθ᾽ ἑαυτὴν W. Cf. Dem. 18, 137. — 27 sq. W.: τί χρὴ] αὐτὴν νῦν ἐπι[τελ]εῖν προσδοκᾶν, ἔχουσαν κτέ. Agnosci posse puto νυνει. Kn.: τί οἴεσ]θ᾽ α. νῦν ἐπιτ., προσλαβοῦσαν κτέ.

Col. II. 3 extr. . . . superscripto γαρ A[2]. Cf. Isocr. 8, 53. Aristoph. Av. 514 al. (om. γὰρ R. W. al.). — 5 αναλωσσα pr. A[2]. — 6 ειηι A[2] ut c. 1, 3. — 7 ὑεῖς H.; sed eadem ratione etiam συμπεπεικυῖα scribendum erit. — 13 ω]σειστην A[2] (deletumne εις?); em. R. — 17 ἔγωγ᾽ R. W. — 18 καὶ [ὁ] Ἀθην. R. Kn. falso, quamquam spatium unius litt. exstitisse vid.; sed non adicitur artic. nomini proprio cum οὑτοσί coniuncto. — ουτοσϊ A[2] (apparent puncta), cf. or. II, § 2. 10 (οὗτος R.).

δεί[ξ]ομαι, ὅϲα | ϲε ἀγα[θὰ] ποιήϲω. ϲὺ μὲ[ν γά]ρ" ἔφη
„τὸ ἀργύριον | ἐπ' ἐλευθερία(ι), καταβάλ[λει]ς τ[οῦ Μίδ]α
καὶ | τῶν παίδων· ἐγὼ δέ ϲοι ἀποδώ[ϲ]ομαι αὐ¦τοὺϲ
ὠνῆι καὶ πράϲε[ι], — ἵνα [πρῶτο]ν μὲν μη¦δεὶϲ [π]α[ρε]-
νοχ[λ]ῆι [μη]δὲ διαφθείρ[ηι] τὸν *Μ[ί¦δαν, [εἶτ'] αὐτοὶ
[μὴ ἐ]γχειρῶϲι [πο]νηρε[ύε|ϲθαι μηδὲν διὰ τὸν φό[βον]·
III τὸ δὲ μέ|γιϲτον, νῦν μὲν ἂν δόξειαν δι' ἐμὲ γεγο|νέναι 6
ἐλεύθεροι· ἐὰν δὲ πριάμενοϲ ϲὺ ὠνῆι | καὶ πράϲει, εἶθ'
ὕϲτερον, ὅτε ἄν ϲοι δοκῆι, | ἀφῆιϲ αὐτοὺϲ ἐλευθέρουϲ,
διπλαϲίαν ἕξου¦ϲίν ϲοι τὴν χάριν. — ὅϲον μέντοι ὀφεί-
λουϲιν | ἀ[ρ]γύριον, μύρου τέ τινοϲ τιμὴν Παγκάλωι |
κ]αὶ Προκλεῖ, καὶ εἴ τι ἄλλο κατέθετό τιϲ ἐπὶ | τὸ μυ-
ροπώλιον τῶν προϲφοιτώντων, οἷ|α γί(γ)νεται, ταῦτα"
ἔφη „ϲὺ ἀναδέξηι. — ἔ¦ϲτιν δὲ μικρὰ κομιδῆι, καὶ πολ-
λῶι πλείω | φορτία ἐϲτὶν τούτων ἐν τῶι ἐργαϲτηρίωι, |
μύρον καὶ ἀλάβαϲτροι καὶ Ζμύρνα", καὶ ἄλ|λ' ἄττα ὀνό-
ματα λέγων, „ὅθεν πάντα ταῦ|τα δ[ιαλυθ]ήϲε[ται] ῥαι-
δίωϲ". — ἦν δὲ ὦ ἄνδρεϲ ‖ δικαϲ[τ]αὶ ὡϲ ἔοι[κ]εν ἐν- 7
ταῦθα ἡ ἐ[πι]βουλὴ | καὶ τὸ π[λά]ϲμα τ[ὸ] μέγα. — εἰ
μὲν γὰ[ρ] ἐπ' ἐλευ|θερίαι καταβάλ[λ]οιμι αὐτῶν τὸ ἀρ-
γύριον, | τοῦτο μόνον ἀπ[ώ]λλυον ὃ δοίην αὐτῶι, | ἀ[λλ']
οὐδὲν δεινὸν ἔπαϲχον· — εἰ δὲ πριαίμην ‖ ὠ]νῆι καὶ
πράϲει, ὁμολογήϲαϲ αὐτῶι τὰ | χρέα *ἀναδέξεϲθαι, ὡϲ
οὐθενὸϲ ἄξια ὄντα, | δ[ιὰ] τὸ μὴ π[ρο]ειδέναι, ἐπάξειν
[μ]οι ἔμελλεν | ὕϲ[τ]ερον τοὺϲ χρ[ηϲ]τὰϲ καὶ τοὺϲ πλη-

---

22 ϲε Bl. D. — ποιηϲωι A^2 pr. — ϲὺ W. D. — 23 καταβάλλειϲ D. (κατάβαλ[λ]ε W.). — τοῦ W.: τῇ D. — Μίδ]ου R. (non est genit. praeter h. l.). — 25 πρῶτον D. $R.^2$ (τῶ[ι](ν) W., ἄ[λλ]ων Kn.). — 26 [ϲε ἐ]νοχλῇ R., ἐ[ν]οχλ. W. contra spatium. Scilicet puerum amatorie tentando. — διαφθειρη sine ι fuerit. — 26 sq. μιδαϲ A^2, em. R. — 27 [μηδ'] αὐτοὶ W. D. R^2. ([καὶ] α. [μὴ] R^1.). — . . . νχειρ A^2 (ἅμ' ἐ. D. $R.^2$, δὴ ἐνχ. W., ϲοι ἐ. Kn.). — πονηρεύεϲθαι W. — 28 φό[βον ϲου· τ]ὸ W., φ.· τοῦτ]ο R.; sed sufficiunt tres litt. cum spatio vacuo quod post φόβον esse debebat (τὸ δὲ etiam P.).

Col. III. 3 ειθ' A^2. — ὅταν H. — 5 χαραν A^2 pr. — 9 γει-νεται A^2. — εφηι A^2. — 14 δ[ιαλυθ]ήϲετ[αι ci. W., διοικήϲειϲ (Bl.) R. — 15 επιβουληι A^2. — 21 αναδεξαϲθαι A^2 R., quod corrigendum vid. coll. v. 9.

ρω|τὰc τῶν ἐράνων, ἐν ὁμολογίαι λαβών· ὅ||περ ἐποί-
8 ηcεν. — ὡς *γὰρ* εἰπόντος αὐτοῦ ταῦτα ἐγὼ προcωμ[ο-
λ]όγηcα, εὐθὺc ἐκ τῶν γονάτω[ν λ]αβὼν [τῶ]ν αὐτοῦ
γραμματ[εῖ|όν *τι* [τὸ ἐγ]*γ*εγραμ[μ]ένον ἀνεγί(γ)νωc[κεν· |
ἦcαν δὲ αὗται cυνθῆκαι πρὸc ἐμέ· ὧν ἐ|γὼ ἀναγι(γ)νωcκο- IV
μένων μὲν ἤκουον, ἔ|cπευδον μέντοι ἐφ' ὃ ἧκον τοῦτο
διοική|c]αcθαι. [—] καὶ cημαίνεται τὰc cυν[θ]ήκαc εὐ||θὺc
ἐν τῆι [αὐτῆ]ι οἰκία(ι), ἵνα μηδε[ὶ]c τῶν εὖ | φρονούν-
των [ἀκ]ούcαι τὰ ἐγγεγραμμένα, | προcεγγράψαc μετ'
9 ἐμοῦ Νίκωνα τὸν Κη|φιc(ι)έα. — ἐλθόντεc δ' ἐπὶ τὸ
μυροπώλιον, τὸ | μὲν γραμματε[ῖ]ον τιθέμεθα παρὰ Λυcι- ||
κλεῖ Λευκονοεῖ· — τὰc δὲ τετταράκοντα | μνᾶc ἐγὼ
καταβαλὼν τὴν ὠνὴ[ν] ἐποιη|cάμην. — τούτου δὲ γενο-
μένου προcή(ι)εcάν μοι οἱ χρηcταί, οἷc ὠφείλετο παρὰ
τῶι | Μίδαι, καὶ οἱ πληρωταὶ τῶν ἐράνων, καὶ δι||ε]λέ-
γοντό μοι· [κ]αὶ ἐν τριcὶν μηcὶν ἅπαν|τα] τὰ χρέα φα-
ν[ε]ρὰ ἐγεγόνει, ὥcτ' εἶναί μοι | cὺ]ν τοῖc ἐράνο[ι]c,
10 ὅπερ καὶ ἀρτίωc εἶπον, πε|ρὶ π]έντε τάλαντα. — ὡc δ'
ᾐcθόμην οὗ ἦν κα|κ]οῦ, τότ' ἤδη τοὺc φίλουc *καὶ* τοὺc
οἰκείουc || cυνήγαγον, καὶ τὰ ἀντίγραφα τῶν cυνθηκ[ῶν |
ἀνεγι(γ)νώcκομεν, ἐν αἷc ἐγέγραπτο μὲν | τὸ τοῦ Παγ-
κά*λ*ου [κ]αὶ τοῦ Πολυκλέουc ὄνο|μα διαρρήδην, καὶ ὅτι
μύρων τιμαὶ ὠφείλον|το, ἃ ἦν βραχέα τε, καὶ ἐξῆν αὐ-
τοῖc εἰπεῖν, || ὅτ[ι] *τὸ* μύρον ἄξιον εἴη το[ῦ] ἀργυρίου
τὸ ἐν | τ[ῶι ἐ]ργαcτηρίωι· [—] τὰ δὲ πολλὰ τῶν χρεῶν |
κα[ὶ τ]ὰ μέγιcτα οὐκ ἐν[ε]γέγραπτο ἐ[π'] ὀνο|μάτων, V
ἀλλ' ἐν προcθήκηc μέρει, ὡc οὐ|δὲν ὄντα· „καὶ εἴ τωι
11 ἄλλωι ὀφείλει τι Μίδαc". | καὶ τῶν ἐράνων εἷc μέν, οὗ

---

27 γραμματεῖον D. P.: πραγματ.|ον, sed super π scriptum γ. — τι W., δ]ὴ D. R.[2]; ἤ[δη Kn.; tum προγ]εγρ. R. W. Kn. (γρ. πάλαι γεγρ. P.).

Col. IV. 5 αὐ]τ[ῆι R., αὐ]τ[ῆ]ι W. — 7 κηφιcεα correxi (P). — 10 Λευκονοιεῖ Kn. — 12 προcῆcαν H. — 13 παρὰ τοῦ Μίδα ci. H. — 22 sq. τὰ τοῦ . . ὀνόματα tacite H. — Προκλέουc expectabatur sec. c. 3, 7.

Col. V. 3 ου ut vid. A[2] corr.: ουν pr. (scilicet propter μὲν antecedens). Est hoc οὗ adverbium loci, = ἐν ᾧ vel ἐφ' ᾧ. (Secl. Δικαιοκράτηc W., ipse antea ὃν scripsi.) — 6 εφηοιc

Δικαιοκράτης | ἐνεγέγραπτο, οὗ ἦσαν λοιπαὶ τρεῖς φοραί, ||
οὗτος μὲν ἐπὶ τοῦ Δικαιοκράτους ὀνόμα|τος [ἦ]ν γεγραμ-
μένος, οἱ δ' ἄλλοι ἐφ' οἷς | εἰλήφει πάντα ὁ Μίδας,
νεοσύλλογ[ο]ι δ' ἦ|σαν, τούτους δ' οὐκ ἐνέγραψεν ἐν
ταῖς | συνθήκαις, — ἀλλ' ἀπεκρύψατο. βουλευομέ νοις δ'
ἡμῖν ἔδοξεν πορεύεσθαι πρὸς τοῦ|τ[ο]ν καὶ διαλέγεσθαι,
καὶ κα[τα]λαβόν[τ]ες | αὐτὸν πρὸς τοῖς μυροπωλίοις
ἠρ[ωτῶ]μεν, | εἰ οὐκ αἰσχύνοιτο ψευδόμενος κα[ὶ ἐν]ε-
δρεύ|σας ἡμᾶς ταῖς συνθήκαις, οὐ προειπὼν τὰ || χρέα.
— ὁ δ' ἀπεκρίνατ[ο] ἡμῖν, ὡς οὔτε τὰ | χρέα γι(γ)νώ-
σκοι ἃ λέγομεν, οὔτε προσέχοι ἡ.μ[ῖν] τὸν νοῦν, γραμ-
ματεῖόν τ' εἴη αὐτ[ῶι | κε[ίμ]ενον πρὸς ἐμὲ περὶ τού-
[τ]ων. — πο[λ]λῶν | δ' ἀ[ν]θρώπων σ[υλλ]εγομένων 12
καὶ ἐπακου|όν[τ]ων τοῦ πρά[γμ]ατος, διὰ [τὸ ἐ]ν τῆ(ι)
ἀγο|ρᾶι [τ]οὺς λόγους γί(γ)νεσθα[ι, καὶ κατα]τεμνόν των
αὐτόν, κελευόν[τ]ων δ' [ἀπάγ]ειν ὡς | ἀνδραποδι[σ]τή[ν,
τοῦτο μὲ]ν οὐκ *ᾠόμε|θα δεῖν ποιεῖν, πρ[οσεκαλεσά]μεθα
δὲ αὐ|τὸν εἰς ὑμᾶς κατὰ [τὸν νόμ]ον. — πρῶτον | μὲν
οὖν ὑμῖν τὰς σ[υνθή]κας ἀναγνώ|σεται· ἐ[ξ αὐτῶ]ν γὰρ
VI τ[ῶν γ]εγρα[μμένων | μαθήσεσθε τὴν ἐπιβουλὴν αὐτοῦ
τού|του. λέγε τὰς συνθήκας.

ΣΥΝΘΗΚΑΙ.

Τὰ μὲν τ[οίν]υν πεπραγμένα ὦ ἄνδρες δι καϲταὶ 13
καθ' ἓν ἕκαστον ἀκηκόατε. ἐρεῖ | δὲ πρὸς ὑμᾶς αὐτίκα

---

pr. A². — 7 εἰλήφει] ὤφειλε ci. W., λοιπαὶ τρ. φ. v. 4 de dissolvendis pensionibus intellegens. — 11 και A² corr.: ηαι ut vid. pr. — 16 προσσχοίη μ[οι R. W.; sed neque aoristo locus, et A² προεχοι habet, superscr. σ inter ο et ε. — 21 ante τεμνον in A² leguntur testibus R. et W. litt. κα, cum spatio quod parum expleatur littera ι, angustum sit litteris τα; tum supra v. κ]αι. Potest facta esse traiectio particularum chartae (cf. ad 6, 18 sqq.), quae h. l. valde male habita est. Κατατεμν. W. D. R.² — 22 ἀπάγειν et 23 ἀνδραπ. Bl. W. R². — 23 τοῦτο μὲν Bl. W. (θόρυβον D. R.²). — οιομεθα A², em. W. Cf. or. 3, col. 22, 14. — προσεγκαλούμεθα R., προσεκαλ. D. W., προσκαλούμ. Reinach Kn. — 26 υμειν A².

Col. VI. 1 sq. in τούτου merito offendit W. — 5 καθον

μάλα Ἀθηνογένης, | ὡς ὁ νόμος λέγει —, ὅςα ἂν ἕτερος
ἑτέρωι ὁμολογήςη(ι), κύρια εἶναι· — τά γε δίκαια ὦ
βέλ|τιςτε· τὰ δὲ μὴ τοὐναντίον ἀπαγορεύει || μὴ κύρια
εἶναι. ἐξ αὐτῶν δέ coι τῶν νό|μων ἐγὼ φανερώτερον
ποιήcω. — καὶ γὰρ | οὕτω με *διατέθηκας καὶ περίφοβον
πε|ποίηκας, μὴ ἀπόλωμα[ι ὑ]πὸ coῦ καὶ τῆς | δεινότητος
τῆς cῆς, ὥ[c]τε τούς τε νό||μους ἐξετάζειν καὶ μελετᾶν
νύκτα | καὶ ἡμέραν, πάρεργα τἆλ[λα π]άντα ποι|ηςάμε-
14 νον. — ὁ μὲν τοίνυν εἷ[c] νόμος κε|λεύ[ει] ἀψευ[δ]εῖν
ἐ[ν] τῆι ἀγ[ορᾶι], πάντων | οἶμα[ι π]αρά[γγελ]μα κάλ-
[λιςτο]ν παραγ||γέλλων. cὺ [δὲ ψευ]cάμενο[c ἐν] μέςηι
τῆ(ι) | ἀγορ[ᾶι] cυν[θήκα]c κατ' ἐμ[οῦ ἔθ]ου· ἐπεὶ ἐ|ὰν
δ[είξηις προειπ]ὼν ἐμ[οὶ το]ὺς ἐράνους | καὶ τὰ χρέα
ἢ γράψας ἐν ταῖς cυν]θήκαι[c], ὅ|cους [εὗρον ὄντας,
15 οὐκ ἀντιλέ]γω coι, — ἀλ||λ' ὁμολογ[ῶ ὀφείλειν. — μετὰ
δὲ τ]αῦτα ἕ|τερο]c νόμο[c ἐςτὶ περὶ ὧν ὁμολογοῦν|τες VII
ἀλλήλοις cυμβάλλουςιν, ὅταν τις | πωλῆι ἀνδράποδον,

---

pr. A². — 7 νόμος] Dem. c. Phaen. 12. c. Euerg. 77. Dionysod. 2. Plat. Conviv. 196 C. — 11 ποιηcωι A². — 12 διατέθηκας H.: διατεθεικας A². — 17 sq. affert Harpocr. s. v. κατὰ τὴν ἀγ. ἀψ. ex or. κατὰ Ἀθ. α' (ὁ μὲν .. ἀγορᾶι, om. εἷc). — 18 sq. traiectione particularum chartae factum est ut non videatur esse locus litterae Δ (ἀψευδεῖν), contra superare spatium litt. N (ἐν). Cognita re apparet ante πάντων nihil esse supplendum (πρὸ π. R., ἐπὶ π. W.). Tum v. 19 inter αρα et μ (παράγγελμα) lacuna est maior quam videtur, contra nulla inter μα et καλ; hinc locum restitui (H., Kn.). — 20 cὺ δὲ ψευc. W., tum idem δόλους τ' ἐν μ. (quod nimium pro spatio). — 21 cυν[τάξας] κατ' ἐμ]οῦ ἐφηύρ]ου W., cυν[τάξα]c κατ. ἐμο[ῦ ἐψεύδ]ου D. R.² (H. Kn. ut ego). — 22 δείξηις W. — ἐμοὶ τοὺς R. W., ἐμ[οὶ τούς τ]ε Kn., quia illa spatio non sufficiant, quod non concedo. — 23 καὶ τοὺς χρηςτὰς ἐν ταῖς cαῖς cυνθ. R. W. (it. ego, nisi quod om. cαῖc); καὶ τὰ χρέα ἢ ἐγγράψας ταῖς cυνθ. Kn. — 24 ὕςτερον ἔμαθον, οὐ μάχομαι ἐγώ coι D.; εὗρον (ηὗρον H. Kn.) ego, tum ὄντας add. Kn.; οὐκέτι ἀντιλέγω antea ego, οὐκέτ' ἐγκαλ]ῶ Kn. (sed γ ante ω satis certum vid.). — 25 ὀφείλειν Bl., ἀδικεῖν Kn. (ἀναδέξαςθαι D.). — παρὰ δὲ τα]ῦτα D., ἄλλα δὲ τοι]αῦτα W., ἔςτι δὲ περὶ τ]αῦτα Kn. (μετὰ δ. τ. ego). — 26 ν. κελεύει περὶ ὧν W. D., ν. πρὸς πάντας ὅςοι Kn. (ἐςτὶ Bl.). — ὁμολογοῦντες R. W.

προλέγειν ἐάν τι ἔχηι | ἀρρώϲτημα· εἰ δ[ὲ μ]ή, ἀναγωγὴ τούτου ἐϲτίν. — | καίτοι ὅπου τὰ παρὰ τῆϲ τύχηϲ νοϲή-|ματα ἂν μὴ δηλώϲηι τιϲ πωλῶν οἰκέτ[ην, | ἀνάγειν ἔξεϲτι, πῶϲ τά γε παρὰ ϲοῦ ἀδι|κήματα ϲυϲκευαϲθέντα οὐκ ἀναδε|κτέον ϲοι ἐϲτίν; — ἀλλὰ μὴν τὸ μὲν * ἐπί|ληπτον ἀνδράποδον οὐ προϲαπολλύ|ει τοῦ πριαμένου τὴν οὐϲίαν· ὁ δὲ Μίδαϲ, | ὃν ϲύ μοι ἀπέδου, κ[α]ὶ τὴν τῶν φίλων τῶν | ἐμῶν ἀπολώλεκ[ε]. — ϲκέψαι δὲ ὦ Ἀθη- 16 νόγε|νεϲ, μὴ μόνον [πε]ρὶ τῶν οἰκετῶν, ἀλλὰ | καὶ περὶ τῶν ἐλευθέρων ϲωμάτων ὃν ‖ τρόπον οἱ νόμοι ἔχουϲιν. οἶϲθα γὰρ δήπου | καὶ ϲὺ καὶ (οἱ) ἄλ[λ]οι πάντεϲ, ὅτι οἱ ἐκ τῶν ἐγγυ|ητῶν γυναικῶν παῖ[δ]εϲ, οὗτοι γνήϲιοί | εἰϲ[ι]ν. ἀλ[λὰ] μὴ[ν οὐκ ἀ]πέ[χρ]ηϲε τῶι νο|μο[θέτηι] τὸ ἐγγ[υηθῆ]ναι τὴν γυναῖκα ‖ ὑπὸ [τοῦ πατ]ρὸϲ [ἢ τοῦ ἀδ]ελφοῦ, ἀλλ' ἔγρα|ψε δι[αρρή]δην ἐν [τῶι νόμ]ωι, [ἣν] ἂν ἐγγυή|ϲηι τ[ιϲ ἐπὶ δικαίοιϲ δάμαρτα], ἐκ ταύτηϲ | εἶνα[ι παῖδαϲ γνηϲίουϲ, καὶ οὐκ] ἐάν τιϲ | ψευϲ[άμενοϲ ὡϲ αὐτοῦ θυγατέρα ἐγ]γυήϲηι ‖ ἄλ[λοθεν οὖϲαν, ἀλλὰ τὰϲ μὲν δι]καίαϲ ἐγγύ|αϲ, κ[υρίαϲ, τὰϲ δὲ μὴ δικαίαϲ ἀκύρουϲ] καθί|ϲτη[ϲιν ὁ νόμοϲ. — ἔτι δὲ καὶ ὁ περὶ] 17

VIII τῶ[ν] διαθη|κῶν ν[όμο]ϲ παρ[α]πλήϲιοϲ τούτωι ἐϲτίν· κελεύε[ι γὰρ ἐξεῖν]αι τὰ ἑαυτοῦ [δια]τίθε|ϲθα[ι ὡϲ ἂν] τιϲ βούληται, πλὴν [ἢ γήρωϲ | ἕνε[κεν] ἢ νόϲου ἢ μανιῶν ἢ γυ[ναικὶ] πειθόμ[ενο]ν ἢ [ὑπὸ] δεϲμοῦ ἢ ὑ[πὸ

Col. VII. 5 δηιλωϲη A[2] (deletumne ι?); δηλώϲῃ W. D. R.[2] — 8 sq. επιλημπτον A[2]. — 16 οἱ addidi (ἄλλοι antea). — 18 ita R. (ἀλλὰ μὴ τοῦτ' ἀπ. et 20 ἀδελφοῦ; W.). α]πε[χρ]ηιϲε A[2]. — 21 cf. Dem. 46, 18. Pro ἣν ἂν (R. ex Dem.) ἐ]ὰν Reinach W. (propter 23). — 23 παῖδ[αϲ γν. εἶναι non recte R. (cf. Dem.); εἶναι κτέ. W. — καὶ δὴ οὐ]κ D. R., ἀλλ' οὐ]κ W. Kn. — 24 ψευϲ. τινα παρὰ τὰ δίκ. ἐγγ. R., ψ. μὴ ἐπὶ δικαίοιϲ ἐγγ. Kn. — 25 ἀλ[λὰ τότε τούϲ τε παῖδαϲ νόθουϲ] καὶ ἃϲ R. (δι]καίαϲ Reinach); ἀλ[λ' οὕτωϲ ὁ νόμοϲ τὰϲ μὲν δι]καίαϲ Kn. — 26 ἠ]γγύηϲεν, ἀκύρουϲ πάϲαϲ (D.) ταύταϲ] καθ. R. — 27 ἔτι δὲ καὶ (Bl.) R. W.

Col. VIII. 1 τούτωι D.: τούτοιϲ R. W. — 2 κελ. γὰρ Bl. W. R.[2] Cf. Dem. 46, 14. — 3 ἢ [γή]ρωϲ R. — 5 ἢ ὑ[πό τινοϲ ἀ. W., ἢ [τινοϲ ἀ. R., ἢ ὑ[π' ἄλληϲ ἀ. Kn. Ap. Dem. est ὑπ' ἀν. ἢ ὑπὸ δεϲμοῦ; sed ibd. § 16 nihil nisi ὑπὸ ἀν. τινόϲ. Non

ἀνά]γ|κηc κ[ατ]αληφθ[έντ]α. — ὅπου δὲ οὐδὲ [περὶ] τῶν | αὑτοῦ ἰδίων αἱ [μὴ δ]ίκαιαι διαθῆκαι κύρι|αί εἰcιν, πῶc Ἀθηνογέ[ν]ει γε κα[ὶ περὶ τῶν] ἐ|μῶν cυνθεμέν[ωι]
18 τοιαῦτα δε[ῖ κύρι]α εἶ||ναι; — καὶ ἐὰν μέν τι[c εἰ]c [δι]οίκ[ηcι]ν τ[ῶ]ν αὑ|τοῦ [γυ]ναικὶ πειθόμενοc διαθήκα[c γρά]ψηι, ἄκυροι ἔcο[νται]· — [εἰ] δ' ἐγὼ τῆι Ἀθηνογ[ένο]υc | ἑταίραι ἐπ[είc]θην, προcαπολωλέναι [αὖ δ]εῖ, | ὃc ἔχω μ[εγίc]την βοήθειαν τὴν ἐν τῶι || νόμωι γεγραμμένην, ἀναγκαcθεὶc ὑ|πὸ τούτων ταῦτα cυνθέcθαι; — εἶτα [cὺ] ταῖc | cυνθ[ή]καις ἰσχυρίζηι, ἃc ἐνεδρεύcαντέc | με cὺ κ[αὶ] ἡ ἑ[ταίρα] σο[υ ἐc]ημήναcθε, καὶ ὑ|πὸ] ....β[ου]λεύcεωc ὑμᾶς πε[ι]||cθεὶc].........c εἶναι, ἐπὶ τούτοιc προc|εδεξάμην οἷc ἐγράψα]τε, καὶ οὐ[χ ἱ]κανόν coι | ἦν τὰc τετταράκον]τ[α μ]νᾶc εἰληφέναι | ὑπὲρ τοῦ μυροπωλίου, ἀλ]λὰ καὶ πέντε [τά|λαντα προcαφείλου] με, ὥcπερ ὑπὸ..||......ἐν ποδοcτράβηι] εἰλημμένον;

---

sufficit spatium litt. ποτινοcανα vel παλληcανα. — 6 in ectypo inter οπουδ et των nihil clare apparet, nisi fort. litt. δε (οὐδὲ) supra v. scriptae; reliquas VII litt. spatium quamquam aegre capit. Tamen δὲ οὐδὲ [περὶ] W., δὲ οὐδὲ περ[ὶ] R. — 7 αἱ ἐ[γγύα]ι καὶ αἱ R., αἱ [ἐγγύα]ι καὶ αἱ W. Kn. — 8 τ]ῶν R.; est contractius spatium, unde Kn. (vix bene ad sensum) κα[τὰ τῶ]ν scripsit. — 9 δεῖ [κύρ]ια R. (valde angustum hic quoque spatium). — 10 δι]οίκηcιν τῶν R. (HCI litteris spatium non sufficit; sed est puto charta contracta). — 11 γράψηι D.: γράφηι R. W. Kn. — 12 ὅτ]ε δ' ἐγὼ R. W. contra spatium. — εγωι A². — 13 in εταιραι posterius ι deletum est. — οὐ δεῖ R. (D.); [με] δεῖ W., quorum neutrum cum ect. satis convenire vid. — 14 εχωι A². — μ[εγίc]την W.: μ[ίαν] τὴν R., μ[όνον] τ. D. — 16 quomodo dicere possit ab Athenog. se vi coactum, parum perspicitur; ἀναγκ. ὑπ' ἔρωτοc fort. dicere potuit. — 18 cου W. D.: ἡ cου R.[1] — 19 ὑπὸ τῆc ὑμετέραc β. R., ὑπὸ γυναικείαc β. W., ὑπὲρ ὧν διώκω νῦν βουλ. ὑμ.; Kn. Cf. Harpocr. s. v. βουλεύcεωc: Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀθ. α' ἐπὶ ἐνέδραc καὶ ἐπιβουλῆc τῆc εἰc χρήματα ἰδίωc κέχρηται τῷ ὀνόματι. — π]ε[ιcθεὶc W., οἰό|μενοc R. — 20 εὔνουc W., ἀξιοπίcτουc D. R., πειcθεὶc γὰρ εὔνουc Kn. — 21 προcηκάμην οἷc ἠθέλετε W., προcεδεξάμην ἃ ἐβουλεύcατε D. R., προcεδ. ἃ ἐλέγετε Kn. — 22 ἣν τὰc W., ἔδοξεν τὰc D. R. — 23 ita D. R. — 24 ἀπεcτερήκατέ] με W., προcαφείλου] με Kn. (ἐβούλου cυληθῆναί με R., ἐβ. ἀφελέcθαι με

— Λέ|ξει δ' ὦ ἄνδρες δικασταὶ ὡ]ς οὐκ ἐδύ[νατο | 19
εἰδέναι] . . . . Μίδαν αδ . . . | . . . .
IX [δανει]ϲθέντα. ἀ[λλὰ | ἐ[γὼ μὲν ὁ οὐδὲ ϲυνι]εὶϲ τὰ ἐν
ἀγορᾶι, ἀτρέμα | δ' [ἔχων, ἐν τριϲὶ] μηϲὶν ἅπαντα τ[ὰ]
χρέα καὶ | τ[οὺϲ ἐράνο]υϲ ἐπυθόμην· οὗτ[οϲ] δὲ ὁ ἐκ
τρι|γο]νίαϲ [ὢν] μυροπώληϲ, καθ[ήμε]νοϲ δ' ἐν ‖ τῆι]
ἀγο[ρᾶι ὅϲ]αι ἡμέραι, τρία [δὲ μυ]ροπώλι|α κεκτ[ημένοϲ],
λόγουϲ δὲ κατ[ὰ] μῆνα | λαμβάνω[ν, οὐκ] ἤ(ι)δει τὰ
χρέα. — ἀλλ' ἐν μὲν | τοῖϲ ἄλλοιϲ οὐκ [ἰδι]ώτηϲ ἐϲτίν,
πρὸϲ δὲ τὸν | οἰκέτην οὕτ[ωϲ ε]ὐήθηϲ ἐγένετο, καὶ τι||νὰ μὲν
τῶν χρ[εῶ]ν ὡϲ ἔοικεν ἤιδει, τὰ δέ | φηϲιν οὐκ εἰδέν[αι,
ὅϲ]α μὴ βούλεται. — ὁ δὲ τοι|οῦτο[ϲ αὐτοῦ] λόγοϲ ὦ 20
ἄνδρεϲ δ[ικαϲ]ταὶ οὐ|κ ἀπολογί]α ἐϲτίν, ἀλλ' ὁμολόγημα
ὡϲ οὐ δεῖ [με τὰ χρέα διαλ]ύειν· ὅταν γὰρ φῆι μὴ εἰδέ-
ν[αι ‖ ἅπαντα] τὰ ὀφειλόμενα, οὐκ ἔϲτιν αὐτῶι δή|που
[ἅμα] εἰπεῖν, ὡϲ προεῖπέ μοι περὶ τῶν χρε|ῶν, ὅϲα δ'
οὐκ] ἤκουϲα παρὰ τοῦ πωλοῦντοϲ, [ταῦ|τ[α οὐ δίκαιόϲ]
εἰμι διαλύειν. — ὅτι μὲν οὖν ἤι|δειϲ ὦ Ἀθηνό]γενεϲ
ὀφείλοντα Μ[ίδαν] τ[ὰ ‖ χρήματα ταῦτα], οἶμαι πᾶϲιν

D.). — ὑπὸ κυ|νηγετῶν ἐν ποδ. εἰλ. ci. W. (ὑποχείριον ἐν ποδ. κατειλ. R.). Cf. Harpocr. v. ποδοϲτράβη: Ὑπ. ἔν τε τῷ κατ' Ἀθ. καὶ ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέουϲ. ποδοϲτράβαϲ ἔλεγον μηχανήματά τινα ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν καταϲκευαζόμενα κτέ. — 25 sq. ἀλλ' ἴϲωϲ ἐρεῖ καὶ πρὸϲ ὑμᾶϲ ὡ]ϲ R. — ἐδύνατο H. — 26 sq. ἠδ. | εἰδέναι ὅτ' ἐπώλει τὰ πρὸϲ M. D. R., ἠδ. τοὺϲ | ἐράνουϲ εἰδέναι τοὺϲ πρὸϲ M. W. — 27 ἀδ[ήλωϲ R. W. — 28 εἰϲενεχθέντα D., κατατεθέντα W.; tum ἢ αὐτῷ δαν. R., οὔτε (immo οὐδὲ) τὰ δαν. W.; denique ἀ[λλ' ᾧ γε D. R.

Col. IX. 1 ϲ[πουδὴ οὐδεμ]ία εἰϲ R. (-ια et. W.); ἐγὼ μὲν mecum, tum ὁ οὐ παιδευθ]εὶϲ H. — 2 δὴ ἐ[γὼ ἐν τρ. R., δ[ὴ ἐν τρ. W. — 5 ὅϲ]αι (Bl., D.) R. W. — 6 κεκτ. ἤδη] R. W. adversante spatio. — 9 αὐτ[ὸϲ R. (αὐτὸν s. αὐτοῦ D., αὐτίκα W.), sed ουτ potius agnosco. — 11 ουκηιδεν pr. A². — 12 αὐτοῦ R., οἶμαι Kn. — 13 ἀπολογία R., ἀπολόγημα W. — 13 sq. οὐδ' εἰ[δότοϲ ϲυνωιδὰ εὑ]ρεῖν D. R.², οὐδ' εἶχεν οὐδὲν ὑγιὲϲ εἰπ]εῖν W. (it. sed εὑ]ρεῖν Kn.), οὐδ' εἶπεν οὐδ' ἔμελλεν ἐ]ρεῖν ego antea. — 16 ἅμα Bl. W., δήπου[θεν D. R. — 17 ita (vel δὲ) Bl. D. W. R.² — [ταῦ|τ[α] W.: |τοῦτ' οὐ R. Est angustum spatium ταυ litteris. — 18 ita Bl. D. R.; ταῦτα πῶϲ δίκ. W., ταῦ|τά γ' οὐ δίκ. Kn. — 19 sq. π[ολ|λὰ καὶ μεγάλα R., | πολλὰ πολλοῖϲ D., πολ|λοῖϲ πολλὰ ci. W., τ[ὰ | πολλὰ ταῦτα Kn. — 20 δηλ[ό|τατον

εἶναι δῆλ[ον ἐξ | ἄλλων τε πολλ]ῶν, καὶ ἐκ τοῦ αἰτεῖν
[cε τὸν | Νίκωνα ὑπὲρ ἐ]μοῦ ἐγγυητ[ή]ν, εἰ[δότα | οὐκ
ἄν με πρὸc τ]ὰ χρέα ὄντα ἱκανὸ[ν μό|νον ἄνευ ἐκεί]-
21 νο[υ. —] οὐ μὲν δὴ ἔγω[γ' ἀλλ' ‖ ὁμόcε βούλομαι τῶι
λό]γωι cου τούτ[ωι ἐλ|θεῖν. ὡc δὴ ἀγνοοῦντο]c καὶ οὐκ
εἰδ[ότοc | τίc τί ἔτυχεν καταθέμε]νοc καὶ τῶ[ν χρεῶν
. . . | ἕκαcτον, cκοπῶμεν τ]ουτονὶ τὸν τ[ρόπον. | εἰ] cὺ
μὲν διὰ τὸ μὴ εἰδέναι μὴ προεῖπάc | μοι] πάντα τὰ
χρέα, ἐγὼ δὲ ὅcα ἤκουcα | τα[ῦ]τα μόνον οἰόμενοc εἶναι
τὰc cυνθή|καc ἐθέμην, πότεροc δίκαι[ό]c ἐcτιν ἐκτεῖ|cα]ι;
ὁ ὕc[τ]εροc πριάμεν[ο]c, [ἢ ὁ π]άλαι κεκτη|μένοc, ὅ[τ']
ἐδανείζετο; — ἐγὼ μὲν γὰρ οἶο|μαι cέ. εἰ δ' ἄρ' ἀντι-
λέγομεν περὶ τούτου, | διαιτητὴc ἡμῖν γενέcθω ὁ νόμοc,
ὃν οὐ|χ] οἱ ἐρῶντεc οὐδ' οἱ ἐπιβουλεύοντεc τοῖc ‖ ἀλλ]ο-
22 τρίοιc ἔθεcαν, ἀλλ' ὁ δημοτικώτα|τοc] Cόλων· ὃc εἰδὼc
ὅτι πολλαὶ ὠναὶ | γί(γ)νον]ται ἐν τῆ(ι) πόλει, ἔθηκε
νόμον δίκαι|ον, ὡc] παρὰ πάντων ὁμολογ[ε]ῖται, τὰc
ζη|μίαc ἃc ἂν] ἐργάcωνται οἱ οἰκέται καὶ τὰ ἀ|ναλώ-
μ]ατα διαλύειν τὸν δεcπότην παρ' ὧι | ἂν ἐργάc]ωνται

ἔκ τε τῶν ἄλλ]ων R., δῆλ[ον (ita et. D.) ἔκ τε | πολλῶν ἄ. W., it. sed | τε ἄ. πολλ]ῶν Kn. — 21 αἰτ. Νίκωνα Κηφιcέα μετ' ἐ]μοῦ ἐγγυητ[ὴ]ν ε[ἶναι ci. W. In A^2 est εγγυηιτ.ν, cum spat. vacuo non magno post ν. Cf. or. III, c. 26, 5. — 23 πρὸc τὰ χρέα D. R.; E. Bruhn sic locum redintegrat: εἰ γὰρ ἔμ' εἶδεc (s. ἑώραc) πρὸc τὰ χρ. ὄ. ἱκ., τί προcέγραψαc ἐκεῖνον; — 24 sq. secutus R.^{1} supplevi ex Harpocr. v. ὁμόcε ἰέναι, qui ex Hyperidis or. c. Athenog. affert ἀλλ' ὁμόcε β. τῷ λόγῳ (om. cου) τούτῳ ἐλθεῖν (= παραβαλέcθαι, μὴ cτρέφεcθαι μηδὲ φεύγειν). Est sane adhuc sine exemplo pronominis ἔγωγε collocatio. D. ap. R.^{2}: οὐ μὲν δὴ ἐγὼ μα|χοῦμαι νῦν τῷ λόγῳ κτέ. — 28 τουτονϊ A^2 (v. ad II, § 10). Supplevi haec ipse; aliter D. ap. R.

Col. X. 1 [ἔc|τω]· cὺ R., εἰ δὲ] W. Kn. — 2 μοι D. R., ἐμοὶ W. — 6 δc ἐδ. R., ὅc' ἐδ. W. In ectypo litt. οc vel οτ non apparent. — 7 ἄρ' ἀντιλ. (Bl.) A^2 corr. (ν supra v.) W. R.^{2} — 9 οὐχ (Bl.) W. R.^{2} — 11 δημοτικώτ. [ὤν] adversante spatio (D.) W. — ωναι corr., ηδοναι pr. A^2. — 12 γί(γ)νονται Bl. W.: ψεύδονται D. R. — 14 ἃc ἂν Bl. W.: ἐὰν R. — 15 ἀναλώματα R., ἁμαρτήματα W. — διαλειν pr. A^2. — παρ A^2 corr., εν pr. — ἐργάζ]ωνται R., ἐργάc. W. Sensus postulatur hic: is dominus

οἱ οἰκέται, εἰκότωϲ· καὶ γὰρ | ἐάν τι ἀγ]αθὸν πράξηι ἢ ἐργαϲίαν εὕρ[ηι] ὁ ο[ἰ]κέτηϲ, το]ῦ [κ]εκτημένου αὐ[τ]ὸν γ[ί](γ)νετ[αι. | ϲὺ δὲ τὸν] νόμον ἀφεὶϲ περὶ ϲυνθ[ηκῶν ἐπι βεβουλευ]μένων διαλέγη[ι]. καὶ ὁ [μὲν Ϲό- | λων οὐδ᾽ εἴ τιϲ] δικαίωϲ ἔγραφεν ψήφ[ιϲμα, οὐ|δενὸϲ νόμου] οἴεται δεῖν κυριώ[τ]ε[ρον εἶναι· | ϲὺ δὲ οἴει τ]ὰϲ ἀδίκουϲ ϲυνθ[ήκαϲ δεῖν κρα|τεῖν πάντων τ]ῶν νόμων.

Καὶ π[ρὸϲ τούτοιϲ ‖ ὦ ἄνδρεϲ δικαϲτα]ὶ τῶ(ι) τε 23 πατρὶ τῶι ἐμῶι καὶ | τοῖϲ ἄλλοιϲ ἐπιτ]ηδείοιϲ ἔλ[εγεν, ὡϲ.... | ....ἐθέλ[οι.......... | ....

XI ....δ]ωρεὰν..........| κε.., τὸν δὲ Μίδαν κελεύο[ι με] ἐ[ᾶ]ν αὐτῶι | καὶ *μὴ* ὠνεῖϲθαι, — ἐμὲ δ᾽ οὐκ ἐθέλειν, ἀλλὰ βού|λεϲθαι πάνταϲ πρίαϲθαι. καὶ ταῦτα κα[ὶ] | πρὸϲ ὑμᾶϲ αὐτόν φαϲιν μέλλει(ν) λέγειν, ἵνα ¦ δὴ δοκοίη μέτριοϲ εἶναι, ὥϲ[πε]ρ πρὸϲ ἠλιθί|ουϲ τινὰϲ διαλεξόμενοϲ καὶ οὐκ αἰϲθηϲο|μένουϲ τὴν τούτου ἀναίδ[εια]ν. — τὸ δὲ γε|νόμενον δεῖ ὑμᾶϲ ἀ[κ]οῦϲ[αι· φα- 24 ν]ήϲετα[ι | γὰρ] ἀκόλουθον ὂν τῆι ἄλλη[ι α]ὐτῶν ἐπιβο[υ-¦λῆι. —] τὸν μὲν γὰρ παῖδα, ὅνπ[ερ ἀρ]τίωϲ εἶπο[ν, ¦ ἔπε]μπέ μοι λέγοντα ὅτι οὐκ [ἂν ϲυ]*ν*είη *μ*[οι, ἂν | μὴ ὠ*ν*]ῶμαι αὐτοῦ τὸν πα[τέ]ρα [κ]αὶ τὸν [ἀ|δελφ]όν, ἤδη

---

cuius erat servus cum damnum intulit. — 17 ἐάν τιϲ R., κἄν τι D., ἐάν τι W. — εὐρ[οοῦ]ϲαν (ὁ) δοῦλοϲ R.[1] W., εὑρ. θῇ D. R.[2], εὑρ. ἔχῃ Kn. — 19 ϲὺ μέντοι τὸν D., ϲὺ..... τὸν W., τοῦτο. ὃν R.[2] — 20 ἐπιβουλευ]ομένων R., sed o deletum esse vid. (παραβαινομένων D., παρακρουομ. ci. W., ἀντιλεγομ. ego antea, τῶν ἀντιλ. H). — 20 sq. καὶ ὁ μ. Ϲ... εἶναι Bl. W., cf. Dem. 23, 87. Sed cum antea adv. A[2] scripsissem τὸ δικαίωϲ γραφὲν ψήφ., nunc εἴ τιϲ ἔγρ. praetuli. Οὐδενὸϲ W. — 23 ϲὺ δὲ κρατεῖν τὰϲ ἀ. ϲ. ἀξι|οῖϲ π. τ. ν. W. (πάντων τ. ν. R.[1]). — 24 post νόμων spat. vac. est. Pergit R.[1] (W.) καὶ π[άντων τῶν δι]καί[ων. Exstat hoc alterum και (et η v. 25 extr.) in frg. parvulo, quod minime cum hac col. cohaeret. — 25 sq. supplevi. — 26 sqq. sensus est (D.): dictitat se mihi alterum filium gratis tradere voluisse.

Col. XI. 1 διοι|κε[ῖν R. — κελεύοι με W.: κελεύειν με R. — 4 μέλλει(ν) W. — 9 ita W. D. R. — 11 οὐκ [ἐμοὶ] εἴη, ἵ[να D. R. (nempe ειηι A[2], cf. col. 1, 3. 2, 6), οὐκ [ἂν ἐμὸϲ] εἴη W., οὐκ [ἄν τι] εἴη μ[οι ego antea, οὐκ [ἐμοὶ] εἴη ἄ[ν Kn. Tum ἂν | μὴ ὠν. W. (ἵνα ἅμα ὠν. D.). — 12 τὸν ἀδ. W. (qui ante

δ᾽ ἐμοῦ ὡμολ[ογη]κότος [αὐ|τῶν κα]ταθήσειν τριῶν ὄν-
[τω]ν τὸ ἀρ[γύρι||ον, προ]σελθὼν ὁ Ἀ[θ]ηνο[γέ]νης πρός
[τι|νας τῶν]φίλων τῶν ἐμῶν, „[τί] βού[λ]ετ[αι", | ἔφη,
„Ἐ]πικράτης πράγμ[α]τα ἔχειν, [ᾧι ἔξ|εστι λα]βόντι τὸν
25 παῖδα [χρ]ῆσθ[αι.....|......τὴν μὲν συκοφα[ντίαν..
.....||....ἐ]ποιεῖτο, τῶι δὲ λ............|......
ἀ]δικημάτων κα......[οὐ]δεὶς ὑ|μῶν ἂν π]ιστεύσα[ι, ὡ]ς
ἐγ[ὼ]......νι του |.....τὸ]ν μὲν παῖδα δι[δόντος
προῖ]κα | παραλαβεῖ]ν οὐκ ἤθελο[ν],.:........τυ||.....
ἐπεθύμ]ουν τετ[ταράκοντα. μν]ᾶς ἀν|αλῶσαι καὶ πέν]τε
26 τάλα[ντα προσαπολω]λε|κέναι] (desunt vss. II?) [οὔ|τε XII
μυροπώλη]ς εἰμὶ οὔτ᾽ ἄλλην [τ]έχνην ἐ[ρ|γάζομαι, ἀλ]λ᾽
ἅπερ ὁ πατήρ μοι [ἔ]δωκεν | ἔχων]......ιτη γεωργῶ,
[ὑπὸ] δὲ τού|του εἰς τὴν] ὠνὴν ἐνεσείσθην. πότερα
γὰρ εἰκός ἐστ]ιν ὦ Ἀθηνόγενες ἐμὲ τῆς σῆ[ς | τέχνης

h. v. adversante spatio [τε] καὶ). — 13 sq. [τῶν παί|δων κα]τ. τρ. ὁ[μοῦ πᾶ]ν τὸ ἀ. D. R., [ἀντ᾽ αὐ|τῶν κα]τ. τρ. ὁμ[οῦ ὅσο]ν (nimia haec pro spat.) τὸ ἀ. W., it. sed ἀντ᾽ | αὐτ. et mecum ὄν[των Kn. — 15 mirus articulus adversarii nomini appositus. — τινας D., ἐνίους | τινὰς W. — 16 sq. ἐπεβούλευσε (ἐβούλετο D.) ὡς ὢν ἐπικρατὴς πρ. ἔ. D. R., ἐβούλ. γε|νόμενος ἐπικρ. πρ. ἔ. ἐμὲ Kn. Non credo locum esse adiectivo rarissimo ἐπικρατής, sed actoris nomen latet. — 17 sq. καὶ γὰρ (sine γὰρ D.) | μοι λαβ. τ. π. ἀπήν]τησε R. adversante spatio. — 21 sqq. adiunxi fragm. duo, in quibus et clausulae versuum sunt et initia versuum proximae col. (v. ad c. 12); inde supplevi. — 21 fort. κα[ίτοι τοῦτ᾽ οὐ]δεὶς. Nullum est interstitium inter των et κα, sed non magis id est inter πριασθαι et και v. 3. Cf. or. II, § 4. — 23 διδόναι προῖκα D. — 24 sq. velut ὑπὸ δὲ δυσ]τυ|χίας]. — 25 sq. τεττ. μνᾶς et πέντε τάλ. προσαπολέσαι D.

Col. XII. Non est certus conexus huic col. cum XI, nullam tamen inter XI et XII intercidisse puto. Composita est XIIma a D. e duobus fragmentis, quorum alterum (A) habet medias partes versuum 1—12, alterum (B) extremas v. 1—11 cum parte col. XIII. — 1 οὔτε D. R., οὐ W., οὔτε | γὰρ ci. Kn. — 1 sq. ἐ|μεμαθήκειν R., ἔ|χω ἀγοραίαν W., ἐ|μελέτησα Kn. — 2 sq. ἔδωκε δι|αθέμενος ἐν τῆ]ι γῆι γεωργῶ (γεωργωι A[2]) D. R.; sed TH esse in A[2], non ΓΗ monuit W. Ante hoc τη μι? — 3 τ[ῆ]ι δὲ τού[του | ἑταίραι εἰς τὴν ὠνὴν R., ὑπὸ δὲ τουτουὶ εἰς τ. ὠ. D., [τί] δὲ τοῦ [παι|δὸς ἐρῶν εἰς πάντων] ὠν. ἐν.; W., τ[ῶι] δὲ τού[του | δόλωι εἰς τ. ὠ. Kn. — 5 πιθανώτερά ἐστιν R., νὴ Δία εἰκός ἐ. W. — 6 τέχνης W., ἐργασίας R. — 6 sq. ἢ σοῦ [δηλαδ]ὴ

ἐπιθ]υμῆϲαι, ἧϲ οὐ[δ]*αμῆι* ἔμπει|ροϲ ἦν, ἢ cὲ καὶ τ]ὴν
ἑταίραν τοῖϲ [ἐ]μοῖϲ ἐπι|βουλεῦϲαι]; ἐγὼ μὲν γὰρ οἴομαι
ὑμᾶϲ.
.. Δι|όπερ ὦ ἄνδρεϲ] δικαϲταὶ ἐμοὶ μὲν ἂν εἰ||κότωϲ
ϲυγγνώ]μην ἔχοιτ[ε] .... θηναι | .... καὶ ἀτυ-
χῆϲαι τ[οιού]τω[ι | ἀνθρώπωι περ]ιπεϲόντα, Ἀθην[ογένει |
XIII δὲ] (desunt vss. XVI?) | ενε .... [π]άντα ἐμοὶ εἶναι, 27
τὰ δὲ τῆϲ ἀ|πάτ[ηϲ κέρδη αὐτ]ῶ(ι). — *καὶ τὸν* μὲν
Μίδα[ν] τὸν | *πολ* .... ξαι, ὃ*ν* ἄ*κ*ων φηϲὶν ἀ[πο]-
λῦϲαι, | τοῦτ[ον ϲυγχωρῶ λα]*β*εῖν· τοῦ δὲ παιδόϲ, [ὃν]
τότε || προῖκ[ά μοί φηϲιν] διδόναι, νῦν αὐτ[ὸν λ]αβεῖν |
ἀργύρ[ιον πολὺ πλέ]*ον* τῆϲ ἀξίαϲ, οὐχ ὥ[ϲ]τε ἐμὸν |

(vel κομιδῇ) ἐμπεί|ρωϲ ἔχοντοϲ τ]ὴν D. R., ἧϲ οὐ[δα]μῆι ἐμπεί|ρωϲ ἔχω, ἢ cὲ καὶ τὴν ἑτ. W., ἧϲ οὐ[κ] ἦν .. (δὴ H.) ἔμπειροϲ ego antea. Kn. ut W., sed ἔμπειροϲ ἦν, quod recepi. — 7 sq. ἐπιβ. D., ἐπιχανεῖν χρήμαϲιν W. — 8 sq. incipit epilogus. δικαίωϲ ὦ ἄ. R., δ. ἂν ὦ ἄ. W. Non est in A² spat. vac. ante δι. Cf. or. I, col. 22, 6. — 9 ἀνεῖναι τὰ χρέα W., εἰκότωϲ D. — 10 supplevi. [νὴ τὴν Ἀ]θηνᾶν | τοῦ ἀπατηθῆναι] καὶ ἀτ. ci. H. — 11 sq. τούτωι τῶι πανούργωι ἐπιπεϲ. R. (περιπ. D., ἐμπεϲ. W.). — 13 δὲ ὀργίζοιϲθε ci. H. — agglutinatum erat frg. A aliud, quod reliquias v. 14 sq. exhibere videbatur (a): —οϲ χρηϲάμενο[ϲ — | τ]ὰ πεπραγμέν[α —. Praeterea exstant haec fort. huius col. fragmenta: (b) — αντηϲο (ὁ ϲυκοφάντηϲ?) — | — λεκεν αλλο — | — *υ*τα πέπονθεν τ — | — *ων* ἀναλωμ[άτων (R.) — | . (c, num cohaerens cum b?): — αλυϲιτ[ελ — | — ὀ]φείλουϲ[ι — | — ὁπότε ἀπέλυϲεν — | — ὦ ἄνδ]ρεϲ δικαϲ*ταί*. Deinde sunt initia quorundam versuum col. XII, ut puto, in duobus aliis frg., quorum laevis partibus ad col. XI redintegrandam usus sum (v. ad 11, 21): (v. 22) ιδια (cum paragr.), 25 δοϲκ*α*, 26 *α*του, 27 .. ω. — Denique extremae alicuius col. est frg. hoc: — μεντ*ι* —.

Col. XIII. Est frg. unum (A) cohaerens cum XII B, continens initia v. 1—11, alterum (B) quod reliqua habet cohaeretque cum XIV. — 1 ἐνε[δρεύϲαϲ R., τὰ μὲν κακὰ τοῦ ὁμολογίᾳ | ἐνεχομένου π. ci. W. — 2 ita R. (αὐτῶι); tum Μίδαν ὃν R., Μίδ[αν] τὸν W. Fuit in A² maius ante τον spatium quam in ectypo videtur. — 3 πολ — R. W. (possis τολ quoque). — pro ΟΝΑΚΩΝ in ect. potius ΟΜΑΝΩΝ apparet; sed falsa ea species esse vid. — 4 τοῦ[τον R. — λα]βεῖν] ξειν R. W. — τοῦ δὲ παιδὸϲ [ὃν] (D.) R., τὸν δὲ παῖ[δα] W. — 5 πρ. ἔφαϲκε δ. R, πρ. μοι ἔφη διδ. Kn. — αὐτοῦ D. — 6 τῆϲ ἀξίας D., cetera

ε[ἶναι, ἀλλ' ὥcτε ὑ]φ' [ὑμῶν] τῆι ψήφω[ι] ἐλεύθε|ρον
ἀφ[εθῆναι. — αὐτὸc μέ]ντοι οὐκ ἀξιῶ | πρὸc τοῖc ἄλλοιc
28 καὶ ἀτι]μωθῆνα[ι ὑ]π' Ἀθη||νογέν[ουc. λίαν γὰρ ἂν] δει-
νὸν cυμβαί|νοι μ[οι ὦ ἄνδρες δικαc]ταί, εἰ μ. . . . οc | . . . . .
. . . . ν ἥμαρτο[ν] . . . δι | . . . .
ιαδε. . . . . ου | . . . . ἠδί]κηκεν . . . . . . c || . . . .
. . . . ἀ]δικήcας . . . . | . . . . τ]ι-
μήματι δ. . . . . . | . . . . ται πολιτ. . . . . . |
. . . . νος ἐγὼ οτ. . . . . | (des. vss. X?) |
29 κώτατοι τῶν μετοίκων αφ. . . . . | . εcθαι. — ἐν δὲ XIV.
τῶι π[ο]λέμωι τῶι π[ρὸc Φίλιπ|πον μικρὸν πρὸ τῆc
μάχηc ἀπέ[λιπε τ]ὴν | πόλι]ν, καὶ μεθ' ὑμῶν μὲν οὐ
cυνεcτρατεύ||c[ατο] εἰc Χαιρώνεια[ν], ἐξώικηcε δὲ εἰc
Τροι|ζῆνα, παρὰ τὸν νό[μ]ον ὃc κελεύει ἔν[δειξιν | εἶν[αι]
καὶ ἀπαγωγὴν τοῦ ἐξοικήcαντοc [ἐν | τῶι πολέμωι, ἐὰν
π[ά]λιν ἔλθηι. — καὶ τ[αῦτα ἐποί|ει [τὴ]ν μὲν ἐκείνω[ν]
πόλιν ὡc ἔοικ[ε περιέ||cε[cθ]αι ὑπολαμβ[άνω]ν, τῆc δ'
ἡμε[τέραc θά|να[το]ν καταγνο[ύc]. καὶ τὰc θυγα[τέραc,
ἃc ἐ|ξῆ[ν] παρ' ὑμῖν ἐγδ[ιδό]ναι ἐκθρ[έ]ψα[ι. . . . . . . |
30 . . . . ἐξέδωκ[εν] α. . . ε. πάλιν ἥ[κει. . . . . | π. . . ἐργαcό-
με[νοc, ἐπ]εὶ εἰρήνη γέ[γονεν . . || τ. . . . α γὰρ ὑμ. . . . .

---

ipse supplevi (πλέον pro πλεῖον H). — 7 ἐξ[ῆc εἶναι, ἀλλ' ὥcτε ὁμ]οῦ τῆι ψ. D.; W. litt. fere sextam ante THI vidit Φ (vel Ψ) fuisse; unde supplevi. — 8 ἀφεθ. D., id. ἐγὼ μέντοι (αὐτὸc ego). — α]ξιωι A². — 9 Bl. (ἀτιμωθ. ci. W.). Cf. Dem. 27, 67 sq. — 10 ita D.; . . . δ. ἂν cυμβ. R. W. — 11 μοι ὦ ἄ. δικ. R., μ[οι πρ]ὸc τῆι ἀτυχίαι D. — 13 ιαδεκ R. W. — 14 extr. θ'ε R., θε W. — 15 δικηcαc π R. W.

Col. XIV. 1 ἀπολε]μώτατοι D., ἀδι]κώτατοι Kn. — ἀφίκο[ντο ἐπὶ τὸ μά|χεcθαι R. — 2 πρ[ὸ]c [τὸν] Φί|λιππον non recte R. (W.), cum litt. λιπ non exstet spatium in v. 3. — 3 ἀπ[έ]λιπε [τ]ὴν R. W. (ἀπέδ[ρα τ. ego antea). — 5 εξοικ pr. A². — 9 περιέc. W., περιποιήcεcθαι D. R. — 10 sq. restitui coll. or. IV, c. 5, 8 sqq. (δεῖν θάνατον καταγνῶναι post me W.). — 11 sq. θυγ. οὐκ ἠγ|γ]ύη[cε] παρ' ὑμῖν οὐδὲ [τέκ]να (-ναι A²) ἐκθρέψα[ι ἐνθάδ' ἠξί|ου, ἀλλ' ἐξέδ. ἄ[λλοc]ε W., τ. θ. | ἠγγύα οὐχ ὑμῖν οὐδ' ὑ[μῶν εἴ]α ἐκθρ. οὐδένα, | ἀλλὰ] ἐξ. ἄ[λλοc]ε D. — 12 sq. τῶν ἐκεῖ τιcιν] ἐξ. E. Bruhn. — 13 πάλιν ἥ[κων W., πάλιν δ'(??) ἦλθε τὴν ἐρ|γ[αcίαν] ἐργ. D. — 15 τ[ὰ πολλ]ὰ γὰρ ὑμ[ῖν

αϲιν οἱ χρηϲ........|....ο]ὗτοι ποι.....τῆι εἰρήνηι
π......|.......πο........ἐν το[ῖς...........|..
..............μὲν ἐ[ν] Πλατα[ιαῖϲ...|............
......δήϲαντεϲ ο........||..............Ἀθη]νογ[εν]
..π.........|................χειν...νω.........|
......................υθ........| (desunt vs. VI?)

XV [τὰϲ | κοινὰ[ϲ] τῆϲ πόλεωϲ ϲυνθήκαϲ παραβάϲ, | τα(ῖ)ϲ
ἰδία(ι)ϲ πρὸϲ ἐμὲ ἰϲχυρίζεται, ὥϲπερ ἂν | τινα πειϲθέντα,
ὡϲ ὁ τῶν πρὸϲ ὑμᾶϲ δικα[ί|ων καταφρονήϲαϲ, οὗτοϲ ἂν
τῶν πρὸϲ ἐ||μὲ] ἐφρόντιζεν. ὃϲ οὕτω πονηρόϲ ἐϲτι | 31
καὶ πανταχοῦ ὅμοιοϲ, ὥϲτε καὶ εἰϲ Τροιζῆ|ν]α ἐλθὼν
καὶ ποιηϲαμένων αὐτὸν Τροι|ζηνίων πολίτην, ὑποπεϲὼν
Μνηϲίαν | τὸ]ν Ἀργεῖον καὶ ὑπ᾽ ἐκείνου καταϲ[ταθ]εὶϲ ||
ἄρχω]ν, ἐξέβαλεν τοὺϲ πολίταϲ ἐκ τῆϲ | πόλε]ωϲ, ὡϲ
ὑμῖν αὐτοὶ μαρτυρήϲουϲιν· | ἐνθ]άδε γὰρ φεύγουϲιν. καὶ
ὑμεῖϲ μὲν ὦ ἄν|δρ[εϲ δι]καϲταὶ ἐκπ[ε]ϲόνταϲ αὐτοὺϲ
[ὑ]πεδέ|ξ]α[ϲ]θε, καὶ πολίταϲ ἐποιήϲαϲθε, καὶ τῶν ὑ||με-
τέρων ἀγαθῶν πάν[τω]ν μετέδοτε, ἀ|πομνημονεύϲαντεϲ
τὴν εὐεργεϲ[ί]αν | τὴ]ν πρὸϲ τὸν βάρβαρον δι᾽ ἐτῶν
πλε[ιό]νω[ν | ἢ πε]ντήκοντα κ[αὶ] ἑκατόν, καὶ οἰό[μεν]οι |
δεῖν] τοὺϲ ἐν τοῖϲ κινδύνοιϲ ὑμῖν χ[ρ]ηϲίμουϲ || γενομέ-
νουϲ, τούτο[υ]ϲ ἀτυχοῦ[νταϲ]..φ.|.....ὑφ᾽ ὑμῶν· οὗτοϲ 32
δὲ ὁ μιαρόϲ, [ὁ] ἀφεὶϲ | ὑμᾶϲ κἀ]κ[εῖ] ἐγγραφ[εί]ϲ, [ο]ὔτε
τῆϲ πολ[ι]τεί[αϲ | οὔτε τῆϲ εὐνο]υϲ(τά)τη[ϲ π]όλεωϲ *οὐδὲν*

εἰώθα]ϲιν οἱ χρήϲ[ιμοι αὐτοῖϲ α]ὐτοὶ πο[λεμεῖν ἐν] τ. ε. ci. W.; τά[χιϲτ]α γὰρ ὑμ[ῖν ἀπορήϲ]αϲιν οἱ χρηϲ[ιμώτα|τοι ο]ὗτοι πο[λῖ-ται D. — 17 ἐν τοῖϲ κινδ[ύνοιϲ R., sed litt. ιϲκινδ non agnoscit W. — 18 ἐν Πλατ. R.

Col. XV. 2 ταϲ et fort. ιδιαϲ A². — ἰδίαιϲ (ταῖϲ) Kn. — 3 δικα|ίων R. W., δικα(ί)|ων Kn. — 5 ἐ|μὲ D. R., ἔ|μ᾽ W. — ουτωι A². — 8 Μνηϲίᾳ τῷ Ἀργείῳ D., sed v. Aristoph. Eq. 47. — 10 πολειταϲ A². — 18 ἢ om. R. W., adversante spatio. — οο[μεν]οι pr. A². — 20 ατυχον[ταϲ exstare non recte putat W. — χα]ριϲ|θῆναι R., κουφ]ιϲ[θῆναι ci. W. (sed v. Praef. § 15), ἀντιπαθεῖν D., ῥύεϲθαι ego antea, ʼϲωθῆναι H. De litt. φ non vid. dubitari posse (Kn.). — 21 [ὁ] ἀφ. D., ὁ δὴ ἀφ. W. — 22 ὑμᾶϲ καὶ ἐκεῖ R. — πολιτείαϲ | sine uncis R. W. — 23 υϲτη A²; οὔτε ἄντικρυϲ τῆϲ D., οὔτε τοῦ πλήθουϲ τῆϲ W., adversante spatio. Cf. Dem. epist. 2, 18 sqq. — οὐδέν[α] πεφύλαχε νόμον

[ἀ]πε|δείξατο ἄξι]ον, ἀλ[λ' οὕτ]ως ὠμῶς τοῖς ὑπο||δεξα-
μένοις α]ὐτὸν [ἐχρ]ήσατο, ὥςτε...τα |...........ο ἐν
τῆι ἐκκληςία[ι......|..............τατα του.......
33 ....| (deest. versus I?) | ραν δεδιώ[ς] ......ν..τ... XVI
π.εν..καὶ ταῦ|τα [ὅ]τι ἀ[λ]ηθῆ λέ[γω, ἀνα]γνώςεται ὑμῖν
πρῶτον | μὲν τὸν νό[μ]ον, [ὃς] οὐκ ἐᾶι τοὺς μετοίκους |
ἐξοι[κεῖ]ν ἐ[ν τῶι π]ολέμωι, — ἔπειτα τὴν Τροι||ζη[νίων]
μαρ[τυ]ρίαν, πρὸς δὲ τούτοις τὸ | τῶν [Τροιζηνίω]ν
ψήφιςμα, ὃ ἐψηφίςαν|το τῆι πόλει τῆι ὑμ]ετέραι, δι' ὃ
ὑμεῖς αὐτοὺς | ὑπεδέξαςθε] καὶ [π]ολίτας ἐποιήςαςθε.
ἀνά|γνωθι.

|| ΝΟΜΟϹ]. ΜΑΡΤΥΡΙΑ.
ΨΗΦΙϹΜΑ].

34 Λα[βὲ δή μοι καὶ τὴ]ν τοῦ κηδ[εςτ]οῦ αὐτοῦ | μ[αρ-
τυρίαν, ὃς δύο] μὲν οὐςία[ς φη]ςὶ λα[βεῖν, πα[τρῶιά τε
κατ]αλειφ[θέ]ν[τα καὶ παρὰ τοῦ || ἀδ[ελφοῦ, ταῦτα δὲ
ἐ]ξῆς πά[νθ'] ὡ[ς ἐλάμβανεν | π[ρὸς τὴν ἑταίραν] Ἀντι-
35 γ[όναν ἀναλῶςαι, | τε — — | (desunt vss. XI?) [πρα|-
χθέντα, καὶ ὃν [τρ]όπον ἐ[πιβεβούλευκέν | μοι Ἀθη- XVII

D., οὐδὲν πεφρόντικε πλέον W., οὐδέν' [ἔ]τι ἐ|ποιεῖτο λόγον Kn. — 24 ομως pr. A². — τοῖς | τῆς δεξαμένης α]ὐτ. [ἐχρ. W., τοὺς τῆς | πόλεως ὑφ' α]ὐτὸν [ἐποι]ήςατο R. — 25 sqq. ὥςτε [πάν]τα | ἀεὶ ἐψηφίςαν]το (ἐψηφίζον]το D.) R.

Col. XVI. 1 [τὴν ὑμετέ|ραν [δ]εδιὼ[ς τιμωρία]ν ἀπ[έ]ςτ[η]-ςεν R.; W. post lac. magnam agnoscit ν . . τ . . τ . . ενκαι. — 2 ταῦ|τα δι[ετί]θη ἀε[ὶ R.; ταῦ|τα ὅτι ἀληθῆ W. ([ὅ]τι supra v. A²). — 3 [ὅςπερ] W. D. R., adv. spat., cf. 4. ερ est in fragmentulo male adhaerente quod huc referunt, sed id vix recte. — 4 in fragmentulo quod dixi ωιπ (?), sed non eo loco quo sec. ερ v. 3 esse debebat. — 6 [Τρ. αὐτῶ]ν advers. spat. R., [Τρ. κοινὸ]ν (it.) W., αὐτῶν ἐκείνων Kn. — 7 ita D. — τῆι [ὑμ]ετ. R. W.; sed τηι in ect. non apparet. — 12 λ. μοι νῦν καὶ τὴν R. — κηδε[ςτοῦ τ]οῦ αὐτοῦ R. W. (hic delet τοῦ) advers. spat. — μαρτ. ὡς τὴν D. R. — πέρυ]ςι λα[βὼν D. R. adv. spat. — 14 πα[ρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τ]ὰ λειφ[θέ]ν[τα ὑπὸ τῶν αὐτοῦ | ἀδ[ελφῶν ταῦτα ἐφε]ξῆς D. R., tum 15 D.: πάν[θ'] ὡ[ς ἐλά]μβανεν (παν.ω etiam W. agn.) π[ρὸς τὴν ἑταίραν] Ἀ. [ἀνήλωςεν.

Col. XVII. 1 ita W.; ἐπεβεβουλεύκει ἐ|μοὶ R.

νογένηϲ, καὶ ὡϲ ὑμῖ[ν προδότηϲ εὕρη|ται. τὸν δὴ καὶ ἰδία[ι] πονηρόν, [καὶ τῆϲ πόλε|ωϲ τὴν ϲωτηρίαν ἀπελπίϲαν[τα, καὶ ὑμᾶϲ ‖ ἐγκαταλιπόντα, καὶ παρ' οὓϲ ἐξ[ῴικηϲεν | ἀναϲτάτουϲ ποιήϲαντα, [τοῦτον ὑμεῖϲ νῦν | εἰληφότεϲ οὐ κολάϲ[ε]τε; καὶ ἐγὼ ὦ ἄνδρεϲ | δικαϲ]ταὶ δέομαι 36
ὑμῶν [καὶ ἀντιβολῶ ἐλε|ῆϲαί] με, ἐκεῖνο ϲκεψαμέ[νουϲ, ὅτι προϲή‖κει ἐν ταύ]τηι τῆι δίκηι [ὑμᾶϲ τὸν ἐπιβεβου|λευμέν]ον ἐλεεῖν, οὐ τὸν [ἐπιβεβουλευ|κότα, ὃϲ ἐὰ]ν ἁλῶι, οὐδὲν πάϲχε[ιν μέλλει..|........δε τότ[ε] τὰ πα.... ....|.......δ' ἂν ἀπ[οφ]ύγηι με...........‖... ἀπολο]ῦμαι. οὐ γὰρ ἂν δ[υναίμην τούτων | τῶν χρεῶ]ν οὐδὲ [π]ολλοϲτ[ὸν μέροϲ ἐκτεῖ|ϲαι]..........ν.... αιαχ.............|.......ῶ] ἄνδρ[εϲ δικ]αϲτ[αί.... ....|........ϲ ἐξ α[ὐτ]ῶν τ[ῶν......| (desunt vss. VIII?) |

---

2 προδότηϲ ἑώρα|ται R., εὕρηται (ηῦρ.) (D.) W. — 3 δηι A². — καὶ τ. πόλε|ωϲ Bl. R. W. — 4 αφελπ. pr. A². — ὑμᾶϲ Bl. R., τὴν χώραν W. (nimium pro spat.) — 5 ἐξ[ῴικει τούτουϲ R., ἐξ[ῴικηϲεν (Bl.)......W. Sec. v. 3 post ξ fere 9—10 litt. deesse vid. — 6 ποιηϲοντα pr. A². — τὸν τοιοῦτον πῶϲ R., τοῦτον κρινόμενον W. coll. or. IV, c. 7, 22; τοῦτον ὑποχείριον Kn. Deesse vid. XIII fere litt. Non esse necessarium κρινόμ. apparet e. gr. ex Dem. 19, 231. 281. — 7 καὶ ἔγωγ' D. R., κἄγωγε Kn. — 8 [ἐν τῷ παρόντι μὴ περι|ιδεῖν ἐ]μέ R. Δέομαι ὑμῶν καὶ ἀντιβ. or. II, c. 15, 24. Ἐλεῆϲαι H. — 9 sqq. supplevi. D.: τί ἑκάτεροϲ | ἐν τ. τ. δ. πείϲεται. — 11 ἐλθεῖν οὐ τὸν R. W., ἐλεεινὸν τὸ ἀ[γωνίϲαϲθαι D. — 12 οὐδὲν sine uncis R. W.; in ectypo litt. δεν non apparent. οὗτοϲ δ' ἂν ἁλῷ, οὐδὲν πάϲχων ἀπαλλάξεται D. — 13 fere ὥϲπερ οὐ]δὲ τότε (οὐδὲ τ. D.) τὰ πα[θήματα φεύγων ἐξ|ηπάτα· ἐγὼ] δ' ἂν κτέ. — 14 ἐγὼ δ' ἂν ἀποφύγηι μου τὴν κατηγορί|αν ἀπολοῦμαι D. (ἀπόλλυμαι R.). — 15 sq. supplevi (πολλοϲτὸν μέροϲ D.). — 17 αν . . . αιαχ R. W. 19 μένο]υϲ ἐξ α[ὐτ]ῶν R. Satis manifestum est, hanc ultimam orationis col. fuisse.

VOLVMEN D.

VI.

[ЄΠΙΤΑΦΙΟϹ.]

1 Τῶν μὲν λόγων τ[ῶν μελ¦λ]όντων ῥηθήcεc[θαι ἐπὶ | τῶιδε τῶι τάφω[ι περί τε | Λεωcθένουc τοῦ cτ[ρατη||γοῦ καὶ περὶ τῶν ἄ[λλων | τῶν μετ᾽ ἐκείνου [τετε¦λ]ευτηκότων ἐν τ[ῶι πο|λέμωι, ὡc ἦcαν ἄν[δρεc | ἀ]γαθοί, μα. τ.........ρονοcοι..........|..ωι τὰς πρ[άξειc....| ..c ἀνθρω[π.....οὐδέ|ν]ων πω κα[λλίω......|..ργα-

Inscriptio in papyro nusquam legitur.

Col. I. Composui ex fragmentis duobus, quorum in priore v. 1—19 et vigesimi duae litterae insunt. Neque adeo dubia res esse videtur; sed dolendum quod praeter parvulam alterius partem haec fragmenta a tergo nunc charta caerulea operta sunt; quod ni esset, ex eis quae ibi scripta sunt fortasse certo iudicare liceret, utrum una columna haec esset an duae. — in priore frg. neque a dextra neque a sinistra parte margo servatus est; consentiunt tamen paene omnes in principio versuum nonnisi unam duasve litteras deesse. — 1 Τῶν μὲν Cb. S. Sp. Bb[1]. — 3 περὶ] Λ. Bb.; περί τε Cb. S. — 9 μά[ρτυρας olim Cb., qui postea μά[λιcτα μὲν ci. Idem etiam sequentia restituere conatus est (p. 23 ed. I): ὁ χρ]όνοc ὁ c[ύμπαc — — οὐδὲν ἔργ]ον πω κά[λλειον ἑ]όρακεν. Bue.: μάρτ[υc ἀκριβὴc ὁ χ]ρόνοc ὁ ἰ[δὼν ἐν τῷ πολέμῳ] τὰc π[ράξειc, ὧν οὐδεὶ]c ἄνθρω[ποc οὐδὲν ἔργ]ον πω κά[λλιον καθε]όρακεν, (simil. Pc.) ὥ[cτε οὐδ᾽ ἐν τῷ π]αντὶ αἰῶ[νι νομιcτέον γ]εγενῆ[cθαι οὔτε] ἄνδραc [ἀμείνουc τῶν] τετελευ[τηκότων τῶνδε] οὔτε π[ράξειc τῶν ὑπὸ] τ[ῶνδε πεπραγμένων ἀξιωτέραc ἐπαινεῖν καὶ μνημονεύειν τοῖc] ἔπει[τα. διόπερ] καὶ μάλιcτα κτέ. In 10 sq. profecto τῶι δ᾽ ἔρ|γωι expectatur, ut sit oppositio ad v. 1. — V. 13 prima litt. ω potius fuisse videtur quam o. — 14 prima litt. ρ fuisse videtur (quamquam non negaverim etiam o fuisse posse); altera

κε̣ν̣ωϱ....[ἐν τῶι ‖ π]αντὶ αἰῶ[νι .... γ]εγεν-
ν̣η[μένους οὔτε ἄνδρας [ἀμείνους τῶν | τετελε(υ)τ[ηκό-
των τῶνδε | οὔτε πρ[άξεις] π[ω μεγα λ]οπρεπεστέρ[ας. διὸ | 2
καὶ μάλιστά γε [φοβοῦ|μαι, μή μοι συμβ[ῆι τὸν | λ]όγον ἐλ̣λ̣άτ-
τ[ω φαί ν]εσθαι τῶν ἔρ[γων τῶν γεγεν̣ν̣η[μέ|νων. πλὴν
κατ᾽ [ἐκεῖ νό γε πάλι(ν) θα[ρρῶ, ὅ|τι τὰ ὑπ᾽ ἐμοῦ *παρα-
λει πόμενα *[ὑμεῖς οἱ ἀ κούοντες προσθή|σετε· οὐ *γὰρ
ἐ(ν) τοῖς τυ χοῦσιν οἱ λόγοι ῥηθή|σονται, ἀλλ᾽ ἐν αὐτοῖς
II τοῖ(ς) μάρτυσι τῶν (ἐκ)είνοι[ς | π]επραγμένων. Ἄξιον δέ | 3
ἐσ]τιν ἐπαινεῖν (τ)ὴν μὲν | πό]λιν ἡμῶν (τ)ῆς προαιρέ-|
σεω]ς ἕνεκεν, τὸ προε λέσθ]αι ὅμοια καὶ ἔτι σε|μνό]τερα
καὶ καλλίω *τῶν | πρότ]ερον αὐτῆι πεπρα|γμέ]νων, τοὺς
δὲ τετε|λευ]τηκότας τῆς ἀνδρεί α]ς τῆς ἐν τῶι πολέμωι,
τὸ μὴ καταισχῦναι τὰς | τῶν προγόνων ἀρετάς· | τὸν δὲ
στρατηγὸν Λεωσ|θένη διὰ ἀμφότερα· τῆς | τε γὰρ προαι-
ρέσεως εἰς ηγητὴς τῆι πόλ(ε)ι ἐγένε|το, καὶ τῆς στρατείας
ἡ γεμὼν τοῖς πολίταις | κατέστη. — Περὶ μὲν οὖν ‖ τ]ῆς 4
πόλεως διεξιέναι | τ]ὸ καθ᾽ ἕκαστον τῶν πρό|τε]ρον * * *
πᾶσαν τὴν Ἑλλά δα] οὔτε ὁ χρόνος ὁ παρ|ὼ]ν ἱκανός,

γ est, minime ρ; sexta (N) transfixa est, unde Bb. ἔργα καὶ ω.... — 16 γ]εγεννη ... solemnis error librarii esse videtur; cf. v. 25; c. 4, 23 al. — 18 post λε non υ fuit, sed τ vel π; sed is error librarii fuerit. — 19 cf. c. 13, 37. Ex coni. adiunxi nunc frg. parvulum, de quo v. p. 93. — 20 litt. οπ sunt in fragmento priore. — [δ | καὶ S., [διόπερ] καὶ Bue. — 21 φοβοῦμαι Bb. — 23 γενέσθαι Bb.; φαίνεσθαι K. Cb. S. N litterae reliquias in A^3 agnovit Sandys. — 26 restit. Sp. Cb. S. — 28 κ[αταλει]πόμενα Bb.; παραλειπόμενα S. K. Librarius etiam pro ὑμεῖς v. 29 υμειν scripsit (ὑμεῖν (ὑμεῖς) vix bene Pc.). — 31 γὰρ] γαι A^3. — 33 αὐτοῖς] ς supra v. A^3. — 34 μαρτυσιτνν A^3 pr.?? Deinde ειvοï, quae puncta cum S. reliquias C litterae supra scriptae putare possis. Itaque ἐκείνοις S. Sp. C. Bb.[1]

Col. II. 1 δ᾽ ἐ̣σ]τὶν K. Cb.; δέ ἐστιν S. — 4 τοῦ pro τὸ V. — 6 in fine πῶ (ν supra) A^3. — 11 V. τοῦ μή. — in fine τα (ς supra) A^3. — 18 πολειταις A^3. — 21 .οκατ A^3 pr., .οκαθ corr.; τὰ καθ᾽ ἕκ. Cb. — 22 ρων A^1 pr. — post πρότ. Bb. πεπραγμένων κατὰ addit; similiter Cb.: ἀνὰ πᾶσαν τ. Ἑ. πεπραγμένων. K.: πρότ., οἷς αὔξουσα διετέλει πᾶσαν τ. Ἑ.; Cp. τῶν πρότ. διασωσάντων π. τ. Ἑ.; S.: ἃ καθ᾽ ἕκ. τῶν πρ. π. τ. Ἑ. εὐηργέτηκεν, quod rec. T., nisi quod pro ἃ ὃ scripsit, secutus Bb. in postscr. Ὧν πρ.

οὔτε ὁ και||ρὸς] ἁρμόττων τῶ(ι) μα|κρ]ολογεῖν, οὔτε
ῥάιδι|ον] ἕνα ὄντα τοϲαύ|τας] καὶ τηλικαύταϲ πρά|ξειϲ]
*ἐπελθεῖν καὶ μνη||μο]νεῦϲαι. ἐπὶ κεφαλαί|ου δ]ὲ οὐκ
5 ὀκνήϲω εἰπεῖν | περ]ὶ αὐτῆϲ· — ὥϲπερ | γὰρ] ὁ ἥλιοϲ
πᾶϲαν ⟦πᾶϲαν⟧ | τὴν οἰκουμ[ένη]ν ἐπέρ|χεται, — τὰ[ϲ III
μὲν] ὥραϲ δι|ακρίνων [εἰϲ τὸ π]ρέπον | καὶ καλῶ[ϲ
πάντα καθ]ιϲτάϲ, || τοῖϲ δὲ ϲ[ώφροϲι καὶ ἐπ]ι|εικέϲι τ[ῶν
ἀνθρώπ]ων | ἐπιμ[ελούμενοϲ κ]αὶ γε|ν[έϲεωϲ τῆϲ τροφῆ]ϲ
καὶ | καρπ]ῶν κ[αὶ τῶν ἄ]λλων || ἁπά]ντων τῶν [εἰ]ϲ
τὸν | β[ίο]ν χρηϲίμων· — οὕτωϲ | κα[ὶ] ἡ πόλιϲ ἡμῶν
διατε|λε[ῖ τοὺ]ς μὲν κακοὺ(ϲ) κολά|ζο[υϲα, τοῖς] δὲ δι-
καίο(ι)ϲ || β[οηθοῦϲα], *τὸ δὲ ἴϲον ἀν|τὶ τῆϲ πλεονε]ξίαϲ
ἅπαϲιν | φυλάττουϲα, τ]οῖϲ δὲ ἰδί|οιϲ κινδύνοιϲ κα]ὶ δα-
πά|ναι[ϲ κοινὴν ἄδει]αν τοῖϲ || Ἕλλη[ϲιν παραϲκευ]άζου-|
6 ϲα. — [ἀλλὰ περὶ μὲ]ν τῶν | κοινῶ[ν ἔργων τῆϲ πό-

(εὐεργέτηκεν) bene LL. — 28 τηλικαυτ.ϲ A³ pr., supra scripto α. — 29 απελθειν A³; ἐπελθεῖν Bb.; διελθεῖν S.; διεξελθεῖν ci. Cb. — 30 sq. κεφαλαί[ου] Bb.; κεφαλαί[ων] Cb. S. — δὲ] Bb., δ'] S. — ωκνηϲω A³. — 33 ολιοϲ cum η supr. v. A³.

Col. III. 3 [ἀεὶ κατὰ τὸ π]ρέπον Bb. (it. sine ἀεὶ LL.); καὶ εἰϲ τὸ πρέπον S.; κατὰ τρόπον Cb. — 4 καὶ καλο[ὺϲ καιροὺϲ καθι]ϲτάϲ Bb.; καὶ καλὸν πάντα καθ. S.; καὶ καλῶ[ϲ πάντα καθ. Cb. Ceterum vv. 3. 4 extr. ν et ϲ s. vers. A³. — 5 sq. π]ει|ϊκεϲιτ A³. Bue.: τοῖϲ δὲ ἀνθρώποιϲ τὴν ἐπεικεϲτάτην πᾶϲιν ἔχων ἐπιμέλειαν καὶ γενέϲεωϲ καὶ ζωῆϲ καὶ τροφῆϲ καὶ τῶν ἄλλων κτέ., in quibus αὔξηϲ pro ζωῆϲ mavult Fu. coll. Plat. Rep. 509 B. At Cb.: ἐπιμ[ελόμενοϲ κ]αὶ γ[ιγνόμενοϲ χορηγὸ]ϲ καὶ [τροφῆ]ϲ καὶ τῶν ἄλλων κτέ. Sr.: τοῖϲ δὲ ϲπουδαίοιϲ — (sicut ego) ἐπιμ[ελητὴϲ ἀ]εὶ γεν[όμενοϲ ἄριϲτο]ϲ (sed aor. ferri nequit) καὶ [τροφ]ῶν καὶ κτέ. (sicut ego). — 9 .... ονα Bb. K.; ον S., unde hic: καὶ [ἀφθ]ον[ίαν τῶν ἄλ]λων. — 10 πά]ντων Bb.; ἁπά]ντων rectius Cb. S. — 13 α extr. s. vers. A³. — 15 τοὺϲ δὲ δικαίουϲ προτιμῶϲα Bb., it. sed τιμῶϲα Cb. Bb¹, it. sed ῥ[υομένη ego antea; τοῖϲ δὲ δικαίοιϲ βοηθοῦϲα Pc. — τὸ δὲ ἴϲον — ἅπαϲιν] ita amicus quidam Babingtonis ap. illum. ποιδειϲοναν | A³. — 17 sqq. cf. Lycurg. § 104. — 19 τὴν ἐλευθερί]αν pro κοινὴν ἄδ. (quod exstat ap. Lycurgum) mavult Cb. — 20 παραϲκευ]άζουϲα Bb. — 21 περὶ μὲν οὖ]ν τ. Bb. ἐπεὶ δὲ περὶ τῶν K¹. ἕκαϲτον μὲν οὖν M. — 22 sqq. εωϲ (ϲ supra v.; ante ε est spatium vacuum capax III litt.) | ωϲπερ[π] .... καιαλι|φω A³ (an ϲαι pro και exstitit? pro αλι sunt qui legant αμ). v. 22 Bb.: κοινῶν

λ]εωϲ | ὥϲπερ [προεῖπον φρά]ϲαι *(παρ)αλεί|ψω, πε[ρὶ
δὲ Λεωϲθέν]ουϲ καὶ ‖ τῶν ἄ[λλων τοὺϲ λόγ]ουϲ ποι-|
ήϲομ[αι. — ἀπορ]ῶ δὲ πόθεν | ἄρξωμα[ι λέγων], ἢ τί-
νοϲ | *πρώτου μνηϲθῶ. — πότε|ρα περ[ὶ] τοῦ γένουϲ
αὐτῶν ‖ ἑκάϲτω(ν) διεξέλθω; ἀλλ᾽ εὔ|ηθεϲ εἶναι ὑπολαμ-
βάνω· | τὸ(ν) μὲν (γὰρ) ἄλλουϲ τινὰϲ ἀν|θρώπουϲ ἐγκω- 7
IV μιάζοντα, | οἳ πολλαχόθεν εἰϲ μίαν | πόλιν ⟦ϲυν⟧ ϲυν-
εληλυθότεϲ | οἰκοῦϲι γένοϲ ἴδιον ἕκαϲ|τοϲ ϲυνειϲενεγκά-
μενοϲ, ‖ *τοῦτον μὲν δεῖ κατ᾽ [ἄ]ν|δρα | γενεαλογεῖν —
ἕκαϲτον· | περὶ δὲ Ἀθηναίων ἀνδρῶν | τοὺ(ϲ) λόγου(ϲ)
ποιούμενον, οἷϲ | ἡ κοινὴ γένεϲιϲ α[ὐτόχ]θοϲιν ‖ οὖϲιν
ἀνυπέρβλητ[ον] τὴν | εὐγένειαν ἔχει, πε[ρ]ίεργον | ἡγοῦ-
μαι εἶναι ἰδία[ι τὰ] γένη | ἐγκωμιάζειν. — ἀλλὰ [πε]ρὶ 8
τῆϲ | παιδείαϲ αὐτῶν ἐπι[μνη]ϲθῶ, ‖ καὶ ὡϲ ἐν πολλῆι
ϲ[ωφρο|ϲύνηι παῖδεϲ ὄντ[εϲ ἐτρά|φηϲαν, καὶ ἐπαιδε[ύθη-
ϲαν, | *ἅπερ εἰώθαϲιν [παιδεύ|ειν; — ἀλλ᾽ οἶμαι π[άνταϲ ‖

ἔργων τῆϲ πόλεωϲ (πράξεων pro ἔργων F. Cp. Cb.[1]); S. T.: κοινῶν τῶν τῆϲ πόλεωϲ; Breitenbach: κ. τῆϲδε τῆϲ π.; Mh.: κ. καὶ τῆϲ π.; C.: κοινῶν τὸν λόγον ταχέωϲ. — 23 ὥϲπερ [ἐν βραχεῖ εἴρητ]αι †αλιφω Bb. ὥϲπερ [εἶπον φρά]ϲαι χαλεπόν K. ὥ. [χρὴ δηλῶ]ϲαι (δοκῶ vel simile aliquid) S. [Cp.] T., qui ἐλπίζω pro δοκῶ ponit (Ls. νομίζω). ὥ. [εἰκὸϲ φρά]ϲαι παραλείψω M. ὥ. [εἶπον ἐάϲω] καὶ .... Cp. ὥ. προείρηται καταλείψω C. Totum locum inde a v. 21 ita constituit K.[2]: [οὐκ ἔχων δὲ ὁμοῦ περὶ τούτων | εἰπεῖν καὶ περὶ παϲῶ]ν τῶν | κοινῶ[ν πράξεων τῆϲ πό-λ]εωϲ, ὥϲπερ [χρή, καὶ ὑμνῆ]ϲαι ἀμ|φω, περὶ Λεωϲθ. κτέ. — 23 sq. παραλείπω Bue. — 24 περὶ δὲ Λεωϲθένουϲ Bb. — 25 τῶν ἄλλων ἤδη τοὺϲ λόγουϲ Bb.; om. ἤδη S. — 26 ποιηϲόμενοϲ ἐνθά]δε S. Sh.; ποιήϲομαι. νῦ]ν δὲ Bb.; ποιήϲομαι. ἀπορ]ῶ δὲ Cb. Sp. JBL. In A^{3} (cf. Sch.) dimidia pars litterae ω servata est. — πόθεν] ν s. v. A^{3}. — 27 ἐπαινῶν Bb.; αὐτῶν K.; λέγειν Cb. Bb.[1]; λέγων S. C. — 28 πρώτου Cb. coll. Dem. 18, 129; Isocr. 15, 140: πρωτον A^{1}. — 30 ἑκάϲτων Pc.: ἑκάϲτου Bb. al. — 31 ιναι pr. A^{3}. — 32 τὸν μὲν γὰρ Sch. ap. Bb. S.; τὸ μὲν Cp. C.; cf. c. 4, 5. τινουϲ A^{3} pr.

Col. IV. 3 ϊδιον A^{3}. — 5 τουτων A^{3}; τοῦτον Cb. S. — δεῖ] δὴ C. Cp.; δεῖν Sh. (qui supra τὸ μὲν ἄλλουϲ et τούτων retinent). — αντρα A^{1} pr. — 8 ποιούμενοϲ corr. Cb. probante S. p. 56; ποιουμένου (et τοῦ λόγου cum A^{3}) Bs. Mh. (LL.), sed -νον non dubie A^{3} (teste Kn.). — 17 επεδ .... A^{3}; emend. Bb. (ἐπεδείξαντο C.). — 18 οπερ A^{3}. — εἰώθαϲι ν[έουϲ παιδεύ]ειν Bb. εἰώθαϲιν παι-

εἰδέναι ὅτι τούτο[υ ἕνεκα | τοὺς παῖδας παιδεύο[μεν,
ἵνα ἄνδρες ἀγαθοὶ γ[ένων|ται· τοὺς δὲ γεγενημ[ένους
ἐν τῶι πολέμωι ἄνδρ[ας || ὑπερβάλλοντας τῆι ἀ[ρετῆι,
πρόδηλόν ἐστιν ὅτι πα[ῖδες | ὄντες καλῶς ἐπαιδε[ύθη-
9 σαν. — ἁπλούστατον ο[ὖν ἡ|γοῦμαι εἶναι τὴν ἐν τ[ῶι
πολέμωι διεξελθεῖν ἀ|ρετήν, καὶ ὡς πολλῶν ἀ|γαθῶν
αἴτιοι γεγένη(ν)ται | τῆι πατρίδι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλ-|
λησιν. — ἄρξομαι δὲ πρῶτον ἀ|πὸ τοῦ στρατηγοῦ. καὶ
10 γὰρ δίκαι|ον. Λεωσθένης γὰρ ὁρῶν | τὴν Ἑλλάδα πᾶ-
[σ]αν τεταπει|νωμένην καὶ [. . . κατ]επτη|χυ]ῖαν, κατεφθαρ- V
μένην ὑπὸ | τῶν] *δωροδοκούντων παρὰ Φι|λίπ]που
καὶ Ἀλεξάνδρου κατὰ | τῶν] πατρίδων τῶν αὑτῶν, || καὶ
τ]ὴν μὲν πόλιν ἡμῶν | δεομέ]νην ἀνδρός, τὴν δ' *Ἑλ-
λά|δα πᾶ]σαν πόλεως, ἥτις προστῆν|αι δυ]νήσεται τῆς
ἡγεμονίας, | ἐπέ]δωκεν *ἑαυτὸν μὲν τῆι || πατρί]δι, τὴν
11 δὲ πόλιν τοῖς Ἕλλη|σ[ιν] εἰς τὴν ἐλευθερίαν· καὶ
ξε|νικὴν μὲν δύναμιν (συ)στησά|μενος, τῆς δὲ πολιτικῆς
ἡγε|μὼν καταστάς, τοὺς πρώτου|ς ἀντιταξαμένους τῆι
τῶν | Ἑλλήνων ἐλευθερίαι Βοι|ωτοὺς καὶ Μακεδόνας
καὶ | Εὐβοέας καὶ τοὺς ἄλλους συμ|μάχους αὐτῶν ἐνί-

δεύειν S. οἱ ἄλλοι ποιεῖν Lightf. ap. Bb. in postscr. (LL., qui om. οἱ). ἀπὸ νέων ποιεῖν C. οἱ ἄλλοι ἐπαινεῖν F. Cp. (ἄνδρες ἀσκεῖν T. K.[2], ἐλεύθεροι s. Ἀθηναῖοι μαθεῖν M.). — 19 [πάντας] Bb.; πάντας ὑμᾶς Cb.; π. μὲν LL. — 21 τούτου ἕν. δεῖ τ. π. παιδευθῆναι Bb.; τ. ἕν. τ. π. παιδεύομεν S. M. Bb.[1]; δεῖ — παιδεύε[σθαι F. — 22 γ[ένων]ται Bb.; γ[ίνων]ται S. — 23 γεγενη[μενους A[3]. — 24 ἄνδρ[ας C. K. Cp. Cb. — 28 ἁπλ. δ[ὲ Bb.; ἁ. δὴ K.; sed littera fuit potius O, unde ο[ὖν Cb. S. B[1]. — 33 πατριτι A[3]. — 38 τεταπ. καὶ [τὴν] εὐη|μερ]ίαν Bb.; sed ΕΠΤΗ diserte scriptum est. καὶ κατεπτηχυῖαν Classen ap. K. S. Bb.[1], egregie nisi quod spatio non sufficit; itaque καὶ δέει κατ. Sandys, κ. ἔτι κ. Cb.[1], κ. φόβῳ κ. Mh., κ. ἤδη κ. Schk., κ. σφόδρα κ. Pc. Conf. [Demad.] Exc. (ed. H. Haupt Herm. XIII; Dinarch. ed. Bl.) 12. Simplex ἐπτ. est ap. Isocr. 5, 58 (Cb.).

Col. V. 1 καὶ ἐφθ. Mh. — 2 δωροδονουντων A[3]. — 6 αλλα[δα A[3]. — 8 δυνήσεται Sch. Bb.[1]; βου]λήσεται? Pc. — 9 . . . δωκενμενεναυτον A[3]. ἀπέδωκεν ἑαυτὸν μὲν Bb.; ἐπέδωκεν μὲν ἑαυτὸν K.; ἐπέδ. ἑ. μὲν S. Cb. — 12 συστησάμενος Bb.; κτησάμ. K. — 13 πολειτικης corr. A[3] (ε s. v.). — 18 Εὐβοᾶς corr. Cb. pro-

κηϲε μα̣χόμενοϲ ἐν τῆι Βοιωτίαι. | ἐντεῦθεν δ' ἐλθὼν 12
εἰϲ Πύ̣λαϲ καὶ κατα⌉λα⌉λαβὼν τὰϲ | πα]ρ̣όδουϲ, δι' ὧν
καὶ πρότερον ἐ̣πὶ τ]οὺϲ Ἕλληναϲ οἱ βάρβαροι ἐ πο]ρεύ-
θηϲαν, τῆϲ μὲν ἐπὶ | τὴν] Ἑλλάδα πορείαϲ Ἀντί̣π]ατρον
ἐκώλυϲεν, αὐτὸν δὲ | κα]ταλαβὼν ἐν τοῖϲ τόποιϲ τού- |
τοι]ϲ καὶ μάχηι νικήϲαϲ, ἐπολι ό̣ρ]κει κατακλείϲαϲ εἰϲ Λα-
μίαν· | Θ]εтταλοὺϲ δὲ καὶ Φωκέαϲ καὶ | Αἰ]τωλοὺϲ καὶ 13
τοὺϲ ἄλλουϲ ἅπαν|ταϲ τοὺϲ ἐν τῶι τόπωι ϲυμμάχουϲ |
ἐποιήϲατο, καὶ ὧν Φίλιπποϲ ‖ καὶ Ἀλέξανδροϲ ἀκόντων
ἡγού μενοι ἐϲεμνύνοντο, τούτων Λε ωϲθένηϲ ἑκόντων τὴν
ἡγε̣μονίαν ἔλαβεν. ϲυνέβη δ' αὐτῶι | τῶν μὲν πρα-
VI γμάτων ὧν προε[ί λετο κρατῆϲαι, — | τῆϲ δὲ εἱ[μαρ]μέ-
νηϲ *οὐκ ἦν | περιγενέ[ϲθαι.] — δίκαιον δ' ἐϲ τὶν μὴ 14
μ[όνον] ὧν ἔπραξεν | Λεωϲθέν[ηϲ ζῶν] χάριν ἔχειν
αὐτῶι πρ̣[ώτωι, ἀ]λλὰ καὶ τῆϲ | ὕϲτερον [γενομέν]ηϲ
μάχηϲ | μετὰ τ[ὸν ἐκεῖνο]υ θάνατον, | καὶ τῶν [ἄλλων
ἀγ]αθῶν τῶν | ἐν τῆι ϲ[τρατείαι τ]αύτηι ϲυμ βάντων [τοῖϲ
Ἕλ]ληϲιν· ἐπὶ | γὰρ τοῖϲ ὑπὸ [Λε]ωϲθένουϲ | (τε)θεῖϲιν
θεμελίοιϲ οἰκοδο|μοῦϲιν οἱ νῦν τὰϲ ὕϲτερον | πράξειϲ. —
Καὶ μηδεὶϲ ὑπολά βη(ι) με τῶν ἄλλων πολιτῶν | μη]- 15
δένα λόγον ποιεῖϲθαι, | ἀλλὰ] Λεωϲθένη *μόν(ον) ἐγκω-|
μιάζ]ειν. ϲυμβαίνει γὰρ | τὸν Λε]ωϲθένουϲ ἔπαινον ‖ ἐπὶ

---

bante S. p. 58. — 20 μαχόμενοϲ A^3 corr., Cb., S.; μαχομενουϲ A^3 pr. — 23 εἰϲ]όδουϲ Bb.; παρόδουϲ Sp. probante S. l. c. P litterae vestigium agnoscit Sch.; Sandys ι potius fuisse putat (διόδουϲ). — 30 κατακλήϲαϲ West. — 33 ϲυμμάχουϲ] extr. litt. s. v. A^3. Huiusmodi scripturas posthac iam non enotabo. — 34 φιλιπποϲ — (sic) A^3. — 36 εϲεμνυοντο A^3 pr. — τουτωνλε — A^3. — 38 ϲυν.βη A^3 pr.; Є supra v. — 40 κρατηϲαι A^3 corr.: — ϲηϲ pr.

Col. VI. 1 τηϲδεϊ A^3. — ουγην A^3. — 4 Λεωϲθ. αὐτὸϲ Bb.; Λ. τότε Sh. ap. Bb.; Λ. ζῶν K.[2]; Λ. τὴν ego ed.[1] coll. Lys. 24, 27. — 5 π[ολλήν Bb.; πλείϲτην Classen ap. K. — 6 γενομένηϲ Bb.; γεγενημένηϲ S. — 7 τούτου Bb.; ἐκείνου M. probante Sch. — 8 τῶν πάντων M.; τῶν ἄλλων Bb.; τῶν πολλῶν Mh. — 17 λεωϲθενημενεγκω A^3. ἐν τῷ Λ. μὲν ἐγκ. Bb. φάϲκων Λ. μ' ἕν' ἐγκ. Sh. ἐν τῷ Λ. λίαν Z. διὰ τὸ Λ. μόνον Cb. ἀλλὰ Λ. μόνον S. K. καὶ Λ. μόνον Cp. — 18 ϲυμβ. — εἶναι 21 deleri vult M., def. Bue. — 20 ἔπ. τὸν ἐπὶ T., sed cf. Dem. 18, 271 al. —

ταῖ]ϲ μάχαιϲ ἐγκώμιον | καὶ τῶν ἄλ]λων πολιτῶν εἶναι· |
το[ῦ μὲν] *γὰρ* βουλεύεϲθαι | κα[λῶϲ ὁ ϲτρα]τηγὸϲ αἴτι-
οϲ, τοῦ | δὲ ν[ικᾶν μαχ]ομένουϲ οἱ κιν||δυν[εύειν ἐθ]έλον-
τεϲ τοῖϲ ϲώ|μαϲ[ιν· — ὥϲτ]ε ὅταν | ἐπαιν[ῶ τὴν γ]ε-
γονυῖαν νίκην, | ἅμα τ[ῆι Λε]ωϲθένουϲ ἡγεμονί|αι καὶ
16 [τὴν τ]ῶν ἄλλων ἀρετὴν || ἐγκω*μ*[ιάζ]ω. — τίϲ γὰρ οὐ|κ
ἂν δικ*α*[ίωϲ] ἐπαινοίη τῶν | πολιτῶ[ν το]*ὺ*ϲ ἐν τῶιδε
τῶι | πολέμω[ι τε]λευτήϲανταϲ, οἳ | τὰϲ *ἑα[υτῶ]*ν* ψυ-
χὰϲ ἔδωκαν || ὑπὲρ τῆ[ϲ τῶ]ν Ἑλλήνων ἐλευ|θερίαϲ,
[φα]νερωτάτην ἀπό|δειξιν *τ*[αύτ]*η*ν ἡγούμενοι εἶ|ναι τοῦ
[*βούλ*]εϲθαι τῆι Ἑλλάδι | τὴν] *ἐλε*[υθερ]ίαν | περιθεῖναι, VII
17 τὸ μαχόμ[ενοι | τελευτῆϲαι ὑπὲρ *αὐτῆ[ϲ. μέ|γα δ' αὐτοῖϲ
ϲυνεβάλετ[ο εἰ]*ς* | τὸ προθύμωϲ ὑπὲρ τῆϲ [πατρί||δοϲ
ἀγωνίϲαϲθαι τὸ ἐν τῆ[ι Βοιω|τίαι τὴν μάχην τὴν π[ρο-
τέραν | γενέϲθαι. ἑώρων γὰ[ρ τὴν πό|λιν τῶν Θηβαίων
οἰκτ[ρῶϲ ἠφα]*ν*ιϲ|μένην ἐξ ἀνθρώπων, [*τὴν* δὲ ἀ]κρό- ||
πολιν [[ἐξ]] αὐτῆϲ φρουρου[*μέ*νην] ὑ|πὸ τῶν Μακεδόνων,
τὰ *δὲ ϲώμα|τα τῶν ἐνοικούντων ἐξηνδρα|ποδιϲμένα,
τὴν δὲ χώραν ἄλ|λουϲ *διανενεμημένουϲ, ὥϲτε πρὸ
ὀ|φθαλμῶν δρώμενα αὐτοῖϲ τὰ δει|νὰ ἄοκνον π[αρ]εῖχε
18 τόλμα(ν) εἰϲ τὸ | κινδυνεύειν [πρ]οχείρωϲ. (—) ἀλλὰ |
μὴν τήν γε π[ερὶ Π]ύλαϲ καὶ Λαμί|αν μάχην γε*ν*[ομέν]ην

---

26 ὥϲτ]ε ὅταν Bb., idem v. 30 ἐγκωμιάζειν. ὥϲτ' ἐμ]ὲ — ἐγκωμιάζειν C. Cb. ὥϲτ]ε ὅταν — ἐγκωμιάζω S. K. Bb.[1]. In v. 26 litterae mirum in modum distractae sunt, et in fine longissima linea transversa addita. — 27 γ]εγονυϊαν A[3]. — 33 .. λευτηϲαντεϲ A[3] pr. — 34 ταϲενα ... A[3]. τὰϲ ἐν αὑτοῖϲ ψ. Maehly. — 38 primum ι et longitudine praecellit et crassis lineis duabus transfixum est.

Col. VII. 1 μαχόμενοι Bb.; μαχομένουϲ S. — 2 αυτοι ... A[3]; αὐτῆϲ Bb.; αὐτοῦ K. — 4 πατρίδοϲ Bb.; Ἑλλάδοϲ S. — 6 πρότερον Bb.; πρώτην Sch. Cb. Bb.[1], προτέραν S. — 7 αιωρων A[3] pr. Super Ε spiritus lenis signum est. — τὴν μὲν πόλιν Bb.; τὴν πόλιν S. Pro hoc est spatii ratio; nam in fine versus signum ⁊ exstabat. — 10 ἐξαυτῆϲ Bb.; εξ del. Cb. S. (cf. v. 9). ἔτι αὐτῆϲ M. — τατεϲω A[3]; em. Cb. S. — 14 διανενεμημένουϲ Cb.: διανεμομενουϲ A[3]. — 17 paragraphus per errorem sequenti demum versui supposita. — 18 πρὸϲ Πύλαϲ Bb.; περὶ Π. Cb. S. M. Bb.[1]

οὐχ ἧττον ‖ αὐτοῖϲ ἔνδο[ξον γεν]έϲθαι *ϲυμ|βέβηκεν ἧϲ
[ἐν Βοιω]τοῖϲ ἠγωνίϲαν|το, οὐ μόνον [τῶι μαχο]μένουϲ
νικᾶν | Ἀντίπατρον [καὶ τοὺϲ ϲ]υμμάχουϲ, | ἀλλὰ καὶ
τῶι τόπω[ι, τῶι ἐ]νταυθοῖ γε¦γενῆϲθαι τὴν μ[άχην. ἀφ]ι-
κνού|μενοι γὰρ οἱ Ἕλλη[νεϲ ἅπα]ντεϲ | δὶϲ τοῦ ἐνιαυτοῦ
εἰϲ [τὴν Πυλ]αίαν, | θεωροὶ γενήϲοντ[αι | τῶν ἔργων τῶν
π[επρα]γμένων ‖ αὐτοῖϲ· ἅμα γὰρ εἰϲ τ[ὸν τό]πον *ἀ- |
θροιϲθήϲονται καὶ τ[ῆϲ τού]των ἀ|ρετῆϲ μνηϲθήϲοντ[αι.
— ο]ὐ¦δέν*εϲ γὰρ πώποτε τῶν γεγονότων | οὔτε περὶ 19
καλλιόνων οὔτε πρὸϲ ἰϲ¦χυροτέρουϲ οὔτε μετ' ἐλαττό-
νων | ἠγωνίϲαντο, τὴν ἀρετὴν ἰϲχὺν | καὶ τὴν ἀνδρείαν
πλῆθοϲ, ἀλλ' οὐ | τὸν πολὺν ἀριθμὸν τῶν ϲωμάτων |
εἶναι κρίνοντεϲ. καὶ τὴν μὲν ἐ‖λευθερίαν εἰϲ τὸ κοινὸν
πᾶϲιν | κατέθεϲαν, τὴν δ' εὐδοξίαν (τὴν) ἀπὸ | τῶν
πράξεων ἴδιον ϲτέφανον | τῆι πατρίδ[ι περι]έθηκαν. (—)
VIII Ἄξιον | τοίνυν ϲυλλογίϲαϲθαι καὶ τί ἂν | ϲυμβῆναι νο- 20
μίζο⟦ι⟧μεν μὴ κα¦τὰ τρόπον τούτων ἀγωνι⟦α⟧ϲα¦μένων.
—ἆρ' οὐκ ἂν ἑνὸϲ μὲν δεϲ‖πότου τὴν οἰκουμένην ὑπή-
κο|ον ἅπαϲαν εἶναι, νόμωι δὲ τῶι | *τούτου τρόπωι ἐξ
ἀνάγκηϲ χρῆϲ|θαι τὴν Ἑλλάδα; ϲυνελόντα | δ' εἰπεῖν τὴν
Μακεδόνων ὑ‖περηφανίαν καὶ μὴ τὴν τοῦ | δικαίου δύ-
ναμιν ἰϲχύειν | παρ' ἑκάϲτοιϲ, ὥϲτε *μήτε | γυνα(ι)κῶν

---

20 ϲυνβέβηκει A³; em. Bb. — 24 τῶν τόπων S. — 25 sq. Cf. Harpocr. s. v. Πύλαι· ὅτι δὲ δὶϲ (Sch.: codd. τιϲ) ἐγίγνετο ϲύνοδοϲ τῶν Ἀμφικτυόνων εἰϲ Πύλαϲ, Ὑπ. τε ἐν ἐπιτ. καὶ Θεόπομποϲ ἐν τῇ λ' εἰρήκαϲιν. — 28 θεωροιγενηϲοντ[αικαι] τηϲτου A³, cum scribentis oculi aberrassent ad v. 31 αθροιϲθηϲονταικαιτηϲτου. — 30 π[ον pro τον fuerit. deinde το]πονaρ ut vid. A³ (pr. τοπονaν). — 32 . . . .υ— A³. — 33 .υ|δενοϲ A³. — 34 καλλειονων A³. — 34 προϲϊϲ| A³, ut ϊϲχυν 36. — 35 οὔτε del. Cb. probante S. p. 58; contra dicit K.²; οὐδὲ ci. Schk. — 39 εἶναι del. M. κρεινοντεϲ A³. — 41 ευτοξιαν A³ pr. — addidi τὴν. — 42 ϊδιον A³. — 43 ἀνέθηκαν Bb. T., περιέθηκαν S. Cb. Bḅ.¹ — Interpunctio hic quoque proximo demum versui supposita.

Col. VIII. 1 c. τί ἂν καὶ K., καὶ ϲυλλ. τί Mh. — νομίζομεν K. Cb. S. — 6 νομωι A³, non νομω, quod in ectypo est. — 7 τουτωι A¹. — 8 ϲυνελόντι Bb.; ϲυνελόντα A³ S., qui cf. Herod. 3, 82. — 11 δυναμειν̓ιϲχυειν A³. — 12 μετε A³.

μήτε παρθένων | *μήτε παίδων ***ὕβρ(ε)ις ἀνεκ|λεί-
21 πτους ἑκάστοις καθεστά|ναι. φανερὸν δ᾽ ἐξ ⟦τ⟧ῶν *ἠναγ-
καζόμε⟦c⟧θα καὶ νῦν ἤ[δη·] θυcί|ας μὲν ἀνθρώποις γ[ι-
γνο]μέ|νας ἐφορᾶν, ἀγάλμ[ατα δὲ] καὶ ‖ βωμοὺς καὶ
ναοὺς τοῖ[ς μὲν] θεοῖς | ἀμελῶς, τοῖς δὲ ἀνθρώ[ποις]
ἐπι|μελῶς συντελούμενα, καὶ [τ]οὺς | (τού)των *οἰκέτας
22 ὥσπερ ἥρωας τι|μᾶν ἡμᾶς ἀναγκαζομένους. ‖ ὅπου δὲ τὰ
πρὸς θεοὺς ὅσια διὰ | τὴν Μακεδόνων τόλμαν ἀν|ή(ι)-
ρηται, τί τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους (δίκαια) | χρὴ νομίζειν;
ἆρ᾽ οὐκ ἂν παν|τελῶς καταλελύσθαι; ὥστε ‖ ὅσω(ι) δει-
νότερα τὰ προ(ς)δοκώ|μεν᾽ ἂν γενέσθαι κρίνο⟦ι⟧μεν, |
τοσούτω(ι) μειζόνων ἐπαίνων | τοὺς τετελευτηκότας
23 ἀξίους | χρὴ νομίζειν. ο(ὐ)δεμία γὰρ ‖ στρατεία τὴν (τῶν)
στρατευομένων ἀρε|τὴν ἐνεφάνισεν μᾶλλον τῆς νῦν |
γεγενημένης, ἐν ἧι *γε παρατάτ|τεσθαι μὲν ὁσημέραι
ἀναγκαῖ|ον ἦ(ν), πλείους δὲ μάχας ἠγωνίσ|θαι διὰ μιᾶς
στρατ[είας] ἢ τοὺς | ἄλλους πάντας ⟦πληγὰς⟧ *συμ|βαίνει IX
ἐν τῶι παρε⟦παρ⟧ληλυ|θότι χρόνωι, χειμώνων δ᾽ ὑ|π]ερ-
βολὰς καὶ τῶν καθ᾽ἡμέ‖ρα]ν ἀναγκαίων ἐνδείας τοσ|αύ]-

14 μηδε A[3]; μήτε F. — ἂν ἐκλείπτους S.; ἐκλείπτους ἂν Cp., quae propter intolerabilem circuitum eloquendi non sufficere videntur. Cb.: μήτε γυν. μ. π. μηδε(μίαν φειδὼ γίγνεσθαι, ἀλλὰ καὶ τούτων καὶ) παίδ. ὕβρ. ἀνεκλ. κτέ. K. (et ego in ed.[1]) ante αν. addit ἀνιέναι ποτέ, ἀλλ᾽; Schnitzer ci.: μηδὲ παίδων αἰδῶ μηδεμίαν ἐπέχειν (s. εἶναι), ἀλλ᾽ ὕβρ. ἀν. κ.; ἀπροσδοκήτους pro ἀνεκλ. M. Ipse nunc ante ὕβρ. (non post id voc. ut in ed. II) omissionem factam statuo (cum LL.). — 16 ἐξ ὧν Bb., ἐξ αὐτῶν ἃ K. — αναγ A[3], ἠναγκ. T. — 17 ἔ[χειν Bb., ἔ[στι Cb., ἔ[τι K. Sp., ἐᾶν Cf.; at ἤ[δη S., quod certum puto, quamvis Ε litteram tueatur Sch. (ἔργῳ Sr.). — 18 γε . . . με|νας A[3]; γεγενημένας Bb.; γινομένας (γε[ινομ.) S.; γιγνομένας Cb. — 20 „Hyp. schrieb νεώς“ S. — 22 sq. rest. S. Cb. — 23 οικητας A[3]. — 24 ἡμᾶς ἀναγκ. del. M. Cp. — 25 πρὸς τοὺς θεοὺς Cb. — δίκαια post ἀνθρώπους add. F. — 28 οὐ κἂν K. — 31 κρίνομεν K. Cb., probante S. p. 59. — 35 τῶν iam Bb. add. ci. — 37 τε A[3]; em. Bb. — 39 ἀγωνίζεσθαι K.[2] (et ὑπομεμένηκεν ἕκαστος ὥστε IX, 7).

Col. IX. 1 sq. πληγασλαμβανειν A[3], quae delet Cb., πληγας dittographiam antecedentis παντας putans. Ego in verbis foedissime corruptis id quod ad sententiam desideratur (συμβαίνει) latere iudico; praeterea addiderim παντὶ post ἐν. Mh., cum pro-

τας καὶ τηλικαύτας οὕτως | ἐγ]κρατῶς *ὑπομεμ(ε)νη-
κέναι, | ὥς]τε καὶ τῶι λόγωι χαλεπὸν | εἶν]αι φράσαι. ·
τὸν δὴ τοιαύτας ‖ *κ]αρτερίας — ἀόκνως ὑπομεῖναι | 24
τού(ς) πολίτας προτρεψάμενον | Λεωσθένη, — καὶ τοὺς
τῶι τοιούτωι | στρατηγῶι προθύμως συναγωνισ'τὰς σφᾶς
αὐτοὺς παρασχόντας, — ‖ ἆρ' οὐ ⌜οὐ⌝ διὰ τὴν τῆς ἀρε-
τῆς ἀπόδειξιν | εὐτυχεῖς μᾶλλον, ἢ διὰ τὴν τοῦ ζῆν |
ἀπόλειψιν ἀτυχεῖς νομιστέον; | οἵ τινες θνητοῦ σώματος
ἀθά[νατον δόξαν ἐκτήσαντο, καὶ διὰ τὴ[ν ‖ ἰδίαν ἀρετὴν
τὴν κοινὴν ἐλ[ευθερίαν τοῖς Ἕλλησιν ἐβεβαίωσαν. : φέρει 25
γὰρ πᾶσαν εὐδαιμονίαν *** | ἄνευ τῆς *αὐτονομίας. — ο(ὐ)
γὰρ ἀνδρὸς | ἀπειλήν, ἀλλὰ νόμου φωνὴν κυριεύειν δεῖ
τῶν' εὐδαιμόνων, οὐδ' αἰ|τίαν φοβερὰν εἶναι τοῖς ἐλευ-
θέροις, | ἀλλ' ἔλεγχον, οὐδ' ἐπὶ τοῖς κολακεύ|ουσιν τοὺς
δυνάστας καὶ διαβάλλουσιν τού(ς) πολίτας τὸ τῶν πολι-
τῶν ἀσφαλές, ἀλλ' ἐπὶ τῆι τῶν νόμων πίστει | γενέσθαι.
ὑπὲρ ὧν ἁπάντων οὗτοι πό,νους πόνων διαδόχους ποι- 26
ούμενοι, | καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν κινδύνοις τού(ς) εἰς ' τὸν
ἅπαντα χρόνον φόβους τῶν πολιτῶν ‖ καὶ τῶν Ἑλλήνων

---

baret συμβαίνει meum, πληγὰς in πολίτας mutandum censuit (estne et delendum πληγάς et πάντες in πολίτας commutandum?); def. traditam lectionem H. (comp. Polyb. I, 15, 2; II, 32, 3). — 7 υπερμεμνηκεναι A³; em. Bb. — 10 κρ]ατεριας A³ habuit. — interpungendum fuit non hic sed post φράσαι. — 11 πολειτας A³. — 12 Λεωσθένη del. K.³ — τοιουτω falso ectypum. — 14 huic versui paragraphus supposita; interpunctum ut videtur post σφας. αυτους spiritu leni instructum. — 18 (ἀντὶ) θν. σ. C. F.; ἀντεκτήσαντο v. 19 Mh. — 20 ϊδιαν A³. cf. [Lys.] epit. § 44. — 22 sq. locus graviter corruptus vel mutilatus. φέρε γάρ, τί πᾶσαν εὐδαιμονίαν (23 sicut S.) W.; φέρε γάρ, τίς πᾶσα εὐδαιμονία (23 sicut S.) Schk.; item sed ποία pro τίς πᾶσα Gebauer Lys. p. 228; ἔρρει γὰρ πᾶσα εὐδ. Pc. (23 ut S.). — 23 ανευτησαυτονομειναs A³. ἄνευ τῆς αὐτοῦ ὁ μείνας Bb. ἄνευ τῆς αὐτονομίας S. ἀρετῆς αὐτονομία K. ἐν αὐτῇ s. ἐφ' αὐτῆς αὐτονομία M. τί ἄνευ τῆς αὐτονομίας V. οὐδὲν ante πᾶσαν addunt F. [Cp.] — Quae sequitur sententia laudatur a Stob. Flor. LXXIV, 35: Τοῦ αὐτοῦ (h. e. Ὑπ.). [φοβητέον] (v. frg. 206) οὐκ ἀνδρὸς ἀπειλήν, ἀλλὰ νόμου φωνήν; addunt MA quasi novam eclogam Κυριεύειν δεῖ τῶν ἐλευθέρων. — 26 de σ littera in fine vs. v. ad XI, 29. — 29 πολειτας A³. — πολιτῶν] πολλῶν Cb.

παραιρούμενοι, τὸ | ζῆν ἀνήλωcαν εἰc τὸ τοὺc ἄλλουc |
27 καλῶc ζῆν. διὰ [[του]] τούτουc πατέρεc | ἔνδοξοι, μητέρεc
περίβλεπ(τ)οι τοῖς | πολίταιc γεγόναcι· ἀδελφαὶ γάμων
τῶν προcηκόντων ἐννόμωc τετυ|χήκαcι καὶ τεύξονται·
παῖδεc ἐ[φό|διον εἰc τὴν πρὸc τὸν δῆμον ε[ὔνοι|αν τὴν
τῶν οὐκ ἀπολωλότω[ν | ἀρετήν, οὐ γὰρ θεμιτὸν | τού- X
του τοῦ ὀνόματοc τυ|χεῖν τοὺc οὕτωc ὑπὲρ | καλῶν
τὸ(ν) βίον ἐκλιπόν||ταc, ἀλλ[ὰ] τῶν τὸ ζῆν | (ε)ἰc αἰ-
28 ώ[νι]ον τάξιν με|τηλλα[χό]των ἕξουcιν. | εἰ γὰρ [ὁ τοῖ]ς
ἄλλοι[c] ὢν | *ἀνιαρ[ότ]ατοc θάνατοc || τούτοιc ἀρχηγὸc
μεγά|λων ἀγαθῶν γέγον|ε, πῶc τούτουc ο[ὐ]κ εὐ|τυχεῖc
κρίνειν δίκαιον, | ἢ πῶc ἐκλελοιπέναι || τὸν βίον, ἀλλ᾽
οὐκ ἐξ ἀρχῆc γεγονέναι καλλίω | γένεcιν τῆc πρώτηc
ὑ|παρξάcηc; — τότε μὲν | γὰρ παῖδεc ὄντεc ἄφρο||νεc
29 ἦcαν, νῦν δ᾽ ἄνδρεc | ἀγαθοὶ γεγόναcιν. καὶ | τ]ότε μὲν
(ἐν) *πολλῶι χρό|νωι καὶ διὰ πολλῶν | κινδύνων τὴν
ἀρετὴν || ἀπεδείξαν(το)· — νῦν δ᾽ ἀπὸ | ταύτηc ἄ(ρ)ξα-

---

37 διὰ τούτουc Bb.; διά τοι τούτουc Cb. — 42 εφο|τιον A^3 pr. — πρὸc τοῦ δήμου C. V. — εὐμένειαν Bb. εὔνοιαν Cb. C. Bb.^{1} Sch. εὐδοξίαν S. — 43 απωλωλοτω[ν A^3.

Col. X. 6 ϊcαιω . . ωνταξιν A^3, sed alterius ω ductu postremo transfixo, quod primus observavit Sandys. εἰc αἰωνίων Sh., εἰc αἰώνιον S. K., εἰc δαιμόνων F., εἰc ἀθανάτων C., καὶ ἡρώων Sp., εἰc ἀμείνω Cb. (ego ed.^{1}). Ad τάξιν cf. [Dem.] Epit. 9. — 8 ὁ τοῖc ἄλλοιc ὢν Cb. (Cp., S., ego ed.^{1}; in ed.^{2} pro ἄλλ. ὢν ἄλλοι(c κα)κῶν scripsi). — 9 ανειη (Bb.) vel ανειρ A^3. Ανειρ[οτατοc fuerit; ἀνιαρότατοc Bb.^{1} F. Ἀλγεινότατοc Cb. (ego ed.^{1}), ἀνέπευκτοc S., ἀνήκ[εc]τοc Cp., ὁ ἄλλοιc ὢν ἀνύλαcτοc (hoc cum Cf.) K^2. Longe aliter C. M. — 12 πῶc cum circumflexo ut videtur A^3. — οὐκ] υ utrum exciderit an omissum fuerit sicut saepe, incertus sum. — 16 καλλειω A^3. — 22 πολλων A^3; ἐν add. Bb. — 25 ἀπεδείξαντο Cb.; K. κτᾶcθαι εἵμαρτο ἦν post ἀρετὴν inserit. — 26 ταυτηcαξαθην A^3 pr., ταυτηcαξαθαι corr. (ita recte Bb.). ἄρξαcθαι vel ἀξιωθῆναι Bb.: ἀγάμεθα ut sensui satis fiat S.; ἐξαυτῆc K., postea αὐτόθεν idem; δέδοται Bs.; ἀξιοῦμεν C. V.; ἐξῆν Ἀθηναίοιc Cp. — Cum verbum finitum requiratur, Bb. γέγονε. ναί legere voluit, vel etiam simpliciter γέγονεν; postea tamen verbum illud in αξαθαι, damnatis prioribus coniecturis, quaesivit. Ἄρξαcθαι γν. π. — γέγονεν εἶναι W.; ἀπὸ τ. ὑπάρχει εὐθὺc γν. — — γεγονέναι

(c)θαι *** γνωρί|μουc πᾶcι καὶ μνημο|[νο]νευτοὺc διὰ
ἀνδραγαθί|αν γεγονέναι. — τίc (γὰρ) κα(ι)ρὸc ἐν ‖ ὧι 30
τῆc τούτων ἀρετῆc οὐ | μνημονεύcομεν; τίc τό|ποc ἐν ὧι
Ζήλου καὶ τῶν | ἐντιμοτάτων ἐπαίνων | τυγχάνονταc οὐκ
ὀψόμεθα; — πότερον οὐκ ἐν τοῖc τῆ[ς | πόλεωc ἀγα-
θοῖc; ἀλλὰ τ[ὰ | διὰ τούτουc γεγονότα τίνας | ἄλλουc
ἐπαινεῖσθαι | καὶ μνήμ[ν]ηc τυγχάνειν ποιήcει; ἀλλ' οὐκ
ἐν ταῖc ἰδίαιc | εὐπραξίαιc; — ἀλλ' ἐν τῆ(ι) τούτων |
ἀρετῆι βεβαίωc αὐτῶν ἀπο|λαύcομεν. παρὰ ποία(ι) δὲ 31
XI τῶν | ἡλικιῶν οὐ μακαριcτοὶ | γενήcο[νται; πότερον οὐ
παρὰ τοῖc γ[εραιτέροιc, οἳ ἄ|φοβον ἄ[ξειν τὸν λοιπὸν
βίον κα[ὶ ἐν τῶι ἀcφαλεῖ ‖ γεγενῆσ[θαι ἡγήcονται | διὰ
τούτ[ουc; ἀλλ' οὐ παρὰ τοῖc | ἡλικιώτ[αιc; . . . .|
τελευτὴ φ. . . . .| καλῶc ω. . . . .|
παραπο. . . . .| αι γέγον[εν; ἀλλ' οὐ παρὰ 32
τοῖc | νεωτέρο[ιc καὶ παιcίν; ἔπει|τα οὗ τὸν [θάνατον
Ζηλώcου|cιν αὐτ[ῶν, καὶ αὐτοὶ cπου|δάcουcιν [μιμεῖcθαι

Cb.[1]; ἀ. τ. ἐξανθεῖ τὸ γν. — — γεγονέναι Schn. — 29 ανδραγαθι·c· αν A[3]; sed recte Sch. hoc C ad antecedentis columnae vs. 26 ελευθεροι[c trahit. — γὰρ inser. Cb. S. — 33 ἐντειμοτατων A[3]. — 35 interp. per errorem post πότερον. — 37 τινουc ut vid. A[3] pr., cf. 3, 32. — 38 ἐπαινέcεων T. — 40 ϊδιαιc A[3]. — 41 ἀλλὰ τῇ del. ἐν Cb.[1]. — 43 ἀπολαυcόμεθα requirit S., scripsit T. ἀπολαύομεν V.

Col. XI. Universae sententiae satis perspicuae; singula non satis certe restitui possunt. V. 1 sq. πρῶτον μὲν παρὰ τοῖc γ[έρουcιν· οὗτοι γὰρ ἄ]φοβον ἄ[ξουcι τὸν λοιπὸν] βίον κα[τὰ τὴν ἀρτίωc] γεγενη[μένην ἀcφάλειαν] διὰ τούτ[ουc· ἔπειτα παρὰ τοῖc] ἡλικιώταιc Bb. — S.: γενηc. οὗτοι; ἢ π. τ. γεραιτέροιc; ἀλλ' ἄ. ἄ. τ. λ. β. καὶ ἐλάττων τοῦ γήρωc γεγένηται ἡ δυcχέρεια διὰ τούτουc αὐτοῖc. ἢ π. τ. ἡ.; — F.: γεν. οὗτοι; ἆρ' οὐ π. τ. π[ρεcβυτέροιc; ἀ. ἄ. ἄ. τ. λ. β., καὶ . . . . . διὰ τούτουc. ἢ οὐ π. τ. ἡλ.; ἀλλὰ . . . . . — Cb.[1]: ἄφ. διάξουcι τ. λ. β. κακῶν ἀπαθεῖc γεγενημένοι διὰ τούτουc. — 7 sqq. K.[2]: ἡλ., οἷc οὗτοι τελευτήcαντεc οὕτω καλῶc cυνεβάλοντο εἰc τὸ παρὰ πολὺ κουφιcθῆν|αί γε τὸν ἀγῶνα. Sr.: οἷc ἡ τούτων] τελευτὴ [ἀφορμὴ μεγίcτη τοῦ] καλῶc ὠ[φελεῖν τὴν πατρίδα καὶ] παραπ[ληcίωc τῇ ἀρετῇ διενέγκ|αι (hoc quidem certo falsum) γέγονεν; — 11 αιγογον A[3] pr. — ἢ παρὰ τοῖc] νεωτέροιc S. ἢ οὐ π. τ. ν.; ἀλλὰ F. ἢ π. τ. ν. δόξουcιν; εἶ|τα οὐ τὸν θυμὸν θαυμάcουcιν αὐτῶν K.[2] — 14 αὐτοὶ μιμεῖcθαι cπουδάcουcιν Bb. καὶ cφόδρα cπ. μιμ. παρά-

ὡς πα|ράδειγμ[α τὸν τούτων βίον, ἀνθ᾽ | οὗ τὴν ἀ[ρε-
τὴν καταλελοί|πασι; οὐκ[οῦν ἄξιον εὐδαιμονί|ζειν αὐ[τοὺς
33 ἐπὶ τοσαύτηι τι¦μῆ(ι); τίνε[ς δὲ ποιηταὶ καὶ φιλόσο|φοι
λό[γων καὶ ᾠδῶν εἰς τοὺς | Ἕλλην[ας ἀπορήσουσι περὶ
τῶ[ν π]επραγμένων αὐτοῖς; | παρὰ τίς[ι δ᾽ οὐ μᾶλλον
αὕτη τῆς ‖ Φρυγῶν κ[ρατησάσης στρα|τείας ἐγ[κωμιασ-
θήσεται; — ποῦ | δὲ τῆς Ἑλ[λάδος.......... | τατοις
ε............. | ἅπασιν — κ[αὶ λόγοις καὶ ᾠι¦δαῖς
34 ἐπα[ιν.....δι᾽ ἀμφό|τερα γὰρ ε............ | περὶ
Λεωσ[θένους...... | καὶ τῶν τ[ελευτησάντων | ἐν τῶι
πολ[έμωι. εἰ μὲν γὰρ ‖ ἡδονῆς ἕν[εκεν μνημονεύ|ουσιν
τὰς τ[οιαύτας καρ¦τερίας, τί γέ[νοιτ᾽ ἂν τοῖς Ἕλ|λησιν
ἥδι[ον, ἢ ἔπαινος τῶν | τὴν ἐλευθερί[αν παρασκευα¦σάν-
των ἀ[πὸ τῶν Μακεδό¦νων; εἰ δὲ [ὠφελείας ἕνε|κεν ἡ

δειγμα γενόμενον K.[2] — 17 οὐ τὴν ἀρετὴν καταλελοίπασι; οὐκ ἄξιον ἐγκωμιάζειν αὐτούς; Bb. οὐ τ. ἀ. σωτήριον πᾶσι; οὐκ ἐγκ. ἀεὶ χρὴ ὧν οὐ δέδοικα μή τινες συγγραφεῖς σοφοὶ λόγων ἄλλους τῶν Ἑλλήνων προκρίνωσι K.[2] ad v. 16 sq. cf. epilogum § 42. — 20 μητινε addito supra Η altero *Η* A[1], unde τιμῆ(ι); ἢ ed.[2]. — 24 παρα(π)ε Bb.; παρα(π)ο Cp.; παρα.σ S. — 25 Φρυγῶν καὶ τῆς ἐπὶ Τροίαν στρατείας S. — 27 δετησες Sch. — 29 απασιν· κ A[3]. ἅπασιν κ.....ᾠ]δαῖς ἐπᾴ[δοντες Bb. ἐν ἅπ. καὶ λόγοις καὶ ᾠδαῖς ἐπαινεῖν Cb. F., qui χρὴ post λόγοις inseruit. Sr.: οὐκ εὐπρεπεσ]τάτοις ἐ[παίνοις εἰς ἀεὶ παρὰ] ἅπασιν κ. λ. κ. ᾠ. ἐπα[ινεθήσονται; — 30 σεμνό]τερα γὰρ ἔ[ξεστιν ἡμῖν] περὶ Λεωσ[θένους εἰπεῖν Bb. ἀγαστότερα γ. ἔνεστι πολλῷ π. Λ. λέγειν S. ἐπ᾽ ἀμφότερα γ. ἐξέσται ὑμνεῖν π. Λ. | Cb. δημοτικώτερα γ. ἔστι τοῖς ποιηταῖς π. Λ. ᾄδειν F. ἀμφ. γ. ἐξέσται ἐντεῦθεν π. Λ. εἰπεῖν Bb.[1] — 33 καὶ τῶν τ[ετελευτηκότων] ἐν τῷ πολ[έμῳ τῷδε. Bb. Bb.[1] — τελευτησάντων — πολέμῳ. S. Cb. — τετελ. — πολέμῳ. F. — 34 εἰ γὰρ] ἡδονῆς ἕν[εκεν ἐπακού]ουσιν τὰς τ[οιαύτας καρ]τερίας Bb. εἴτε γὰρ τῆς ἡ. ἕ. ἐγκωμιάζουσι τ. τούτων κ. S. εἰ μὲν γ. ἡ. ἕ. ἐγκωμιάσουσιν τ. τηλικαύτας κ. Cb. Bb.[1] (ἐγκωμιάζ.) F., qui tamen ὑμνεῖν ἐθέλουσιν. — 37 τ(ότ)ε [πραχθείσας τοῖς Ἕλ]λησιν, ἡ δὲ [γίνεται ἐκ τῶν] τὴν ἐλευθερί[αν διασω]σάντων ἀ[πὸ τῶν Μακεδό]νων Bb. τί γένοιτ᾽ ἂν τοῖς Ἕ. ἥδει[ον S. Cb. Bb.[1] F. (etenim σινη·δε A[3]); deinde ἢ τούτων τ. τ. ἐ. πᾶσι (om. F.) βεβαιωσάντων ἀκούειν ὑμνουμένων S. F.; ἢ ἔπαινος τ. τ. ἐ. παρασκευασάντων ἀ. τ. Μακ. Cb. Bb.[1], qui tamen διασ. retinet. pro παρασκ. Mh. ἀποκαταστησάντων. — 41 εἰ δὲ [ὠφελίας ἕνε]κεν, ἡ τοια[ύτη ἐκ τῶν Τρωικῶν Bb. ὠφε-

XII τοια[ύτη μνήμη | γί(γ)νεται, τίς ἂν λόγος | ὠφελήσειεν
μᾶλλον | τὰς τῶν ἀκου[[ς]]όντων | ψυχὰς τοῦ τὴν ἀρετὴν |
ἐγκωμιά*ζοντος καὶ τοὺς | ἀγαθοὺς ἄνδρας; ἀλλὰ μὴν | 35
ὅτι παρ᾽ ἡμῖν καὶ τοῖς λο(ι)*ποῖς πᾶσιν εὐδοκιμεῖν |
αὐτοὺς ἀναγκαῖον, — ἐκ τούτων *φανερόν ἐστιν· —
ἐν | Ἅιδου δὲ λογίσασθαι ἄξιον, τίνες οἱ τὸν ἡγεμόνα
δεξιωσόμενοι τὸν τού|των. ἆρ᾽ οὐκ ἂν *οἰόμεθα
(φ)ο(ι)τᾶν Λεωσθένη δεξιου|μένους καὶ θαυμάζοντας |
τῶν [[δὲ]] *ἡμιθέων *κα|λουμένων τοὺς ἐπὶ [[στρα]]- |
Τ(ρ)*οίαν στρα(τεύ)σαντ[α]ς, ὧν ‖ οὗτος ἀδελφὰς π[ρ]ά-
ξεις | ἐνστησάμενος τοσοῦτον | δ]ιήνεγκε, ὥστε οἱ μὲν |
μετὰ πάσης τῆς Ἑλλάδος | μ]ίαν πόλιν εἷλον, ὁ δὲ
μ]ετὰ τῆς ἑαυτοῦ πα|τρίδος μόνης πᾶσαν | τ]ὴν τῆς Εὐ-
ρώπης καὶ | τ]ῆς Ἀσίας ἄρχουσαν δύ|ν]αμιν ἐταπείνωσεν.
κ]ἀκεῖνοι μὲν ἕνεκα | μ]ιᾶς γυναικὸς ὑβρισθεί[σ]ης ἤμυ- 36
ναν, ὁ δὲ πα|σ]ῶν τῶν Ἑλληνίδων | τ]ὰς ἐπιφερομένας
ὕ]βρεις ἐκώλυσεν, με[τά] *γ᾽ ὧν *συνθάπτομεν | νῦν *αὐ-

λείας Cb. F.; deinde S.: ἡ τοιαύτη σπουδή; ἡ τοιάδε ἀνάμνησις Cb. Bb.^{1}; ἡ τοιαύτη μελέτη αὐτοῖς F., ἡ. τ. μνήμη dubitanter Cb.^{1}

Col. XII. 1 γεινεται A^{3}. — 3 ἀκουόντων S. Cb. K. V. — 5 ἐγκωμιάζ. S. Cb. K.; εγκωμιασοντος A^{3}. — 7 ημειν A^{3}. — λοιποῖς Bb., λο|γοις A^{3}. — 10 φενερον A^{3}. — 14 ωομεθα A^{3}; οἰόμεθα Sh., οἰοίμεθα (φοιτ.) LL. In oratione recta sit οὐ φοιτῷεν ἄν eo sensu optativi, quo coniectura indicatur. — 15 ὁρᾶν Sh. Bb.; φοιτᾶν Cb. — 17 A^{3}: τωνδεηγορμενωνκα (non recte Bb. και) | λ (pars eius litt. superest; non recte Bb. τ)ουμενουςτουσεπιστρα(α s. v.)'τειανστρασαντ.σων | . Postrema Bb. expedivit, τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντας restituens (solus T. τὴν στρατείαν ante στρ. addit); καλουμένους exstare Cb. vidit, qui audacter, sed optima sententia, restituit τῶν ἡμιθέων καλουμένων (cf. Isocr. 4, 84). Nempe μενων istud ex sequenti vocabulo καλουμένων ortum esse, et fortasse etiam ορ, pro quo ου scriptum in codice esse posse [hoc tamen verum non est]; ipsum καλουμένων e proximo τοὺς alienam formam traxisse. Τῶν ἡρώων καλουμένων F. (cf. Is. 9, 65); τῶν διηγουμένων τοὺς ἡμιθέους καλουμένους Bb.^{1}; τῶν πεπραγμένων (τοὺς ἥρωας) καλ—ους Cp. — 22 sqq. cf. Isocr. 4, 83; 9, 65. — 29 ν in fine versus deletum videtur. — 35 sqq. A^{3} με..τωνσυνθαπτομε νωννυναυτωι, quae emendavi, ut haec ad eos qui Persico bello occubuerant referri possent (cf. Cp.). Μεθ᾽ ὧν = μετὰ τούτων μεθ᾽ ὧν, pariter atque ei cum quibus. Simul significatur

τὸν ἀνδρῶν, | τ]ῶν μετ' ἐκείνους μὲν | γ]εγεν[[ν]]ημένων,
37 ἄξια ‖ δ]ὲ τῆς ἐκείνων ἀρε|τ]ῆς διαπεπραγμένων. | λ]έγω
δὴ τοὺς περὶ Μιλ|τ]ιάδην καὶ Θεμις|τ]οκλέα καὶ τοὺς
ἄλ|λους, οἳ τὴν Ἑλλάδ[α | ἐλευθερώςαντες ἔν|τιμον μὲν XIII
τὴν πα|τρίδα κατέςτηςαν, ἔν¦δοξον (δὲ) τὸν αὐτῶν βίον
38 ἐποίηςαν, ὧν οὗτος τοσ|οῦτον ὑπερέςχεν ἀν¦δρείαι καὶ
φρονήςει, ὅς¦ον οἱ μὲν ἐπελθοῦςαν ‖ τὴ(ν) τῶν βαρβάρων
δύνα|μιν ἠμύναντο, — ὁ δὲ μ[η¦δ' ἐπελθεῖν ἐποίηςεν. |
κἀκεῖνοι μὲν ἐν τῆι οἰ|κ(ε)ίαι τοὺς ἐχθ(ρ)οὺς ἐπεῖδον
ἀγωνιζομένους, οὗτος | δὲ ἐν τῆι τῶν ἐχθρῶν περι-
39 εγένετο τῶν ἀντιπάλων. | — οἶμαι δὲ καὶ (τοὺς) τὴν
πρὸς ἀλλή¦λους φιλίαν τῶι δήμωι βε¦βαιότατα ἐνδειξα-
μένους, | λέγω δὲ Ἁρμόδιον καὶ Ἀριc|τογείτονα, *οὐθένας
οὕτως | αὐτοῖς οἰκεί[[οτερ]]ους [[ὑμῖν]] | εἶναι νομίζειν, ὡς
Λεωσ¦θέ(ν)η καὶ τοὺς ἐκείνωι συν¦αγωνισαμένους, οὐδ'
ἔςτιν | οἷς ἂν μᾶλλον ἢ τούτοις | πληςιάςειαν ἐν *Ἅ(ι)-
δου. εἰκότως· | οὐκ ἐλάττω γὰρ ἐκείνων ἔργα ‖ διεπρά-

---

hos in Orco Leosthenis socios fore, cf. 14 sqq., col. 13, 22 sqq. Varie ceteri: post ἀνδρ. 37 plene interpungunt S. p. 59, C. K. F.; post διαπεπρ. v. 41 Cb. Cp.; S. K.[1] post τῶν v. 38 addunt δὲ; ὧν XIII, 6 del. K.; τούτων pro eo K.[1]; ibd. ante ὧν add. ποία ἔντευξις Λεωςθένει ἔςται K.[2] — Cb. ante τῶν plura excidisse statuit, in hunc ferme modum: (οἵ τινες τὰς ἀρετὰς ἐζήλωςαν τῶν πάλαι ἐνθάδε κειμένων ἀνδρῶν), τῶν κτέ. — F. et ipse excidisse quaedam conicit, sed novum enuntiatum ab eis incipit; similiter Schk. Pc. — 39 γεγεννημενους A^3 pr.; γεγεννημενων corr. — 42 λ]έγω Cb. C. S. K. — 43 μιλ|ταδην A^3 sec. Bb.; sed quae videbatur superior T litterae linea paragraphus est, post α interpunctum videtur.

Col. XIII. 3 εντειμον A^3. — 5 δὲ add. Bb. — 16 post τῆ interpunctum. — 18 τοὺς add. Bb. — τὴν προςήκουςαν φιλ. M. — 22 αριςτογειδονα A^3 pr. — ουθενουςουτως(ς s. v.)|αυτοις-οικειοτερουςυμειν¦ειναι A^3. οὐδ' ἐκείνους οὕτως αὑτοῖς οἰκείους ἢ ὑμῖν εἶναι Bb. Cp., qui tamen pro ἢ ὑμ. scribit τοὺς ἄλλους, et K., qui οἰκ. ἑταίρους. οὐδένας οὕτως αὑτοῖς Cb. S. F. (sed θ in δ mutandi nulla necessitas); deinde S. οἰκείους ἂν εἶναι (fit sed sine ἂν LL.), F. οἰκείους καὶ ἑταίρους ὑμῖν εἶναι. οὐδ' ἑαυτοὺς οὕτως οἰκείους ὑμῖν εἶναι T. οὐδένας οὕτως αὑτ. οἰκείους ἢ οἰκειοτέρους ὑμῖν εἶναι Sp. atque alii alia. — 25 θεηκαι A^3 corr., θε..αι pr. — 26 ουδεςτι¦νοις in A^3 esse ante me vidit Bl. — 28 ατου A^3.

ξαντο, ἀλλ' εἰ δέον εἰπεῖν, | καὶ μείζω⟦ν⟧. οἱ μὲν γὰρ
τοὺ[c | τῆc πατρίδοc τυράννουc [κα|τέλυcαν, οὗτοι δὲ
τοὺc τῆc Ἑλ|λάδοc ἁπάcηc. ὢ καλῆc μὲν ‖ καὶ παρα- 40
δόξου τόλμηc τῆc | πραχθείcηc ὑπὸ τῶνδε τῶν | ἀνδρῶν,
ἐνδόξου δὲ καὶ με|γαλοπρεποῦc προαιρέcεωc | ἧc προ⟦c⟧-
είλοντο, — ὑπερβαλ‖λούcηc δὲ ἀρετῆc καὶ ἀνδρα|γαθίαc
τῆc ἐν τοῖc κινδύνοιc, | ἣν οὗτοι παραcχόμενοι εἰc | τὴν
κοινὴν ἐλευθερίαν | τῶν Ἑλλήνων |

* * *

[Χαλεπὸν μὲν ἴcωc ἐcτὶ τοὺc ἐν τοῖc τοιούτοιc ὄν- 41
ταc πάθεcι παραμυθεῖcθαι· τὰ γὰρ πένθη οὔτε λόγωι
οὔτε νόμωι κοιμίζεται, ἀλλ' ἡ φύcιc ἑκάcτου καὶ φιλία
πρὸc τὸν τελευτήcαντα (τὸν) ὁριcμὸν ἔχει τοῦ λυπεῖcθαι.
ὅμωc δὲ χρὴ θαρρεῖν καὶ τῆc λύπηc παραιρεῖν εἰc τὸ
ἐνδεχόμενον, καὶ μεμνῆcθαι μὴ μόνον τοῦ θανάτου τῶν
τετελευτηκότων, ἀλλὰ καὶ τῆc ἀρετῆc ἧc καταλελοίπαcιν.
εἰ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθαcιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων 42
πεποιήκαcιν. εἰ δὲ γήρωc θνητοῦ μὴ μετέcχον, ἀλλ' εὐ-

---

31 μειζω fort. A³ corr. — 43 ἐλευθ. [τὴν Bb.; ἐλ. | τῶν Cb. — ut extremus, ita hic quoque versus iusto brevior fuerit.

Exstant praeterea duo parvula huius voluminis fragmenta, quorum alterum, in quo transversae fibrae porriguntur, aut ad col. XI pertinuit aut ad aliquam quae post XIII. sequebatur. Id frg. ex omnibus partibus mutilatum has litteras habet: αλλο | πολλ | γεν. Alterum frg., quod postmodo inventum nequedum ap. Babingtonem exhibitum est, nunc autem latitat neque iterum examinari potuit, haec praebet: ..π. | ιερ. | ..γε | ...ρ. Margo ne in hoc quidem frg. usquam exstat. Cf. ad c. I, 19.

Accedit epilogi magna pars a Stob. Flor. 124, 36 servata, ubi lemma Ὑπερίδου praefixum est. — πάθεcι] πένθεcι Mh. — τὸν ὁριcμὸν S., ὁρ. libri. — παραιρεῖν Ge₃n.: -νεῖν codd. praeter A² corr. — τῆc ἀρ. ⟨ἧc ἀποδεδείχαcι καὶ τῆc δόξηc⟩ ἧc Mh. — εἰ γὰρ θρ. Leopardi (Rh. M. 1835 p. 11): οὐ γὰρ θρ. — ἐπιμέλ. τῶν οἰχομένων παρὰ Max. (v. infr.). — ὥcπερ ὑπολ. εἶναι, τοὺc ταῖc κτέ. A; alii codd. ὥ. ὑ. εἴη τ. τ. Hinc S. ὑπ., εἴη ἂν effecit; Cb. post Toupium (ad Long. π. ὕ. c. 34; admonuit Bb.) ὑπ., εἰκόc. Postea AM πλ. ἐπιμελείαc; idemque Append. flor. p. 79 (addito καὶ post ἐπιμ.) et Maximus Conf. p. 642 Combéf. 199 turic., ubi extrema verba inde ab εἰ δ' ἐcτὶν pariter legun-

δοξίαν ἀγήρατον εἰλήφαςιν, εὐδαίμονές τε γεγόναςι κατὰ πάντα. ὅςοι μὲν γὰρ αὐτῶν ἄπαιδες τετελευτήκαςιν, οἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἔπαινοι παῖδες αὐτῶν ἀθάνατοι ἔςονται. ὅςοι δὲ παῖδας καταλελοίπαςιν, ἡ τῆς πατρίδος
43 εὔνοια ἐπίτροπος αὐτοῖς τῶν παίδων καταςτήςεται. πρὸς δὲ τούτοις, εἰ μέν ἐςτι τὸ ἀποθανεῖν ὅμοιον τῷ μὴ γενέςθαι, ἀπηλλαγμένοι εἰςὶ νόςων καὶ λύπης καὶ τῶν ἄλλων τῶν προςπιπτόντων εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον· εἰ δ' ἔςτιν αἴςθηςις ἐν Ἅιδου καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τοῦ δαιμονίου, ὥςπερ ὑπολαμβάνομεν, εἰκὸς τοὺς ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν καταλυομέναις βοηθήςαντας πλείςτης κηδεμονίας ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τυγχάνειν.] — — —

---

tur; at cod. S πλ. εὐδαιμονίας, unde Ruhnkenius (S., Cb.) κηδεμονίας effecit. Cf. Hierocl. ap. Phot. bibl. p. **463, 13** (Hense). Bakhuizen van den Brink ita legit: ὑπ. εἶναι, τοὺς — βοηθ. καλλίςτης εἰκὸς μοίρας ὑπὸ τ. δ. τυγχ. — δαιμονίου] δαίμονος A.

Praeterea S. ad hanc orationem duo frg. refert, alterum exstans ap. Polluc. II, **14**: Ὑ. δὲ τὸν ἀγήρατον χρόνον, Σοφοκλῆς δὲ τὸν ἀγήρω (sc. εἴρηκεν), et hoc quidem satis probabiliter. Alterum in excerptis e Dexippo (p. **32** ed. Niebuhr) e Vaticanae bibliothecae schedis extractis legitur; sed ut Babingto demonstravit (Classical journal vol. I p. 408), nihil ad epitaphium pertinet, sed pariter ac sex alia frg. una inventa ad orationem quandam κατ' Ἀντιπάτρου. Concedit ipse S. (Philol. Suppl. I p. 55 sq.), addens Dexippi ipsius fragmenta esse, qui fecerit Hyperidem suadentem, Phocionem dissuadentem bellum.

FRAGMENTA.

I. ΚΑΤ᾿ ΑΘΗΝΟΓΕΝΟΥϹ Β΄. I S.

1. *Τὰ τῶν φωρῶν κρείττω.* Ὑπ. ἐν τῷ κατ᾿ Ἀθ. 3
β΄. παροιμία ἐcτὶ λεγομένη κατὰ τῶν πλείω φερομένων ὧν ἠδίκηcαν. — Harp. et Mich. Apost. prov. cent. 18, 11.

2. *Ἀπρόσκλητον* τὴν οὐ προcκεκλημένην Ὑ. ἐν τῷ 4
κατ᾿ Ἀθ. β΄. Harp.

II. ΥΠΕΡ ΑΚΑΔΗΜΟΥ.

3. *Ἡφαιστία* (oppidum Lemni). Ὑ. ἐν τῷ ὑπὲρ 7
Ἀκαδήμου. — Harpocr.

III. ΚΑΤ᾿ ΑΝΤΙΟΥ ΟΡΦΑΝΙΚΟϹ.

4. *Ἀσήμαντα* τὰ ὑφ᾿ ἡμῶν λεγόμενα ἀcφράγιcτα· 8
— Ὑπ. ἐν τῷ κατ᾿ Ἀντίου. — Harp.

5. Ὑπερείδηc δ᾿ ἐν τῷ κατ᾿ Ἀντίου τὰ ἐν ταῖc 9
βαcάνοιc εἰρημένα ὑπὸ τῶν βαcανιζομένων καὶ ἀναγραφέντα *βασάνους* ὠνόμαcε. — Harp. s. v. βάcανοc.

6. *Σεσημασμένων* ἀντὶ τοῦ ἐcφραγιcμένων Δη- 10

---

1. Sauppius Bernhardyum secutus: „plura quam pro commissis et malefactis, h. e. non ex merito"; sed malim ita accipere: „furum potior est causa" (Maussac.); „plura quam ei quos iniuria affecerunt". — φωρῶν Kiessling: φώρων O, φόρων cett. — πλεῖον δὲ AB, πλείω δὲ C; φερομένοιc A, φερόμενοι B; κατὰ τῶν om. ABC. Fuit fortasse: ἐπὶ (ita Dind. ci.) ὧν ἠδικηκότων μέν, πλεῖον δὲ κτέ. — 5 ἀναγραφέντα Bk. ex N: ἀναγραφομένων. — 6 cεcημαcμένῳ et ἐcφραγιcμένῳ codd. praeter N, qui cεc—ην et ἐcφ—ην; genitivum e Demosthene

μοcθένηc ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματοc, Ὑπερείδηc ἐν τῷ κατ' Ἀντίου ὀρφανικῷ. — Harp.

11 7. *Ὑποστήσας* ἀντὶ τοῦ ὑποβαλόμενοc Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀντίου. — Harp.

IV. ΠΡΟC ΑΠΕΛΛΑΙΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΗCΑΥΡΟΥ.

12 8. *Κολωνέτας*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸc Ἀπ. π. τ. θηcαυροῦ. τοὺc μιcθωτοὺc Κολωνέταc ὠνόμαζον. — — Harp.; cf. Pollux VII § 132.

13 9. *Κτησίου Διός*· Ὑ. ἐν τῷ πρὸc Ἀπ. — Harp.

14 10. *Ἐξέδωκε τὴν προγονὸν τὴν αὑτοῦ.* — Pollux III, 27 (ἐν τῷ πρὸc Ἀπ. π. τ. θηc.).

15 11. *Πυθαέα*· Ὑπερ. ἐν τῷ πρὸc Ἀπελλαῖον. — Harp.

16 12. *Πώλας* ἀντὶ τοῦ πράcειc Ὑπ. ἐν τῷ πρὸc Ἀπ. — Harp.

V V. VI. ΚΑΤ' ΑΡΙCΤΑΓΟΡΑC ΑΠΡΟCΤΑCΙΟΥ

λόγοι β'.

17 13. *Ὥστε Λαΐς μὲν ἡ δοκοῦσα τῶν πώποτε διενηνοχέναι τὴν ὄψιν καὶ Ὤκιμον καὶ Μετάνειρα.* — Ath. XIII p. 587 C. (ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β'), cf. 588 C.

18 14. Ὅτι χιλίαc ἐζημιοῦντο αἱ κατὰ τὰc ὁδοὺc ἀκοcμοῦcαι γυναῖκεc Ὑ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β' εἴρηκεν. — Harp.

---

§ 17 S. restituit. — 8 Κολωναίταc codd. Harp. praeter epitom., quae Κολωνέταc (S. Dd.). Κολωνίταc cum Poll. Westermann hist. eloqu. gr. p. 307. — ἀπαλλαῖον C. ἁπαλλαῖον B. — **9** ἀπαλαῖον BC. — 11 Πυθαεία A Ald., πυθακία B, Πυθία ἑορτὴ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνοc epitome. Πυθαιέα Westerm., Πυθαέα Kiessling Sauppe. Pergit Harp.: ἄπορον πῶc ἀπὸ (ἐπὶ ci. S.) τούτου ἐcχημάτιcται παρὰ τῷ Διδύμῳ· καὶ γὰρ οὐ δι' ὧν παρέθετο ὁ γραμματικὸc ὠνόμαcε (Hyper.) τὰ Πύθια ἑορτήν, ἀλλὰ τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα. Cf. de Apolline Πυθαεῖ Pausan. 2, 35, 2. 36, 5. 3, 10, 8. 11, 9 aliosque auctores quos congessit S. Festum Apollinis, quocum cognomen dei Didymus confundit, Πυθαεῖα (recentiore orthographia Πυθαῆα) dictum fuit, v. S. — 12 ἀπαλλαῖον BC. — 13 Μετάνειρα Schweighäuser; Μ—αν libri. — 14 ἀριcταγόρου Ald.

15. *Ἀπροστασίου* εἶδοϲ δίκηϲ κατὰ τῶν προστάτην 19
μὴ νεμόντων μετοίκων — — Ὑ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. ἀπρ.
β΄. — Harpocr.

16. — — Ὑπερείδηϲ δ' ἐν τῷ κατ' Ἀριϲταγόραϲ 20
ἀπροϲταϲίου β΄ φηϲὶν ὡϲ οἱ νόμοι κελεύουϲι διαμαρ-
τυρεῖν ἐπὶ ταῖϲ γραφαῖϲ ταῖϲ τοῦ ἀπροϲταϲίου τὸν
βουλόμενον ὁμοίωϲ τῶν ξένων καὶ τῶν ἐπιχωρίων. —
Harp. s. v. διαμαρτυρία.

17. Τίνων δ' οὐκ ἐξῆν τοῖϲ νόθοιϲ μετέχειν, δε- 21
δήλωκεν Ὑπ. τε ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β΄. — Harp. s. v.
νοθεῖα.

18. *Πωληταὶ* καὶ πωλητήριον. οἱ μὲν πωληταὶ 22
ἀρχή τίϲ ἐϲτιν Ἀθήνηϲι — Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β΄.
— Harp.

19. *Φαλάγγια.* Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β΄, ὅτι τῶν 23
δακετῶν τι ζῷόν ἐϲτι τὸ φαλάγγιον. — Harp.

20. *Ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς δωροξενίας νόμος ἁρμόττων* 24
*ἐστὶ τῷ νῦν ἀγῶνι παραχθῆναι· εἰ γὰρ καὶ τοὺς
ἀποφυγόντας ξενίας εἴρηκεν ἐξεῖναι τῷ βουλομένῳ
πάλιν γράψασθαι, ἐὰν μὴ δοκῶσι δικαίως τὸ πρῶτον
ἀποπεφευγέναι, πῶς οὐ φανερόν ἐστι κατ' Ἀριστα-
γόρας τὸ δίκαιον;* — Harp. s. v. δωροξενία (Ὑπ. ἐν
τῷ κατ' Ἀριϲταγ.).

21. *Ὥστε κελευστέον τοὺς μαρτυροῦντας τὰ τοι-* 25
αῦτα καὶ τοὺς παρεχομένους (*μὴ*) *μάτην ἀπατᾶν ὑμᾶς,*
(*ἀλλ' ἀποδεικνύναι ὅτι*) *τυγχάνουσι δικαιότερα λέγον-
τες· καὶ νόμον ὑμῖν ἀναγκάζετε παρέχεσθαι, τὸν κε-*

---

15 ἀριϲταγόρα F, ἀριϲταγόρου AB Ald. — 16 ἀριϲτα-γόρου ABI Ald., ἀριϲτογόνου N. — ἀποϲταϲίου B. — δευτέρῳ Ald., δευτέρου I, om. ABN. — 17 ἀριϲταγόρου PQ Ald. — 18 huc rettulit S. Suidae et Photii glossam: πωλητήριον· τὸ πρατήριον. οὕτωϲ Ὑπερίδηϲ, contra Kiessling ad orationem adv. Apellaeum. — 19 bene comparavit S. Xen. comm. Socr. 1, 3, 12, quem locum etiam Harp. affert. — 20 in lemmate ἀριϲταγόρου plerique. ἐϲτὶ] ἐπὶ A. — ξενίαϲ om. C. — εἴρηκεν] ἕνεκεν BC. — δικαίωϲ om. C. — 21 huc rettulit Meier (de bonis damn. p. 40). παρεχομ. scil. αὐτοὺϲ. Excidisse quaedam putat Wilamowitz Herm. XXII, 229 (velut πολὺ πλῆθοϲ

λεύοντα μὴ νέμειν προστάτην. — Suid. s. v. νέμειν προϲτάτην, sine orationis nomine; sed cf. Harp. s. v.
26 προϲτάτηϲ· Ὑ. ἐν τῷ κατ' Ἀριϲταγόραϲ.

22. Ὁμοίωϲ τὸν καλούμενον τόπον παρὰ τοῖϲ παλαιοῖϲ ἔϲτιν εὑρεῖν· καθάπερ τὸ Δημοϲθενικὸν ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ ϲτεφάνου· — — καὶ Ὑπερείδου κατὰ τῶν ἑταιρῶν ἐν τῷ κατὰ Ἀριϲταγόραϲ. — Theon prog. I
28 p. 162 W.

23. *Ἀφαίρεσις* ἰδίωϲ λέγεται ἡ εἰϲ ἐλευθερίαν· Ὑ.
29 ἐν τῷ κατ' Ἀρ. — Harp. cf. B. A. p. 468.

24. *Καὶ πάλιν τὰς Ἀφύας καλουμένας τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκαλέσατε.* Ath. XIII p. 586 A (ἐν τῷ κατὰ Ἀρ.); cf. Harp. s. v. ἀφύαϲ (Ὑ. κατ' Ἀρ.) et B. A. p. 473.

30 25. *Κακολογεῖν* Ὑπ. κατὰ Ἀριϲταγόραϲ. — Antiattic. in B. A. p. 102.

31 26. *Μετοίκιον*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Ἀριϲταγόραϲ. — Harpocr.

Praeterea ad hanc orationem Westermannus etiam frg. inc. 205 rettulit.

VI VII. ΠΡΟϹ ΑΡΙϹΤΟΓΕΙΤΟΝΑ.

Cf. Vit. X orat. p. 849 A.

32 27. 28. *Quid a me saepius his verbis de meo officio requiris? Scripsisti, ut servis libertas daretur? Scripsi; ne liberi servitutem experirentur. Scripsisti, ut exules restituerentur? Scripsi; ut ne quis exsilio afficeretur.*

τῶν τὰ ὅμοια ἀδικούντων). μὴ μάτην Coraes; μάτην ἀπατᾶν (ἀπαντᾶν V.) ὑμᾶϲ μὴ libri. Κολαϲτέον et προελομένουϲ μάτην Bernhardy. — τυγχάνωϲι libri; ἐὰν μὴ τυγχ. S.; ὑμᾶϲ, ἀλλ', ἣν τυγχ. δ. λ., νόμον Coraes. — δικαιότερα A, ϲκαιότερα reliqui. — ὑμῖν Coraes, ἡμῖν libri. — τὸν om. V. — 22 Ἀριϲταγόραϲ Schefferus: ἀριϲταγόρου libri. — 23 ἀριϲταγόρου A Ald., ἀριϲτογείτονοϲ BF. — 24 ἀριϲταγόρου ap. Harp. BF Ald. Expl. ex Apollodoro Athen.: Ϲταγόνιον καὶ Ἄνθιϲ ἀδελφαί. αὗται Ἀφύαι ἐκαλοῦντο, ὅτι καὶ λευκαὶ καὶ λεπταὶ οὖϲαι τοὺϲ ὀφθαλμοὺϲ μεγάλουϲ εἶχον. — 25 ἀριϲταγόρου cod. — 26 ἀριϲταγόρου AB Ald. — 27 *meo* Steph.: *medio* libri. — *officio*] *iudicio* errore S. — *daretur* Stephanus; *detur* libri. — *scripsi* bis Ruhnk.; libri

Leges igitur, quae prohibebant haec, nonne legebas? Non poteram; propterea quod literis earum arma Macedonum opposita officiebant. — Rutil. L. I, 19 (item eiusdem, sc. Hyperidis). — Graeca verba e veterum locis magnam partem restituere possumus. — — *Ἔγραψας τοὺς δούλους ἐλευθέρους εἶναι; ἔγραψα, ἵνα μὴ οἱ ἐλεύθεροι δουλεύωσιν* (cf. Anonym. π. ἀποκρ. Sp. Rh. Gr. I. p. 168; Gregor. Corinth. ad. Hermog. VII p. 1204 W.). — — *ἔγραψας τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους εἶναι; ἔγραψα, ὅπως [ἂν] ὁμονοήσαντες (ἅπαντες) ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγωνίσαιντο.* (cf. Anon. ad. Hermog. IV p. 707; add. Anonym. VII p. 782 et Aps. IX p. 481; [Dem.] c. Aristog. II, 11). — — *ἐπεσκότει μοι τὰ Μακεδόνων ὅπλα.* (Vitae X orat p. 849 A.) — (28) *Οὐκ ἐγὼ τὸ ψήφισμα ἔγραψα, ἡ δ' ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη* (ibid.). *Τοῦτο τὸ ψήφισμα οὐχ ὁ ῥήτωρ ἔγραψεν, ἀλλ' ἡ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη* [Longin.] *π. ὕψ.* XV, 10).

29. Ὑπερ. ἐν τῷ πρὸϲ Ἀρ.· *ὅπως πρῶτον μὲν* 33
μυριάδας πλείους ἢ δεκαπέντε τοὺς (δούλους τοὺς) ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἄλλην χώραν, ἔπειτα τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ καὶ τοὺς ἀπεψηφισμένους καὶ τοὺς μετοίκους. — Suid. 1, 1 p. 562, 14.

---

ubique *scripsisti.* — *nonne legebas* Ruhnk.: *non neglegebas* libri; *neglegebas* S., qui deinde *non poteram aliter* scribit; quo recepto *nonne negl.* Halm. — *officiebant* Ruhnk.: *obsistebant* libri. — Anonym. π. ἀποκρ.: ἐρωτηθεὶϲ εἰ ἔγραψε (ἔγραφε cod.) τοὺϲ δ. ἐλ. εἶναι, ἔφη· ἵνα κτέ. — ἵνα μὴ ἡμεῖϲ δουλεύϲωμεν Gregorius. — E proximis locis patet Rutilium quaedam omisisse, quibus orator de capite deminutis dixerat. Primo loco anonym. ad Hermog.: Ὑ. γράψαϲ — τοὺϲ ἀτίμουϲ ἐπ. εἶναι — — ὅπωϲ ἂν κτέ. Ἅπαντεϲ ex oratione c. Arist. ascivi.— Biograph. X. orat.: αἰτιωμένων δέ τινων αὐτὸν ὡϲ παριδόντα πολλοὺϲ νόμουϲ ἐν τῷ ψηφίϲματι· ἐπεϲκ., ἔφη, μοι τὰ Μ. ὅπλα· καὶ (ita Photius, om. καὶ libri) Οὐκ ἐγὼ κτέ. (— ὅπλα, οὐδ' ἐγὼ cum Westerm. S.). — 29 ὅπωϲ] οὕτωϲ Bernhardy; λόγῳ ci. S., qui praeterea et δούλουϲ deesse vidit et πρῶτον μὲν post δεκαπέντε transponi vult. — μετοίκουϲ Schmidt: ἀποίκουϲ libri.

34 30. *Καὶ οὐδὲ ἐκ τῆς παροιμίας δύνασαι μανθάνειν τὸ μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον.* — Schol. Plat. p. 382 Bk.

35 31. *Καὶ ἔφασαν ἐν Οἰνόῃ ἀκοῦσαι, ὅτι μάχη εἴη γεγονυῖα.* — Harpocr. s. v. *Οἰνόη*.

36 32. *Καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια.* — Harp. s. v. ὅσιον.

37 33. Καὶ Δημοσθένης δὲ μᾶλλον (sc. ἐξείργασται) Ὑπερείδου τὴν γεγενημένην Ἀθηναίοις ταραχήν, ὅτε ἧκεν ἑσπέρας ἀγγέλλων τις ὡς τοὺς πρυτάνεις ὡς ἡ Ἐλάτεια κατείληπται. — Theon progymn. W. I p. 167.

262 34. Σὺ δὲ ὦ Οὐλπιανὲ εἰ τὴν γαλεάγραν ζητεῖς, ἔχεις παρ' Ὑπ. τῷ ῥήτορι· ὅπου δέ, σὺ ζήτει. Athen. XIV p. 616 C. ἐκ δὲ τῶν σκευῶν καὶ γαλεάγρα· τὸ δὲ ὄνομα ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Δημοσθένους πρὸς Ἀριστογείτονα. Poll. X, 155.

38 35. *Εὐρυσάκειον* (Eurysacis fanum Athenis). Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἀρ. — Harpocr.

39 36. *Κεκροπίς* (tribus). Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἀρ. — Harpocr.

40 37. *Ναύκληρος·* — ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ ἐν τῷ πρὸς Ἀρ. — Harp. et lex. Cantabr. p. 673.

41 38. *Οἰνῆς* (tribus). Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἀριστ. — Harpocr.

43 39. *Ὀρθῆς δὲ τῆς πόλεως οὔσης ἐπὶ τούτοις* ἀντὶ τοῦ κεκινημένης καὶ πεφοβημένης Ὑπ. φησίν. Phot. lex. p. 346 et Bachmanni anecd. p. 320, 12. Cf. frg. 31 et 33.

Praeterea huc retulit Sauppius frg. quod exstat ap. Rutil. L. II, 2 (v. frg. inc. 214); Bb. locum a

---

31 καὶ om. B. — ἐν Οἰνέῃ A Ald., ἐν οἰναίῃ BC. — 32 καὶ χρήμ. D. — καὶ ὅσια BC. — 33 huc rettulit Kiessl. — 34 praeter me (Att. Ber. III, 1², 61) et Bb. etiam v. Wilamowitz huc referendum esse ci. — 37 οἰκίαν et συνοικίαν mavult S. Sunt genetivi. — 38 erat Οἰνηΐς; v. ad or. III col. 26, 6.

Rutil. II, 12 non addito auctoris nomine allatum in hac oratione exstitisse putat: *nam disputandi aut suadendi est aliud idoneum tempus; cum quidem adversarius armatus praesto est, resistendum est huic non verbis sed armis* (cf. Quint. IX, 3, 75).

VIII. ΚΑΤΑ ΑΡΙϹΤΟΦΩΝΤΟϹ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ. VII

Cf. pro Euxenippo col. 38, § 28.

40. Κεκωμῴδηται ὁ Ἀριϲτοφῶν ὡϲ ὑπὲρ Χάρητοϲ 44
μιϲθοῦ λέγων καὶ ὡϲ παρανόμων γραφὰϲ οε´ πεφευγὼϲ καὶ ὡϲ ϲτρατηγήϲαϲ ἐν Κέῳ καὶ διὰ φιλοχρηματίαν πολλὰ κακὰ ἐργαϲάμενοϲ τοὺϲ ἐνοικοῦνταϲ, ἐφ᾽ ᾧ γραφεὶϲ ὑπὸ Ὑπερείδου παρανόμων ἑάλω. φηϲὶ δ᾽ αὐτὸν Ὑπ. καὶ Ἀρδηττὸν ἐπικληθῆναι, διὰ τὸ πολλάκιϲ αὐτόθι ἐπιωρκηκέναι. — Schol. Aesch. 1, 64.

41. *Οἶδε γὰρ αὑτῷ δεδομένην ἄδειαν καὶ πράτ-* 45
τειν καὶ γράφειν ὅ τι ἂν ἔμβραχυ βούληται. — Schol. Plat. p. 384 Bk.

42. *Μοιχίδιον* τὸν ἐκ μοιχοῦ γεγενημένον Ὑπ. ἐν 46
τῷ κατὰ Ἀρ. — Antiattic. in B. A. p. 108, 1; cf. Phot. lex. p. 273, 24 et Suidas 2, 1 p. 904.

43. *Μονοπώλιον* δὲ Ὑπ. εἴρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀρ.· 47
οἱ δὲ ἄλλοι λέγουϲι μονοπωλίαν. — Poll. VII, 11.

44. *Nam cum ceterorum opinionem fallere conaris,* 48
tu tete frustraris. Non enim probas, cum te pro astuto sapientem appelles, pro confidente fortem, pro illiberali diligentem rei familiaris, pro malivolo severum. Nullum est enim vitium, quo virtutis laude gloriari possis. — Rutil. L. I, 4 (Hyperidis); cf. Quintilian. IX, 3, 65; Isidor. Orig. II, 21, 9. Kiesslingius etiam frg. inc. 216 ad hanc orationem refert.

---

40 γραφὴν cod., γραφὰϲ οε´ vel γραφὰϲ πολλάκιϲ ci. S. coll. Aesch. 3, 194. — παρὰ ὀλίγον ἑάλω Hunziker; del. παρανόμων Meier. — 42 τὸν Phot. et Suid., τὸ anecd. γεγενημένον Suidas. — 44 ad h. or. rettulit Kiessling. Dedi lectiones Quintiliani, qui Rutilii librum usurpavit; huius enim ipsius codices alterum *cum* omittunt et pro *appelles intellegi* offerunt. Cum Quinti-

VIII
IX. ΥΠΕΡ ΑΡΠΑΛΟΥ

εἰ γνήσιος.

49 45. Εἰ δὲ μὴ ψευδὴς ὁ Ὑπερείδου λόγος ὑπὲρ Ἁρπάλου, ἐν αὐτῷ γέγραπται· *ἐκπηδήσαντες ἐκ τῶν περδικοτροφείων.* — Pollux X, 159.

IX
X. ΚΑΤ' ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΙΔΟΥ.

50 46. Κινήσομεν δὲ ἔλεον, κἂν ὑποδεικνύωμεν πάθος τὸ συμβεβηκὸς περί τινας τῶν οἰκείων τοῦ κρινομένου ἢ τοῦ τεθνεῶτος, (ὡς) Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ.· ἐπέξεισι γὰρ τὰ συμβεβηκότα τῇ τοῦ Ὀνείδου μητρί. — Apsin. τέχν. ῥητ. IX p. 591 W. I p. 403 Sp. 324 Hammer.

51 47. Ὅτι δὲ οὐκ ἐξῆν τοῖς ἀποδημοῦσι θεωρικὸν λαμβάνειν, Ὑπ. δεδήλωκεν ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. — Harp. s. v. θεωρικά. Cf. c. Dem. col. 26, 13 sqq.

52 48. *Εὔβουλος*· — ἕτερος δ' ἐστὶν ὁ κωμικός, οὗ μνημονεύει Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. — Harpocr.

53 49. *Ἱερά*· τὰ τῶν τεθνηκότων ὀστᾶ. Ὑπ. κατὰ Ἀρχ. — Antiattic. in B. A. p. 100, 18, et similiter Ammon. π. διαφ. λ. p. 73 Valck.

54 50. Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ.· *οἱ τοὺς ἰθυφάλλους ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ὀρχούμενοι.* — Harp. s. v. ἰθύφαλλοι.

55 51. *πάραλος*· — — οἱ δὲ ἐπιβεβηκότες αὐτῆς ἐκαλοῦντο Πάραλοι, οἳ διὰ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν δ' τε ὀβολοὺς ἐλάμβανον καὶ τὸ πλεῖον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ οἴκοι ἔμενον, ἄλλα τέ τινα ὑπῆρχεν αὐτοῖς παρὰ τῆς πόλεως, ὥς φησιν Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. — Harpocr.

---

liano facit etiam paraphrasis quae est in carmine de schematis v. 113 sqq. Contra *intelligenti* ci. Ruhnken; [*intellegi*] auctore Hauptio Halm. — illiberali] i. e. μικρολόγῳ sec. frg. 255. — *quo ut virtutis laude* mal. Halm. — 45 ἐκδήσαντες cod. heidelb. — 46 πάθος Par. A: τὸ πάθος. — περί τινος Par. A. — ὡς add. Bake (ci. etiam S.). — Ἀρχεστρατίδου S.: Ἀρχεστράτου. — ἐπέξ. γὰρ Par. A: ἐπέξ. λέγει γάρ που B. — 49 ap. Ammon. ἀρχιστρατίδου libri; em. Valck. — 50 ἀρχιστρατίδου BC. — 51 ἀρχεστράτου A, ἀρχιστράτου Ald.

52. *Ξυπεταίονες*· Ὑπ. κατ' Ἀρχεστρ. — Harp. 56

53. *ἐν παραβύστῳ* ἀντὶ τοῦ κρύφα καὶ οὐ φανερῶϲ 57
Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. — Harp.

54. *Στειριεύς*· Ὑπ. κατ' Ἀρχεστρ. — Harpocr. 58

XI. ΚΑΤ' ΑΥΤΟΚΛΕΟΥϹ ΠΡΟΔΟϹΙΑϹ. x

55. Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ. εἰπών, ὅτι τοῦτον ἐπὶ 59
λόγοιϲ δεῖ κολάϲαι, τίθηϲιν ὅμοιον, ὅτι *καὶ Σωκράτην οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ λόγοις ἐκόλαζον.* Gregor. Corinth. ad Hermog. VII p. 1148 W.

56. *ἐγκάθετος*· Ὑπ. κατὰ Αὐτοκλέουϲ. Antiattic. 60
in B. A. p. 96, 30. *Ἐγκάθετος*· οὕτωϲ Ὑπ. ἀπερριμμένωϲ, δέον δοκιμώτερον χρήϲαϲθαι τῷ θετὸϲ ἢ εἰϲποίητοϲ ἢ ὑπόβλητοϲ. Phrynich. epitomes p. 333 Lob.

57. *ἔργα νέων.* τοῦτο καὶ Ὑπερείδηϲ ἐν τῷ κατ' 61
Αὐτ. Ἡϲιόδου φηϲὶν εἶναι. Harpocr. — Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέϲων, εὐχαὶ δὲ γερόντων. τοῦτο Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ. Ἡϲιόδου φηϲὶν εἶναι παροιμίαν. Mich. Apost. prov. cent. 9, 6.

58. *Εὔηνος*· Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ.· β' ἀναγρά- 62
φουϲιν Εὐήνουϲ ἐλεγείων ποιητὰϲ ὁμωνύμουϲ ἀλλήλοιϲ. Harpocr.

59. *κατέλευσαν* λίθοιϲ κατέβαλον· Ὑπ. ἐν τῷ κατ' 63
Αὐτοκλέουϲ. — Harp.

60. Ἦν δὲ καὶ ἕτεροϲ Κολωνὸϲ πρὸϲ τὸ τοῦ Πο- 64
ϲειδῶνοϲ ἱερόν, ὡϲ Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ.· οὗτοϲ δ' ἂν εἴη ὁ τῶν ἱππέων. — Harp. s. v. Κολωνέταϲ.

61. *Μηλόβιος*· Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλ.· ἔϲτι δὲ 65
εἷϲ τῶν λ' τῶν παρ' Ἀθηναίοιϲ τυραννηϲάντων. Harp.

---

52 ξυπεταιῶνεϲ epit., ξυπεταίων C, ξυπετάλων B, ξυπετέωνεϲ Q. — ἀρχιϲτρατίδου B. — 53 ἀρχιϲτρατίδου Ald. AB, ἀρχιϲτρατήδου C. — 54 ϲτιριεύϲ Suid., ϲτιρεύϲ ABGN Ald. epit., ϲτειρεύϲ C. — 57 integram paroemiam Harp. ex Aristophane grammatico addit, unde colligas Hyperidem non integram eam laudasse. — 58 Kiessling versus Eueni qui exstant ap. Stob. Flor. 51, 17 ab Hyperide allatos putat. — 61 Coniunxerunt Kiessling et S. aliud fragmentum: Δρακοντίδηϲ εἷϲ τῶν λ'· Ὑπερείδηϲ (Harp.)

66 62. *ποδοστράβῃ*· Ὑπ. ἔν τε τῷ κατ' Ἀθηνογένουϲ (v. col. 8, 25) καὶ ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλ. Harp.

67 63. Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλ. προδοϲίαϲ· *ῥητορικῆς ἐκ δήμου* (scil. γραφῆϲ)· ἔϲτι γὰρ καὶ ἐκ βουλῆϲ. Lex. cantabrig. p. 677, 16.

68 64. *στρατηγοί*· — οἱ καθ' ἕκαϲτον ἐνιαυτὸν χειροτονούμενοι ϲτρατηγοὶ ι' ἦϲαν, ὡϲ μαθεῖν ἔϲτιν ἔκ τε τῶν Ὑπερείδου κατ' Αὐτοκλ. καὶ ἐκ τῆϲ Ἀθηναίων πολιτείαϲ Ἀριϲτοτέλουϲ. Harp.

69 65. Μέμνημαι δὲ καὶ περὶ τοῦ τῆϲ *γνώμης* ὀνόματοϲ εἰπών, ὡϲ ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἐν ἴϲῳ εἴτε τῷ διανοίαϲ εἴτε καὶ ἐννοήϲεωϲ ἐλέγετο — — καὶ Αἰϲχίνηϲ δὲ κατὰ τούϲδε ὁ Cωκρατικὸϲ ἐν τῷ Μιλτιάδῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ϲημαινόμενον κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ. καὶ ἄλλοι. Galenus vol. XVIII, 2 p. 656 sq. Kühn.

XI XII. ΠΡΟϹ ΔΑΜΙΠΠΟΝ.

70 66. *πρόσκλησις* ἡ εἰϲ δικαϲτήριον κλῆϲιϲ, καὶ *προσκαλέσασθαι* τὸ παραγγέλλειν εἰϲ δίκην· Δημοϲθένηϲ ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου, Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Δάμιππον. Harpocr.

XII XIII. ΔΗΛΙΑΚΟϹ.

Cf. Dem. de corona § 134; Biogr. X orat. p. 849 F; Apollon. Vit. Aesch. p. 402 ed. turic.; Hermog. III p. 219 W.; Max. Plan. V p. 482 W.; Anonym. VII p. 26 W., quem locum (v. supra de Hyp. eloqu. iudic. vet. adn.) recte huc refert Bb.; Anon. Seguer. τέχνη ῥητ. p. 439 Sp. (Cornut. ed. Graeven p. 19).

71 67. *Λέγεται γὰρ τὴν Λητὼ κυοῦσαν τοὺς παῖδας ἐκ Διὸς ἐλαύνεσθαι ὑπὸ τῆς Ἥρας κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλατταν· ἤδη δὲ αὐτὴν βαρυνομένην καὶ ἀποροῦ-*

64 ἐκ τοῦ ὑπερίδου καὶ ταυτοκλέουϲ BCG. — 65 κατ' αὐτὸ Δι(ο)κλέουϲ libri; em. S. — 67 Anon. ad Hermog. VII p. 956 καὶ ὁ Ὑπ., ὁριϲθεὶϲ ἐγκωμιάϲαι τὸν Ἀπόλλω καὶ μὴ δυνηθεὶϲ θεολ

σαν ἐλθεῖν εἰς τὴν χώραν τὴν ἡμετέραν, καὶ λῦσαι τὴν ζώνην ἐν τῷ τόπῳ, ὃς νῦν Ζωστὴρ καλεῖται. Syrian. in Hermog. ed. Rabe I p. 37 sq., Max. Planud. V, 481, 10. — Eadem magis etiam integra, sed paullum immutatis verbis exhibet Ioann. Sic. VI p. 210 W.: λέγεται γὰρ τὴν Λητὼ κυοῦϲαν ἐκ Διὸϲ ἐλαύνεϲθαι ὑπὸ τῆϲ Ἥραϲ κατὰ πᾶϲαν γῆν τε καὶ θάλαϲϲαν ζηλοτυπούϲηϲ· ἤδη δὲ αὐτὴν ἡ ὠδὶϲ καταλαβοῦϲα εἰϲ τὴν ἡμετέραν χώραν λῦϲαι τὴν ζώνην· ἀνθ' ὧν νῦν ὁ Ζωϲτὴρ ἀπὸ τοῦδε καλεῖται· ἔπειτα εἰϲ Δῆλον διαβᾶϲαν διδύμουϲ τεκεῖν, Ἄρτεμίν τε καὶ Ἀπόλλω τοὺϲ θεούϲ. — Adde Aristid. 1 p. 157 Dd.: Λητώ τε γάρ, λυϲαμένη τὴν ζώνην ἐν Ζωϲτῆρι τῆϲ Ἀττικῆϲ καὶ λιποῦϲα τὴν ἐπωνυμίαν τῷ τόπῳ, βαδίζουϲα ἀεὶ εἰϲ τὸ πρὸϲ ἕω, τῆϲ Προνοίαϲ Ἀθηνᾶϲ ἡγουμένηϲ, ἀπ' ἄκραϲ τῆϲ Ἀττικῆϲ ἐπιβᾶϲα τῶν νήϲων εἰϲ Δῆλον καταίρει καὶ τίκτει δὴ τοὺϲ θεούϲ, τήν τε Ἄρτεμιν καὶ τὸν πατρῷον Ἀπόλλω τῇ πόλει, et schol. ad h. l.: τοῦτο καὶ Ὑπ. ἐν τῷ Δηλιακῷ, βουλόμενοϲ δεῖξαι ὅτι αἱ νῆϲοι ἐγγύϲ εἰϲι τῆϲ Ἀττικῆϲ, εἶπεν, ὅτι ἀπ' ἄκραϲ τῆϲ Ἀττικῆϲ ἡ Λητὼ ἐπέβη τῆϲ νήϲου. Porro Schol. Vat. Laur. Aeschin. 3, 108: τὸ δὲ Προνοίαϲ (scil. Ἀθηνᾶϲ ἱερὸν) Ὑπερείδηϲ ἐν Δηλιακῷ ϲυνιϲτᾷ ὅτι ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐϲτιν. Suid. et Etymol. M.: Πρόνοια Ἀθηνᾶ — ὅτι προὐνόηϲεν ὅπωϲ τέκῃ ἡ Λητώ, et Schol. Aristid.

γῆϲαι, τοῦ μύθου ἀπήρξατο τοῦ περὶ τὴν Λητὼ γεγενημένου ἐν τῇ Δήλῳ, καὶ βουλόμενοϲ δεῖξαι ἐκ παλαιοῦ τὴν πόλιν οἰκείαν εἶναι Ἀπόλλωνοϲ, — — ἐξ ὁμολογουμένων πραγμάτων ἤρξατο, ἀναλογούντων τῷ γένει, λέγων θεὸϲ μὲν ἦν ἀεὶ καὶ τὰ ἑξῆϲ. Sed haec postrema ex Gregorio Nazianzeno petita esse demonstravit C. Fuhr Mus. Rh. 41, 307. — Syr. Max. Plan.: βουλόμενοϲ γὰρ ἐκεῖνοϲ δεῖξαι τοῖϲ Ἀθηναίοιϲ τὰ ἐν Δήλῳ ἐξ ἀρχαίου ἱερὰ προϲήκοντα, πολλῷ κέχρηται τῷ μύθῳ, λέγων οὕτωϲ κτέ. — κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλαϲϲαν Max. — εἰϲ τὴν γῆν ἐλθεῖν Max. — Ioannem non ipsa verba Hyperidis afferre B. et S. perspexerunt. χώραν (ἐλθοῦϲαν) Meineke. — ἀνθ' ὧν] ἔνθα ci. 10. — νῦν om. Mon. — ἀπὸ τοῦδε καλεῖται Ruhnk., ἀπὸ τοῦ ἐκατικοῦ codex. — Ap. Schol. Aesch. ἐν Δηλ. Schulz: ἐν ἧ Laur., om. Vat. — ϲυνιϲτᾶϲ Laur., ϲυνίϲταϲ Vat., ϲυνιϲτορεῖ Schulz.

l. c.: διὰ τοῦτο γὰρ ἐκλήθη Πρόνοια Ἀθηνᾶ, ὅτι προὐνοήθη τοῦ τόκου τῆς Λητοῦς. — Etiam Menander π. ἐπιδ. IX p. 422 W. (p. 144 Burs.), id quod vidit Bb., hanc orationem respicit: λέγουσι μὲν οἱ τὴν Δῆλον εὐτυχῆσαι φάσκοντες τὴν ὑποδοχήν, ἀνασχοῦσαν ἐκ θαλάττης πρὸ τοῦ κρυπτομένην καὶ οὖσαν ὕφαλον ὑποδέξασθαι πλανωμένην τὴν θεὸν ἐκ Σουνίου τῆς Ἀττικῆς ἐπιβᾶσαν τῇ νήσῳ (cf. eundem p. 144, de Zostere). — De templo Ἀθηνᾶς Προνοίας, quod Deli fuit, conferri iubet Bb. Macrob. Sat. I, 17, 55; v. etiam Preller-Robert Griech. Mythol. I, 194, 5.

72 68. *Ἐνταυθοῖ θύεται τῷ Ἀπόλλωνι δσημέραι καὶ μερὶς αὐτῷ καὶ δεῖπνον παρατίθεται.* Priscianus 18, § 251 p. 334 H.

73 69. *Καὶ τὸν κρατῆρα τὸν Πανιώνιον κοινῇ οἱ Ἕλληνες κεραννύουσιν.* Ath. X p. 424 E. Κεραννύουσιν ex Hyperide etiam Photius et Suidas afferunt.

74 70. Ἔχεις δὲ διπλοῦν στοχασμόν παρὰ Ὑπ. ἐν τῷ Δηλ.· ἐκθησόμεθα δὲ τὰ εἰρημένα ὑπὲρ τοῦ γενέσθαι σαφὲς τὸ λεγόμενον. *Ἀφίκοντό τινες εἰς Δῆλον ἄνθρωποι Αἰολεῖς πλούσιοι, χρυσίον ἔχοντες πολύ, κατὰ θεωρίαν τῆς Ἑλλάδος ἀποδημοῦντες ἐκ τῆς ἑαυτῶν· οὗτοι ἐφάνησαν ἐν Ῥηνείᾳ ἐκβεβλημένοι τετελευτηκότες. τοῦ δὲ πράγματος περιβοήτου ὄντος, ἐπιφέρουσι Δήλιοι τοῖς Ῥηνεῦσιν αἰτίαν, ὡς αὐτῶν ταῦτα πεποιηκότων, καὶ γράφονται τὴν πόλιν αὐτῶν ἀσεβείας. οἱ δὲ Ῥηνεῖς ἠγανάκτηνταί τε τῷ πράγματι, καὶ προσκαλοῦνται Δηλίους τὴν αὐτὴν δίκην. οὔσης δὲ τῆς διαδικασίας, ὁπότεροί εἰσιν οἱ τὸ ἔργον πεποιηκότες, ἠρώτων οἱ Ῥηνεῖς τοὺς Δηλίους, δι' ἣν αἰτίαν (ἂν) ὡς αὐτοὺς ἀφίκοντο· οὔτε γὰρ λιμένας εἶναι παρ' αὐτοῖς οὔτε ἐμπόριον οὔτε ἄλλην διατριβὴν*

---

68 ἐνταυθὶ (O) Putsch. S.; sed v. Meisterhans Gr. d. att. Inschr. 116². — 70 Ῥηνεῦσιν] Ῥηνα(ι)εῦσιν (cf. infra) secundum inscriptiones verius est. — mal. ἠγανάκτουν τε. — διαδικασίας] δικασίας codex. — addidi ἄν, cf. Antiph. 5, 62 al. Malim autem δι' ἥντιν' ἂν vel διὰ τίν' ἄν. — αὐτοὺς scr. pro αὑτούς. —

οὐδεμίαν· πάντας δὲ ἀνθρώπους ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὴν Δῆλον ἔλεγον, καὶ αὐτοὶ τὰ πολλὰ ἐν Δήλῳ διατρίβειν.
3 *τῶν δὲ Δηλίων ἀποκρινομένων αὐτοῖς, ὅτι ἱερεῖα ἀγοράσοντες οἱ ἄνθρωποι διέβησαν εἰς τὴν Ῥήνειαν, διὰ τί οὖν, ἔφασαν οἱ Ῥηνεῖς, εἰ ἱερεῖα ἧκον ὠνησόμενοι, ὥς φατε, τοὺς παῖδας τοὺς ἀκολούθους οὐκ ἤγαγον τοὺς ἄξοντας τὰ ἱερεῖα, ἀλλὰ παρ' ὑμῖν ἐν Δήλῳ κατέλιπον, αὐτοὶ δὲ μόνοι διέβησαν; πρὸς δὲ τούτοις τριάκοντα σταδίων ὄντων ἀπὸ τῆς διαβάσεως πρὸς τὴν πόλιν τὴν Ῥηναέων, τραχείας οὔσης ὁδοῦ, δι' ἧς ἔδει αὐτοὺς πορευθῆναι ἐπὶ τὴν ἀγορασίαν, ἄνευ ὑποδημάτων διέβησαν, ἐν Δήλῳ δ' ἐν τῷ ἱερῷ ὑποδεδεμένοι περιεπάτουν;* Sopat. ad Hermog. IV p. 445 sq. W. Narrat Hyp. scelus vetus Deliorum, ob quod olim (Thuc. 5, 1) ab Athen. ex insula eiecti erant (B. ap. S.). Huc pertinent glossae Harpocrationis: *ἀγοράσαι* ἀντὶ τοῦ ὠνήcαcθαι Ὑπ. ἐν τῷ Δηλ., et *Ῥήναια·* Ὑπ. Δηλ.

71. *Σύνταξιν ἐν τῷ παρόντι οὐδενὶ διδόντες, ἡμεῖς δέ ποτε ἠξιώσαμεν λαβεῖν.* — Harp. s. v. cύνταξιc, cf. E. M. p. 736, 3. 75

72. *Ἄνετον* ἀντὶ τοῦ ἱερὸν καὶ ἀνειμένον θεῷ τινι Ὑπ. Δηλ. Harp.; cf. B. A. 399, 12; Suid. s. v. 76

73. *Ἀποικία.* ἰδίωc τὰ γράμματα καθ' ἃ ἀποικοῦcί τινεc οὕτωc ὠνόμαcαν· Ὑπ. Δηλ. Harpocr. 77

74. *Ἀρτεμίσιον* ἰδίωc τὸ τῆc Ἀρτέμιδοc ἄγαλμα· Ὑπ. Δηλ. Harpocr. 78

75. *προηροσία·* Ὑπ. Δηλ. ὄνομα θυcίαc. Harpocr. 79

παρ' αὐτοῖc cod., em. S. — οὐδὲ ἄλλην ci. S. — πάνταc τε cod.; em. S. — ἀγοράcαντεc cod., em. S. — ὠνηcάμενοι cod.; em. S. — δὲ τῷ ἱερῷ cod.; δ' ἐν S. — ap. Harpocr. priore loco μηλιακῷ BCFHKQ. altero scribitur Ῥηναία; sed v. hymn. Ap. Del. 44. — 71 cυντάξεωc et οὐ δίδοται E. M., sed cod. lugdun. Valckenaerii cύνταξιν et οὐδενὶ διδόντεc cum Harp. — δέ om. BCG. — 73 ἀποίκια dubitanter ci. MO. — 74 ἀρτ. ἰδίωc μὲν Υ. πολλάκιc ὠνόμαcε τὸ τῆc Ἀρτέμιδοc ἄγαλμα epitome. — 75 προηροcίαι D et Phot.

XIII XIV. ΚΑΤΑ ΔΗΜΑΔΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

Cf. Suid. 1, 1 p. 1241, 18 et 2, 2 p. 452, 10; Plut. moral. p. 810 D.

80 76. Ἔτι δὲ ἀναμνήϲομεν διὰ ψηφίϲματοϲ εἰϲφορᾶϲ, ὡϲ ὁ Ὑπ. ψηφίϲματοϲ κατηγορῶν ὑπὸ Δημάδου γραφέντοϲ, πρόξενον Εὐθυκράτην εἶναι γράψαντοϲ, αὐτὸϲ εἰϲφέρει ψήφιϲμα, δι᾽ οὗ ποιεῖται τὴν ἀνακεφαλαίωϲιν τῶν εἰρημένων· *Ἃ μὲν γὰρ οὗτος* φηϲιν *εἰσκεκόμικεν, οὐκ ἔχει τὰς ἀληθεῖς αἰτίας τῆς προξενίας· ἐγὼ δέ, εἰ δεῖ πρόξενον ὑμῶν αὐτὸν γενέσθαι, δι᾽ ἃ τούτου τεύξεται γράψας εἰσφέρω.* ἔπειτα τὸ ψήφιϲμα εἰϲφέρει· *δεδόχθαι* γάρ φηϲιν *αὐτὸν εἶναι πρόξενον, ὅτι τὰ Φιλίππῳ συμφέροντα καὶ πράττει καὶ λέγει, ὅτι γενόμενος ἵππαρχος τοὺς Ὀλυνθίων ἱππέας προὔδωκε Φιλίππῳ, ὅτι τοῦτο πράξας αἴτιος τοῦ Χαλκιδέων ὑπῆρξεν ὀλέθρου, ὅτι ἁλούσης Ὀλύνθου τιμητὴς ἐγένετο τῶν αἰχμαλώτων, ὅτι ἀντέπραξε τῇ πόλει περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Δηλίων, ὅτι τῆς πόλεως περὶ Χαιρώνειαν ἡττηθείσης οὔτε ἔθαψε τῶν τεθνεώτων τινὰς οὔτε τῶν ἁλόντων οὐδένα ἐλύσατο.* διὰ τούτων κεφαλαιωδῶϲ ἀναμιμνήϲκει τῶν παρ᾽ ὅλην τὴν κατηγορίαν εἰρημένων κατ᾽ αὐτοῦ. Apsines IX p. 547 W. (p. 303 sq. Hammer); cf. Marcell. ad Hermog. IV p. 425; Apsines τέχν. ῥητορ. IX p. 532 W (297 H.).

81 77. Ἕτεροϲ δέ ἐϲτιν Ἀλκίμαχοϲ Μακεδών, οὗ μνημονεύει Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. οὕτωϲ· *Ἀλκίμαχον καὶ Ἀντίπατρον Ἀθηναίους καὶ προξένους ἐποιησάμεθα.* — Harp. s. v. Ἀλκίμαχοϲ; cf. B. A. 378, 23.

---

76 αὐτὸϲ ci. Bake: αὐτοῦ. — ὃ μέν Meier de proxen. p. 1. — δεῖ.. αὐτὸν Par. A: ἔϲτι (ἔτι?) .. αὐτῶν B (αὐτὸν ci. Meier). ὑμῖν A. — δι᾽ ἃ τούτου Bake S.: διὰ τούτων B, διὸ τούτου A sec. S. (διότι τούτων ci. Sp.). — εἰϲφέρων B. — δεδόχθαι Paris. A (ci. Meier): δεδεῖχθαι B. — αὐτὸν εἶναι πρόξενον ὅτι Par. A: πρ. αὐτὸν εἶναι διότι B. — καὶ λέγει καὶ ποιεῖ, ὅτι γενηθεὶϲ appicto signo ∻ super η Par. A. — περὶ τοῦ ἱεροῦ codd.: ὑπὲρ τ. ἱ. Ald. — ἐλύϲατο Par. A: ἐρρύϲατο B. — διὰ τούτων Meier Par. A: διὰ τοῦτο B. — altero loco diserte Apsines in fine orationis haec exstare refert. — 77 ἀθηνᾶϲ BCFH Ald.; ἀθηναῖοι

78. *Μήτε πόλεως μήτε πολιτείας ἐπηβόλους γε-* 82
νέσθαι. E. M. p. 357, 18; Porphyr. quaest. hom. c. 1 (p. 283 Schrader); Eustath. ad Odyss. p. 1448 R. 99 Bas.

79. *Περὶ οὗ πολλῷ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυ-* 83
θυμίοις ἡ στήλη σταθείη, ἢ ἐν τοῖς ὑμετέροις ἱεροῖς. Harp. s. v. ὀξυθύμια.

80. *Εἶναι δὲ τοὺς ῥήτορας ὁμοίους τοῖς ὄφεσι·* 84
τούς τε γὰρ ὄφεις μισητοὺς μὲν εἶναι πάντας, τῶν δὲ ὄφεων αὐτῶν τοὺς μὲν ἔχεις τοὺς ἀνθρώπους ἀδικεῖν, τοὺς δὲ παρείας αὐτοὺς τοὺς ἔχεις κατεσθίειν. — Harp. s. v. παρεῖαι ὄφεις; cf. Schol. Ar. Plut. 690, ubi per errorem, ut videtur, Lycurgus ἐν τῷ κ. Δ. laudatur.

81. *Βουφόνια·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. ἑορτή τις 85
ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις. Harp.

82. *θριπήδεστον·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. θριπή- 86
δεστον τὴν Ἑλλάδα εἶπεν ἀντὶ τοῦ διεφθαρμένην. Harp.; cf. Suid.

83. *Λητή·* Ὑπ. κατὰ Δημ.. Λητὴ πόλις ἐστὶ τῆς 87
Μακεδονίας. Harp.

84. *Μηκύβερνα·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ.. πόλις 88
ἐστὶν ἐν Θρᾴκῃ. — Harpocr.

85. *παλαμναῖος·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ.. τοὺς 89
αὐτοχειρίᾳ τινὰς ἀνελόντας τῇ παλάμῃ παλαμναίους ἐκάλουν. — Harpocr.

86. Καὶ ἐν τῷ κατὰ Δημ. δὲ ὁ Ὑπ. εἴρηκεν· *ῥᾳδι-* 90
εστέραν τὴν πόλιν. Ath. X p. 424 D; cf. Eustath.

AM. — καὶ om. BCH Ald. — πρόξενον BCFH Ald. — ποιησόμεθα BCH Ald., ποιησάμεθα F. — 78 cf. frg. inc. 239. — Δημάδου Porph. Eustath.; Δημάρχου E. M. — μήτε πόλεως Eust.; μηδέποτε πολέμου Porph.; μήτε πόλιν E. M. — ἐπηβόλους Porph. et Eust.; ἐπήβολον E. M. Explicatur ἐπιτευκτικός, ἐπιτυχής, ἐγκρατής. — 80 δημάρχου BC. — ὁμοίως AB epit. — ὄφισι A. — 81 δήμου ABLN; τοῦ δήμου C. — 82 θριπηδέστατον BCD utrobique. — 83 Λητή utrobique N; λιτή ceteri. — 86 τὴν om. Eustath. — ap. Poll. ex Ath. ῥᾳδιέστερος restituendum

ad Hom. Il. p. 746, 45. Ad eundem locum S. refert: ὡς Ὑπ. *ῥᾳδιώτερος*, Pollux V, § 107.

XIV

XV. ΚΑΤΑ ΔΗΜΕΟΥ ΞΕΝΙΑC

εἰ γνήσιος.

92 87. *ὀσχοφόροι*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου, εἰ γνήσιος. Harpocr.

93 88. *δειπνοφόρος*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου.

94 89. *κυρία ἐκκλησία*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου ξενίας, εἰ γνήσιος. Harpocr.

95 90. *Χαλκεῖα*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου ξενίας. τὰ Χαλκεῖα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις τῇ Ἀθηνᾷ ἀγομένη. Harpocr.

Praeterea huc retulit S. facete dictum Hyperidis adversus Demeam Demadis filium ex tibicina natum: οὐ σιωπήσει, μειράκιον, μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα (Ath. XIII, 591 F; Philem. lex. technol. p. 191 Osann, Eustath. ad Il. p. 1151, 9 R.), quod tamen non ex oratione, sed ut apophthegma aliquod affertur.

XV

XVI. ΠΡΟC ΔΗΜΕΑΝ.

97 92. *Λουσιεύς*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημέου γραφήν. — Harpocr.

98 93. *Σκευοποιήματα* δὲ Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Δημέαν Pollux X, 15.

XVI

XVII. ΚΑΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑC ΑΠΟCΤΑCΙΟΥ.

99 *Ἀποστασίου* δίκη —. πολλάκις δ' ἐστὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, παρὰ τῷ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστόδημον καὶ Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. ἀπ. — Harpocr.

---

esse affirmat Nauck (Arist. Byz. p. 46 adn. 53; admonuit Bb.). — 87 Δημέου Blancardus: δημαίου. — 88 δημείου I, μειδίου BC, δημάδου Ald. Quae ap. Harp. sequuntur verba non Hyperidis sed Philochori esse S. vidit, coll. B. A. p. 239. — 89 μηδέου C. — 90 δήμου BC. — 92 Δημέου Blancardus: δημαίου.

XVIII. ΥΠΕΡ ΔΗΜΟΠΟΙΗΤΟΥ xvib
εἰ γνήσιος.

94. Ὅτι δὲ τούτοις μετῆν τῆς πολιτείας, οἷς εἴη 100 Ζεὺς ἕρκειος, δεδήλωκε καὶ Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ δημοπ., εἰ γνήσιος. — Harp. s. v. ἕρκειος Ζεύς.

XIX. ΚΑΤΑ ΔΙΟΠΕΙΘΟΥΣ. (?)

Cf. pro Euxenippo col. 39 § 29. Num scripta exstiterit haec oratio incertum est.

XX. ΠΡΟΣ ΔΙΩΝΔΑΝ. xviii

V. Dem. de corona 222; Vit. X or. p. 848 E, cf. p. 846 A.

95. Μηνύω καὐτὸς Ὑπερείδην τὸν καλόν, πολλὰ 111 παρὰ Δημοσθένους κεκλοφότα, ἔν τε τῷ πρὸς Διώνδαν λόγῳ κἀν τῷ περὶ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν. καὶ ὅτι μὲν ὁ ἕτερος παρὰ τοῦ ἑτέρου μετέθηκε, πρόδηλον· συγχρονούντων δ' αὐτῶν, ἡμῶν μὲν ἂν εἴη ἔργον, φησίν, ὦ Ἀπολλώνιε, ἐκ τῶν χρόνων ἀνιχνεῦσαι τὸν κλέπτην. ἐγὼ δὲ ὑποπτεύω μὲν τὸν ὑφῃρημένον εἶναι τὸν Ὑ., ἀδήλου δὲ ὄντος ὁπότερος, ἄγαμαι μὲν Δημοσθένην, εἰ λαβὼν παρὰ Ὑπερείδου πρὸς δέον διώρθωσε, μέμφομαι δὲ τὸν Ὑ., εἰ λαβὼν παρὰ Δημοσθένους πρὸς τὸ χεῖρον διέστρεψεν. Euseb. praepar. evang. X, 3 p. 465 ed. Viger. (536 sq. Dind.) ex Porphyrio.

96. Schol. ad Dem. adv. Lept. § 52 (ὅθ' ἡ μεγάλη 112 μάχη πρὸς Λακεδαιμονίους ἐγένετο ἡ ἐν Κορίνθῳ): περὶ ταύτης τῆς μάχης Ὑπ. εἴρηκεν ἐν τῷ πρὸς Διώνδαν.

XXI. ΚΑΤΑ ΔΩΡΟΘΕΟΥ xix
εἰ γνήσιος.

97. *Ἀκούω γὰρ Αὐτοκλέα τὸν ῥήτορα πρὸς Ἱππόνικον τὸν Καλλίου περὶ χωρίου τινὸς ἀμφισβητή-*

---

96 Διώνδαν S.; erat. Δίωνα. — 97 ex Etym. laur. et Didymo quae accesserunt primus H. Hager (de graecitate

σαντα, καὶ λοιδορίας αὐτοῖς γενομένης, ῥαπίζειν τὸν Ἱππόνικον ἐπὶ κόρρης. Etymol. laurent. ab E. Millero editum p. 121, cf. Didymum in eodem Milleri libro (Mélanges de littérature grecque) p. 400. — Ὑπ. γοῦν ἢ Φιλῖνος ἐν τῷ κατὰ Δωρ., προειπὼν τὸν ῥαπίσαντα Ἱππόνικον ἐπὶ κόρρης γραφῆναι ὕβρεως, ἐν τοῖς ἑξῆς ὥσπερ ἐξηγεῖται τοὔνομα λέγων· *ἔπειτα Ἱππόνικος ὑπ᾿ Αὐτοκλέους μόνον ἐρραπίσθη τὴν γνάθον· ἐγὼ δ᾿ ὑπὸ τούτων τῶν τριχῶν εἱλκόμην, κονδύλους ἔλαβον.* Harpocr. s. v. ἐπὶ κόρρης; cf. Didym. l. c.

*98. Ὑπ. δὲ καὶ *κονδυλίζειν* ἔφη καὶ τὸ παθεῖν *κονδυλίζεσθαι·* ὁ δ᾿ αὐτὸς καὶ *πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν.* Poll. VIII, 76.

115 99. Ἐν δὲ τῷ κατὰ Δωρ. λόγῳ Ὑπ. φησίν· *ἐν ταὐτῷ ὥσπερ τὸ ἀτιμότατον θεράπιον.* Pollux III, 74.

117 100. *κακηγορίας δίκη·* ἐάν τις κακῶς εἴπῃ τινὰ τῶν κατοιχομένων, κἂν ὑπὸ τῶν ἐκείνου παίδων ἀκούσῃ κακῶς, πεντακοσίας καταδικασθεὶς ὦφλε τῷ δημοσίῳ, τριάκοντα δὲ τῷ ἰδιώτῃ. Ὑπ. δὲ ἐν τῷ κατὰ Δωρ. χιλίας μὲν ζημιοῦσθαι, ἐὰν τοὺς κατοιχομένους, φησί, πεντακοσίας δ᾿ ἐὰν τοὺς ζῶντας. Frg. lex. cantabr. p. 671, 7. Cf. Poll. 8, 80: *κακηγορῆσαι* ὡς Ὑπ.

Hyper. p. 108 sq.) investigavit; cf. etiam Sauppium Symbol. ad emend. orat. Att. p. 14. — praemittitur in Etym.: Ὑπερείδης. — ἀναμφισβητήσαντος cod.; ἀμφισβητήσαντα Miller Hager, ἀμφισβητῆσαι S. propter αὐτὸν, quod et in Etym. et ap. Did. post ῥαπίζειν exstat, a me in τὸν mutatum. Didymi verba haec sunt: οἱ δὲ τὸ ἐπὶ κόρρης ἐξηγοῦνται τὸ εἰς τὰς (S., cod. τοὺς) γνάθους τύπτεσθαι, ὡς Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δωρ.· *ῥαπ. αὐτὸν Ἱππ. κατὰ κόρρης, ἔπειτα καὶ Ἱππόν. ὑπ᾿ Αὐτοκλέους ἐρρ. τὴν γνάθον.* Recte Sauppius pro *ἔπειτα καὶ* rescripsit *καὶ· ἔπειτα*; nam quominus cum Hagero continuo haec alteri sententiae subiciamus Harpocrationis verba impediunt. — ap. Harp. τὸν ῥαπίς. S., erat ῥαπίς. τὸν. — ἔλαβον] τ᾿ ἔλαβον N (καὶ κονδ. ἔλ. S. Symb. l. c., nescio an errore). — 99 ἐν ταὐτῷ] ἐν αὐτῷ codd. praeter F, qui om.; ὑπηρέτησεν αὐτῷ ci. S. — θεραπόντιον cod. F. — 100 ζημιοῦσθαι τοὺς κατοιχ. liber, emend. S. — δὲ τοὺς ζῶντας liber, emend. S.

Praeterea huic orationi S. assignavit etiam frg. quod exstat ap. Poll. 3, 79; v. frg. inc. 200.

XXII. ΠΡΟϹ ΕΠΙΚΛΕΑ ΠΕΡΙ ΟΙΚΙΑϹ. XX

101. *Γρύλλος·* Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἐπ. π. οἰκ.. Ξε- 118
νοφῶντος τοῦ Ϲωκρατικοῦ υἱοὶ Γρύλλος καὶ Διόδωρος. Harpocr.

102. *διάγραμμα·* Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἐπ.. τὸ ταττό- 119
μενον ἐν ταῖς συμμορίαις ὁπόσον ἕκαστον ἄνδρα εἰσφέρειν δεῖ. Harpocr.

103. *Ὑπερῷα ἐπαίρειν*, καὶ *στέφειν τὰ οἰκήματα* 120
εἰς τὴν ὁδόν, καὶ *τὰς πλίνθους ἀναβάλλειν πρὸς ἀριθμόν.* Ὑπ. γὰρ ἐν τῷ πρὸς Ἐπ. ταῦτ' εἴρηκεν. Poll. VII, 119. — ἔργον δὲ τοῦ οἰκοδόμου καὶ τὸ *ὑπερῷα ἐγεῖραι*, ὡς Ὑπ. ἔφη. § 125.

XXIII. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΥΒΟΥΛΟΥ ΔΩΡΕΩΝ. XXII

Cf. Harp. s. v. Εὔβουλος et schol. Aesch. 2, 8.

104. v. frg. 95. 125

105. *Ἑρμαῖ·* Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος 126
καὶ Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβ. δωρεῶν. Μενεκλῆς ἢ Καλλικράτης ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν γράφει ταυτί· „ἀπὸ γὰρ τῆς Ποικίλης καὶ τῆς τοῦ βασιλέως στοᾶς εἰσὶν οἱ Ἑρμαῖ καλούμενοι.“ Harpocr.

106. *Πεντηκοστὴ* καὶ *πεντηκοστεύεσθαι* καὶ *πεν-* 127
τηκοστολόγοι. — ταῦτα δ' ἔστιν εὑρεῖν ἔν τε τῷ κατὰ Μειδίου καὶ ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφὴν Δημοσθένους, καὶ Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβ. δωρεῶν. — Harpocr.

XXIV. ΠΡΟϹ ΘΑϹΙΟΥϹ. XXIII

Kiessling confert Dem. 12, 17 et 50, 20 sqq.

107. *Εὐθὺς δὲ καρπεύειν ἀγαθὴν καὶ πλείστην* 128
χώραν. Pollux 7, 149.

---

101 γρύλος ABDEL. — 102 Ὑπερείδης] Ἰσοκράτης N. — 105 Aeschin. 3, 183.

xxiv XXV. XXVI. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΠΠΕΩΣ ΚΛΗΡΟΥ

λόγοι β'.

129 108. *Παρακαταβολὴ* καὶ *παρακαταβάλλειν.* οἱ ἀμφισβητοῦντες χρημάτων τινῶν δεδημευμένων πρὸς τὴν πόλιν καὶ οἱ περὶ κλήρων ἢ ἐπικλήρων πρὸς ἰδιώτας ἀντιδικοῦντες ἀργύριόν τι κατετίθεσαν — — περὶ δὲ τῶν κληρικῶν ἄλλοι τε πάλιν εἰρήκασι ῥήτορες καὶ Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἱππέως κλ. δευτέρῳ. — Harpocr.; cf. etiam s. v. ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν.

130 109. *Κυδαθηναιεύς·* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Ἱππέως κλ. Harpocr.

131 110. *Τριακάς·* τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακοστὴ ἡμέρα διὰ θανάτου, καὶ ἐλέγετο τριακάς, ὡς Ὑ. ἐν τῷ π. τοῦ Ἱ. κλ. δηλοῖ, ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς *τριακάδα* καὶ *τριακάδας* τὴν ἡμέραν καλῶν. Harp.

xxv XXVII. ΥΠΕΡ ΚΑΛΛΙΠΠΟΥ ΠΡΟΣ ΗΛΕΙΟΥΣ.

Cf. Vitas X or. p. 850 A. Paus. V, 21, 5.

132 111. *Ἑλλανοδίκαι·* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππου πρὸς Ἠλείους. Harp.

133 112. *Ἐλευσίνια·* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλ.. τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἐδίδοτο ἆθλον.

xxvi XXVIII. ΚΑΤΑ ΚΟΝΩΝΟΣ.

134 113. *ἄνδηρα·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι —. οἱ δὲ τὰ χώματα —· (ὧν καὶ) Ὑπερείδης. Harpocr. — *ἄνδηρα·* μέρος τι τοῦ κήπου, ὥσπερ ἡ πρασιὰ καὶ ὁ ὀχετός· Δίδυμός φησιν. *ὅπως τὸ ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῇ τῶν ἀνδήρων καὶ ὀχετῶν ἀφαιροῖτο κατασκευῇ.* Suid. 1, 1 p. 383, 13, cf. Schol. Luc. Lexiphan. c. 2.

---

108 ἱππέων BC, ἱππέας Ald. — 110 τριακάδα καὶ hab. Ald. et epitome, om. codices. — 113 ὧν καὶ add. S. ceterum pro οἱ δὲ — Ὑπ. epitome: Ὑπ. δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Quae apud Suidam leguntur Sauppio ipsius Hyperidis verba esse videntur. καὶ τῶν ὀχετῶν cod. A.

114. *ἐν Διομείοις Ἡράκλειον·* Ὑπ. κατὰ Κόνω- 135
νος. τῆς ἐν Διομείοις ἀγομένης ἑορτῆς τῷ Ἡρακλεῖ μνημονεύουσι καὶ οἱ κωμικοί. Harp.

XXIX. ΥΠΕΡ ΚΡΑΤΙΝΟΥ. XXVII

115. Καὶ Ὑπερείδης· *Ἀπόκριναί μοι, Ἑρμεία,* 136
ὥσπερ κάθῃ. Zonaras lex. p. 1168. — *κάθῃ* ἀντὶ τοῦ κάθησαι. Ὑπ. ὑπὲρ Κρ. Antiattic. B. A. p. 100, 32.

116. *ἀκμήν·* ἀντὶ τοῦ ἔτι. Ὑπ. ὑπὲρ Κρ. Anti- 137
attic. B. A. 77, 27; cf. B. A. 365, 14; Suid. 1 p. 166, 16.

XXX. ΚΥΘΝΙΑΚΟΣ. XXVIII

117. *Οἱ μὲν θρασεῖς ἄνευ λογισμοῦ πάντα πράτ-* 138
τουσιν· οἱ δὲ θαρραλέοι μετὰ λογισμοῦ τοὺς προσπεσόντας κινδύνους ἀνέκπληκτοι ὑπομένουσιν. — Suid. 1, 2 p. 1109, 13.

XXXI. ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ ΠΑΙΔΩΝ. XXIX

Cf. Vit. X or. p. 842 D.

118. *Τίνα φήσουσιν οἱ παριόντες αὐτοῦ τὸν* 139
τάφον; οὗτος ἐβίω μὲν σωφρόνως, ταχθεὶς δὲ ἐπὶ τῇ διοικήσει τῶν χρημάτων εὗρε πόρους, ᾠκοδόμησε δὲ τὸ θέατρον, τὸ ᾠδεῖον, τὰ νεώρια, τριήρεις ἐποιήσατο, λιμένας· τοῦτον ἡ πόλις ἡμῶν ἠτίμωσε καὶ τοὺς παῖδας ἔδησεν αὐτοῦ. Apsines τέχν. ῥητ. IX p. 545 sq. W. (I, 2, 301 Hammer) et Greg. Cor. VII, 1226 W.

---

114 Ἡράκλεια Hemsterh. — 118 ἔτι ἀναμιμνήσκειν ἔστιν ἐκ τῆς καλουμένης ἠθοποιΐας. — — κέχρηται τούτῳ τῷ τόπῳ καὶ Ὑπ. ὑπὲρ Λυκούργου λέγων Apsines (sed ὑπὲρ εὐβούλου που λέγων cod. Paris. A cum signo ÷ super εὐβ. appicto). — post ᾠδ. in Par. A deletae litt. fere X, tum τριήρεις ἐπ aliaque lac. litt. V, tum τοῦτον. (Ita Hammer; sec. Bak. est in eo cod. ἐποιήσατο ἀπολλυμένας.) — τὰ νεώρ. Bake Sp.: om. τὰ etiam B Greg. — λιμ. ἔκλεισε ci. Bake; καὶ ante λιμ. add. S. — ἠτίμωσε Par. A (ci. Reisk.): ἠτίμασε. — τοὺς πόδας ἔδησεν Par. A.

xxxi XXXII. ΠΡΟΣ ΛΥΣΙΔΗΜΟΝ.

144 119. Αὐτὸ δὲ τὸ καρποῦσθαι καὶ *καρπίσασθαι* Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Λυσίδ. Poll. VII, 149.

xxxii XXXIII. ΚΑΤΑ ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ ΑΙΚΕΙΑΣ.

145 120. *Ἔθεσαν οὐ μόνον ὑπὲρ τῶν ἐλευθέρων, ἀλλὰ καὶ ἐάν τις εἰς δούλου σῶμα ὑβρίσῃ, γραφὰς εἶναι κατὰ τοῦ ὑβρίσαντος.* Ath. VI p. 267 A.

146 121. *Ἄγων Γλυκέραν τε τὴν Θαλασσίδος, ζεῦγος ἔχων.* Ath. XIII p. 586 B.

147 122. *Ἀκμάζεις* ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν νέων πράττεις Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Μαντ. Harpocr., cf. B. A. 365, 9.

148 123. *Ποσιδεών·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Μαντ. Harp.

149 124. *Σκευοποιοῦντα τὸ πρᾶγμα* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Μαντ. ἀντὶ τοῦ σκευωρούμενον καὶ κατασκευάζοντα καὶ πλαττόμενον. Harpocr.

xxxiii XXXIV. ΚΑΤΑ ΜΕΙΔΙΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

150 Cf. Vit. X or. p. 850 A. Glaucippo Hyperidis filio tribuit A. Schaeferus.

xxxiv XXXV. ΥΠΕΡ ΜΙΚΑΣ.

151 125. Ὑπ. δὲ ἐν τῷ ὑπὲρ Μίκας ἔφη· *ἐμισθώσατο τυλυφάντας.* Poll. VII, 191 et X, 39.

xxxv XXXVI. ΥΠΕΡ ΞΕΝΙΠΠΟΥ.

152 126. *Μεταγειτνιών·* Ὑπ. ὑπὲρ Ξενίππου. Harpocr. Fortasse, ut A. Schaeferus coniecit, Ξενοφίλου; cf. 128.

---

120 ὑπὲρ] περὶ B. — 122 μεντιθέου FK, τιμοθέου CGH. — 123 erat Ποσειδεών; cf. inscriptiones. — ἀμαντιθέου B. — 124 τὸ πρᾶγμα om. BCG. — cf. Poll. X, 15. — 125 priore loco μήκας A. ceterum Kiessling et S. Μίκκας; cf. de ea scriptura Meinekium Vind. Arist. p. 156; Wecklein Cur. epigr. p. 56; Bullet. de corresp. hell. II p. 431 sqq.; III p. 355; Meisterhans Gr. d. att. Inschr. 63[2].

XXXVII. XXXVIII. ΥΠΕΡ ΞΕΝΟΦΙΛΟΥ xxxvi

λόγοι β'.

127. *Κεραμεῖς* (pagus)· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενο- 153
φίλου α'. Harpocr.

128. *Μουνυχιών.* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. 154
Harpocr.

129. *Τυρμεῖδαι* (pagus)· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενο- 155
φίλου. Harpocr.

130. *Ὑσιαί·* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Harp. 156

XIL. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΡΙΩΝ. xxxvii

131. *ἀψιμαχεῖν* Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῶν ὁρίων. Anti- 157
attic. B. A. 79, 12.

XL. ΠΕΡΙ ΟΧΕΤΟΥ. xxxviii

132. ὀχετόκρανα δ' ἂν εἴποις τὰς τῶν ὀχετῶν ἀρ- 158
χάς, ὡς Ὑπ. ἐν τῷ περὶ ὀχετοῦ. Poll. X, 30.

XLI. ΠΡΟΣ ΠΑΓΚΑΛΟΝ. xxxix

133. *μαστῆρες·* Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Πάγκαλον. ἔοι- 159
κεν ἀρχή τις εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου. Harpocr.

XLII. ΚΑΤΑ ΠΑΣΙΚΛΕΟΥΣ. xl

134. *Ἕως μὲν οἱ πλουσιώτατοι παρακρουόμενοι τὴν* 160
πόλιν σὺν πέντε καὶ ἕξ τριηραρχοῦντες μέτρια ἀνήλισκον, ἡσυχίαν ἦγον οὗτοι· ἐπειδὴ δὲ ταῦτα κατιδὼν

---

127 ξενοφῶντος λα^ω BC. — 128 malim Μουνιχιών. — 129 τυρμίδαι epitome. — 134 σὺν πέντε libri Harp., E. M., Suid.: σύμπεντε al.; tum σύνεξ schol. Dem.; σὺν ϛ' D, ϛ' ceteri. Cf. σὺν ἓξ καὶ δέκα Dem. 18, 104. — μέτρια] ματὰ τρία BG, μετὰ τρία C. — εἶχον Harpocr. cod. ABCG, quod rec. S. — ἐπεὶ Harp. BCG et Suidae libri praeter A. — κατεῖδε Ald., Suid., E. M., schol. Dem.; κατιδεν Phot., κατίδεν epit. Harp., κατεῖδον Harp. ABCG; κατιδὼν Bk., κατεῖδε S., qui post Δημ.

Δημοσθένης νόμον ἔθηκε τοὺς τ' τριηραρχεῖν καὶ βαρεῖαι γεγόνασιν αἱ τριηραρχίαι, νῦν ὁ Φορμίων αὐτὸν ἐκκλέπτει. Harp. Suid. Phot. s. v. cυμμορία; Schol. Dem. 14, 17; E. M. 734, 32.

161 135. *Ἄξιοι μισεῖσθαι τῇ πόλει Hyperides* ἐν τῷ κατὰ Παcικλέουc. Prisc. XVIII c. 24 § 191 p. 299 H.

162 136. *ἔκδεια.* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Παc.· *ἐὰν δέ τις ἔκδεια γένηται,* ἤγουν ἐὰν δέ τι ἐνδεήcῃ τοῦ προϋπάρχοντοc ἀργυρίου. Harpocr.

XLI XLIII. ΠΡΟC ΠΑCΙΚΛΕΑ ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΔΟCΕΩC.

163 137. *Τὴν οἰκίαν τὴν μεγάλην τὴν Χαβρίου καλουμένην καὶ τὸ ἄμφοδον.* Poll. IX, 36.

XLII XLIV. ΚΑΤΑ ΠΑΤΡΟΚΛΕΟΥC ΠΡΟΑΓΩΓΕΙΑC

εἰ γνήcιοc.

164 138. Ὑπ. δ' ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήcιοc ὁ λόγοc, τοὺc Ἀρεοπαγίταc φηcὶν ἀριcτήcαντά τινα ἐν καπηλείῳ κωλῦcαι ἀνιέναι εἰc Ἄρειον πάγον. Ath. XIII p. 566 F.

165 139. *Οἱ δὲ ἐννέα ἄρχοντες εἱστιῶντο ἐν τῇ στοᾷ, περιφραξάμενοί τι μέρος αὐτῆς αὐλαίᾳ.* Poll. IV, 122 et Cosmas Indicopl. topogr. christ. p. 197 E; cf. B. A. 463, 14 et 83, 7; Suid. s. v. αὐλαία.

166 140. Τοῦτον δὲ (sc. vitricum) Ὑπ. Πατροκλέουc ἐπὶ προαγωγείᾳ κατηγορῶν *μητρυιὸν* κέκληκε. Poll. III, 27.

---

addidit καί. — νόμον S.: νόμουc. — ἀνέθηκε BCG. — νῦν .. ἐκκλέπτει om. epit. reliqui. — αὐτὸν S.: αὑτὸν. — ἐκλέπτει G. — 135 dedi lectiones Hertzii; ap. S. est: *illi ἄξιός ἐστι μισεῖσθαι* κτλ. Cf. or. IV, col. d, 4 sq. — Post Παcικλ. lacunae signa addi iussit Sp., addidit S., tamquam ipsa verba oratoris intercidissent. — 136 τι] libri hic quoque τιc. — ἐνδεήcῃ Bk.: ἐνδεὴc ᾖ. — XLIII. Hanc orationem a XLII. non diversam fuisse ci. A. Schaeferus. — 139 εἰcθιώοντο, φραξάμενοι, τὸ μέροc Cosmas.

141. *Νάννιον*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήϲιοϲ. 167
Harpocr.; cf. Ath. XIII p. 587 A.

142. *Νεμεάς*· Νεμεάδοϲ αὐλητρίδοϲ μνημονεύει Ὑ. 168
ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήϲιοϲ. Harpocr. — καὶ *Νεμεάδος* δὲ τῆϲ αὐλητρίδοϲ Ὑπ. μνημονεύει ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέουϲ. Ath. XIII p. 587 C.

143. *πάνδημος Ἀφροδίτη*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ., 169
εἰ γνήϲιοϲ. Harp.

144. Ἐκαλεῖτο δέ τιϲ ἐν τοῖϲ νυμφικοῖϲ δωματίοιϲ 170
καὶ *κλίνη παράβυστος*, ἧϲ μέμνηται Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ. Harpocr. Phot. Suid. s. v. παράβυϲτ. — Καὶ δὴ καὶ κλίνη τιϲ ὠνομάζετο γαμική, καὶ ἑτέρα *παράβυστος*, ἣ καὶ αὐτὴ ϲτρώννυται ἐν τῷ δωματίῳ *ὑπὲρ τοῦ τὴν παῖδα μὴ ἀθυμῆσαι*, ὡϲ Ὑπ. ἔφη. Poll. III, 43.

145. *Φορβαντεῖον* (Athenis). Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ 171
Πατροκλ. Harp.; cf. E. M. p. 798, 25.

XLV. ΠΛΑΤΑΙΚΟϹ XLIII

Ἆρ' οὖν ἄξιον προκρῖναι τὸν Ὑπερείδου Πλα- 172
ταϊκὸν τῆϲ Ἀριϲτείδου Πλαταιᾶϲι νίκηϲ; Plut. moral. p. 350 B.

XLVI. ΚΑΤΑ ΠΟΛΥΕΚΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΟϹ XLIV

146. Ὅτι δὲ καὶ οἱ δημοποίητοι ἐνεγράφοντο εἰϲ 173
τὰϲ ϲυμμορίαϲ, δεδήλωκεν ὁ Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. πολλάκιϲ. *συμμορῖται* δέ εἰϲιν οἱ τῆϲ αὐτῆϲ αὑτοῖϲ μετέχοντεϲ ϲυμμορίαϲ, ὡϲ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ Ὑπ. δείκνυϲι. Harp. E. M. s. v. ϲυμμορία; schol. Dem. 14, 17.

---

141 Ὑπερείδηϲ] Λυϲίαϲ C. — Πατροκλέα C. — 142 Νεμεάϲ· Νεμεάδοϲ scripsi; Νεμέαϲ codd. (Νεμεάδοϲ ci. S.). Cf. Athenaei locum eaque quae apud ipsum Harp. sequuntur. — μνημον. Ὑπερ.] Δημοϲθένηϲ C. — 143 προκλέουϲ B, πρωκλέουϲ A. — 144 Πατροκλέουϲ Mauss. et fort. C: π̄ρ̄ο̄κλέουϲ Ald., προκλέουϲ B, προκλέα A. — XLV. Πλαταιᾶϲι Cob.: παραγγελίαϲ libri (ἐν Πλαταιαῖϲ Xylander, Πλαταϊκῆϲ Kiessling, ϲτρατηγίαϲ καὶ S.). — 146 αὑτοῖϲ Bk. S., αὐτοῖϲ epitom., schol. Dem.; om. E. M. (recte fort. sec. Dind.); αὐτοὶ ceteri.

174 147. *ἡγεμὼν συμμορίας*· — ἡγ. ἐκαλεῖτο ϲυμμορίαϲ ὁ προέχων τῷ πλούτῳ καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἡγεμονεύειν ἐπειλημμένοϲ, ὡϲ ὑποφαίνει Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. Harpocr.

175 *148. Τοὺϲ δὲ ἄρχονταϲ τῶν ϲυμμοριτῶν καὶ *συμμοριάρχας* Ὑπ. εἴρηκεν. Poll. III, 53.

176 *149. καὶ ϲυμμορία καὶ τὸ παρ' Ὑπ. *μετοικικῆς συμμορίας ταμίας*. Poll. VIII, 144.

177 150. *ἀγοράς*. Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. π. τ. διαγρ.· *οὗτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦνται*. μήποτε ἀντὶ τοῦ ϲυνόδουϲ νῦν. Harp.; cf. fragm. cantabr. p. 664, 11; B. A. p. 330, 10.

178 151. *ἀνασυντάξας* ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν ϲυντάξαϲ Ὑπ. κατὰ Πολ. Harp.

179 152. *διάγραμμα*. — τὸ ταττόμενον ἐν ταῖϲ ϲυμμορίαιϲ, ὁπόϲον ἕκαϲτον ἄνδρα εἰϲφέρειν δεῖ. ἐτάττετο δὲ οὐ τὸ αὐτὸ πᾶϲιν, ἀλλὰ πρὸϲ τὴν τίμηϲιν τῆϲ οὐϲίαϲ. περὶ δὲ τούτων ϲαφέϲτατα δεδήλωκεν Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. περὶ διαγράμμαϲοϲ. *διαγραφεὺς* μέντοι ἐϲτὶν ὁ καθιϲτάμενοϲ ἐν ταῖϲ ϲυμμορίαιϲ ἐπὶ τῷ διακρῖναι πόϲον ἕκαϲτοϲ ἀνὴρ εἰϲενεγκεῖν ὀφείλει, ὡϲ ὁ αὐτὸϲ πάλιν φανερὸν ποιεῖ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Harp.

180 153. *Θαργήλια*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. Harpocr.

181 154. *ὀβολοστάτας* δ' ἔλεγον τοὺϲ δανειϲτάϲ, ὡϲ παρά τε Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. καὶ πολλάκιϲ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Harpocr. s. v. ὀβολοϲτατεῖ.

XLV XLVII. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ ϹΤΡΑΤΗΓΕΙΝ.

182 155. *Ἄκτια*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολ. ϲτρατ. Ἄκτια ἀγὼν παλαιὸϲ ἦν. Harpocr.

183 156. *ἀλιμενία*· Ὑπ. ἐν τῷ π. τ. Πολ. ϲτρατ. Anti-

---

150 οὗτοι] οἷον οὗτοι anecd. — ποιοῦνται frg. cant., anecd., epit.: ποιοῦντεϲ. — 152 Ὑπ.] Ἰϲοκράτηϲ N. — 155 ἄκτεια AM Ald., ἀκτεία BFH, ἀκτία CK epit. — Ὑπ. post Πολυεύκτου C, om. B. — πολυεύκτου BCFHK. — 156 πολυεύκτου cod. a pr. m.

attic. B. A. 78, 18. — Ὑπ. δὲ καὶ ὄνομα ἐποίηϲε· *τῶν τόπων τὴν ἀλιμενίαν.* Poll. I, 101.

157. *ῥόθιον·* Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολ. ϲτρατ. 184
Harp. — Ὑπ. τῷ ῥοθίῳ ἐπ' εἰρεϲίαϲ κέχρηται ϲυντονωτάτηϲ. φηϲὶ γοῦν· *τὸ μὲν οὖν τῶν ἐλαυνόντων πλῆθος καὶ τὸν τοῦ ῥοθίου ψόφον καὶ τὸ μέγεθος τοῦ σκάφους ἐκπεπληγμένοι δεινῶς ἦσαν.* Suid. 2, 2 p. 622.

XLVIII. ΠΡΟϹ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ. XLVI

158. *Κυδαντίδης·* Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Πολ.· δῆμόϲ 185
ἐϲτι τῆϲ Αἰγῆδοϲ Κυδαντίδαι. Harpocr.

159. Ὑπ. δ' ἐν τῷ πρὸϲ Πολ. φηϲιν· *εἰσὶ γὰρ* 186
ἐν τῇ συμμορίᾳ ἑκάστῃ ιε' ἄνδρες. Harpocr. al., v. frg. 146; cf. etiam Philemon. p. 141 sq. ed. Osann.

XLIX. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΥΡΡΑΝΔΡΟΥ ΚΛΗΡΟΥ. (?) XLVII

160. *Κακώσεως·* δίκηϲ ὄνομά ἐϲτιν — —· Δημο- 187
ϲθένηϲ κατὰ Τιμοκράτουϲ καὶ Λυϲίαϲ ἔν τε τῷ περὶ τοῦ Ἡγηϲάνδρου κλήρου καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ [** καὶ Ὑπ. περὶ] τοῦ Πυρρ. κλήρου. ὅτι δὲ ἐξῆν καὶ παντὶ τῷ βουλομένῳ γράφεϲθαι κακώϲεωϲ γονέων καὶ ταῖϲ ἐπικλήροιϲ βοηθεῖν, δηλοῦται ἔν τε τῷ προειρημένῳ λόγῳ Ὑπερείδου καὶ ἐν τῷ Λυϲίου κατὰ Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήϲιοϲ. Harpocr.

L. ΡΟΔΙΑΚΟϹ. XLVIII

Cf. Vit. X or. p. 850 A.

161. *προπεσεῖν·* προπετῶϲ τι ποιῆϲαι. Ὑπ. Ῥοδ. 188

---

157 πολυεύκτου B. — XLVIII. Hanc orat. non diversam fuisse a XLVI. ci. A. Schaeferus. — 159 ἐν τῇ] ἐν ἀρχῇ A. — XLIX. Hanc orationem Hyperidi reddidit S., cum ex sequentibus Hyperidis aliquam orationem laudatam antea fuisse constet, ὑπὲρ autem eo minus ad κλήρου accommodatum sit, quod modo Harp. περὶ τοῦ κλήρου dixerat. Iam Maussacus ante ἐν τῷ ὑπὲρ inseruerat Ὑπερίδηϲ. Meierus autem ita: — — Ἡγ. κλ. καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Π. κλ. καὶ Ὑπερ. ἐν τῷ περὶ . . . κλήρου. — πυράνδρου codd., em. S.

Antiattic. B. A. 112, 10. — *προέπεσον·* προπετῶc ἐποίηcαν. ῾Υπ. Phot. s. v.

XLIX LI. ΥΠΕΡ CΙΜΜΙΟΥ ΠΡΟC ΠΥΘΕΑΝ ΚΑΙ ΛΥΚΟΥΡΓΟΝ.

189 162. *ἐπιχειροτονία* ἡ τῶν χειροτονητῶν (ἀρχόντων) κατάcταcιc· ῾Υπ. ἐν τῷ κτλ. Harp.

XLIXb LII. ΠΕΡΙ ΤΩΝ CΤΡΑΤΗΓΩΝ. (?)

190 Cf. Vit. X or. p. 848 D: καὶ περὶ τῶν cτρατηγῶν ὧν ᾔτει (Alexander) παρ' Ἀθηναίων ἀντεῖπε, καὶ περὶ τῶν τριήρων. Num scripta exstiterit haec oratio, incertum est.

L LIII. CΥΝΗΓΟΡΙΚΟC.

191 163. πλὴν Ἰcαῖοc καὶ ῾Υπ. τὸν *πράτην* εἶπον. Poll. VII, 8. — ῾Υπ. δὲ καὶ *πράτην* εἴρηκεν ἐν τῷ cυνηγορικῷ. id. III, 125.

LI LIV. ΠΡΟC ΤΙΜΑΝΔΡΑΝ.

193 164. *παιδάριον.* οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀρρένων κέχρηνται τῷ ὀνόματι οἱ ῥήτορεc, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παρθένων. ῾Υπ. ἐν τῷ πρὸc Τ.· *Καταλειφθέντων γὰρ τούτων, δυοῖν ἀδελφοῖν καὶ δυοῖν ἀδελφαῖν, ὀρφανῶν καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρὸς καὶ παιδαρίων.* Suid. 2, 2 p. 157.

192 *165. Καθάπερ ὁ τῆc Τιμάνδραc κατηγορῶν ὡc πεπορνευκυίαc τὴν λεκανίδα καὶ τοὺc ὀβολοὺc καὶ τὴν ψίαθον καὶ πολλήν τινα τοιαύτην δυcφημίαν ἑταιρῶν κατήραcε τοῦ δικαcτηρίου. Dem. π. ἑρμ. § 302.

---

162 cυμμίου Ald., cημείου B, Cιμίου Dind. — LIV. εἰ γνήcιοc add. S., propter frg. 165. — 164 Τιμάνδραν Hemsterhus. (ad Ar. Plut. p. 59); Τίμανδρον libri. — καταλλαχθέντων, δυαῖν ἀδελφαῖν, ὀρφαναῖν, καὶ παιδαρίων παίδων codd. — καὶ μητρὸc V. — παιδαρίων ἀπαίδων deleto καί S. — 165 huc rettulit Hemsterh. — ὁ τῆc Τιμάνδραc n: ὁ τῆc τημανδραc rR; ὅτι ἄν τιc τῆc μάνδραc Vind. — ἑταιρῶν Victorius: ἑταίρων m, relicui om.

LV. ΠЄΡΙ ΤΩΝ ΤΡΙΗΡΩΝ. (?) LII

Cf. Vit. X or. p. 848 E (v. or. LIII). Num scripta 194
exstiterit haec oratio, incertum est.

LVI. ΠЄΡΙ ΤΗϹ ΦΥΛΑΚΗϹ ΤΩΝ ΤΥΡΡΗΝΩΝ. LIII

166. *κομιστικὰ πλοῖα*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῆϲ φυλ. 195
τ. Τ.. ἔοικε καλεῖϲθαι κομιϲτικὰ πλοῖα ἐν οἷϲ ἐκόμιζον οἱ Τυρρηνοὶ τὰ ληφθέντα λάφυρα, ὡϲ αὐτὸϲ ὁ ῥήτωρ ὑποϲημαίνει ἐν τῷ λόγῳ. Harpocr.

167. *προβόλιον* εἶδοϲ δόρατοϲ, ᾧ χρῶνται οἱ 196
κυνηγέται πρὸϲ τὴν τῶν κυῶν θήραν. Ὑπ. ἐν τῷ π. τ. φυλ. τ. Τ. τροπικῶϲ ἐκ μεταφορᾶϲ ἐχρήϲατο τῷ ὀνόματι. Harpocr.

LVII. ΠΡΟϹ ΥΓΙΑΙΝΟΝΤΑ. LIV

168. *ἕνη καὶ νέα*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ὑγ. — 197
Harpocr.

169. *θέσθαι* ἀντὶ μὲν τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν Ὑπ. 198
ἐν τῷ πρὸϲ Ὑγ. Harp.; cf. E. M. p. 448, 15.

LVIII. ΚΑΤΑ ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥϹ ЄΙϹΑΓΓЄΛΙΑ. (??) LVI

Cf. Dem. 19, 116; Aesch. 3, 79; Hyp. pro Euxen. 200
col. 39 § 29. Sed Philocrates sua sponte solum vertit neque causam dixit; itaque ne accusatori quidem elaborata oratione opus fuit.

LIX. ΥΠЄΡ ΦΟΡΜΙϹΙΟΥ. LVII

170. Πανδιονίϲ· — μία τῶν ι′ φυλῶν — κληθεῖϲα 201
ἀπὸ Πανδίονοϲ τοῦ Ἐριχθονίου, ὡϲ ἄλλοι τε πολλοὶ λέγουϲι καὶ Ὑπ. ἐν τῷ ὑπ. Φορμ. Harp.

---

166 Τυρρηνῶν et Τυρρηνοὶ Boeckh.: τριήρων (τριηρῶν) — τύραννοι codd. — τῷ] τ̄ A, λ′ BC, τῷ τριακοϲτῷ Ald. — 167 Τυρρηνῶν libri; τριήρων Bk. cum Valesio. — τροπικῶν libri; τροπικῶϲ cum Valesio Bk.; fort. delendum esse dicit Dind.

LVIII LX. ΥΠΕΡ ΦΡΥΝΗϹ.

De causa cf. Τέχν. Seguerii p. 57 (Sp. Rh. Gr. I p. 455, Cornut. ed. Graeven p. 42); de orationis indole [Longin.] π. ὕψους XXXIV, 3; Quint. X, 5, 2.

202 171. ὡμιληκὼς δὲ καὶ Φρύνῃ τῇ ἑταίρᾳ ἀσεβεῖν κρινομένῃ συνεξητάσθη· αὐτὸς γὰρ τοῦτο ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου δηλοῖ. Vit. X or. p. 849 E. — ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης λόγῳ ῾Υπ. ὁμολογῶν ἐρᾶν τῆς γυναικός. Ath. XIII p. 590 D. — διελέχθην αὐτῇ καὶ *διειλεγμένος εἰμὶ* (de concubitu) ὡς ῾Υπερ. Poll. V, 93. — ῾Υπ. δὲ *διειλεγμένος* ἐπὶ ἀφροδισίων. id. II, 124. — *διαλέγεσθαι* καὶ τὸ πλησιάζειν ταῖς γυναιξίν, ὡς ῾Υπ. Moeris p. 195, 8 Bk.

203 172. ῾Υπ. δὲ πάλιν ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης, ἐξισάζοντος, ὅτι αὐτός τε καὶ Εὐθίας ὡμιληκότες ἦσαν τῇ Φρύνῃ — — εὑρών τινα διαφορὰν ἔφυγε τὸ ἐξισάζον φήσας· *οὐ γὰρ ὅμοιόν ἐστι τὸν μὲν ὅπως σωθήσεται ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖν, τὸν δὲ ὅπως ἀπολέσει.* Syrian. ad Herm. IV p. 119 W. (ed. Rabe II, 31); cf. Marcell. p. 120.

204 173. *Τί γάρ ἐστιν αἰτία αὕτη, εἰ Ταντάλῳ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς λίθος κρέμαται;* Alex. de schem. VIII, p. 457 W., ut διασυρμοῦ exemplum.

205 174. *ἀνεπόπτευτος*· ῾Υπ. ἐν τῷ ὑπ. Φρύνης. ὁ μὴ ἐποπτεύσας. Harp.; cf. B. A. 398, 11; Poll. II, 58 (*ἀνεπόπτευτον* ῾Υπ. φησίν).

206 175. *ἐπωπτευκότων*· ῾Υπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Φρ. Harp.

---

171 ὡμιληκὼς δὲ καὶ Buecheler: ὡς εἰκὸς δὲ καὶ δίκῃ (v. supra Vit. Hyper. 18). ita αὐτὸς γὰρ κτέ. referuntur ad ὡμιληκώς. — 172 haec quoque S. ad prooemium refert: explicasse Hyperidem, cur pro Phryne verba faceret. Dixeris potius **excusantis** esse, cum ipse pariter atque adversarius amore Phrynes **captus** esset; at nequaquam, inquit Hyperides, eadem ratione **amamus**. τῷ ὑπὲρ SV, Rabe: τοῖς Walz. — ἀπολέσει Walz: **ἀπολέσειεν** SV, Rabe. — 174 ἀνεπόπτευτον τὸ μὴ ἐποπτεῦον. οὕτως ὑπερίδης ET et B. A. Suid. — φύνης AC Ald., φήνης B.

176. *Εὐθίας*· Ὑπ. ὑπὲρ Φρ.. τῶν ἐπὶ ϲυκοφαντίᾳ 207
διαβεβλημένων ἦν ὁ Εὐθίαϲ. Harpocr.

177. *Ἰσοδαίτης*· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Φρ.. ξενικόϲ 208
τιϲ δαίμων, ᾧ τὰ δημώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ ϲπουδαῖα ἐτέλει. Harp. cf. Hager. de graecit. hyper. p. 106.

178. Ὁ δὲ Ὑπ. ϲυναγορεύων τῇ Φρύνῃ, ὡϲ οὐ- 209
δὲν ἤνυε λέγων ἐπίδοξοί τε ἦϲαν οἱ δικαϲταὶ καταψηφιούμενοι, παραγαγὼν αὐτὴν εἰϲ τοὐμφανὲϲ καὶ περιρρήξαϲ τοὺϲ χιτωνίϲκουϲ, γυμνά τε τὰ ϲτέρνα ποιήϲαϲ, τοὺϲ ἐπιλογικοὺϲ οἴκτουϲ ἐκ τῆϲ ὄψεωϲ αὐτῆϲ ἐπερρητόρευϲε δειϲιδαιμονῆϲαί τ' ἐποίηϲε τοὺϲ δικαϲτὰϲ (καὶ) τὴν ὑποφῆτιν καὶ ζάκορον Ἀφροδίτηϲ ἐλέῳ χαριϲαμένουϲ μὴ ἀποκτεῖναι. Ath. XIII p. 590 E; cf. Eustath. ad Il. 1259, 1 R.; Vit. X or. p. 849 E. Quamquam num qua pars huius narrationis orationi ipsi debeatur, mihi quidem valde dubium est.

*179. Alciphr. I, 32: αἴτηϲόν τι παρ' αὐτοῦ (Euthia), καὶ ὄψει ϲεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τοὺϲ νόμουϲ καταλύουϲαν. In his inesse quae ex Hyperidis oratione derivata sint recte me monuit Babingto. Cf. frg. Lycophroneae a Polluce IX, 156 servatum (supra p. 26); add. Lyc. col. 10, 7. — V. etiam Alciphr. I, 30: εἰ γὰρ αἰτοῦϲαι παρὰ τῶν ἐραϲτῶν ἀργύριον οὐ τυγχάνομεν ἢ τοῖϲ διδοῦϲιν ἐντυγχάνουϲαι ἀϲεβείαϲ κριθηϲόμεθα, πεπαῦϲθαι κρεῖττον ἡμῖν τοῦ βίου τούτου καὶ μηκέτι ἔχειν πράγματα μηδὲ τοῖϲ ὁμιλοῦϲι παρέχειν.

180. *Apud Messalam: Bene fecit Euthia.* Quint. 210
I, 5, 61. Vertisse Messalam in latinum hanc orationem idem Quint. refert, X, 5, 2.

---

177 ἰϲοδέτηϲ A — 178 καὶ τὴν S.: τὴν libri. cf. Eust. — χρηϲαμένουϲ Casaubonus; χαριϲαμ. codd., quod def. Wilamow. ap. Kaib.

LXI LXI. LXII. ΥΠΕΡ ΧΑΙΡΕΦΙΛΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΑΡΙΧΟΥϹ

λόγοι β'.

211 181. *Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρ. α'. παροιμία ἐπὶ τῶν παριέντων τὰ cπουδαιότερα καὶ περὶ τὰ φαῦλα διατριβόντων. Harp.; Suid s. vv. ἀφέντεc et ἀφείc; cf. Crameri A. O. 2 p. 491; Apost. prov. V, 8; Arsenii Viol. p. 86 Walz.

212 182. *Πυκνί.* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Χαιρ. α' φηcί· *καὶ τῆς Πυκνὸς τοσοῦτον εὑρισκούσης.* Harpocr.

213 *183. Τοcαύτην δ' Ἀθηναῖοι cπουδὴν ἐποιοῦντο περὶ τὸ τάριχοc, ὡc καὶ πολίταc ἀναγράψαι τοὺc Χαιρεφίλου τοῦ ταριχοπώλου υἱούc, ὥc φηcιν Ἄλεξιc ἐν Ἐπιδαύρῳ —· μνημονεύει αὐτῶν καὶ Ὑπ. ὁ ῥήτωρ. Ath. III p. 120 A.

214 184. Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχουc· *μετὰ ταῦτα ὕστερον ἦλθον ἀναθησόμενοι τὸ τάριχος.* Prisc. XVII § 179 p. 195 H.

216 185. *Ἀκτὴ* ἐπιθαλαττίδιόc τιc μοῖρα τῆc Ἀττικῆc. Ὑπ. ἐν τῷ π. τ. ταρ. Harp.

217 186. Τὰ δὲ περὶ τοὺc λιμέναc μέρη δεῖγμα, χῶμα, ἐμπόριον, καὶ ὡc Ὑπ. φηcίν, *ἐξαίρεσις*, ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται, ὥcπερ καὶ τὸ *δεῖγμα* τοὔνομα ἀπὸ τοῦ δείγματα τῶν ἀγωγίμων τοῖc ὠνητιῶcι δίδοcθαι, παρ' Ὑπ. ἐν τοῖc ὑπὲρ τοῦ ταρίχουc. Poll. IX, 34.

218 187. *Καταχειροτονία.* ἔθοc ἦν Ἀθήνηcι κατὰ τῶν ἀρχόντων καὶ κατὰ τῶν cυκοφαντῶν προβολὰc ἐν τῷ δήμῳ τίθεcθαι· εἰ δέ τινοc καταχειροτονηθείη, οὗτοc

---

181 διώκειc D. — τοῦ om. BC. — ταρίχου CF. — **182** πνυκί et πνυκὸc libri, quod ferri potest, cf. Meisterhans Gr. d. att. Inschr. p. 112². — εὑριcκούcηc corruptum (nisi **lacuna est, de** qua monet Dind.); S. ci. εὖροc ἐχούcηc vel cχούcηc, **Dobraeus** εὖροc οὔcηc. — 183 ἀναθηcομένη ante Hertzium. — frg. **215 S.** (Ἀγαcικλῆc ap. Harp. et B. A.) nunc constat ad orat. pro **Euxen.** (col. 19) referendum esse. — **187** τίθεcθαι] γίνεcθαι epitome.

εἰϲήγετο εἰϲ τὸ δικαϲτήριον. ἔϲτι δὲ πολλάκιϲ τοὔνομα παρά τε Δημοϲθένει ἐν τῷ κατὰ Μειδίου καὶ Ὑπ. ἐν τῷ ὑπ. Χ. π. τ. τ. Harpocr.

188. *κεστρῖνοι*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρ.. κε- 219
ϲτρῖνοϲ ἰχθύϲ. Harp.

189. *ναύκληρος*. Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρ. Har- 220
pocr.; cf. lex. cantabr. p. 673.

190. *Παλληνεύς*· Ὑπ. ἐν τῇ ὑπὲρ Χ. ἀπολογίᾳ. 221
Harpocr.

191. *προμετρητάς*· Ὑπ. ἐν τῷ π. τοῦ ταρ. 222
Harpocr.

LXIII. ΠΡΟϹ ΧΑΡΗΤΑ ΕΠΙΤΡΟΠΙΚΟϹ. LX

192. *Ἐπεὶ δὲ ἐνεγράφην ἐγὼ καὶ ὁ νόμος ἀπέ-* 223
δωκε τὴν κομιδὴν τῶν καταλειφθέντων τῇ μητρί, ὃς *κελεύει κυρίους εἶναι τῆς ἐπικλήρου καὶ τῆς οὐσίας ἁπάσης τοὺς παῖδας, ἐπειδὰν ἐπιδιετὲς ἡβῶσιν.* Harp. s. v. ἐπιδιετὲϲ ἡβῆϲαι.

193. Ὑπ. δὲ ἐν τῷ πρὸϲ Χάρητα ἔφη *ἀποδόμενος* 224
ἀντὶ τοῦ ὑποθεὶϲ. Poll. VIII, 142.

LXIV. ΥΠΕΡ ΧΑΡΗΤΟϹ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩΙ ΞΕΝΙΚΟΥ. (?) LXI

Cf. Vit. X or. p. 848 E. Sed haec oratio num 225
scripta exstiterit valde dubium est; pro Charete quidam Leosthenem reponi volunt.

LXV. ΧΙΑΚΟϹ. (?) LXII

194. Ηὔχοντο γὰρ Ἀθηναῖοι κοινῇ ἐπὶ τῶν θυϲιῶν 226
ἑαυτοῖϲ τε καὶ Χίοιϲ. — — ὁ δὲ Ὑπ. ἐν τῷ Χιακῷ

---

188 κεϲτρῖνοι Maussacus: κεϲτρίναι A, κενϲτρόναι BC Ald. postea κενϲτρῖνοϲ BC. — 189 pergit Harp.: οὐ μόνον ὡϲ ἡ ϲυνήθεια χρῆται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ κτέ. (v. frg. 37), quod novum enuntiatum esse mihi videtur neque ad hanc orationem pertinere. — 191 προμετρητάϲ A Ald. Dd., προμετρήϲαϲ N, προμετρητήϲ v. — 192 ἐπιτρεπτικῷ BC. — παῖδαϲ Valesius: ἄπαιδαϲ libri; πρώτουϲ παῖδαϲ mg. N.

καὶ ὅτι Χῖοι ηὔχοντο Ἀθηναίοιϲ δεδήλωκεν. Schol. Ar. Av. 880, ubi libri ἐν τῷ χαλκῷ habent; Χιακῷ Boeckhius restituit.

LXIII LXVI. ΑΠΑΡΑϹΗΜΑ.

228 195. *Ἃ δ' ἐστὶν ἀφανῆ, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ τοῖς εἰκόσι ζητεῖν.* Clem. Alex. Strom. VI, 625 A Sylb. III, 139 Dd. Theodoret. therap. VI p. 102.

229 196. *Χαρακτὴρ οὐδεὶς ἔπεστιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς διανοίας τοῖς ἀνθρώποις.* Clem. Alex. Strom. VI p. 625 C Sylb. III p. 140 Dd.

25 197. *Τῷ μὲν τοίνυν Διὶ ὦ ἄνδρες δικασταὶ ἡ ἐπωνυμία γέγονε τοῦ ἐλευθέριον προσαγορεύεσθαι διὰ τὸ τοὺς ἐξελευθέρους τὴν στοὰν οἰκοδομῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ.* Harp. s. v. Ἐλευθέριοϲ Ζεύϲ; cf. E. M. p. 329, 44. Ad orat. c. Aristagoram refert S.

230 198. *Ἐγὼ δὲ οὔτε δᾳδούχου θυγατέρα ἔχω οὔτε ἱεροφάντου.* Harp. s. v. ἱεροφάντηϲ.

231 199. Ἀλλὰ καὶ κόρη νόμιϲμα παρ' Ἀθηναίοιϲ ἦν, ὡϲ Ὑπ. φηϲίν, τῷ παιδίῳ τῆϲ ἐν Βραυρῶνι ἱερείαϲ τῶν ἀναθημάτων τι λαβόντι παραβληθῆναι λέγων ἐπὶ πείρᾳ ϲυνέϲεωϲ κόρην καὶ τετράδραχμον, κἀπειδὴ τὸ τετράδραχμον εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδοϲ δύναϲθαι. Poll. 9, 74. Turpem grammaticorum errorem arguit Cobetus (Comm. philol. tres, III p. 11 sq.): *pupa* ap. Hyp. fuit κόρη. Idem antea vidit H. Valesius Emendat. p. 19 (Amstelod. 1740).

116 200. *Κρεμάσας ἐκ τοῦ κίονος ἐξέδειρεν, ὅθεν καὶ μωλώπων ἔτι νῦν τὸ δέρμα μεστὸν ἔχει.* καίτοι ἐπὶ τούτοιϲ οὐκ ἂν τιϲ εἴποι τὸ δεῖραι. Poll. 3, 79. Ad orat. c. Dorotheum refert S.

232 201. *Καὶ τῷ σκέλει με ἠρέμα ἔκρουσεν.* Antiatt. B. A. 101, 22.

---

195 malim τοὺϲ δικάζονταϲ. — 200 Si ἔχει verum, ne probabile quidem est in oratione c. Dor., quam laesus ipse habuit, haec verba exstitisse. forsitan orationis c. Mantitheum fuerint.

202. *Καὶ ἐμοὶ μὲν συμβάσης ἀρρωστίας καὶ ὑπο-* 233
μοσθείσης ταύτης τῆς γραφῆς ἀνεβλήθη ὁ ἀγών. Schol. Ar. Plut. v. 725.

203. Ὑπερείδου. Ὑπ. ὁ ῥήτωρ ἔφηcε, τὴν ἀγω- 234
νίαν τοῦ λέγειν πέδην εἶναι. Stob. Flor. 8, 16. cf. Mich. Ap. prov. 16, 2.

204. *Ἀρχομένων δεῖ τῶν ἀδικημάτων ἐμφράττειν* 235
τὰς ὁδούς· ὅταν δ' ἅπαξ ῥιζωθῇ κακία καὶ παλαιὰ γένηται, καθάπερ σύντροφος ἀρρωστία, χαλεπὸν αὐτὴν κατασβέσαι. Stob. Flor. 46, 63.

205. *Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοι-* 236
αύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπαντῶντας πυνθάνεσθαι, μὴ τίνος ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνος μήτηρ. Stob. Flor. 74, 33. Ad orat. c. Aristagoram rettulit Westerm.

206. *Τοὺς μὲν πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς γυ-* 237
ναικὶ καλλωπισμοὺς ὅπως βούλοιτο χρὴ γίγνεσθαι· τοὺς μέντοι περὶ τὰς ἐξόδους, οὐκέτι πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἑτέρους (γιγνομένους), φοβητέον. ibid. 34.

207. Ὑπ. ὁ ῥήτωρ ἔφη μὴ δύναcθαι καλῶc ζῆν, 239
μὴ μαθὼν τὰ καλὰ τὰ ἐν τῷ βίῳ. Stob. Append. florent. p. 41 = St. II, 31, 78 p. 215, 6 W.

208. *Δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἐπιδείκνυσθαι ἐν μὲν τοῖς* 240

---

203 apophthegmatis similius est, sicut etiam 207 et 210. — 204 Lycurgi potius quam Hyperidis stilum ostendit. cυμφράccειν A; ἐμφράccειν ceteri. eandem locutionem habet Lycurg. § 124. — ἡ κακία S. — 205 τοιαύτῃ] τῇ αὐτῇ A[1], corr. A[2]. — ἀπαντῶνταc A[2] (ci. Valck.): ἀπολιπόνταc (ἀποβλέπονταc Hense). — 206 ὅπωc ἂν βούλοιτο S. — οὐκέτι, τοὺc οὐ vel οὐκέτι, οὐκ ὄνταc ci. S. Sequitur ap. Stob. post ἑτέρουc: τοῦ αὐτοῦ (hoc om. Trinc.). φοβητέον οὐκ ἀνδρὸc ἀπειλήν, ἀλλὰ νόμου φωνήν. τοῦ αὐτοῦ. κυριεύειν δεῖ τῶν ἐλευθέρων (haec τοῦ αὐτοῦ κυρ. . . . . ἐλ. add. MA). Itaque quum οὐκ ἀνδρὸc . . ἐλευθ. ex epitaphio desumpta sint (v. p. 87), φοβητέον praecedenti adiungendum, quod ante me vidit Nauckius (Mél. III, 70). Similis perturbationis exemplum e Stob. affert J. Elter (de Stob. codice Photiano p. 7). Τούc del. Nauck; id. add. γιγνομένουc. — 207 μαθόντα Halm probante S. — 208 ap. Beynen sic: Ὑπ. ἔφη δεῖν κτέ.

λόγοις ἃ φρονεῖ, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις ἃ ποιεῖ. Max. Conf. Aphor. p. 165 tur. et Beynen Sententiae sel. (Lugd. Bat. 1837) nr. 242 (Wachsmuth Wien. Apophth.-Sammlung 121).

209. Ὁ αὐτὸς (Hyper.) ἔλεγε κακῶν ἀνθρώπων φεύγειν (δεῖν) φιλίαν καὶ ἀγαθῶν ἔχθραν. Beynen Sent. sel. nr. 243 (Wachsmuth l. c. 122).

241 210. *Διὰ δύο προφάσεις τῶν ἀδικημάτων ἄνθρωποι ἀπέχονται, ἢ διὰ φόβον ἢ διὰ αἰσχύνην.* Max. Conf. Aphorism. p. 169 tur.

211. Ὁ Γλαυκίππου δὲ *πάντων ἀπαιδευτότατον* ἔφη *τὸ λοιδορεῖν.* Dionys. Antioch. epist. 79 (in Epistologr. gr. Hercheri p. 273).

242 212. Ὑπ. ὁ ῥήτωρ ἠξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρός ἐστιν, ἀλλ' εἰ προῖκα πικρός. Plut. Mor. p. 67 B. cf. Phocion. c. 10 (Bb.).

243 213. *Sume hoc ab iudicibus nostra voluntate, neminem illi propiorem cognatum quam te fuisse; concedimus officia tua in illum nonnulla exstitisse; stipendia vos una fecisse aliquamdiu nemo negat: sed quid contra testamentum dicis, in quo scriptus hic est?* Rut. Lup. I, 19.

42 214. *Non enim simile est vivere in aequa civitate, ubi ius legibus valeat, et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominetur. Sed necesse est, aut legibus fretum meminisse libertatis, aut unius*

---

209 indicavit C. Fuhr Mus. Rh. 1878 p. 309. — δεῖν add. Fuhr. — 210 ἄνθρωποι Fuhr: ἄνθρωποι (οἱ ἄνθρ. ms. Bodl. Baroc. 143 f. 41 b, coll. a Bb.). — 211 Indicavit T(ournier) in „Revue de philologie" N. S. I, 208. — 212 εἰ προῖκα Hercherus: εἰ καὶ πρ. — 213 Cf. or. π. τ. Ἱππέως κλήρου et π. τ. Πυρράνδρου κλ. — *ab nobis summa nostra voluntate* ci. Halm. — *fuisse; concedimus* Haase; erat *f. concedimus. Officia e. q. s.* — *nonnulla in illum* basileensis. — *scriptus non est* A pr. m. — 214 *vallat* libri; *valeat* Aldus; *vallatur* Steph., *ubi ius sit legibus vallatum* ci. Halm. — *tyranni* del. Halm. — *dominatur* Steph. — *quotidianam* libri; *quotidiano* Ruhnken. — *commentare* libri; *commentari* Steph.

potestati traditum quotidiano commentari servitutem. — Rut. Lup. II, 2. Ad or. adv. Aristogitonem refert S.

215. *Quid si tandem iudice natura hanc causam* 244
ageremus, quae ita divisit virilem et muliebrem personam, ut suum cuique opus atque officium 'distribueret, et ego hunc ostenderem muliebri ritu esse suo corpore abusum: nonne vehementissime admiraretur, si quisquam non gratissimum munus arbitraretur, virum se natum, sed depravato naturae beneficio in mulierem convertere properasset? — Rut. Lup. II, 6.

216. *Nam hominis avari atque asoti unum idem-* 245
que vitium est: uterque enim nescit uti atque utrique pecunia dedecori est. Quare merito utrique pari poena afficiuntur, quos pariter non decet habere. Id. II, 9; cf. Anonym. de schem. v. 140 sqq.

217. *Cogis me iniuriae tuae causam proferre?* 246
Nihil agis; non dicam. Sed ipsum tempus eam patefaciet. Rut. L. II, 11.

218. *Sed ego iam, iudices, summum ac legitimum,* 247
quod exposui, meae causae ius omitto; vobis quod aequissimum videatur ut constituatis permitto. Non enim vereor, quin, etiamsi sit novum vobis instituendum, libenter id quod postulo propter utilitatem communis consuetudinis sequamini. — Rut. Lup. II, 17.

219. *Δοκεῖς γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν;* Herod. π. σχημ. 248
VIII, 597 W.

---

215 *iudice natura* x; *iudices* libri; *iudices, apud ipsam naturam* Steph., *natura iudice* del. *tandem* ci. Halm. — *quae* x: *atqui* vel *atque* libri (*ut quae* Iacobus). — *virilem et* add. Ruhnk. (*virilemque* post *muliebrem* add. Pithoeus). — *personam*] *naturam* per errorem S. — *et ego* Rigaltius; om. *et* libri (*et hunc ostenderemus* mal. Ruhnk.). — *muliebri* Steph.; *tui liberi* libri. — *abusum* Steph.: *adlusum.* — *sed depr.* Aldus: *se depr.* — *properasse* libri (S. Halm); *se properasset* Steph. — 216 ad or. c. Aristophontem ref. Kiessling. — *utrique* post *merito* del. Fuhr (Mus. Rh. 1878 p. 309). — 218 *etiamsi sit* Ruhnk.: *etiam sit* codd. et basil., *etiam si* exc. Gronovii et aldina. — *instituendum* (*instituatis, nedum*) *libenter* Iacobus. — 219 Ὑπερίδῃ

*219 a. *Παραπέμπει γὰρ ἡμᾶς ἡ ἐλπίς· αὕτη δὲ ἀτυχούντων ἐστὶν ἐφόδιον.* Herodian. π. σχημ. VIII, 601 W.

249 220. *ἄγειν* ἀντὶ τοῦ ἔχειν Ὑπ. B. A. 335, 24 (Bachm. anecd. p. 20, 18). Frg. 121 confert Bb.

123 221. Ὑπερ. δὲ *τὸν ἀγήρατον χρόνον.* Poll. II, 14. Ad orationem funebrem (v. supra p. 94) rettulit S.

250 222. *Αἰγιλιεύς.* Ὑπ. — Harp.

251 223. καὶ ὡς Ὑπ. *αἰσχροκερδεῖν.* Poll. III, 113.

252 224. *ἀλφιτεῖς·* οἱ τὰ ἄλφιτα ποιοῦντες. Ὑπ. B. A. 381, 7; Suidas.

253 225. *ἀλφίτια* ὡς Ὑπ. Pollux VI, 37.

254 226. Οὐ πάνυ ἐπαινῶ — οὐδὲ τὸ παρ' Ὑπ. *ἀναισχύντημα.* Poll. VI, 183.

255 227. *ἀνδραπόδια* παρ' Ὑπερ. Poll. III, 77.

256 228. καὶ *ἀνδριζόμενοι* Ὑπ. Poll. II, 20.

257 229. *ἀντέχει·* — Ὑπ. ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνει. B. A. 408, 1.

259 230. Καὶ *ἀποκεκαρμένος* ὡς Ὑπ. Poll. II, 33.

260 231. *ἀπροβούλευτα καὶ ἀπρόγραφα.* Poll. VI, 144.

261 232. ὑπερώρισεν· Δημοσθένης δὲ καὶ ἐξώρισεν εἶπε καὶ Ὑπ. *ἀφώρισεν.* Poll. IX, 157.

263 233. Ὑπ. δὲ καὶ *γηροβοσκὸν* εἴρηκε. Poll. II, 14.

265 234. *δικογράφος* ὡς Ὑπ. Poll. VIII, 24.

266 235. Ἡ δὲ *δουλὶς* Ὑπερείδῃ εἰρημένον φαῦλόν ἐστιν. Poll. III, 74.

65 236. *Δρακοντίδης* εἷς τῶν λ'. Ὑπ. Harpocr.

267 237. *Ἑκατομβαιὼν* ὄνομα μηνός. Ὑπ. Harp.

238. φυγαδευθῆναι, διωχθῆναι· Ὑπ. δέ που καὶ *ἐξεδιώχθη* λέγει. Poll. VIII, 70.

Havniensis: εὐριπίδῃ ceteri. — **219a** Hyperidi vindicavi propter locutionum similitudinem; cf. c. Dem. 21, 17 (παραπέμπειν); ibd. 40, 17. Eux. 31, 15. epitaph. 9, 41 (ἐφόδιον). ἡμᾶς om. Par. 2929. — 224 ἀλφιστεῖς B. A. — 225 ἀλφιτεῖα vel ἀλφιτεία Jungermann. ἀλφιτεῖς Th. Fixius. — fr. 253 S. cum fr. 108 coniunxi. — fr. 258 S. exstat in or. III, col. 20, 12. — fr. 264 S. nunc ad orat. pro Phryne rettuli, v. fr. 171.

239. ἴδιον δὲ Ὑπερείδου τὸ καὶ ταῖς λέξεσιν ἀφειδέστερόν πως καὶ ἀμελέστερον χρῆσθαι· ὥσπερ ὅταν *μονώτατος* λέγῃ καὶ *γαλεάγρα* καὶ *ἐκκοκκύζειν* καὶ *ἐστηλοκόπηται* καὶ *ἐπήβολος* καὶ ὅσα τοιαῦτα. Hermogen. III p. 382 W.; cf. Max. Planud. V p. 560. — Ὑπ. δὲ καὶ Δημοσθένης ἐπ' ἀλεκτρυόνων τὸ *κοκκύζειν* εἶπον. Poll. V, 89. — ἐστηλιτευμένος κατεστηλιτευμένος *ἐστηλοκοπημένος*· οὕτω γὰρ Ὑπ. Poll. VIII, 24. 262

240. *ἔμμηνοι δίκαι* αἵ τε ἐμπορικαὶ καὶ ἐρανικαί· Δημοσθένης καὶ Ὑπ. Harp. 269

241. καὶ *κατηγόρησεν ἐνδόσιμα* (de praevaricatore) ὡς Ὑπ. Poll. VIII, 143. 270

242. καὶ *ἐπιβασίαν τῇ δίκῃ* Ὑπ. Poll. II, 200. 271

243. Ὑπ. δὲ *ἐπισυκοφαντεῖν* ἔφη. Poll. VIII, 31. 272

244. *εὐημερήσαντος* Ὑπ. Phot. Suid. s. v. εὐημερία.

245. *ζυγομαχεῖ*· στασιάζει, ὡς οἱ βόες ἐζευγμένοι. — κέχρηται Ὑπ. Phot. Suid. E. M.

246. *κακηγορῆσαι* ὡς Ὑπ. Poll. VIII, 80. 117

247. *κακολογία* ὡς Ὑπ. Poll. II, 119. 30

248. *κακοπράγμων* ὡς Ὑπ. ἔφη. Poll. IV, 36 et VI, 169. 275

249. καὶ Ὑπ. *τὰ ὄντα καταβέβρωκέν* φησιν ἀντὶ τοῦ κατεδήδοκεν. Poll. VI, 39. 276

250. *καττύεσθαι* Ὑπ. τὸ ὑποδεδέσθαι. Phot. lex. p. 150, 19; cf. E. M. p. 493, 47. 277

251. *ἐπὶ κεφαλὴν σπεύδειν*, ὡς Ὑπ. Poll. II, 42. 278

252. *Κρόνος*· μωρός· Ὑπ. Antiattic. B. A. p. 104, 7. 279

253. *κώδεια*· τὴν τῆς μήκωνος κεφαλὴν οὕτω καλοῦσιν· Ὑπερ. καὶ Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς „ἀγαθήν γε κώδειαν". Harp. 280

---

239 ap. Hermog. ἐκκοκύζειν ante S., qui addit fort. κοκκύζειν scribendum esse; sane Planudem ἐκκ. tueri: ἐκκ. δὲ τὸ μέγα κοκκύζειν. — γαλεάγρα v. supra frg. 34, ἐπήβολος fr. 78. — 253 Ὑπερ. καὶ add. Dind. ex epitome.

281 254. *μεσεγγυήματα* δὲ Ὑπ. Poll. VIII, 28.

282 255. *μικρολόγον* δὲ Ὑπ. μὲν τὸν εἰϲ ἀργύριον ἀνελεύθερον, Ἰϲοκράτηϲ δὲ τὸν μεμψίμοιρον. Poll. II, 123. Cf. frg. 44.

283 256. καὶ *ξενοτροφία* παρ' Ὑπ. Poll. III, 58.

284 257. *ὀρθὴν δ' ἐντυγχάνει* ἀντὶ τοῦ εὐθύϲ· Ὑπ. Suid.; Phot. lex. 346, 12; Bachmann. anecd. p. 320, 17.

286 258. καὶ ἐποφθαλμιᾶν τὸ ἐπιθυμεῖν τινόϲ, καὶ *ὠφθαλμίασε* τὸ ἐπεθύμηϲεν Ὑπ. Poll. II, 62.

287 259. *ὀψαρτυτής* ὡϲ Ὑπ. Poll. VI, 37.

288 260. *παρεχείμασεν* Ὑπ. Phot. lex. p. 392, 19.

289 261. Ὑπ. δὲ καὶ *τοῦ παροδίου τοίχου* εἴρηκεν. Poll. VII, 121.

290 262. *πελαγίζειν* τὸ διὰ πελάγουϲ πορεύεϲθαι. Antiattic. B. A. 111, 28; cf. Phot. p. 406, 10.

291 263. καὶ περιλωπίϲαι, ὅπερ Ὑπ. *περιδῦσαι* εἴρηκεν. Poll. VII, 44.

292 264. *λείαν περιεσύραντο* ὡϲ Ὑπ. Poll. I, 162.

293 265. πίθοϲ ἢ πιθάκνη· Ὑπ. δὲ καὶ *πιθάκνιον* εἴρηκεν. Poll. VI, 14.

294 266. *πολυπληθία* ὡϲ Δημοϲθένηϲ καὶ Ὑπ. Poll. IV, 163.

295 267. καὶ *πολυφίλοις* Ὑπ. Poll. III, 63.

296 268. τὴν *πομπείαν* αὐτὸϲ ὁ τεχνικὸϲ (Hermog.) ἡρμήνευϲε —· εἴληπται δὲ αὐτῷ τὸ τοιόνδε ὄνομα ἀπὸ τῶν λόγων Λυϲίου καὶ Ὑπ. καὶ Δεινάρχου· πολὺ γὰρ παρ' αὐτοῖϲ τὸ ὄνομα. Greg. Corinth. ad Hermog. VII, p. 1118 W.

297 269. *προσμετροῦντας* Ὑπ. Poll. IV, 166.

22 270. *πωλητήριον* τὸ πρατήριον· οὕτωϲ Ὑπ. Phot. Suid. s. v. Cf. supra ad frg. 18.

298 271. καὶ *σηκώματα* ὡϲ Ὑπ. Poll. IV, 172 (de sacomatis).

---

258 ἐνοφθαλμιᾶϲαι — ἐπιθυμῆϲαι cod. V. apud Lederlinum: ἐποφθαλμιᾶϲθαι cod. apud Dorvil. ad Charit. p. 252. ἐπωφθαλμίαϲε ci. S. — 263 εὐριπίδηϲ C.

271a. *σιτομέτραι* ὡϲ Ὑπ. Poll. VII, 18.

272. καὶ τὸ *συγκαταδουλώσασθαι* παρ' Ὑπ. — 299
ϲύνδουλοι δὲ λέγει Λυϲίαϲ καὶ Εὐριπίδηϲ, Ὑπ. δὲ καὶ
Εὐκλείδηϲ *ὁμόδουλον* λέγουϲιν. Poll. III, 81 sq.

273. *τοκίζεται αὐτῷ ἀργύριον* παρ' Ὑπ. Poll. 300
III, 85.

274. *φιλοτησία*· Δημοϲθένηϲ ἐν τῷ κατ' Αἰϲχίνου. 301
ἡ κύλιξ ἣν κατὰ φιλίαν τοῖϲ φίλοιϲ προὔπινον φιλο-
τηϲία ἐκαλεῖτο, ὡϲ Ὑπ. φηϲὶ καὶ Ἄλεξιϲ. Harp.

275. *φρονηματισθῆναι.* οὕτωϲ Ὑπ. ἀντὶ τοῦ φρο- 302
νήματοϲ καὶ οἰήϲεωϲ πληρωθῆναι. „οἱ δὲ φρονηματι-
ϲθέντεϲ ὑπὸ τῶν δεδηλωμένων ἕτοιμοι ἦϲαν." Suid. s. v.;
cf. E. M. 800, 43.

276. *λόγου χάριν φησὶν* Ὑπ. — Phot. p. 229, 22. 303

---

274 apud Harp. add. Dind. ex epitome. — χάριν ἔχειν (fr. 304 S. ap. Poll. V, 142) nunc legitur in or. fun. col. 6, 4.

INDICES.

Numeri, qui appositi sunt, in oratione prima et in initio secundae columnas et versus, in reliquis paragraphos indicant. Numeri orationum deperditarum I—VI uncis quadratis inclusi sunt, velut [I] = or. κατ' Ἀθηνογένους β'.

INDEX NOMINVM.

INDEX VOCABVLORVM

composuit H. Reinhold.

Hunc indicem, in quo componendo Westermanni indice graecitatis Hyperideae (Lipsiae 1860—63) non sine fructu usus sum, ita institui, ut fere omnia oratoris verba reciperem; haec tantum reicienda existimavi, nisi cum singulari quodam sensu usurpata mihi videbantur: ὁ ἡ τό, ὦ, ὅς ἥ ὅ, pron. pers., τίς, τις, οὗτος, αὐτός = is (admisi αὐτός = ipse, idem), οὐ, μή, ἄν, καί, γάρ, ἀλλά, μέν, δέ, ἐν, εἰς, ἐκ, εἶναι. Ea vocabula, quorum omnino nullum aut nimis exiguum est in papyro vestigium, silentio praeterii exceptis eis, quae certissime restitui potuerunt, velut praepositiones. In notis adhibendis eandem rationem secutus sum, qua in verbis oratoris ipsis editor usus est. Numeri uncis quadratis ([1]) inclusi ea vocabula denotant, quae noniam integra in codice leguntur, sed probabiliter sunt restituta. Numeri uncis rotundis ((1)) circumscripti ad ea spectant, quae librarii errore omissa esse sunt putanda. Numeri uncis quadratis duplicibus (⟦1⟧) interpositi ad paucissima ea pertinent, quae perperam librarius addidit. Asteriscus numeris praefixus (*1) ea verba significat, quae mendose in papyro scripta exstant.

A

Δ

Ε

N

Π

P

C

Υ

Φ